UNIVERSAL LIBRARY

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بفضلِ خدای جلّ و علا و نسخۂ دیوانِ قضا کلیاتِ حقیقت آیات کاملِ ... عرفان
واقفِ رموزِ قرآن پروانۂ شمعِ جمالِ بے مثال فرزندِ مرشدی سیدنا ابو العلا جناب حاجی
شاہ محمد یحییٰ صاحب ابو العلائی عظیم آبادی در منقبتِ سیدنا ابو العلا
حسنہ اکبرآبادی سلام اللہ علیہ و علی آبائہ الطاہرین موسوم بہ

فتوحاتِ شوق

حسب الارشاد والا نام شاہِ گلگون قبا دیوانۂ حسن حضرت خامسِ آلِ عبا
شاہ نجم الدین حسین ابو العلائی الحسینی رئیس بریلی باہتمام منشی
محمد امیر الدین مدرس کالج آگرہ و میونسپل کمشنر و لوکل ایجنٹ
فتحپور سیکری ضلع آگرہ۔ بمقام آگرہ محلہ بلوچپورہ

در مطبع امیر المطابع طبع گردید

ایف ح

بعد حمدِ واجب الوجودی کہ ہمہ اوست و نعت محمودی کہ ہمہ از دست

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ وَآلِهِ قد احسنه وَجَمَالِهِ میگوید پروانۂ

شمع جمالِ بیمثال اَبُو الْعُلَا محمد یحییٰ کہ این وارداتِ دلِ بیقرار است

در تمنائے حضور بفیض النور اویسی علی مرتضی صاحب قمیص شاہ گلگون قبا

خامس آلِ عبا سید و اما منا حضرت امیر ابو العلا حسینی سلام اللہ علیہ

و علی ابائہ الطاہرین کہ رفتہ رفتہ بصورتِ دیوان فراہم آمدہ ناظرین عاشق

مزاج از حرف مخالف عقل و شرع بد دماغ نشوند کہ اَلْعُشَّاقُ لا

يُؤَاخَذُوْنَ بِمَا دَقَّ فِيْ قُلُوْبِهِمْ م نباشد رخنہ در شرع اگر دیوانہ میر قصد

این دردِ دل ست بانگِ نے نیست	خونِ جگر ستا شیر و مے نیست

وچون گفتار بزبانِ عشق وغرام ست و ترتیبش در سنہ ہزار وسہ صد و یک از ہجرت حضرتِ خیر الانام علیہ الف الف تحیتہ وسلام اتفاق افتاد حضرت مولانا واستاذنا مولوی شاہ محمد سعید حسرت انار اللہ برہانہ بہ زبانِ غرام موسوم کردند وبانشاد این ابیات قدر افزائے من بمقدار شدند

قطعہ ۱۳۰۱ھ

بزبانِ غرام یحییٰ گفت
نظمی فرمود طرفہ دیوانے
در ثنائے ابو العلا کہ بود
حسرتِ خستہ حسبِ حالش خواند

این غزلہائے عاشقانہ تمام
غیرتِ سلکِ درِّ حسن نظام
در رہِ عشق مقتدا و امام
نام وتاریخِ آن زبانِ غرام ۱۳۰۱ھ

وھذا ما انشدت قطعہ

در ثنائے بو العلا دیوانِ ما
میکشد دلہائے اہل شوق را
جذبہ از جذبہائے عشق دان
سال ترتیبش چو یاران خواستند

ہست محبوب دل اہل یقین
سوئے عشق این نغمہائے دلنشین
ایکہ باشد درد دل تو درد دین
قال یحییٰ جذبۃ للعاشقین ۱۳۰۱ھ

وچون بفضل وکرم سیدنا ابتدا واختتامش شدہ است وخواہد شد لبِ فرزند

دلبندم محمد مهدی ابوالعلائی که چون من دیوانگیهای عشق دارد
باین ترانه مترنم گردید

قطعه

یافت ترتیب بحسن تهذیب — چون کلام پدر و مرشد ما
نام نامیش چو مه روشن تر — حضرت شاه محمد یحیی
همه در منقبت و مدحت اوست — که بود شافع ما روز جزا
بو العلا سیدنا فی الکونین — بو العلا ملجاء ما در دوسرا
چون ز فضل و کرمش یافت نظام — این سخن چون در غلطان صفا
مهدی خسته بسال ترتیب — گفت فضل و کرم سیدنا ۱۳۰۱ھ
کلماتش همه خیر و همه صدق — حرف حرفش بخدا راهنما
نام دیگر کلمات خیر ست ۱۳۰۱ — سال ترتیب کزو شد پیدا
عقل کل شورش شوق افزا گفت ۱۳۰۱ھ — بهر تاریخ چه نام زیبا
حضرت ناظم عالی درجات — صلهٔ نظم بیابد ز خدا
تا بود رابطهٔ حسن به عشق — زنده باد این سخن عشق افزا

وعلیه الاعتصام فی الابتداء والاختتام

قصائد

جلوۂ عشق ست اگر بینی تمام ‌ ‌ ‌ چشم وا کن پختہ شو اے مردِ خام

حسن را از عشق باشد زیب و زین ‌ ‌ ‌ حسن را بے عشق کے باشد نظام ۱

حسن باقی از وجودِ عشق ہست ‌ ‌ ‌ حسن را از عشق شد حسنِ قیام

عشق باشد رافعِ ہر درد و غم ‌ ‌ ‌ عشق باشد دافعِ جوع و اوام

گر رسید اری خبر از عاشقی ‌ ‌ ‌ نفع کے بخشد ترا صوم و قیام

جہد کن کز عشق باشی کامیاب ‌ ‌ ‌ عشق بر تو جلوہ سازد مستدام

کاہلی بگذار و بگذر از ہوس ‌ ‌ ‌ در طریقِ عاشقی شو تیز گام

عشق از ہر قید آزادت کند ‌ ‌ ‌ ا [illegible] از آن نہ بند و نہ دام

ہستیِ عشق ست بے رنجِ نماک ‌ ‌ ‌ ع [illegible] شد پیام

دینِ عشق از جملہ ادیان خوشتر ست ‌ ‌ ‌ مذہبِ عشق ست بے طعن و ملام

غور کن در کنتُ کنزاً مخفیاً ‌ ‌ ‌ معنیِ آن عشق باشد والسلام

گر ز راہِ عشق ہستی بے خبر ‌ ‌ ‌ ہان بیا شو تیز گام و خوش خرام

در حضورِ بو العلا مولائے من ‌ ‌ ‌ شاہِ عشق و جلوہ گاہِ حسن نام

مطلعے بر خوان و عرضِ حال کن ‌ ‌ ‌ ساز اوّل بر مزارش استلام

مطلع ثانی

کاے جنابِ سیّدِ عالی مقام — بر تو از یحییٰ ی مسکین صد سلام

از طریقِ عشق هستم بیخبر — از مے انی انا پُر ساز و جام

آستانت قبلۂ حاجاتِ ما — درگهت رکن و حطیم ست و مقام

هر کہ شد بر درگہِ پاکت مقیم — دولتش شد رام و بختِ او بکام

میرسم لبیک گویان بر درت — درگہِ تو هست یا بیت الحرام

گہ نشد ما را حضورِ تو نصیب — سال ما هم میرود در اهتمام

کُن نظر بر بے سرو سامانیم — کارہا یم از تو یابد انصرام

در دلِ غم خانۂ من نورِ نیست صدق . وے بنما جلوہ کُن از طرف بام

طینتِ من هست از شہرِ شما — در عظیم آباد چون سازم قیام

اکبر آباد ست بہرِ عاشقان — خوشتر و دلکش تر از دار السّلام

از جمالِ خود شبِ ما روز کُن — صبح محشر هست در هجرِ تو شام

حل مشکلہائے ما کُن عاجلاً — یا امام ابن الامام ابن الامام

کارہا ہم جملہ وابستہ بتو — من کدام و در تمّ من باشد کدام

بختِ من بیدار گردد یا امیر — بینم از روئے نکو یت در منام

ای مسیحا از دم جان بخش تو — از دم عیسی فقط ماندست نام
مرده دل هستیم ما را زنده کن — قم باذنی گوئی سوئے من خرام
زارنالیهای یحیی گوش کن — ای جمالت قبله گاه خاص و عام

مطلع ثالث

بو العلا را جمله آبای کرام — کلهم کانوا امام ابن الامام
بو العلا مولائی فی کل الامور — قبلة الامال کهف للانام
از جمال بیمثال بو العلا — گشت در هندوستان کشف ظلام
حبذا نور جمال بو العلا — اِنَّهٗ قَد صَارَ کَالبَدرِ التَّمَام
بو العلا من قمری وادهست هو — من ریاض المصطفیٰ خیر الانام
مست از بویم جهان انس و جان — عطر پرور دارم از بویش مشام
آرزو دارم که بر درگاه او — من شوم حاضر بعبد عشق و غرام
در جوار مرقد پاکش شود — مدفنی یا ربنا بعد الحمام
خاک قبر آن حفیده بوتراب — کحل چشمان خواص ست و عوام
بو العلا مولائی من آقائی من — من غلامش هستم و ای انعام

اِنَّہٗ لِی مَنجَائِی النَّشٰائِین	اِنَّہٗ مَلجَائِی فِی یَومِ القِیَام

قطعہ

ای صبا اندر حضور بو العلا	عرض کن از جانب این مستہام
کز عطائی خویش یحیی را نواز	چند ماند کار او بی انتظام
بارده در مجلس خود یا امیر	تا شود حاصل مرا عیش مدام
الغیاث ای سید عالیجناب	المدد ای شاہ والا احتشام
شعرہایم در مدیحت یا امیر	احسن الاشعار باشد فی الکلام
سلک در اندر صفاہست بحسن	حور مقصورات گویا فی الخیام
این قصیدہ گفتہ ام یا سیدی	با ہمہ شوق و تمنا و غرام
استجب یا ذا الکرامۃ دعوتی	تا کجا طول سخن بسط کلام
بس کنم بر نام پاکت بس کنم	زانکہ بر نامت بود مسکی الختام

نظم سر عاشقان کردم تمام
سر منظومہ بود تاریخ و نام

قصیدہ دیگر

اشکارا جلوہ عشق حق اگر بینی تمام	چشم واکن دیدہ بکشا پختہ شو ای مرد خام

حُسن مطلق از وجود عشق دارد آب و رنگ ۔ حُسن بی عشق کی باشد نظام و کی قیام

حسن مطلق از وجود عشق باقی هست و بس ۔ حسن بنیاد از عشق ست و باقی هست نام

عاشقان را عشق میسازد رها از رنج و غم ۔ عشق تکلیفات را بر عاشقان سازد حرام

عاشقان را عشق بنماید سوای حسن خویش ۔ گر به بیداری نماید یا نماید در منام

شوکت و جاه و جلال عشق پرس از عاشقان ۔ الله الله خسرو عشق ست و الا احتشام

جهد کن کز عشق باشی کامیاب آخود شناس ۔ جلوهٔ عشق حقیقی بر تو گردد مستدام

عشق از هر قید آزادت کند بی دردسر ۔ در طریق عشق نه بند و نه قیدست و نه دام

مستی عشق و محبت هست بی رنج خمار ۔ عشق می بخشد بعاشق لذت شرب مدام

غور کن در مدعای کُنت کنزاً مخفیاً ۔ معنیش گر راست پرسی عشق باشد والسلام

گر ز راه عشق و توحیدت خبر نبود بیا ۔ در حضور بو العلا مولائی من مولی الانام

بو العلا مولائی من ملجای من در دو جهان ۔ آستان او بود دار الامان این غلام

بو العلا باشد ولی ابن الولی ابن الولی ۔ بو العلا باشد امام ابن الامام ابن الامام

بو العلا محبوب حق بوی نبی رنگ علی ۔ شاه عشق و جلوه گاه ذات نور حسن تام

از جمال بیمثال آن امیر بی نظیر ۔ گشت در هندوستان کشف الدجی دفع ظلام

از وطن رو کن بسوی آستان اقدسش ۔ مطلعی برخوان و شو در اشتیاقش تیز گام

مطلع ثانی

میروم در بارگاه سید عالی مقام ۔۔۔ با همه شوق و تمنا با همه عیش غلام

میروم در بارگاه عالی شاهی که هست ۔۔۔ خاک در راهبری با زمزم و بیت الحرام

میروم در بارگاه بو العلا محبوب حق ۔۔۔ با دبر دوشش ز یحیی صد صلوة و صد سلام

میروم در بارگاه او که باشد حضرتش ۔۔۔ قبله گاه جمع انس و سجده گاه خاص و عام

میروم در بارگاه سید خود تا شود ۔۔۔ کار من با انتظام و حاصلم عیش مدام

آستانش قبلهٔ حاجات ما خود رفتگان ۔۔۔ درگهش رکن و حطیم و کعبهٔ اصل و مقام

نور افشان میکنم چون مهر و مه سیر و سفر ۔۔۔ میشوم در قطع منزل خوشخرام و تیز گام

قطع منزل میکنم و ز خود نمیدارم خبر ۔۔۔ می نترسم در طریق عشق از طعن و ملام

الله الله اکبر آباد ست بهر عاشقان ۔۔۔ خوشتر از جنات عدن و بهتر از دار السلام

هر که شد بر درگه والائی مولایم مقیم ۔۔۔ دولت او رام گشت و بخت و اقبالش بکام

در حضورش عرض حال خویش میسازم کنون ۔۔۔ تا کند تیمار این بیمار آن صدر همام

مطلعی خوانیم یحیی با همه عجز و نیاز ۔۔۔ ایستاده دست بسته هم بصبح و هم بشام

مطلع ثالث

کای امیر ابن امیر و ای امام ابن الامام ۔۔۔ چهرهٔ روشن نما کن جلوه چون بدر تمام

در دل ویرانهٔ غمخانهٔ من نور نیست
روی بنما ای ملاذ علا از طرف بام

بخت من بیدار گردد یا امیر دستگیر
گر شبی بینم جمال بیمثالت در منام

کارهایم جمله وابسته بذات تو بود
من کدام و در آمدن کار من باشد کدام

قطعه

ای مسیح من بدر لعل جان بخشای تو
از دم عیسی فقط ماندست اندر خلق نام

مرده دل گشتیم ما را زنده از گفتار کن
قم باذنی گوی سوی کشتگان خود خرام

بسکه رنجور از خمار کثرت وهمی شدم
از می انی انا یا سیدی پر ساز جام

قطعه

ای صبا اندر حضور شاه عالی جاه من
عرض کن از جانب این خسته حال مستهام

کز عطا و لطف خود یحیای مسکین را نواز
چند ماند با وجودت کار او بی انتظام

چیست یحیی کیست یحیی یا امیر ابن امیر
بندهٔ تو خانه زاد تو غلام ابن الغلام

کمترین بندگانت فخر شاهان جهان
ذرهٔ درگاه والای تو خورشید احترام

آرزو دیم این که باشم بر درِ پاکت مقیم
تا بود در جسم خاکی جان شیرین را مقام

طینت من چون بود از شهر پاکت یا امیر
در عظیم آباد کی سازد دل مضطر قیام

چهرهٔ زرد و دل پر درد و بر لب شور آه
میشوم حاضر بدربار تو با این اهتمام

در جوار مرقد پر نورت اے مولا شود / مسکنی قبل الوفات مدفنی بعد الحمام

حبذا وقتی کہ ای یحیی شود حاصل مرا / در جوارشہ مقام و بر مزارش استلام

این قصیده گفته ام در حالت عزم سفر / میچکد از بیت بیت او تمنای غرام

شغل من باشد ثنایت سال و ماه و روز و شب / کار من ذکر شریف تو بود شاها دوام

میکند در مدح تو تائید من روح القدس / ہمچو حسان اندرین دوران ای فخر کرام

کی زبان من شود خاموش ازین ذکر جمیل / ذو الفقار حیدری ماند کجا اندر نیام

شعرہایم در ثنایت یا امیر نکته سنج / احسن الاشعار باید گفتنش خیر الکلام

بس کنم بر نام پاکت بس کنم یا سیدی / نام پاکت عاشقان را مایه خیر الختام

قصیدهٔ سوم

باز در دل جوش زد شوق لقای بو العلا / باز ہیجان در سر من شد ہوای بو العلا

یک نظر بنما جمال بو العلا را بے نقاب / از برای بو العلا ای کبریای بو العلا

ہست از انی انا اللہ لا الہ الا انا / نعره زن در گوش جانم نعرہای بو العلا

دید وجہ اللہ وجہ اللہ را از چشم سر / در جمال بی مثال پر ضیاے بو العلا

واقفی دان اتباع مصطفیٰ و مرتضیٰ / اتباع بو العلا و اقتدا سے بو العلا

چشمِ وحدت بین خود را گر کنی وا بنگری ‌ کیست در عین عیان پیدا سوای بو العلا

سورۂ شوری ببین و آیت قربی بخوان ‌ فرض بر من ساختند یزدان ولای بو العلا

قدرت حق کن تماشا جلوۂ ہو را نگر ‌ سر فگن ساعتی اندر قبای بو العلا

ہست در غیب و شہادت جلوۂ حسنش عیان ‌ دربر ورا ختم الورا بنود ورائے بو العلا

جلوۂ توحید بنگر شان یکتائے ببین ‌ بو العلا جوید رضایش حق رضای بو العلا

شوکت جاه و جلال من تماشا کردنیست ‌ آیم اندر حشر چون زیر لوائے بو العلا

حاصلم گردد حیات جاودانی تا ابد ‌ گر کنم جان گرامی را فدائے بو العلا

تا شود غم دیدۂ من شاد از دیدار حق ‌ فرش سازم دیدۂ خود زیر پائے بو العلا

میرم از لعل لبش ترک سخن با من کند ‌ زنده ہستم از حدیثِ جانفزای بو العلا

ایدل رشید بنال از درد بی درمانِ عشق ‌ ہست داروی تو در دار الشفائے بو العلا

می نہم ہر روز و شب سر بر سنگ آستان ‌ یاد می‌آید چو جائے دلکشای بو العلا

روح حسان بن ثابت مادح خیر الورا ‌ می کند تائید من اندر ثنائے بو العلا

خامۂ من ہست از نون و القلم ما یسطرون ‌ کبریائی میچکد وقت ثنائے بو العلا

میکند تفسیر کاف و ہا و یا و عین و صاد ‌ گردش چشمان مست خود ربای بو العلا

من کدام و ورد من در کار من باشد کدام ‌ ہر چه باشد در حق من رای ای بو العلا

دیده باید کی منور می شود چشمان من	در سنام و نقطه از نور لقای بو العلا
هست ای یحیی دلم معمور از نور و سرور	از ولای بو العلا و از عطاے بو العلا

قصیدهٔ چہارم در عرض سلام

السلام ای آفتاب اوج وحدت السلام	السلام ای نیر چرخ ولایت السلام
السلام ای شہریار ملک صفوت السلام	السلام ای والی ملک ہدایت السلام
السلام ای معنی لفظ شفاعت السلام	از قدم تا فرق ہستی جملہ رحمت السلام
السلام ای ماحی ظلمات بدعت السلام	السلام ای حامی ارکان سنت السلام
السلام ای محی دین مصطفیٰ ختم رسل	السلام ای نوگل باغ رسالت السلام
السلام ای نور چشمان نبی جان علی	نور وحدت شمع کثرت سر حیرت السلام
السلام ای آل پاک رحمۃ للعالمین	السلام ای در کف تو نعمت و رحمت السلام
السلام ای گوہر نایاب دریای وجود	السلام ای موجۂ بحر امامت السلام
السلام ای شاہد خلوت سرای یاہو	السلام ای کنت کنزاً سر ذاتت السلام
السلام ای سرور و سالار جمیع اولیا	السلام ای مالک کشف و کرامت السلام
السلام ای زلبت انی انا شد کامیاب	ہست در کامت نہان عز ہویت السلام

السّلام ای مدعائے کنتُ کنزاً مخفیاً — مطلب احببت ان اعرف بکثرت السّلام
السّلام ای برزخِ ذات وصفاتِ کبریا — آشکارا زشانِ تو غیبِ شہادت السّلام
یا فتی فیضِ نبوّت در ولایت یا امیر — از نبیؐ واز علیؓ اندر وراثت السّلام
نقشبندیہ و چشتیہ نمودی مجتمع — یا فتندایں ہر دو از ذاتِ تو شوکت السّلام
السّلام ای مجمع البحرین نور الخا فقیر — السّلام اے آقاضیِ ہر چار ملّت السّلام
از خدا و مصطفٰے و مرتضیٰ و سیدہ — باد بر تو ای گلِ باغِ سیادت السّلام
از حسن سبطِ نبی واز حسینؑ ابنِ علےؑ — از بہاؤالدین معینِ دین و ملّت السّلام
ہم ز تو بر تو سلام و ہم ز من بر تو صلوٰۃ — از انا بر تو ز تو بر علمِ وحدت السّلام
از جنابِ پیر و مرشد بر تو شاہا صد صلوٰۃ — از ہمہ اخوان و اصحابِ طریقت السّلام
بر صفاتت باد از ذکرِ مجرّد صد صلوٰۃ — باد بر ذاتِ تو از علمِ امامت السّلام
بوالعلا ای بن سید بوالوفا روحی فداک — بر تو از یحیای مسکین تا قیامت السّلام

قصیدۂ پنجم در عرض سلام کہ بماہ ربیع الاوّل شریف گفتہ شد

سلامٌ علیک اے شہِ بوالعلا — سلامٌ علیک ابنِ شیرِ خدا
سلام ای جگر گوشۂ مرتضیٰ — سلام اے وصیِ علےٰ العلا

توئی راحتِ جانِ شیرِ اله — توئی وارثِ سیّدِ کربلا

توئی موجۂ خاص بحرِ قدم — توئی گوهرِ کنزِ سترِ خفا

توئی شرحِ اسرارِ قالِ صحیح — توئی معنیِ لفظِ اِنّی اَنَا

توئی سرِّ توحیدِ بیحرف وصوت — توئی جلوه گر در وراء الورا

توئی مطلب ومعنیِ هر سخن — توئی مدعای همه مدعا

توئی آنکه بر فرقِ تست ازازل — شها تاجِ الملکُ لِلّٰه لنا

بود نقشبندیه را از تو قدر — کند بر تو خواجه معین نازها

ز تو خواجه احرار مسرور وشاد — ز تو خاندانِ ترا اعتلا

جمالِ تو لاریب وجه اللّٰه ست — بود کفرِ انکارِ این بهر ما

برای جنابِ رسولِ کریم — برای جنابِ علیِ مرتضیٰ

برای جنابِ حسین وحسن — پئ بضعۂ سیّدِ الانبیا

پئ عابد وباقرِ علمِ حق — پئ جعفرِ صادقِ حق نما

پئ موسیِ کاظمِ نورِ ذات — برای امامِ علیِ رضا

رضا ضامنِ بندگانِ اله — که هشتم امام ست وهم جدِّ ما

برای تقی وبرای نقی — بحقِ حسنِ عسکری سیّدا

بمهدی امامِ زمانِ زمین — بود حجتِ خاصِ اخفی الخفا

باجداد و اولادِ خود یا امیر — بحالِ منِ خسته کُن اعتنا

بود نامِ تو بوالعلا در ظهور — بباطن بود حیدر الاولیا

ترحّم علینا بفضلِ عظیم — بصد رنج و غم گشته‌ام مبتلا

منم خوار و زار و غلامِ توام — غیوری تو یا سیدِ الاصفیا

توئی قادر و مالک و مقتدر — منم عاجز و خسته و بینوا

کجا خواری من پسندت شود — کی این عجز ما را تو داری روا

بگرداب غم گشتیم اوفتاد — توئی نا خدای منِ ای باخدا

بود این شبِ عرس تو یا امیر — مهِ مولدِ جدِّ تو مصطفی

بود منزلِ خاص تو اینمقام — بیا مرحبا مرحبا مرحبا

پئی مصطفی یا امیرِ کبیر — بکُن رحم بر این فقیرِ گدا

نمودیم در رنگ عرضِ سلام — شها مدعای دلِ خود ادا

زِ پیامی خود گوش کن صد سلام — جوابی ز تو هست کافی مرا

سلامِ خدا و سلامِ نبی — بروحِ شریفِ تو ای بوالعلا

تمت القصائد

دیوان غزل بترتیب حروف هجا

بسم اللّٰه الرحمن الرحیم

ردیف الالف

یارب جمالِ خود بجمالِ ابوالعلا
بنما که نقدِ جانِ گرامی کنم فدا

جز آرزوی دولتِ وصلِ امیرِ پاک
نبود مراد و مطلب و مقصود و مدعا

عمری گذشت بر درِ پاکش نشسته ام
تا بنگرم بدیدهٔ سر حسنِ دلربا

از گردشِ نگاهِ خدا بینش ای کریم
کن مست سرِ روحِ من از بادهٔ انا

در اشتیاقِ یک نظرِ رحمت و کرم
شبها بر آستانِ تو کردیم ناله‌ها

کردیم کحلِ چشم ز خاکِ درِ حبیب
دادم بدیدهٔ دلِ خود نورِ انجلا

بر آستانِ بنتِ نبی بضعة الرسول
بر درگهِ علی ولی شاهِ هل اتی

درحضرت حسین و حسن زین عابدین
آورده‌ایم رو بدر کاظم امام
از حضرت تقی و نقی عسکری امام
با این دوازده تن و با چارده مدام
اظهار درد خویش نمودم بصد نیاز
تا چون پیام مرگ ملک نزدم آورد
پیران سلسله بمدد گاریم رسند
وجه الله آن ولی خدا صاحب الجمال
روئی ابوالعلا بنماید مرا لقب
یا بوالعلا ببندگیت سر نهاده ام
عهد صبا بشد و وقت شباب رفت
در آرزوی دیدن رخسار پاک تو
بهر رسول و نفس رسول و بتول پاک
بهر جناب حضرت عباس نامدار
بهر معین دین ولی خواجه نقشبند

در بارگاه باقر و جعفر شه هدی
گاهی جناب ضامن ثامن علی رضا
در حجت قوی تو مهدی امامنا
هم با چهار یار و با ازواج مصطفی
آورده‌ام شفیع بدرگاهت ای خدا
بی پرده و حجاب ببینم رخ ترا
گیرند از دو دست من پا شکسته را
کو والد است و مرشد ما دستگیر ما
گوید که یا ولد بنگر نور کبریا
در کعبهٔ وصال خودت جای ده مرا
پیری رسید و گشته‌ام آماده فنا
داریم چشم شوق چو نرگس مدام ما
بهر حسن برای حسین ابن مرتضی
شاهای تمام شهیدان کربلا
بنما جمال شاهد لاهوت بیردا

کن سماع و سرّ من از علم سر سر ... قال صحیح گویم و بینم بخود ترا
یحیی حدیث عشق بپایان نمیرسد ... دیوانِ تو باین غزلت یا منع ابتدا

چون ابتدای کار من آمد ابو العلا
الا انتها الیه لنا الملک المنا

الهٰا قادرا کن رحم بر ما ... بشانِ کبریا کن رحم بر ما
لقد جئنا ببابک یا الٰهی ... فقیرا عاجزا کن رحم بر ما
بتوحید و رسالت آشنا ساز ... بحقِ مصطفےٰ کن رحم بر ما
ز انوارِ ولایت ساز پُر نور ... بجاهِ مرتضےٰ کن رحم بر ما
بخاتونِ قیامت بخش یارب ... بشاهِ مجتبیٰ کن رحم بر ما
نثارِ جلوهٔ بیکیف گردان ... بشاهِ کربلا کن رحم بر ما
بزین العابدین و باقرِ پاک ... بجعفر ربنا کن رحم بر ما
بموسی کاظم و شاهِ خراسان ... علی موسی رضا کن رحم بر ما
تقی و هم نقی و عسکری اند ... شفیع این هرسه تا کن رحم بر ما
بمهدی آن امامِ صاحب الامر ... کریما ذا العطا کن رحم بر ما
ببوبکر و عمر عثمان و حیدر ... بجمله انبیا کن رحم بر ما

بازواج و بنات سرور دین — بسیدة النسا کن رحم برما
بغوث الاعظم محبوب سبحان — بسید بوالوفا کن رحم برما
باهل البیت و اصحاب محمد — خدایا با خدا کن رحم برما
فدائے بوالعلا کن یا الٰهی — بشان بوالعلا کن رحم برما
تماشائے جمال تو نمایم — بوجه الله ما کن رحم برما
بخواهش مرشد کامل خدایا — جمال خود نما کن رحم برما
بآبا و باجداد کرام — بحق اولیا کن رحم برما
بحق آشنایان خلوت ساز — بخویشم آشنا کن رحم برما
شوم سرمست توحید وجودی — ز صهبائے انا کن رحم برما
بحق این وسایط ساز یارب — فدائے بوالعلا کن رحم برما
جناب بوالعلا محبوب خاصت — امیر حق نما کن رحم برما
بعشق بوالعلا جانم برآید — بر او کن مبتلا کن رحم برما
بود شغلم شمار روز ثنایش — بذکرش آشنا کن رحم برما
درین دیوان نباشد جز بذکرش — ز سر تا انتها کن رحم برما
شود در بارگاه بوالعلائی — قبول این گفتها کن رحم برما

فقیر ابو العلائی ہست یحیی
بشاہ ابو العلا کن رحم بر ما

خدایا کرم کن گدائیم ما
سزاوار رحم تو ام ای کریم
بیا مرز ما را با آل نبی
رسیدم بہ ابن علی ابو العلا
بود دامنش بر سرم روز حشر
ترحم بکن اے شہ ابو العلا

فقیر در ابو العلائیم ما
کہ از امت مصطفائیم ما
کمین بندۂ مرتضائیم ما
کہ با او بحشر در آئیم ما
کہ مداح آل عبائیم ما
غلام شہ کربلائیم ما

خریدار مہدی یحیی تو لی
عجب گوہر بے بہائیم ما

مطلبی ہست در کتاب انا
دیدم اندر جمال سید انا
از جناب ابو العلا ہر دم
بندگان ابو العلا دارند
در دو چشم ابو العلا کشید

کہ نفہمد مگر خراب انا
جلوہ پرداز آفتاب انا
در درونم رسد خطاب انا
طرفہ از سکر شراب انا
کحل ما زاغ از تراب انا

نماید کسی ورا بیدار
هر که خفته چو من بخوابِ انا

حسنِ سید ابو العلا بینی
چون کنی افتتاحِ بابِ انا

سوئے حضرت ابو العلا باشد
مرجع و مطلب و مآبِ انا

عشقِ من با ابو العلا یحیی
هست از مستی شرابِ انا

چون شدم مست از میِ انی انا
گشتم ای یحیی فدائی بو العلا

بو العلا گویان گدائی می کنم
بر درِ ایوانِ شاهِ کربلا

حسنِ ورِ ابو العلا دیدم عیان
در جمالِ مصطفےٰ و مرتضیٰ

حق بسترِ من همین گوید سخن
لا اله الا انا الا انا

بو العلا را دید یحیی بیحجاب
در ورائم الورائم الورا

جز ذکرِ بو العلا نبود بر زبانِ ما
بهرِ حدیثِ شاه است زبان در دهانِ ما

خود را نموده ایم فنا در ابو العلا
باشد نهان میانِ نشانش نشانِ ما

روئی چو ماه سیدنا تا ندیده ایم
زین غصه چاک هست دلِ چو کتانِ ما

در دیده کحل خاکِ مزارش کشیم دگر
این شوق میکشد سوئے شهرش عنانِ ما

جانرا کنم نثار ربائی مبارکش — گر قصدِ امتحان کند آن جانِ جانِ ما
ای همدم آرزو ز درد دلم نیستت خبر — بنگر درین جریدهٔ نظمِ بیانِ ما
این فکرِ تازهٔ غزل پر ز درد و سوز — شاهد بود ز حالِ دلِ خونچکانِ ما
کاهیده ایم در غمِ جانانه ظاهرا — لیکن چه نفع ماند ازین زیانِ ما

یحیی نمانده است ز ما ذرّه هم اثر
جز بو العلی نماند درین جسم و جانِ ما

چند ما و غمِ فراقِ شما — بسکه دارد دل اشتیاقِ شما
شکرِ توحیدِ ناب و بیکیفی — هست یا بو العلا مذاقِ شما
شوکتِ عزّ و جاه کن فیکون — چیست در پیش طمطراقِ شما
خوشتر از دولتِ جهان باشد — گر ببخشند استغراقِ شما

خاکِ یحیی کنند معماران
صرفِ تعمیرِ نو رواقِ شما

ملاذ و ملجا و مأمن آستانِ سیّدنا — کمینه بنده ام از بندگانِ سیّدنا
نهاده ایم ز دنیا و دین دل آزاده — بر آستانِ ملک پاسبانِ سیّدنا
منم که زلّه ربای عالمی ز خوانِ من است — رسد همیشه نعیم ز خوانِ سیّدنا

زفہم خلق بود دور رتبہ دانی او	چو خالق ست ثنا خوان شان سیدنا
زسکر بادہ انّی انا چہ ہنگامہ	نمودہ اند بپا بیکشان سیّدنا
زسرّ قال صحیح آگہی شود ما را	چو نکتہ شنوم از زبان سیدنا

ہمیشہ عرض تحیّات می کند یحیی
زصد نیاز بروح و روان سیدنا

ای فروغ مہر و مہ از روی رخشان شما	آشکارا جلوۂ حق گشت در شان شما
بی نصیبانند از فیض کمالات بانصیب	نیست کس محروم یاسیّد بدوران شما
شہریاران بر در ایشان غلامی میکنند	طرفہ باشد حشمت و جاہ غلامان شما
گر شبی ما را جمال خودنمائی یا امیر	نیست دور از شیوۂ الطاف احسان شما
بندہ را نبود مجال دم زدن یا بوالعلا	تابع حکمیم باشد انچہ فرمان شما
کی شود از تندباد حادثہ بیم ہلاک	چون چراغ ما بود در زیر دامان شما

بندۂ یحیی در عظیم آباد با حال خراب
روز و شب صبح و مسا باشد ثنا خوان شما

بر خویش بودم مبتلا انّی انا اِنّی انا	زد جوش عشق بوالعلا انّی انا انّی انا
بودم بوحدت بی نشان یا بوالعلا ہمداستان	بر داشتم شور انا اِنّی انا انّی انا

بر حسنِ خود مفتون شدم بر خویشتن مجنون شدم — بر بوالعلا گشتم فدا انّی انا انّی انا
تا پیدا توانِ خود منم روح و روانِ خود منم — با خویش هستم آشنا انّی انا انّی انا
در بوالعلا حق را نگر داری اگر حق بین نظر — باشد جمالش حق نما انّی انا انّی انا
در روی سید خویش را دیدیم هر سو بر ملا — اکنون ز دل خیزد ندا انّی انا انّی انا

بر آستانِ بوالعلا یحییٰ منط شو جبہہ سا
گو از سرِ صدق و صفا انّی انا انّی انا

ساقی بیا که دورِ فلک شد بکامِ ما — پر از ولای سیدنا گشت جامِ ما
تا ہمکلامِ خویش مرا کرد ابوالعلا — فالِ صحیح جلوه کند از کلامِ ما
دیوانهٔ جمالِ امیرِ ابوالعلا — در اصطلاحِ عشق همینست نامِ ما
تا یافتم بانجمنِ بوالعلا مقام — اعلا بود ز عرشِ معلیٰ مقامِ ما
دریا درِ دہی و موی جنابِ ابوالعلا — گردد تمام روز و شب و صبح و شامِ ما
اکنون چه غم ز کشمکشِ تنگیِ لحد — بر نامِ بوالعلا شده حسنِ ختامِ ما

قطعه

در بارگاهِ حضرتِ سید ابوالعلا — آیا بود کسی که رساند پیامِ ما
شوقِ نیاز و بندگیِ من باو برد — خواند بر آنجناب صلوٰة و سلامِ ما

یحییٰ جناب حضرت سیّد ابو العلا
باشد ولیّ و مرشد و پیر و امام ما

جلوهٔ نور قدم سیّدنا مولانا
آیت لطف و کرم سیّدنا مولانا

ذات پاک تو بود جوهر عالم عرض است
مُبقی روح و قلم سیّدنا مولانا

وارث ملک نبی و علی و سبطین است
مفخر عرب و عجم سیّدنا مولانا

بر رخ ذات و صفاتست رخ جود یا کشش
هر دو را کرد بهم سیّدنا مولانا

هر که بر در که پاک تو سر افگنده بود
چه کند دیر و حرم سیّدنا مولانا

بنگاهی دل من شاد نما ساز رها
از غم و رنج و الم سیّدنا مولانا

لب یحییٰ مترنم بهمین نغمه بود
من منم من نه منم سیّدنا مولانا

دیوانهٔ سیّد شده یحییٰ لقب ما
دریا دلیست اینهمه شور و شغب ما

با دیر و حرم نیست سر و کار مرا هیچ
کوی تو بود غایت راه طلب ما

پا ساخته از سر بره دوست دیدیم
ای شیخ تو آگاه نه از ادب ما

از شربت علیسی نبود سوزش درد م
عناب لب لعل تو داروی تپ ما

دوریست که در عالم سافل نبود فرق
الحال نه بر سدره علو نسبت ما

در مدح تو ای شاه چه منظوم چه منثور — چون لولوی شهوار بریزد ز لب ما
جز ذکر شریف تو مرا نیست دگر کار — نعت تو بود مشغلهٔ روز و شب ما
یا سیدنا از می حب تو منم مست — نام تو بود باعث وجد و طرب ما

من سیدم و سیدنا سید من هست
یحیی بود این بس نسب و بس حسب ما

یا سیدنا ذکر تو کار دهن ما — نام تو بود ربط و نظام سخن ما
از ذکر تو از مدح تو از تذکرهٔ تو — پر نور و صفا هست شها انجمن ما
شاها همه بهر تو بود آنچه زمن هست — قربان و نثار تو سر و جان و تن ما
بر هم وطن خود نظر لطف ضرورست — در شهر تو شاها بود اصلی وطن ما
یا سیدنا نور جمال رخ پاکت — شمعیست بکاشانهٔ سر و علن ما
رنگم بود از رنگ تو ای رنگ همه رنگ — باشد ز بهار تو بهار چمن ما

یحیی در همه عشق فراموش نمودم
الحال همین عشق بود علم و فن ما

یا بوالعلا بوصل خودم شاد کن مرا — در مجلس شریف گهی یاد کن مرا
ما خود گرفته ایم و اسیریم در خودی — زین قید و بند بهر خدا آزاد کن مرا

مارا خیالِ نیک و بدِ خود کنون نماند	هر آنچه مرضیست بود ارشاد کن مرا
معمورهٔ دلم شده یا سیدی خراب	یک جلوه سازد از کرم آباد کن مرا
بر لوحِ دل شبیه وجهیت کنیم نقش	نقاشِ این مثال خدا داد کن مرا
ای نونهالِ باغ رسالت بغم نسار	بر روی خود چو مرغِ چمن زاد کن مرا

یحییٰ امین من بره شوق و ذوق و شوق
ای یار بو العلائیم امداد کن مرا

می شوم حاضر بدربارِ شما	تا شوم فائز ز دیدارِ شما
از درت محروم کے گردد فقیر	هست احسان و عطا کارِ شما
حسن خود ظاهر کند در روئی تو	بود این مقصود از اظهارِ شما
کرد نورِ پاک وجه الله مرا	غرق در دریائے انوارِ شما
مهدیِ هادی درین آخر زمان	دارد آگاهی ز اسرارِ شما
تا قیامت ماند ای ابنِ رسول	باقی و پاینده آثارِ شما

دولتِ کونین بے رنج و تعب
یافته یحییٰ ز سرکارِ شما

باشد حدیثِ سیدنا گفتگوئی ما	دریا دلی بود همه این ها و هوئی ما

بر آستان پاک تو عمرم شود تمام — و الله که نیست بهتر ازین آرزوی ما
هستیم تر دماغ ز بوی ابو العلا — باشد مشام خلق معطر ز بوی ما
من بسته ام بدام طریق ابو العلا — عالم تمام بستهٔ یک تار موی ما
تا مست حق شدیم ز جام ابو العلا — نان در میان روغن می در سبوی ما
مقصود من ز کعبه و بتخانه غیر کیست — جز میر ابو العلا نبود جستجوی ما
من رهنمائی خلقم و از فقر باخبر — ای طالب طریقه بکن رو بسوی ما
آلوده گشته ایم ز گرد گنه تمام — از آب لطف خویش بکن شستشوی ما

من بنده ام غلام ابو العلا
یحیی ز خاک پائی امیر آبروی ما

یا سیدی گرفته از لطف دست ما — در دست قدرت تو بود بند و بست ما
دارم ز فیض سیدنا حالت بزرگ — باشد ورای عالم تقدیس جست ما
حکم روان بعلوی و سفلی بود شها — گوئی بما اگر ز ره لطف مست ما
من تو شدم تو من شدی و تو و من نماند — هستم ز هستی تو و هست تو هست ما

یحیی برائی عشق مرا آفریده اند
باشد همین مراد ز عهد الست ما

یا بو العلا علا اسمِ تو افتخارِ ما — در خلقِ عشقِ تو سببِ اقتدارِ ما
اندر طریقِ پاکِ تو تا گشته ام مرید — افزوده اند اهلِ طریقت وقارِ ما
بودیم مردِ گوشه نشین برکران ز خلق — عشقت نموده در دو جهان اشتهارِ ما
چون مستنیر گشت ز نورِ جمالِ تو — قندیلِ عرش گشت دلِ اعذارِ ما
مائیم ابو العلائی و آبای ما همه — احباب هم اقارب و خویش و تبارِ ما
خود را سپرده ایم بدستِ تو یا امیر — از غیرِ تو مدد طلبی هست عارِ ما
من کارهای خویش سپردم بدستِ تو — در کارهای خویش نماند اختیارِ ما
از بسکه گشته ایم ز جورِ فلک تبنگ — بنگر ز چشمِ لطف و کرم حالِ زارِ ما
صبح و مسا و روز و شب و سال و ماه‌ها — نعتِ تو یا امیرِ کبیر است کارِ ما
مقصودِ من ز شعر و سخن ذکرِ تو بود — چون شاعری نبود و نباشد شعارِ ما

یحیی شود مرادِ دلم حاصل ار بود
گردِ مزارِ سیدِ والا مزارِ ما

هست تابان ز زمین تا فلک انوارِ شما — بود منظور شها زین همه اظهارِ شما
تا قیامت بود ای ابنِ رسولِ اطهر — باقی و لم یزلی این همه آثارِ شما
تو کریم ابنِ کریم ابنِ کریمی لا ریب — لطف و احسان و کرم هست شها کارِ شما

با همه ولوله و مستی و شوق آمده ام ‏ سیدی انت حبیبی پی دیدارِ شما

من اگر نیکم اگر بد سگِ درگاهِ توام ‏ هر چه هستیم کمین بندهٔ سرکارِ شما

خوشتر از ظلِ هما هست مرا ای مولا ‏ جائی بخشند اگر در پسِ دیوارِ شما

کمترینِ تو کله گوشه شکن بر اعلا ‏ بر نکوکار کند فخر گنهگارِ شما

بود یا سیدنا والد ما وجه الله ‏ واقف رازِ شما حاملِ اسرارِ شما

گشت از چشمِ عطا و کرم وجه الله
دلِ یحیای شما مطمحِ انظارِ شما

جان و عالم همه قربانِ تو یا سیدنا ‏ آنچه هست آنِ من آن آنِ تو یا سیدنا

هست نورِ قدم انوارِ تو سبحان الله ‏ لطف واجب دهد امکانِ تو یا سیدنا

آشکارا بجمالِ تو شده جلوهٔ حق ‏ شانِ ایزد چکد از شانِ تو یا سیدنا

عارفِ ذات شوم واقفِ اسرار شوم ‏ یابم از دولتِ عرفانِ تو یا سیدنا

ناز بر ذاتِ کریمِ تو نمایند و زنند ‏ سکه بر عرش غلامانِ تو یا سیدنا

صالح و طالح و بدکار و نکوکار همه ‏ فیض یابند بدورانِ تو یا سیدنا

هر چه از لطف پسندی پی من خوب بود ‏ بنده ام تابعِ فرمانِ تو یا سیدنا

این گدا از درِ خویشش مران بهرِ خدا ‏ هست پروردهٔ احسانِ تو یا سیدنا

صرصر حادثه خاموش چراغم نکند	چون بود در تهِ دامانِ تو یا سیّدنا
سگِ درگاهِ توام بر درِ پاکت جایم	حصّه ام میرسد از خوانِ تو یا سیّدنا

روز و شب صبح و مسا بندهٔ خاصت یحییٰ
در وطن هست ثناخوانِ تو یا سیّدنا

یا رب جمالِ سیّدِ والا نما مرا	سرمست ساز از میٔ اِنّی اَنا مرا
تا کحلِ چشمِ اہلِ صفا خاکِ من شود	کن خاکِ راهِ سیّدنا بو العُلا مرا
محشور روزِ حشر کن ای ربِّ ذو المنن	در اولیائی اُمّتِ خیر الورا مرا
من لائقِ تقرّبِ اہلِ صفا نیَم	پاکم کن از کدورت و حرص و ہوا مرا
یا رب چسان رسم بحضورِ ابو العُلا	شرمندگیست از عملِ نارسا مرا
یا رب ہنم گدا و فقیر از حضور دور	ده در بساطِ انجمنِ شاه جا مرا

یحییٰ کمینه بندهٔ تو عرض میکند
یا رب بجهنِ سیّدنا کن فدا مرا

یا بو العُلا بیا و نظر کن بحالِ ما	بنگر ز لطف حال پر از اختلالِ ما
باشد ہمین ولای جنابِ ابو العُلا	از قاضیٔ مراد دو عالم سوالِ ما
افتادگی بدرگهِ آن شاهِ دین پناه	باشد ہمین عروج و صعود و کمالِ ما

تا یافتیم لقمهٔ از خوانِ جودِ او
بهره رباست خلق زخوانِ نوالِ ما

مائیم سر فگنده بباب ابوالعلا
اینست عزو حشمت و جاه و جلالِ ما

ما را کجا دماغ که سازیم باین و آن
یا بوالعلا خوشیم و خوشست این خیالِ ما

یا دِ جنابِ حضرت سید ابوالعلاست
یحییٰ نتیجهٔ همگی قیل و قالِ ما

ای همچو من غلامِ تو شاها هزارها
افتاده اند بر درِ تو خاکسارها

بر آستانهٔ تو فگندیم خویش را
امیدوارم از کرمِ بیشمارها

یکبار هم حضورِ تو حاصل نشد مرا
بر آستانت آمدم از شوق بارها

برقع زچهره برفگن و جلوه ده شها
فرش اند دیدها برهِ انتظارها

چون برق آمدی و قراری نساختی
بردی زجانِ سوختهٔ من قرارها

روزی بقصدِ صید بصد ناز کن خرام
سر برکف اند در رهِ شوقت شکارها

مادر پدر برادر و خویش و اقاربم
بودند جمله در رهِ تو جان نثارها

در دستِ قدرتت چو بود اختیارِ کل
زانرو سپرده ایم بدستت تو کارها

دریا دِ آن لبِ چو عقیقت نگارِ من
از دیده ریخت لختِ جگر گشته پارها

گردید سینه ام زغمِ یار داغ داغ
گل کرد رنگِ عشق که دارم بهارها

یحیی بدست آمده دامانِ بوالعلا
کردیم دلق هستی خود تار تار ها

بوالعلا مهر تو پیوست بآب و گلِ ما
عشقِ تو آمد و در سینه و دل ساخت مقام
حاصلِ خود همه تاراج نمودم بر تست
هم از یادِ تو خاموش بنا شد یکدم
سیدی بسکه سراسیمه شدم از گردشِ چرخ
ما گدائی بدرِ سیدنا ساخته ایم
کوشش الله نیم قائلِ اسرار انا
چون گذشتم زخودی باخودِ تو پیوستم

عشقِ تو آمد و جا کرد درین منزلِ ما
جای ما نیز کنون نیست درین منزلِ ما
بس درین عمر دراز ست همین حاصلِ ما
هست پر نور ز ذکرِ تو شها محفلِ ما
می توان ساختن آسان نبگه مشکلِ ما
نیست این سلطنت و جاه و حشم قابلِ ما
حضرتِ سیدنا هست بحق قائلِ ما
بود این پردهٔ پندار مگر حائلِ ما

زود سیراب کن ای ابرِ کرم یحیی را
رحم کن رحم برین تشنه لبِ ساحلِ ما

یادِ تو خوشتر از عبادتها
جلوهٔ قامتم تماشا ها
دارم از آرزوی حق تمنای تو

ذکرِ تو بهترین طاعتها
در دلِ من فگن قیامتها
همچو آئینه طرفه حیرتها

ندهد باکس و نداد بکس — تو حق داد آن کرامت ها
دست در عشق بازی انگندم — کرده ام بس بلند همتها
مذهب رندیست بیافت — در ملامت بود سلامت ها

بر در پاکت آمده یحییٰ
ساز برحال او عنایتها

باشد جناب سیّدنا دستگیر ما — مولا امام قبله و پیران پیر ما
باشد اگر بسوی تو مولا مصیر ما — برتر بود ز عرش معلّا سریر ما
با شاه بینظیر مرا نسبتیست خاص — در کائنات کیست عدیل و نظیر ما
هستم فقیر درگه سلطان ابوالعلا — عالم تمام هست گدا و فقیر ما
محبوب خاص حضرت میر ابوالعلا — نعم المعین آمد و نعم النصیر ما
از بینوائی خودم آید چرا ملال — ابن امیر عرب و عجم هست امیر ما
از جور چرخ نیست هراسم که بوالعلا — باشد معین و پشت و پناه و ظهیر ما
تا بسته ام بسلسله اش خویش را شها — عالم تمام گشت رهین و اسیر ما

یحییٰ بیاد گلرخ سیّد ابوالعلا
بالا رود ز عرش معلّی صفیر ما

یحیی بهجر میگذرد سال و ماه ما — تا کی نمایدم رخ پر نور ماه ما
یحیی جناب سید پاکست شاه ما — یحیی فقیری در او عز و جاه ما
ای آفتاب ذره نوازی ز مهر ساز — روزی کن التفات بروز سیاه ما
ای ابن بوتراب کله بشکنم بعرش — از خاک درگه تو بود گر کلاه ما
نبود مرا ز روز حساب و کتاب بیم — ذات تو هست پیش خدا عذرخواه ما
با من تو آن بکن که توی اهل آن شها — بر عفو خود نگر منگر بر گناه ما

یحیی ز ذکر حضرت سید ابوالعلا
پر نور هست مدرسه و خانقاه ما

ای نور نور هست ز نور تو نور ما — از پرتو جمال تو باشد ظهور ما
یاد تو سیدی بود آرام جان و دل — ذکر تو هست مایهٔ عیش و سرور ما
از دولت حضور تو ای حضرت امیر — حاصل حضور شد بدل بیحضور ما
بگذشتن از خودی خود اصل خودی بود — این بی‌شعوری آمده عین شعور ما
آلوده کی کند دهن از لقمهٔ کسی — طبع شکرن ما و مزاج غیور ما
این شعرهای عشقیهٔ من بمدح تو — عذری کند به پیش خدای غفور ما

یحیی ز عز شاه سلیمانی کنم

باشد روان بخاکِ ہوا حکمِ مورِ ما

جز سوی تو نیست راه ما را
راہی بنما شہا خدا را

در روی تو حسنِ ذاتِ مطلق
واللہ کہ ہست آشکارا

در روی ابوالعلا ببینید
انوارِ جمالِ مصطفےٰ را

از جاہ و جلالِ خود زند دم
پیشِ تو شہا کرا ستارا

از یک نگہِ تو موم گردد
این دل کہ بود چو سنگ خارا

قطعہ

از سہو و خطا و جرم و عصیان
یحییٰ بنود ہراس ما را

در حضرتِ اقدسِ الٰہی
آریم شفیعِ ابوالعلا را

ای ز ہر ذرّہ عیانست جمالت شاہا
خود مثالِ خودی و نیست مثالت شاہا

کائنات اوفتد از نظم و شود زیر و زبر
آشکارا شود از شانِ جلالت شاہا

داد حق رتبۂ محبوبیتِ مطلقہ ات
نرسید و نرسد کس بکمالت شاہا

ہر زمان میچکد از لعلِ لبت قال صحیح
سرِ توحید بود معنیِ قالت شاہا

خبر از دنیا و دین نیست مرا ہیچ بدم
ہست مدہوش دلِ من بخیالت شاہا

مالک و سیّد و مختارِ من و کارِ من	بتو من ساخته ام جمله حوالت شاها

شود از جامِ حیاتِ ابدی یحیی مست
گردد از وصل و وصالش بوصالت شاها

تاری از سیلی تو شد چو عنایت ما را	سیّدی گشت میسّر همه دولت ما را
سیّدی شاه میانجان ز عطایت آباد	تاری از سیلی تو ساخت کرامت ما را
دیده حالِ وَلَه و لوله و شورشِ من	داد این نعمتِ عظمی ز محبّت ما را
بادیا سیّد نا دفع همه کلفتِ او	این تمنّا و طلب هست ز حضرت ما را
تارِ سیلی تو از سیلیِ طوفانِ بلا	سپری هست بلا کلفت و زحمت ما را
تارِ سیلی تو ستاری من خواهد کرد	حاصل این تار شد از لطفِ اخوّت ما را

رشتهٔ عمرِ من این تار بود ای یحیی
از ازل بست با این حضرتِ عزّت ما را

الصّلوٰة و السّلام ای صورت و شانِ خدا	هستیِ حق وحدتِ ذاتِ احد آنِ خدا
الصّلوٰة و السّلام ای مثل و همسنگِ شما	نیست و اللّٰه گوهرِ نایاب در کانِ خدا
الصّلوٰة و السّلام ای آنکه روزِ رستخیز	حکم تو نافذ شود مولا بدیوانِ خدا
معنی و مفهومِ آن یا سیّدی نزدم توئی	هر کجا لفظِ ولی آید بقرآنِ خدا

ساخت در ہندوستان شاہا ظہور پاک تو
ہست بر ما ہندیان از بسکہ احسان خدا

دستگیرا داد در دست تو دستم از ازل
ہست بر من لطف و احسان فراوان خدا

عالمی محکوم تو و بر تو حاکم نیست کس
ہست فرمان تو جاری مثل فرمان خدا

گفت ابیت عند ربی جد پاکت یا امیر
چون نباشی یا رسول اللہ مہمان خدا

بر درت یحیای مسکین آمده با صد نیاز
لطف کن یا بو العلا جان نبی شان خدا

بو العلا حامی معین ما
بو العلا ہر نفس قرین ما

بو العلا ہست نور ایمانم
بو العلا ہست ستر دین ما

جسم ما را مکان تصور کن
بو العلا را بدان مکین ما

آنکہ بر آسمان ہمی رفتند
سر فگندند بر زمین ما

جز غلامان بو العلا کہ بود
یار و ہمدرد ہمنشین ما

ثبت در عالم ازل کردند
نقش نام تو در نگین ما

حافظم چون توئی نباشد باک
ہست اگر دیو در کمین ما

حق ترا دید و غیر تو ناحق
عاقبت طبع حق گزین ما

بر درت سجده ریزی ہر شب
ساخت روشن چو مہ جبین ما

دید در نورِ تو همه را غرق — تجلّی چو شد یقینِ ما

شود از ذکرِ بوالعلا یحییٰ
شاد و خرّم دلِ حزینِ ما

السّلام ای سرور و سالارِ جمعِ اولیا — السّلام ای مدعا و مطلبِ اِنّی اَنا
عجز و درویشی و دلریشی من مولا ببین — از برای مصطفیٰ و از طفیلِ مرتضیٰ
لافِ فرزندی مرا ثابت بود یا سیدی — در حضورِ ثامنِ ضامن علی موسی الرضا
دعویم این بسکه در خیلِ غلامانِ توام — بر غلامِ خود نظر کن از رهِ مهر و عطا
هست وجه الله پیر و والدِ مولائی من — در جمالِ او تو وجه الله مرا شاها نما
از پیِ خواجه معین الدین امامِ چشتیان — رحم فرما یا امیر ابن امیرِ بوالوفا
نسبتِ پاکِ تو روشن کرد جسم و جانِ ما — گشته ام پر نور ای از روی تو کشف الدجیٰ
این شبِ عرسِ تو باشد سیدی در خانه ام — لطف فرما و بیا یا مرحبا یا مرحبا
هم بود امروز عرسِ عاشقِ پیرِ من — عشقِ خود اندر درونِ عاشقان مسکین فزا
جز غزلخوانی بمدح و گفتنِ تکلیفِ دل — نیست کارِ این گدا یا سیدی صبح و مسا

ده به بزمِ قربِ خود جا بهرِ حسنین و علی
بر درِ تو آمده یحیائی تو یا بوالعلا

ای نورِ ایمانم بیا شمع شبستانم بیا
ای جانِ جانانم بیا ای شاهِ شاهانم بیا

از لطف بنگر حالِ من کن رحم بر احوالِ من
منگر سوی اعمالِ من ای دردِ درمانم بیا

روزم سیه بی روی تو سر داده ام در کوی تو
ای ماهِ تابانم بیا وی مهرِ رخشانم بیا

مجنون و حیران گشته ام از بس پریشان گشته ام
بی ساز و سامان گشته ام ای ساز و سامانم بیا

از هر زبان در هر سخن چون بلبلِ رنجیده تن
ذکرت کنم در هر چمن چون گل بدامانم بیا

ای ماهِ من ای شاهِ من ای شاهِ من ای ماهِ من
محبوبِ عالیجاهِ من سلطانِ ذیشانم بیا

امشب نیاز آورده ام سوز و گداز آورده ام
شوقِ دراز آورده ام ای ماهِ مهمانم بیا

در خانه ام رونق فزا بشنو حدیثِ این گدا
کن گوش گفتارِ مرا ای زیبِ ایوانم بیا

یحیی غزلخوان آمده از هجر نالان آمده
با چشمِ گریان آمده ای شمعِ خندانم بیا

السّلام ای خلفِ شیرِ خدا
السّلام اے دُرِ دریائے انا

السّلام ای ز خودی بیخود ساز
السّلام ای بخدا راهنما

السّلام ای طربِ جانِ حزین
غم با عیش و مسرّت افزا

بوالعلا حاکمِ یومِ محشر
بوالعلا بادشهِ روزِ جزا

بوالعلا معنیِ آیاتِ الله
بوالعلا مطلبِ قرآنِ هدی

بو العلا هستیِ حق سرِّ الله — بو العلا عینِ علی الاعلیٰ
نائبِ حضرتِ سلطان الهند — حاکم و بادشهِ اهلِ فنا
مستعین بر درِ تو آمده ام — چون بعین عقدهٔ کارم بگشا
از پئ والدِ من وجه الله — حسنِ حق در رخِ خویشم بنما
گذرم ده بسوی الا الله — بسکه کردم سفرِ منزلِ لا
خاکِ درگاهِ تو باشد ای شاه — پئ هر دردِ منِ خسته دوا
چند در هجرِ تو سوزد جانم — منم و سوزِ دل و شوقِ لقا
تو عروسانه بیا در حجله — این شبِ عرسِ تو باشد شاها
نذرِ تو سوز و گداز آوردم — خانه ام خانهٔ تو هست بیا
عاشقان صف بصف استاده اند — بر درت سیّدنا مولانا
تا نقاب از رخِ خود برداری — جلوه بی پرده کنی ای مولا
جز خیالِ تو نباشد شغلی — جز ثنای تو دگر کار کجا
می فرستد بتو تسلیم و سلام — روز و شب سال و مه صبح و مسا

از زبانِ خودم خوان طریق
بندهٔ خاص محمد یحییٰ

بو العلا مولائے ما ملجائے ما
جز بباب بو العلا سر کی نہند
از عنایات جناب بو العلاست
چیست یاران طمطراق کن فکان
ہست اندر تار و پود دم جوش عشق
گرچہ روشن ترنم از آفتاب
عاشق و دیوانہ و پیمانہ نوش
قطرہ بل کمتر از قطرہ بود

بو العلا سلطان ما آقای ما
دوستان این ہمت اعلائے ما
بی نیازیہا و استغنائے ما
پیش شکر این دل شیدای ما
عشقبازان بودہ اند آبائے ما
در خفی مخفی بود اخفائے ما
در کتاب عشق ہست اسمائے ما
ہفت بحر اخضر از دریائے ما

ہمچو سگ افتادہ و دلدادہ است
بر در شاہ نجف یحیائے ما

اللہ اللہ جمال سیدنا
قدسیان با وجود قدوسی
ہر کمالے زوال می دارد
از محالات باشد این کہ بشر
سر دینا و دین نہ ندارم

نیست مثل و مثال سیدنا
خائفند از جلال سیدنا
لم یزل دان کمال سیدنا
کند ادراک جمال سیدنا
من و شوق وصال سیدنا

پس بود عزتم اگر یابم — جا بصفِ نعالِ سیدنا

دلِ دیوانۂ مرا یحییٰ
نیست غیر از خیالِ سیدنا

خود را فدائے سیدنا کرده ایم ما — حقِ وفائے عشق ادا کرده ایم ما

در گردشِ نگاه حقیقت نمائے تو — نظارۂ فنا و بقا کرده ایم ما

در طاقِ ابروئے تو نمودیم سجدہا — بارے نمازِ عشق ادا کرده ایم ما

منصور وار بادۂ وحدت چشیده ایم — شورے بپا ز سکرِ انا کرده ایم ما

آن نشاءِ که داشتم از بادۂ الست — بر یک ادائے یار فدا کرده ایم ما

ای دوستان ز شیوۂ انصاف مگذرید — کز نسبتِ امیر چہا کرده ایم ما

ما مستِ عاشقیم ادب شرطِ عشق نیست — ہر انچہ کرده ایم بجا کرده ایم ما

شور و فغان بہجرِ گلِ نوبہارِ خود — چون عندلیب نغمہ سرا کرده ایم ما

یحییٰ ز فیضِ حضرتِ مولا ابوالعلا
بیعت بدستِ شیرِ خدا کرده ایم ما

بہ بزمِ خویش شاہا یاد فرما — دلِ رنجیدۂ ما شاد فرما

دلم ویرانہ بے نورِ تو باشد — شہا این خانہ را آباد فرما

اسیرم عاجزم درماندہ ہستم
دلم از قیدِ غم آزاد فرما

ندارم غیرِ تو شاہا معینی
خدارا سیدی امداد فرما

نشستہ گوش بر آواز ہستم
بحقِ بندہ ہیچ ارشاد فرما

بعشقِ خسروِ شیرین تبسم
مددیا حضرتِ فرہاد فرما

بصد شوق این غزل گفتست یحییٰ
زعینِ لطف بنگر صاد فرما

دلم ای ہمدمان شاد ست اینجا
زقیدِ رنج آزاد ست اینجا

دلم ویرانہ اندر وطن بود
زقربِ شاہ آباد ست اینجا

بیا اے دل شکار بو العلا شو
چہ صید ست وچہ صیاد ست اینجا

عجب مستی ست اینجا در خموشی
عجب لذت بفریاد ست اینجا

رسد آخر بپا بوسِ رکابی
رسیدہ خاک برباد ست اینجا

عجب تاثیرِ فضلِ شاہ باشد
عجب ترکیبِ امداد ست اینجا

عجب لطف ست اینجا در خموشی
عجب کیفیتِ یاد ست اینجا

تکلم از لبِ شیرین کن اے شاہ
غلامِ شاہِ فرہاد ست اینجا

زفیضِ مرشدِ کونین ست یحییٰ

مرا صد فیض و ارشاد ست اینجا

تنزالسعت ترجمهٔ داستان ما — قال صحیح آمده شرح بیان ما

من نکته فهم خویشم و معنی شناس خود — درکائنات نیست کسی همزبان ما

از پردهٔ خودی بدرآ و نگاه کن — بریک قرینه است نهان و عیان ما

من آنچه گفته ام بیقین گوش کرد نیست — پیدا کنی یقین زیقین رازدان ما

مست شراب وحدت حق ساخته مرا — آباد باد خانهٔ پیر مغان ما

از حادثات دهر شوی پیر اگر مترس — قوت فزایت آمده عشق جوان ما

یحیی زعشق سیدنا ابوالعلا بود
این کر و فر و دبدبه و عز و شان ما

درفراق تو دارم بسکه بیقرار رهیا — بی حجاب شو کامد وقت جان سپار رهیا

سوخت زآتش هجرت مغز استخوان من — شمع سان بود مارا هر شب اشکبار رهیا

چشم اشک ریزانم درفراق آن دلبر — بعد مردنم بگذشت بسکه خیر جار رهیا

از دم سحر تا شام آه آه میسازم — شب همه شبم باشد نالهای زار رهیا

دیدهٔ روی نیکویت جان نساختم قربان — می کشم ز روئی تو بسکه شرمسار رهیا

یک نفس مرا نگذاشت درفراق تو تنها — ای غمت ادا کرده حق غمگسار رهیا

خرقه رهن می یحیی دل فدائی میخواری
لافِ پارسائیها و دین شرابخواریها

اى دلِ دیوانه ام با بُو العُلا شو آشنا
با خدا و مصطفیٰ و مرتضیٰ شو آشنا

آن زمان با اهلبیتِ مصطفیٰ عشقت شود
اوّلاً با شاه مردانِ تا شو آشنا

گر ترا باشد هوائی آشنائی با خدا
یک زمانی با دلِ خود آشنا شو آشنا

عقد از کارِ تو وا گردد چرا داری هراس
با جناب بُو العُلا مشکلکشا شو آشنا

عین درمان درد باشد از برائے عاشقان
مرد خام است آنکه گوید با دوا شو آشنا

گر قبولِ خلق مطلوب و مرادِ تو بود
با وفا و با حیا و با سخا شو آشنا

چند یحییٰ بیوفائی در طریقِ عاشقی
یک نفس بل ابن سیّد بُو الوفا شو آشنا

ای هجرِ تو فنا و وصالت بقائی ما
وابسته با تو هست بقا و فنائی ما

خاموشیت بود سبب بیقراریم
ای در لبِ تو هست دوا و شفائی ما

نگذاشت ست هیچ تمنا بخاطرم
مولائی بنده پرورِ ما بُو العُلائی ما

آزاد ساخت از همه تکلیف و جمله قید
یا رب چه لذت ست بهائی انائی ما

از جا اگر رویم نداریم هیچ غم
باشد همیشه گرم ز عشق تو جائے ما

از من نماند هیچ اثر من فنا مانده ام
جز میر ابو العلا نبود در قبای ما

یحیی زهی نصیب که گوید ابو العلا
یحیا ای ما فقیر غلام و گدای ما

بو العلا ای شاه ما ای سید ذیشان ما
شکر احسانت نباشد طاقت امکان ما

نور چشم را شفا کردی عنایت یا امیر
ساختی از فرط بنده پروری درمان ما

ای شه کرم بحال من نوازش ساختی
اینچه احسانست ای فی الفضل و الاحسان ما

مهدی ما را کرامت ساختی حقت شها
روح آوردی دوباره در تن بیجان ما

این پسر باشد عطای خاص تو یا بو العلا
عمر اقبالش بده ایجان و ایجانان ما

لایق شایان خود بر حال او احسان کن
ما نمی گوئیم احسان کن شها شایان ما

بنده یحیی این پسر در حضرت آورده است
از کرم بنگر بحال بندگان سلطان ما

السلام ای بو العلا مولای ما آقای ما
السلام ای بو العلا ملجای ما ماوای ما

السلام ای دیدن رویت مرا دیدار حق
کوی نیکوی تو باشد جنت الماوی ما

السلام ای آمدم بر آستانت مرده دل
قم باذن الله گوا نیسو بیا عیسای ما

عاشق دلداده و دیوانهٔ روی توایم
عشقبازی با تو سنت باشد از آبای ما

گر ببینم روی زیبای تو امشب یا امیر
گردد این شب فی الحقیقت لیلة الاسرای ما

سر نمی آرد فرو و خم نمی سازد کمر
جز بدرگاه رفیعت همت اعلای ما

این پسر را بر درت آورده ام یا سیدی
کن ز طول عمر او خرم دل و جانهای ما

گر روم از جا و در شفقت بر آید جان تن
گرم دارد این پسر در عشق پاکت جای ما

سرفرازی در دو عالم بندهٔ یحیی را شود
گر بفرمائی ز لطف و مرحمت یحیای ما

فرزند مصطفی خلف شیر کبریا
آمد پی سلام تو یحیای بی نوا

چون نهصد و نود شده از هجرت نبی
ظاهر شد از وجود تو اعجاز مصطفی

توحید یاب نسبت خاص محمدی
هر کس بقدر قسمت خود یافته شها

فیض ابو تراب ظهور از تو یافته
سنگ از نگاه پاک تو شد معدن طلا

رویت ندیده سوی تو گرویده ام بجان
مولا فروختیم بدست تو خویش را

بر حال زار بندهٔ خود التفات کن
تا چند بنده پیش کسان سازد التجا

از یک نگاه خویش مرا کامیاب ساز
بهر نبی و سیده و شاه لافتی

بهر دو رکن عسکری امین طیبین
بهر امام ثامن ضامن جد ما

یحیی غلام ابن غلام ست یا امیر

آمدہ بر آستانہ تو سر نمودہ یا

یا جناب بوالعلا ادرک لنا ❊ ای وصی مرتضیٰ ادرک لنا
نور ماہ کربلا ادرک لنا ❊ پور شاہ ہل اتیٰ ادرک لنا
محی دین مصطفیٰ ادرک لنا ❊ نائب خیر الورا ادرک لنا
مالک بالا و پست و فوق و تحت ❊ حاکم ارض و سما ادرک لنا
آہوئے رعنای صحرائی قدم ❊ شاہباز قل کفیٰ ادرک لنا
مستعین بر آستانت آمدم ❊ یا معین الاولیا ادرک لنا
عبد عبد اللہ را آرم شفیع ❊ ابن سید بوالوفا ادرک لنا
رحم فرما از پئے نور العلا ❊ وز پئے فیض العلا ادرک لنا
فرزند اکبر را
از برائے میر عبد الماجدم ❊ شاہ با مجد و علا ادرک لنا
ابن اخت و خلیفہ
از برائے خواجہ فولاد ما ❊ ابن شاہ انبیا ادرک لنا
۱۲۵۶
از برائے پیر و مرشد یا امیر ❊ رحم کن بر حال ما ادرک لنا
از برائے مہدی و ہادی ما ❊ ای امیر مجتبیٰ ادرک لنا
از پئے جد و پدر بر من ببخش ❊ بہر آل طٰہٰ ادرک لنا
از شراب مدحت خود مست کن ❊ قائل اتقیٰ انا ادرک لنا

باز از یحییٰ خود بشنو غزل
از رهِ لطف و عطا ادرک لنا

جلوهٔ خاصِ خدا ادرک لنا — نورِ ذاتِ کبریا ادرک لنا

خواجهٔ هر دو سرا ادرک لنا — سرورِ اهلِ صفا ادرک لنا

صد گره در کارِ من افتاده است — ای شهِ مشکلکشا ادرک لنا

بر درت محتاج و سایل آمدم — حاجتِ این کن روا ادرک لنا

بسکه ناپرسان شدم واگر تباه — بوالعلا ادرک لنا ادرک لنا

تا شود ما را ازین سختی نجات — ده غنا جای عنا ادرک لنا

سیدی از بارِ جورِ ناکسان — گشت پشتِ ما دوتا ادرک لنا

این شبِ عرسِ تو باشد سیدی — خوش عروسانه بیا ادرک لنا

جلوه فرما جلوه فرما بی حجاب — مرحبا یا مرحبا ادرک لنا

نذرِ تو سوز و گداز آورده ام — استجب یا ذا العطا ادرک لنا

بر درت آورده ام فرزند خود (محمد سعید) — عمر و اقبالش فزا ادرک لنا

این پسر باشد عطای خاصِ تو — لطف بر حالش نما ادرک لنا

درد مندم ناتوانم یا اسیر — از کرم فرما دوا ادرک لنا

یک برادر دارم از جان دوست تر	ده بادو مولا شفا ادرک لنا

خواجه لطف علی عرف شاه میاں جان ابوالعلائی ۱۲

آمده یحییٰ سائی سکین در برت
چشم رحمت برگشا ادرک لنا

امشب جناب بو العلا هست از کرم مهمان ما	هست از کرم مهمان ما مولای ما سلطان ما
آمد جناب بو العلا در کلبهٔ احزان ما	آباد شد از مقدمش این خانهٔ ویران ما
شاه ملائک پاسبان گردید امشب میهمان	خلد برین ست این مکان رضوان بود دربان ما
مولای من ملجای من آقای من عیسای من	ای سید الای من کن از کرم درمان ما
از قید غم آزاد کن وز درد دستان یاد کن	دلهای ما را شاد کن یا جان و ای جانان ما
بنگر رخ پرگرد من بشنو حدیث درد من	کن گوش آه سرد من وین نالهٔ افغان ما
از لطف ای عقده کشا آسان شود هر مشکلم	اندک تغافل گر کنی مشکل شود آسان ما
بکشا لب لعلین خود آگه کن از آئین خود	تلقین مرا کن دین خود ای دین و ای ایمان ما

با بلبل سدره کنم یحییٰ تقابل گر مرا
خواند جناب بو العلا ای بلبل بستان ما

السلام ای بو العلا فرزند سبط مصطفیٰ	جانشین مرتضیٰ ابن شهید کربلا
اصطفا و ارتضا ایزد بتو بخشیده است	در وراثت از نبی مصطفیٰ و مرتضیٰ

انتهایت کس چه داند نیست مقدورِ بشر | ابتدایت چون بود مولا ورای حصر ورا

حلم و خلق و جود و احسانِ عطا بخشید حق | بو العلا را در وراثت از امامِ مجتبیٰ

دردمندم خسته جانم ای مسیحِ چاره ساز | از کرم فرما دوائی دردِ من بهرِ خدا

خاکِ راهِ مصطفےٰ کن از برائے بوتراب | این فقیرِ خاکسارِ مستمندِ خویش را

این شبِ عرسِ تو شهرِ مولدِ پیغمبرست | رحم کن بر حالِ من بهرِ رسولِ کبریا

نذرِ تو سوز و گدازِ خویشتن آورده ام | کن قبول ای بو العلا واستجب یا ذا العطا

بر درت آورده ام فرزند خود را یا امیر | عمر و اقبالش عطا فرما پئے نورِ العلا

فرزند اکبر

از پئے اولاد و احفادِ خودش کن سرفراز | در دو عالم ای امیر ابن امیر بو الوفا

بر درِ تو آمده یحییٰ مریدِ خاصِ تو
جرعهٔ فرما عنایت از میِ انّی انا

بیا اے نورِ حق در خانهٔ ما | بکن پر نور این کاشانهٔ ما

شدم پروانهٔ شمعِ رخِ تو | دو عالم شد کنون پروانهٔ ما

دلم ویرانه باشد بے تو شاها | بکن آباد این ویرانهٔ ما

تزلزل در بنائے کون و مکان | فتد از نعرهٔ مستانهٔ ما

غنی هستم ز فیضِ سیدِ پاک | ببین در وضعِ درویشانهٔ ما

بدامِ عشقِ مهرویی اسیرم | چه بینی شکل آن زا دانهٔ ما

می انّی انا الله ست یحیی
بجوشا جوشِ در میخانهٔ ما

یا بوالعلا یا بوالعلا بنگر بما بهرِ خدا | کن دور درد و رنجِ ما بنگر بما بهرِ خدا
بهرِ محمد مصطفیٰ بهرِ علیِ مرتضیٰ | بهرِ شهیدِ کربلا بنگر بما بهرِ خدا
ای دلنوازِ بیدلان حاجت روائی بیکسان | کن حاجتِ مسکین روا بنگر بما بهرِ خدا
مست ازنگاهِ خود نما علمِ انا الحق ده مرا | ای قایلِ انّی انا بنگر بما بهرِ خدا
گشتم گرفتارِ بلا هستم بصد غم مبتلا | کن شاد و خرم بنده را بنگر بما بهرِ خدا
امشب شبِ عرس است بود خواهم زتو مولا مدد | امدد لنا امدد لنا بنگر بما بهرِ خدا
امشب نیاز آورده ام شوقِ دراز آورده ام | بنما جمالِ حق نما بنگر بما بهرِ خدا
مهدی غلام ابنِ الغلام اینست ای عالیمقام | بروی نوازش کن شها بنگر بما بهرِ خدا

[illegible]یا ای مسکین آمده محزون و غمگین آمده
بنگر بما بهرِ خدا بنگر بما بهرِ خدا

بوالعلا ای مستِ سرشارِ می انّی انا | بهرِ تسلیماتِ تو آمد گدائے بے نوا
وقفِ نام بر توحیدِ ما ای بحرِ عشق | تا کجا این موجهٔ کثرت برداز جا مرا

این حجابات دوئی گردید سدِّ راهِ من | جلوهٔ توحید از بهرِ خدا ما را نما

گرچه تقلیدیست بر توحید ایمانم و لے | از تو میخواهم شهودِ ذاتِ مطلق بر ملا

این من و تو تا کجا گردد حجابِ اکبرم | علمِ ما را منصبغ فرما بعلمِ کبریا

واقفم از سرِّ سرّ السر ز لطفِ محض کُن | بهرِ سلطانِ خراسان و امامِ کربلا

ساز این نذر و نیازِ من قبول از عینِ لطف | جرعهٔ از بادهٔ وحدت چشان یا بو العلا

مهدیِ من نورِ من طفلانه بر در آمدست | عمر و اقبالش بعشقِ خویش ای مولا فزا

آمده یحیای مسکین طالبِ توحید تا | جرعهٔ از جامِ السر عنایت کُن شها

سلّم الله علی سیدنا مولانا | بو العلا نیّرِ عزّ و شرف و مجد و علا

هادیِ جن و بشر قبلهٔ کل کعبهٔ خلق | خواجهٔ کون و مکان بادشهٔ ارض و سما

مظهرِ شانِ الوهیتِ ذاتِ مطلق | مطلعِ صبحِ ازل نورِ رخِ صدق و صفا

مست از جامِ انا الله شده سرِّ او | تا نهاده بسرش دستِ خدا دستِ خدا

شعلهٔ طور شده بر رخِ او پروانه | دید چون عارضِ پر نورِ شهِ کرب و بلا

هست محبوبیتِ صرفه عیان از رخِ او | زانکه او آمده محبوبِ حبیبِ حق را

ما نیابانه چه نمائیم گزارشِ احوال | میکنم روی ارادت بسویت اے مولا

رحم فرما که ز حد رفت بمن رنج و محن
مستغیث آمده ام بر درت ای سیدنا

چند از شرکِ خفی دور ز وحدت باشم
هان بیاستیم افزا زمی اِنّی انا

چند این پردهٔ ناسوت ز سیرِ لاهوت
در حجابم فگند پرده برانداز شها

از پیٔ سیدِ گلرنگِ ابا عبدالله
بر دلم مهرِ انا الله متجلی فرما

بهر عباس و علی اکبر و اصغر یا شاه
در رخِ خویش نما جلوهٔ شاه شهدا

دست برگیر ازین پردهٔ جون آرا شاه
بهر نوشاهی آن نوشهٔ لیل اسرا

تا رضای تو برم حسنِ عمل در محشر
میکنم عرضِ مناجات بدرگاهِ رضا

شبِ عرسِ تو بود امشب این نذر و نیاز
بنده پرور زرهِ لطف تقبل منا

بیحجابانه بیا جلوه گری کن در چشم
هست چون حلقهٔ در دیدهٔ مشتاقم وا

مهدی نورِ نظر لختِ جگر بر درِ تو
هست در خیلِ گدایانِ تو استاده بیا

سیدی از پیٔ اولادِ نبیِ عربی
عمر و اقبال بدارین دراسا زعطا

سیف بستد بتو تسلیم و ثنا از سرِ شوق
میکند ختم سخن بندهٔ خاصت یحییٰ

السلام ای بو العلا مولای ما
السلام ای بو العلا ملجای ما

السلام ای بو العلا سلطانِ من
السلام ای بو العلا آقای ما

ازمنی اِنّنی انا اللہ العلی — مستی افزا ای سرور افزائے ما
موج زد در سینہ ام بحرِ انا — ہفت قلزم قطرۂ دریائے ما
چیست الا اللہ اثباتِ خودی — ہست نفیِ غیرِ ذاتت لائے ما
من نیم و اللہ مولا من نیم — ہم تولیٔ در روح و در اعضائے ما
پنجۂ مشکلکشا با من بود — عالمی در پنجۂ گیرائے ما
دردمندم زار و غمناکم ز بس — کن نگاہِ لطف ای عیسائے ما
ہر چہ باشد رائی تو رایم ہمان — نیست اندر کارِ خود یارائے ما
کی ز غیرت آرزومندی کند — بادشاہا ہمتِ اعلائے ما
عاشقِ دیوانۂ خود رفتۂ — در غلامت بود اسمائے ما
از برایت شعرگویائی من — از برایت این ہمہ انشائے ما
المدد ای خواجۂ مشکلکشا — بسکہ ایذا میدہند اعدائے ما
بر نگاہِ من نگاہِ عفو ساز — ای خطاپوش و گنہ بخشائے ما
جلوہ فرما این شبِ عسرت بود — ہست وا این دیدۂ بینائے ما
بے حجابانہ تجلی گر کنے — گرد وا ای مہ لیلۃ الاسرائے ما
سرفرازم گر بقربِ خود کنی — قابِ قوسین ست او ادنائے ما

این همه نذر و نیاز آورده ام	کن پذیرا اے شهِ والائے ما
بر امیدِ لطفِ مهدی آمده ست	یک نظر اے سیدِ یکتائے ما

بهرِ یحیی درد و عالم بس بود
از زبانِ خود بخوان یحیائی ما

یا ابوالعلا ولیِ خدا نورِ مصطفا	آمد پئے سلامِ تو یحیائی بے نوا
ای آنکه در جمالِ تو بے پرده دیده ام	انوارِ حسنِ ذات و تجلیِ کبریا
ای آنکه نورِ روئے تو باشد فروغِ ذات	تابان رخت بلمعهٔ خورشیدِ انبیا
وی آنکه گردشِ نگهٔ حق نمائے تو	گاهی نمود شانِ فنا و گهی بقا
ای مستِ جامِ وحدتِ حق جرعه چشان	مستی فزائے در دلم از بادهٔ انا
ای بحرِ لطف و جود و عطا تشنهٔ توام	سیراب کن ز جلوهٔ دیدارِ خود مرا
ای خواجهٔ غریب نوازِ فقیر دوست	بنواز این غریبِ فقیرِ حقیر را
بهرِ علی و سیده بهرِ حسن حسین	بهرِ امامِ ثامن ضامن علی رضا
مولا بحقِ حضرتِ عباسِ نامدار	شاهِ تمامِ شهیدانِ کربلا
بهرِ جنابِ خواجهٔ هند الورے معین	بر حالِ زارِ من نگهی یا ابوالعلا
افتاده ام دو دست مرا گیر از کرم	حاجات و مشکلاتِ منِ خسته کن روا

این بخت نارسا بحضورت نداد بار
بر سنگ میزنم سر ازین بخت نارسا

بر آستان بخوان ز رهِ بنده پروری
تا چند دور از تو کنم ناله و بکا

امشب بود شها شب عرس شریف تو
در خانهٔ غلامِ گنهگارِ خود بیا

پر نور کن ز جلوهٔ روی منیرِ خود
ای آفتاب حسن دل و دیدهٔ مرا

برکش نقاب پرده بر انداز یا امیر
بی پرده کن تجلی رخسارِ دلربا

یحیای بیقرارِ تو تا چند مرده دل
هان زندگی ببخش از آن لعلِ جانفزا

نذر و نیاز بنده پذیر از سر کرم
ای شاهِ بی نیاز نوازندهٔ گدا

مهدی که هست بندهٔ خاصِ عطای تو
استاده است بر درِ تو با صد التجا

شاها سلام و بندگیِ ما قبول کن
یحیای خویش را ز غم و درد کن رها

ردیف الباء الموحدة

سلام علیک اے کریم المناقب
جلیل المراتب علی المناصب

شود از تو لاریب فی ذلک القول
ظهور عجائب صدورِ غرائب

توئی جانشینِ نبیِ مکرم +
علیِ ولے را تو لاریب نائب

شہا ذکرِ تو غیریت سے رباید　　پی غیر ذکرت شہا بیست ثاقب

نبودیم اقرار بر ذاتِ پاکت　　چو گشتیم از خویش بیخویش غایب

مرا از خودی بیخودی بخش مولا　　کہ حاضر بتو باشم از خویش غایب

شہا بر درت آمدم سر فگندہ　　رہین مصائب اسیرِ نوائب

ولائی علی شیرِ حق بخش مارا　　امان دہ ز شرِّ خوارج نوصب

بود این شب عرسِ ماہانۂ تو　　مفرما ز دیدارِ جان بخش خایب

ترا خواہم و غیرِ تو مے نخواہم　　ہمینم مقاصد ہمینم مطالب

تو ای آنکہ یحیائی خود را خریدے
تقبلت مولائے با این معایب

بو العلا ای سیدِ عالی جناب　　بو العلا ای شافعِ روزِ حساب

جلوہ فرما جانبِ من بے نقاب　　جان و دل شد ز آتشِ عشقت کباب

کی بگنجد اسے امیرِ بے نظیر　　شرحِ شوقت در حساب و در کتاب

در خیالِ چہرۂ زیبائے تو　　اشک از چشمم چکید با آب و تاب

از کرم سویم نگاہے یا امیر　　چند باشم در غم و رنج و عذاب

نیست در کارم کنون وقتِ درنگ　　گوش کن فریادِ من فرما شتاب

روی خود بنما که دارد جانِ من — اضطرار و التهاب و اضطراب
از درِ پاکِ تو دور افتاده ام — در عظیم آباد با حالِ خراب
در ازل هم بو العلائی بوده ام — دارم از عهد الست این انتساب
بختِ من بیدار گردد یا امیر — گر شبی بینم جمالِ تو بخواب
جن و انس و اسود و احمر همه — از جنابت فیضیاب و کامیاب
باش ای دل او فتاده بر درش — گر همی خواهی که گردد فتح باب
جلوهٔ حق در جمالِ بو العلا — کن تماشا بی نقاب و بی حجاب
از نگاهِ بو العلا دید انچه دید — یافته دل لذتِ توحید ناب

سوی یحیای حزین یا بو العلا
یک نظر فرما بحقِ بو تراب

السلام ای آستان عشق و ولای بوتراب — جرعه کش از بادهٔ انی انای بوتراب
در جمالِ حق مثالت سیر وجه الله کنم — آشکارا از رخت نور و صفای بوتراب
سیرِ حسنِ خویش محبوب ازل دایم کند — در جمالِ بیمثالِ حق نمای بوتراب
ایزد ذی الفضل در میراث بخشیده ترا — اصطفای مصطفی و ارتضای بوتراب
درد مند خسته جانم ای مسیحِ چاره ساز — داروی بفرست از دار الشفای بوتراب

مشکلم افتاده من دربیکسی و اگر بتاه
خاکِ راهت طوطیائی دیده ام کن یا امیر
سربلندی در قیامت کن عنایت یا امیر

رحم کن بر جانِ من ای بوالعلای بوتراب
خاکسار بینوائی من بنگر برای بوتراب
سایه افگن بر سرِ من کن لوائی بوتراب

آمده بر درگهِ والائی تو یحیای تو
بندهٔ شاه شهیدان و گدائی بوتراب

بر درِ بوالعلا گدائی خوب
ساز و سامان مرادِ من بنود
فیضِ توحید و خطِ سرّ الستر
این گدا را از سلطنت شاها
گشت از پرتوِ رخِ پاکت +
نزِ خود از کرم بخوان ما را

این گدائی ز بادشاهی خوب
بر درِ شاه بینوائی خوب
در طریقِ ابوالعلائی خوب
بر مزارِ تو جبهه سائی خوب
در دلِ تیره روشنائی خوب
ور تو در خانه ام بیائی خوب

بر گلِ روئی بوالعلا یحیی
روز و شب این غزل سرائی خوب

جمالِ بوالعلا بنمای یارب
ولائی بوالعلا و عشق و شوقش

درِ امیدِ من بکشای یارب
همیشه در دلم افزای یارب

بگو یا بو العلا کن دستگیری — فتاد این ناتوان از پائی یارب

مرا سودائے عشق بو العلا هست — سرم بادا و این سودائے یارب

شوم در اشتیاق اکبر آباد — ز شهر خویش ره پیمائی یارب

مرا بر آستان بو العلا دار — ز لطف خود جبین فرسائی یارب

رود از جا اگر سیمیائی سکین
بماند عشق او بر جائے یارب

ذره ام در مهر ابن بو تراب — کسب نور از من نماید آفتاب

فرشیان تنها نه از وی مستفیض — عرشیان نیز از جنابش فیضیاب

در جمال حق مثال بو العلا — حسن وجه الله دیدم بے حجاب

یافتم ای مست صهبائے انا — از نگاهت لذت توحید ناب

هستی من پیش امواج قدم — بے سر نا بود باشد چون حباب

کار من در بسته و پوشیده است — ابن حیدر از کرم کن فتح باب

شاه وجه الله پیر و مرشدم — در غلامانت مرا داد انتساب

چیست در کار من عاجز درنگ — زود کن اصلاح کار این خراب

سوختم ای ابر رحمت سوختم — ز آتش هجر تو شد جانم کباب

سیدی از دوریت سیماب وش
بسکہ میدارد دل من اضطراب
پیر گشتم لیک در عشقم جوان
عشقبازی را چہ پیری چہ شباب

قطعہ

بر درت یحیائی مسکین آمدست
در بغل از نعت تو دارد کتاب
گوش کن اشعار مدح خویشتن
بخش او را از کرم چیزی خطاب

بوالعلا فرزند سلطان عرب
بوالعلا روح عجم جان عرب
بوالعلا تابان مہ اوج عجم
بوالعلا مہر درخشان عرب
از عرب چون ہست اصل بوالعلا
چون نباشد بندہ قربان عرب
از وجود مصطفیٰ و مرتضیٰ
حق دو بالا ساختہ شان عرب
بین چہ لعل بے بہا بر آمدند
در بلاد ہند از کان عرب
ہست لعلی بے بہا زان لعلہا
بوالعلا لعل بدخشان عرب

در بلاد ہند یحیی عاشقیست
آرزومند و ثنا خوان عرب

ردیف التاء الفوقانیة

اکبر آباد طرفه جاے ہست
وه چه جائی که دلکشائی ہست

حبذا شہرِ دلکش و زیبا
کاندرو خفته بادشاہی ہست

وہ چه شاہی که بر مزارش خلق
باہمه عجز جبهه سائی ہست

شاہ نه بلکه ہست شاہنشاه
نه ولی بلکه اولیاۓ ہست

نامِ او میر ابو العلا باشد
بندۂ کبریا ادائی ہست

بو العلاۓ که مہدۓ ہادے
بر درِ پاکِ او گدائی ہست

چیست یحییٰ فتاده بر درِ او
عاشقِ خسته بے نوائی ہست

دادم چو بدستِ بو العلا دست
گشتم ز شرابِ بیخودی مست

در سلسلۂ ابو العلاۓ
ہر کس که اسیر شد ز خود رست

قطعه

رفتارِ طریقه اش بگویم
گر شوقِ حصولِ نسبتش ہست

بگذشت ز خویش طالب اوّل
وانگه بخودیِ خویشتن پیوست

وزخویش هرانچه خواسته یافت | این طرز ابوالعلائیانست
اینجا طیرست سیر بنود | در طیر ایار طرفه سیرست

دارد دعوائے کبریائی
یحیی چو مرید بوالعلا هست

سکنم شهر اکبرآبادست | که زجنت فزونتر آبادست
همدرانجاست مسکن اصلی | همدرانجا قبور اجدادست
خرم ست از فضائی او دل من | جان ما از هوائی او شادست
اندران شهر هرچه مجموعست | از محاسن همه خدادادست
کوی و بازار آن خجسته بنا | همه پر موقع ست وآبادست
همدران شهر دلکش وزیبا | مرقد صدر و بدر اوتادست
نام آن صدر ابوالعلا باشد | پیر پیران شاه فرهادست
من غلام غلام آن صدرم | او مه آسمان ارشادست
من دلخسته را زحضرت او | نظر لطف وچشم امدادست
ساخته دور از وطن مارا | بر من از دست چرخ بیدادست
خاک من آه از عظیم آباد | از زبونی قسمت افتادست

باز یارب رسان تو یحییٰ را
عازمِ آن خجستہ بنیاد ست

آنکس کہ فدائی ابو العلا ہست — منظورِ جنابِ کبریا ہست
رخسارِ امیرِ بے نظیرم — تصویرِ منیرِ مصطفٰی ہست
در حسنِ ابو العلا نمایان — انوارِ جمالِ مرتضٰی ہست
عشقش بنود مجالِ انسان — خود عاشقِ روئے او خدا ہست
مستیِ گدائیِ سیدِ پاک — از بادۂ انّنی انا ہست
حبّ و شغف و ولائے آن شاہ — کافی بہرِ نجاتِ ما ہست

یحییٰ بدرِ ابو العلا چیست
افتادہ فگندہ سر گدا ہست

دلا ابو العلا بادشاہِ من ست — شہنشاہِ باعزّ و جاہِ من ست
ندارم با کعبہ و دیر کار — درِ ابو العلا سجدہ گاہِ من ست
کنم بیخطر طی رہِ عاشقی — ضیائی رخش شمعِ راہِ من ست
دلت شد کہ بر حالِ من مہربان — ز تاثیرِ پُر دردِ آہِ من ست
بجز عشقِ تو خود تو انصاف کن — کدام ای مہِ من گناہِ من ست

مران از درِ خود من خسته را — که خاکِ درِ تو پناهِ من ست
گناهم بود بے شمار و حساب — تنها عفوِ تو عذر خواهِ من ست
ز دردِ فراقِ تو یا بو العلا — چنین حالِ زار و تباهِ من ست
چو سیّد ہو اللہ حق گفتہ است — دلا بو العلا پس الٰہِ من ست
بود خاکِ راہش لباسِ تنم — غبارِ مزارش کلاہِ من ست

چگویم یحییٰ من از بو العلا
فدایش شوم شاہ و ماہِ من ست

اللہ اللہ ابو العلا چہ خوش ست — بخدا آن خدا نما چہ خوش ست
دیدنِ حسنِ روئے وجہ اللہ — در رخِ بو العلا دلا چہ خوش ست
از نگاہِ ابو العلا یاران — مستیِ قلبِ این گدا چہ خوش ست
متجلی بشانِ محبوبے — سیّد و بادشاہِ ما چہ خوش ست
بر درِ میر ابو العلا صاحب — بیقرارانہ سجدہا چہ خوش ست
طلبِ عشق و حبِ سیّد نا — از خدا با صد التجا چہ خوش ست
خواستن عشقِ بو العلا از حق — از تہِ قلب در دعا چہ خوش ست
چون من از چشمِ مستِ سیّد پاک — مستیِ بادہ انا چہ خوش ست

چه خوش ست التفات و ربط بخود — قطع کردن ز ما سوا چه خوش ست
شرکِ اصغر بود ریا یاران — ترک فرمودنِ ریا چه خوش ست
هست اطلاقِ محض و بیکیفی — پس درائی همه ورا چه خوش ست
مردِ عاشق مزاج چون مهدی — بر خودِ خویش مبتلا چه خوش ست

بر جمال ابو العلا سبحی
هر که گردید مبتلا چه خوش ست

امروز روز عرسِ تو ای سیرِ بو العلاست — امید وار یک نگهِ پاکت این گداست
امروز وصلِ خاص ترا با خدا بود — مشتاقِ وصلِ خاصِ تو این بندهٔ خداست
امروز عرسِ پاکِ تو در خانقاهِ عشق — از بهرِ عاشقانِ جمالت طرب فزاست
در خانقاهِ عشق زد جد و سماع و ذوق — امروز دیدنیست چه هنگامها بپاست
امروز روزِ مستی و شور و طرب بود — امروز روزِ بیکشی از جامِ مرتضی است
آوازِ چنگ را دگر امروز رنگ هست — مطرب بطرزِ تازه دلکش غزل سراست
امروز از توجهِ خاصِ ابو العلا — هر حاجتی که در دلم آید همه رواست
امروز مهدیست که از التفاتِ تو — سفره زنان بقالِ صحیح انتهی اماست
امروز با امیر میانجان سگ درست — از خوانِ خاصِ نعمتِ تو استخوان رباست

امروز خاک کوئی تو یحییٰ بیقرار | بر حسن بی نظیر تو یا بوالعلا فدا ست

یحییٰ که ورد روز و شبش نام پاک تست
امروز حالتش دگر از جمله روزها ست

در هر طرف فم ابوالعلا هست | یاران این طرفه ماجرا هست
هر جا که نظر کنیم و بینیم | آن شاه پاک بر ملا هست
از فیض ابوالعلا شود مست | بر خود هر کس که مبتلا هست
ما را رخ بوالعلا نما بد | امید از ذات کبریا هست
در ذات ابوالعلا فنا شو | ای دل اگرت سر بقا هست
خاک در آنجناب الهی | کحلیست که بهر چشم ما هست

یحییٰ چکند کلاه شاهی
بر درگه بوالعلا گدا هست

گر بعشقش خان و مان و جان و ایمان رفت رفت | بر امید وصل و آنجمله سامان رفت رفت
هر چه آید در طریق عاشقی آید بچشم | در رضائی بوالعلا گر از تنم جان رفت رفت
خوش شد گر بر در سید شدم یاران مقیم | بلبلی بیخان و مان سوئی گلستان رفت رفت
آفتاب حسن سید صبحدم آید نظر | شب همه شب گر بدرد و رنج هجران رفت رفت

چیست یاران حسرتِ یحیی که جان در عشق داد
عاشقِ دیوانهٔ رندِ نامسلمان رفت رفت

بندهٔ بو العلا شدن خوب ست
محو محوِ خدا شدن خوب ست

نشوی از سرِّ من عرف آگاه
بر زنش مبتلا شدن خوب ست

رو نماید جمالِ سرّ السرّ
با خویش آشنا شدن خوب ست

بو العلا بر تو جلوه فرماید
مستِ انّی انا شدن خوب ست

در طریقِ ابو العلا تیز
ابتدا انتها شدن خوب ست

تا شوی مست از شرابِ بقا
جرعه نوشِ فنا شدن خوب ست

همچو یحیای بے نوا یاران
بر درِ او گدا شدن خوب ست

منم از ذکر و حالِ بو العلا مست
بذوقِ قیل و قالِ بو العلا مست

بود واعظ بوعظ و پند مشغول
منم اندر خیالِ بو العلا مست

کنم اسرارِ توحید آشکارا
که گشتم از کمالِ بو العلا مست

بوجه الله پیوستم چو گشتم
بدیدارِ جمالِ بو العلا مست

مئی استی انا الله کرد یحیی

دلم را از وصالِ بوالعلاست

امیرِ من کریم ابن الکریم ست
عطا و جود و احسانش عمیم ست

جنابِ بوالعلا هر سال زارم
شفیق ست و کریم ست و رحیم ست

بجز مرِ بوالعلا الحمد لله
باین ناشسته روئے دل ندیم ست

بعلمِ من نباشد جز خیالش
خدائی من خبیرست و علیم ست

ز چشمِ نیم بازش آنچه دیدم
چگویم کز خدنگش دل دو نیم ست

بود جایش نه در کعبه نه در دیر
کسی کو بر درِ پاکش مقیم ست

اقامت سازم اندر اکبرآباد
همین قصد و همین عزمِ صمیم ست

نه برخیزیم از کوی تو شاها
که دلکش تر ز جنّات النعیم ست

بعشقِ بوالعلا مسرور و شادم
دلِ من فارغ از هر رنج و بیم ست

کجا ما و کجا عشق و محبت
که بارِ عشق بس بارِ عظیم ست

مرا سوزیست اندر سینه پنهان
که پیشِ او خجل نارِ جحیم ست

دلم از دولتِ فقرست محروم
طلبگارِ زر و خواهانِ سیم ست

فقیر بے نوا یکے استلندر
محب و جان نثارِ او قدیم ست

بو العلا مهر تو در روح و روانم باقیست — گرچه فانی شدم از عشق تو جانم باقیست

در من و تو نبود غیریت و دخل دوئی — از نشان تو شها نام و نشانم باقیست

ما گدائیم و ز ارباب فنائیم ولے — بو العلا فسر و باعزت و شانم باقیست

میرم از لعل لبت ترک تکلم سازد — از حدیث تو شها تاب و توانم باقیست

سوختم خاک شدم هستی من رفت بباد — اثر شورش این قلب طپانم باقیست

اگر از حادثهٔ دهر شوم پیر مترس — بو العلائی منم و عشق جوانم باقیست

نفس ناطق منم و هست کلامم ازلے — از ازل تا بابد ذکر و بیانم باقیست

گر بستی روم از جا چه غم ای باده کشان — جای من گرم بود پیر مغانم باقیست

گرچه یحیی چه حباب است از هستی من
بو العلا موج قدم بحر روانم باقیست

بو العلا را عز و شانی دیگر است — آیتی دیگر نشانی دیگر است

بو العلا را در گروه اولیا — الله الله شان و آنی دیگر است

عاشقان بو العلا را هر نفس — از لقایش تازه جانی دیگر است

خاک شو بر آستان بو العلا — آستان او مکانی دیگر است

نیست کس آگه ز حال بو العلا — رتبه اش را قدر دانی دیگر است

مستی توحید و سکرِ عشق را
می دگر پیرِ مغا نے دیگر است

آتشی در سینہا روشن کند
عشقبازان را زبانی دیگر است

عشقبازی قصہ و بازی مدان
داستانش را بیانی دیگر است

از جنابِ بو العلا یحیی مرا
ہر نفس تاب و توانی دیگر است

جنابِ بو العلا ای دل امیر است
امیر ابنِ امیرِ قلعہ گیر است

مریدِ بو العلا آبائی من اند
جنابِ بو العلا پیرانِ پیر است

جنابِ بو العلا در ہر دو عالم
ز پا افتادگان را دستگیر است

جنابِ بو العلا اللہ اللہ
عدیم المثل ہست و بینظیر است

چرا باشم معونت خواہ از کس
جنابِ بو العلا نعم النصیر است

جنابِ بو العلا در حضرتِ حق
وکیل و نائبِ کل و وزیر است

جنابِ بو العلا آقا و مالک
جنابِ شاہ وجہ اللہ پیر است

جمالِ بو العلا ہر سو عیانست
نہ بیند آنکسی کو کور و ضریر است

ز قیدِ دو جہان گردیدہ آزاد
دل اندر دامِ عشقِ او اسیر است

تنہا ما را گریزست از دو عالم
ز عشقِ تو کجا دُکے گزیر است

رود کی سر بی عشق تو ازدل
بجان آمیخته چون شهد و شیر است

چو شیران در نیستان غلغل افگن
فقیر تو برین فرش حصیر است

عزیزی کو سر از درگاه او تافت
ذلیل و خوار و ناچیز و حقیر است

فَفِرُّوا یا اَحبّائی اِلَی اللّٰه
که در قرآن اِلَی اللّٰه المَصِیر

غریب بی نوا بیچارۂ مسکین
شہا بر آستان تو فقیر است

ای صفاتِ تو پرتو ذات ست
درِ تو قبلہ گاہ حاجات ست

سوی من از کرم نظر فرما
نکہت کاملِ مہمات ست

من شوم مبتلائے جورِ فلک
وقتِ افسوس و جای ہیہات ست

حاجتِ من روا چرا نشود
سیّدم واہب العطیات ست

ترک عاداتِ خویشتن کردم
این ہم از جملہ خرقِ عادات ست

بر درِ پاکِ تو سر افگندن
خوشترم از ہمہ مرادات ست

ہر کہ دارد مقام بر درِ او
صاحب السیر و المقامات ست

اللّٰہ اللّٰہ جنابِ سیدنا
زینۃ الارض و السمٰوات ست

کرمت کافیست بیکسے را

کی شہا طالب کرامات ست

دررہِ تو نہ این و نہ آنست	نیست و ہست ہر دو یکسانست
بمقامی کہ یا امید تو بی	ما ورائے مقام عرفانست
ہر رہِ وحدتش وجود مرا	از عطایت یقین و ایمانست
از خیالِ جمالِ سیدنا	نورِ توحید در دل و جانست
از وجودِ شریفِ سیدنا	استنادِ وجود احیانست
حضرتِ میر ابوالعلا صاحب	دستگیرِ ہمہ غلامانست
ہر مزارِ جنابِ سیدنا	اللہ اللہ چہ نورِ رحمانست
جلوہٗ تو بچشمِ اہل نظر	آشکارا شہا بہر شانست

ہر کجا ہست بندہ ات تیجیے
باکمالِ شغف ثنا خوانست

بوالعلا شاہِ بے نظیرِ منست	مرشد و پیرِ دستگیرِ منست
من مریدِ ابوالعلا ہستم	بوالعلا دستگیر و پیرِ منست
من غلامِ غلامِ حضرتِ او	بوالعلا سید و امیرِ منست
بوالعلا دامیست و ہادیِ من	بوالعلا شاہد و بشیرِ منست

چه غم ار پشت من شکست از غم	حضرت بوالعلا ظهیر منست
استعانت زکس نمی خواهم	بوالعلا حضرت نصیر منست

در ثنای ابوالعلا یحیی
بلبل سدره همصفیر منست

بوالعلا هست فخر موجودات	جلوهٔ مصطفی تجلی ذات
اکرم الخلق آمر الثقلین	افضل الناس سید السادات
اعظم المنزلت علی الشان	افخم الاسم ارفع الدرجات
ازلی بوالعلا تجلی ساخت	ذات بیکیف در لباس صفات
غمزهٔ چشم و خندهٔ لب او	هست اشارت زراز موت و حیات
آستان جناب سیدنا	هست لاریب قبلهٔ حاجات
ق	
در ره فقر کفش زن بر کشف	بگذر از خوارق عادات
بر خط لا اله کش خط لا	تا رسد فیض حضرت اثبات
نرسیدم به اکبرآباد آه	روز و شب ما و حسرت هیهات
اندرین بلدهٔ خراب آباد	می نمایم اضاعت اوقات

از تجلای بوالعلا یحیی

دفع گردد مصیبتِ سکرات

بوالعلا مالکِ کونینِ من ست — بوالعلا شاهِ زمین و زمن ست

قرة العینِ حسین و حسن ست — خلفِ حیدرِ خیبر شکن ست

هست در غیب و شهادت نورش — شمع کاشانهٔ سرّ و علن ست

هست از جود و وجودش قایم — در جهان هرچه نو ست و کهن ست

ذکرِ محبوبِ خدا استیدنا — زیب و زیبایشِ هر انجمن ست

نکهت گیسوئے عنبر بویش — رایحه بخشِ بمشکِ ختن ست

از ثنائی تو شوم چون خاموش — بهرِ ذکرِ تو زبان در دهن ست

بویت از جان و دلِ من آید — طینتِ اصلیِ من از یمن ست

در ثنائے تو کلام سیحے
نمک مجلسِ اهلِ سخن ست

عشقبازی با جنابِ بوالعلا کارِ خوش است — عشقِ او در هر دو عالم بهرِ من یارِ خوش است

دل فدائی بوالعلا کن ای دلِ شیدا که او — دلبرِ خوش دلده خوش هست و دلدارِ خوش است

در دِ عشقِ بوالعلا باشد نشاط افزائے روح — دار و ئی این دردکی جویم که آزارِ خوش است

از درِ سائلی هرگز نگرد و بے نصیب — آستانِ سیدالساداتِ دربارِ خوش است

عاشقان بوالعلا را در طریق عاشقی
ست و مخمور می انّی انا را هر نفس
وضع و ترکیب خوش ست آثار و اطوار خوش ست
از خود انکار خوش ست و بر خود اقرار خوش ست

حاضر ای یحیی شو اندر بارگاه بوالعلا
بارگاه عالی آن شاه سرکار خوش ست

ای ز ذات پاک تو باشد بقائی کائنات
آستان تو بود حاجت روائی کائنات

میرسد از نام تو تاب و توانش هر نفس
ورنه اندر دم شود شاها فنائی کائنات

از تو باشد یا امیر الاوّلین و الآخرین
ابتدائی کائنات و انتهائی کائنات

بوالعلا نور زمین و آسمان شمع دو کون
افتخار زیر و بالا مقتدائی کائنات

کائنات و آنچه اندر کائنات آمد شها
آفریده از برائے تو خدائی کائنات

گر نه از نور و صفائی تو رسد تابی برو
تیره و تاریک بس ماند ضیائی کائنات

اسم اعظم هست یحیی نام پاک بوالعلا
گشت مستحکم ز تاثیرش بنائی کائنات

در عشق تو هر آنچه رود بر سرم رواست
اندر مذاق اهل محبّت بلا عطاست

یاران ز حال من متعرض چه میشوید
دیوانه ایم و شور و جنون در دماغ ماست

جاری همیشه فیض امیرم بود که او
فرزند مصطفیٰ خلف شاه اولیاست

+

هر کس که در طریقهٔ پاکش شود مرید
حاصل با بتداش کمالاتِ انتهاست

در صورتش جمالِ الٰہی عیان بُوَد
حُسن و جمالِ سیدنا طلعت خداست

کُن سرفراز بندهٔ خود را بیک نظر
عمری گذشت بر درِ تو حاضر این گداست

حاجت روای شاه و گداهست در گہش
یحییٰ فقیرِ حضرتِ سید ابوالعلاست

کارِ من عشق و یارِ من عشق ست
حاصلِ روزگارِ من عشق ست

نیست از گردشِ سپہر غمم
در جہان غمگسارِ من عشق ست

دشمنِ من اگر زمانه بود
نیست غم دوستدارِ من عشق ست

هست از عشق قدر و عزّتِ من
مایهٔ افتخارِ من عشق ست

هست ما را وجاهتی در خلق
سببِ اعتبارِ من عشق ست

میکنم آنچه عشق می گوید
صاحبِ اختیارِ من عشق ست

عاشقِ بوالعلا شدم یحییٰ
که بگو مین یارِ من عشق ست

سلامت عاشقان را در ملامت
ملامت آمده راهِ سلامت

گذشتن از سرِ کشف اصلِ کارست
کجا سالک رود راهِ کرامت

رود گر سر نباشد هیچ باکم | براهِ عشق دارم استقامت

الا یا سیدی بر درگهِ تو | ز سر پا ساخته آمد غلامت

بود استاده با صد عجز و زاری | غلامِ ناتوان بهرِ سلامت

جمالِ خود نما کز دوریِ تو | بیا اندر جهان کرده قیامت

ز دستِ لطفِ خود کُن پاک مولا | ز چشمِ پُر نمش اشکِ ندامت

فقط جایت نباشد در اکبرآباد | بود در سینهٔ من هم مقامت

بود یادِ تو راحت بخش روحم | دلِ من زنده میگردد ز نامت

حجابی در من و تو نیست حائل | بدل هر دم رسد شاها پیامت

کلیمِ وقت بیجائی تو باشد
که باشد همزبان و همکلامت

ای رخت عکسِ حسنِ بیچونست | بر تو خود خالقِ تو مفتونست

بمقامی که یا امیر توئی | از گمان و قیاس بیرونست

دل و جانم بحبلِ احسانت | از ازل یا امیر مرهونست

والدم نیز عاشقت بودند | عشقِ من با تو فعلِ مسنونست

دل و جانم ز دوریت مولا | آن یکی آب و دیگری خونست

حدِ من نیست وصفِ تو شاها　　در ثنائی تو خامه واژونست

واردات دل ست این یحیی
نه درین شاعری نه مضمونست

بو العلا هم تن و هم جانِ من ست　　بو العلا دینِ من ایمانِ من ست
بو العلا مقصد و مقصودم هست　　بو العلا غایتِ عرفانِ من ست
بو العلا رنگِ بهارِ واجب　　بو العلا رونقِ امکانِ من ست
بو العلا روحِ من و راحتِ من　　بو العلا جانم و جانانِ من ست
بو العلا هست حیات و موتم　　بو العلا دردم و درمانِ من ست
بو العلا هست دلیلِ توحید　　بو العلا شاهد و برهانِ من ست
بو العلا سلطنت و حشمتِ من　　بو العلا عزِ من و شانِ من ست
بو العلا آنِ من و اینِ من　　بو العلا اینِ من و آنِ من ست
بو العلا مصحفِ ناطق باشد　　بو العلا معنیِ قرآنِ من ست
بو العلا معنیِ شعر و سخنم　　بو العلا رونقِ دیوانِ من ست

بو العلا مالکِ من ای یحیی
بو العلا حاکم و سلطانِ من ست

روے دلِ من ہمیشہ سوییت
جانست و ہزار آرزو یت

ای ماہ رخ نقاب بردار
شبہا منم و خیالِ رویت

بر بسترِ غم زنا تو انے
لاغر شدہ ایم ہمچو مویت

یکرہ نشدم دو چار با تو
عمریست کہ ما و جستجو یت

از خامشیت سخن درازست
خاموشیِ من زگفتگو یت

اے گلبن گلشنِ امامت
مست ست دماغِ من ز بویت

چون خلق رسول خلق تو ہست
اوصافِ محمدیست خویت

یحییا ہی ابوالعُلائی تو
مست ست ز ساغر و سبویت

منم پروانۂ شمع جمالت
سرِ ما ہست سودائے وصالت

بیا ای ابرِ رحمت سوخت جانم
منم لب تشنۂ آبِ زلالت

دل و جانم ہوادارِ تو باشد
خیالی نیست ما را جز خیالت

زہی عزت زہی رفعت زہی شان
کہ یابم جائے در صفِ نعالت

تو ہم شکل رسول اللہ ہستی
مرا گویند اویس وہم بلالت

مگر باشد ز فیضِ لی مع اللہ
چہ حالست اینچہ حالست اینچہ حالت

زحسنِ روئی تو وحدت نمایان | بود کثرت عیان از خط و خالت
ملایک با همه تقدیس و عصمت | همی لرزند شاہا از جلالت

بود یحیای دیوانہ شب و روز
زشورِ عشق محوِ قیل و قالت

بناشد ہیچ شے شاہا مثالت | ہمہ خور عکس حسنِ لایزالت
بیا از وصلِ خویشم شاد گردان | فزود از دوریِ تو صد ملالت
خدا را نیم جانم رحم فرما | زبون واریم در ہجرِ تو حالت
بجمعِ اولیا چون سیّد ما | کہ مید ارد چنین عز و جلالت
خدا خود عاشق روئے تو باشد | کہ گاہی رونمی سازد سوالت
شدم مستغنی از نعمائی کونین | ربودم بہر از خوانِ نوالت
چو من ناقص شد از فیضِ تو کامل | تعالی اللہ عجب باشد کمالت
بنوش ایدل بنوشان عاشقان را | شرابِ عاشقی باشد حلالت

جنابِ شاہ وجہ اللہ فرمود
براہِ عشق یحیی را دلالت

بوالعلا امروز مہمانِ منست | بوالعلا شمعِ شبستانِ منست

ناسپه سایم بپائی بوالعلا — الله الله بوالعجب شانِ منست
بر درِ سیدّ گدائی می کنم — انس و جن امروز دربانِ منست
بوالعلا در جانِ من جلوه نماست — گوهرِ توحید در کانِ منست
بوالعلا هم آشکار و هم نهان — بوالعلا اندر تن و جانِ منست
بوالعلا دینِ من و اسلامِ من — بوالعلا انوارِ ایمانِ منست
لوحِ محفوظِ من آمد بوالعلا — بوالعلا والله قرانِ منست
هم حیات و هم مماتم بوالعلا — بوالعلا هم درد و درمانِ منست

بوالعلا عیسائی من یحیی بود
قم باذن الله گویانِ منست

هر کسی ستیم آگاه نیست — من در آنجایم که آنجا راه نیست
هان دلا پا ند درین ره استوار — عشق بارِ کوه باشد کاه نیست
رو دل اندر هستیِ مطلق ببند — چیست دنیا گاه هست و گاه نیست
در تصور کے بگنجد ذاتِ بحت — هر چه اندیشی دلا الله نیست
سیدّ روئی تو باشد نورِ ذات — این ضیا در حسنِ مهر و ماه نیست
بر درت دل را گدائی خوشتر است — طالب عز و وقار و جاه نیست

کسی باین وآن کند مشغول دل
کارِ یحیی جز فغان وآه نیست

پیشِ جمالِ سیدنا آفتاب چیست / جائیکه بحر موج زن آمد حباب چیست
حُسن وجمالِ حق متجلی ست بیحجاب / بگذر ز علمِ هستیِ خود این حجاب چیست
شاهی سر از درون بدر آرد دری بکوب / عُجلت مساز اینقدرت اضطراب چیست
ای دل زراهِ عشق ومحبت متاب رو / ورنه بحشر غیرِ خجالت جواب چیست
خونِ دل ست ولختِ جگر بس بعاشقان / اینقوم را غرض ز شراب وکباب چیست
ای ابن حیدر آمده ام زار بر درت / تاخیر در کشاد در وفتحِ باب چیست

یحیی اگر کتاب بنعتِ شه از هست دربغل
بس روزِ حشر فکرِ حساب وکتاب چیست

بُوالعلا آفتاب تابانست / جلوهٔ ذاتِ شانِ یزدانست
گُلِ باغِ قدم بود ذاتش / از وجودش بهارِ امکانست
بُوالعلا هست روحِ خاصِ خدا / بُوالعلا در تنِ جهان جانست
این که هست این ابوالعلا باشد / آنچه بینی بُوالعُلا آنست
سر نه پیچم ازین طریق گهی / سیدی عشقت اصلِ ایمانست

از تو موت حیاتِ من باشد — ہجرِ تو دردِ وصل درمانست
لیکن زانوارِ خود دلم پُر نور — فیضِ تو حصۂ مریدانست

قطعہ

گرہ از کارِ من گشا مولا — چیست تاخیر بر لبم جانست
جدّ و آلایت اے امیرِ کبیر — اسد اللّٰہ شاہِ مردانست
یادگارِ فقیرِ دیوانہ — درجہان این غریب دیوانست

عندلیبِ سخن سرا یحییٰ
برگلِ روئی تو غزل خوانست

جائیکہ سر انداختہ ہیچ سرے نیست — العزۃ للّٰہ کہ جز تو دگرے نیست
ہر ذرہ بود دستیدنا جلوۂ حسنت — لیکن چہ توان کرد کہ ما را نظری نیست
این سلسلات پاک بود از ہمہ آفت — در قطع رہِ عشقِ تو خوف و خطری نیست
المنۃ للّٰہ کہ از فیضِ تو شاہا — آنجا کہ منم ہیچ کسی را گذری نیست
از بہرِ منِ مضطرب الحال و دل افگار — جز درگہت ای سیدِ ذیجاہ دری نیست
آسان نتوان کرد طی این منزلِ شوا — جز عشقِ تو در راہِ خدا راہبری نیست

یحییٰ ہنرم رندی عشق ست دگر ہیچ

غم چیست گر از علم و تقدس بی‌هنر نیست

زبسکه بی تو ز چشمان من روان خونست | تمام قطعهٔ دامن ز اشک گلگونست
هنوز تهلکها اندران زمین پیداست | ببقعهٔ که دل بیقرار مدفونست
دلی که بود غزال رمیده از عالم | بدام لطف و عنایت اسیر و مرهونست
بجلوتی که ترا با خداست راز و نیاز | ز عقل و وهم و گمان و قیاس بیرونست
بود ز چون و چگون ذات تو بری شاها | جمال پاک تو والله حسن بیچونست
حدیث دل تو گفتن بهر نمط که شود | درین غزل نه شها شاعری نه مضمونست

چسان ثنائی تو بیچارهٔ بینوا سازد
که در سپاس تو دل خون و خامه ازدونست

شاها بجز در تو مرا سجده گاه نیست | جز سوی حضرت تو دگر هیچ راه نیست
غیر تو رو ببوسهٔ که آریم یا امید | جز آستان پاک تو جای پناه نیست
بر آستانهٔ تو گدائی بود بسم | ما را هوای دولت دنیا و جاه نیست
از ذره ذره حسن تو سازم مشاهده | ایوای بر من این که مرا آن نگاه نیست
حسن تو هست مظهر انوار مصطفی | این حسن و این جمال بخورشید و ماه نیست
کن رحم بر فغان من خسته دل شها | کارم بدوری تو بجز آه آه نیست

بیعت بدست پیر مغان ما نموده ایم	در ملت محبت و عشق این گناه نیست
مردانه وار پا بره عاشقی بنه	این بار عشق کوه گرانست کاه نیست

آمد بر آستان تو یحیی گدای تو
رحمی که جز تواش دگرای شاه نیست

ای آنکه حسن تو همه جا آشکار هست	دل در هوای مهر رخت ذره وار هست
سیماب‌ش از تهلکه و اضطرار هست	در بقعه که دفن دل بیقرار هست
بی مرهم وصال تو کی به شود شها	از تیغ دوری تو که جانم فگار هست
مجبور بسکه گشته ام از دست جور چرخ	در دست قدرت تو همه اختیار هست
رحمی بحال من کن و از قید غم رهان	این بینوا بحضرتت امیدوار هست
بی دستگیری تو رسیدن توان کجا	والله که عشق جاده مشکل گذار هست
جمعیت از عنایت خود بخش یا امیر	در کارهای بنده ز بس انتشار هست
حاجت بسیر لاله و گل کی بود مرا	در سینه ام ز داغ غمت خوش بهار هست
ایمان و جان و مال من آنچه از منست	در راه عشق و شوق تو شاها نثار هست
از لطف خویش باب ببخشائی یا امیر	هر چند جرم بنده فزون از شمار هست

امیدوار رحمت تو هست بیشتر

یحیای تو گدای درِ ہشت و چار ہست

بو العلا شاه و ماه یحیی ہست	بو العلا عز و جاه یحیی ہست
ای درت سجده گاهِ یحیی ہست	وی ببوئے توراہِ یحیی ہست
یا امیر از همه مصیبت و رنج	درِ پاکت پناهِ یحیی ہست
بو العلا از فقیرے درِ تو	این همه کج کلاهِ یحیی ہست
پیش عفوِ تو ذرۂ نبود	گرچه بیحد گناهِ یحیی ہست
روبروئی خدائی پاک بحشر	روئی تو عذر خواهِ یحیی ہست
ہست از درد دورے تو مگر	که جگر سوز آهِ یحیی ہست
روئے عالم ز روزِ تو ای ماه	مہر روزِ سیاهِ یحیی ہست

ہست یحیی گدائی سیدنا
سیدِ پاک شاهِ یحیی ہست

شہا در عشقِ تو بے ہوائی سر نیست	مرا از خویشتن یکدم خبر نیست
ازین غم در مصیبت مے گذارم	که اندر بزمِ تو ما را گذر نیست
معرا ساختندم از هنرها	بجز شفقت دگر ما را هنر نیست
چسان آئیم شاها در حضورت	ز جورِ چرخ ما را بال و پر نیست

جمالِ تو ز ہر ذرہ عیانست ‏ ‏ ولیکن اینقدر مارا نظر نیست
بو احسانِ تو بر ہر دو عالم ‏ ‏ شہا آن کیست کز تو بہرہ ور نیست

شہا ماند سرِ پاکت سلامت
چہ غم یحییٰ اگر ہست و اگر نیست

بو العلا ماہِ اوجِ توحیدست ‏ ‏ بو العلا شاہِ ملکِ تفریدست
ذاتِ پاکش بری ز اطلاق ست ‏ ‏ حرفِ اطلاق نیز تقییدست
پارہ پارہ چو طور گردیدہ ‏ ‏ بر دلم نورِ ذاتِ تائیدست
نہ بکس دادہ و نخواہد داد ‏ ‏ بتو ایزد ہر انچہ بخشیدست
دامنِ تو بدستِ من آمد ‏ ‏ محض فضلِ خدا و تائیدست
ساز خالی دل از تعلقہا ‏ ‏ کاندرین راہ اصلِ تجریدست

در جمالِ ابو العلا یحییٰ
جلوۂ شاہِ ہل اتی دیدست

بروحِ بو العلا یارب سلامت ‏ ‏ سلامِ تو بروحش تا قیامت
ندادی و نخواہد داد کس را ‏ ‏ خدایا انچہ کش کردی کرامت
تو دادی بو العلا را در وراثت ‏ ‏ ولایت ہم فتوت ہم امامت

الا یا سیدی آمد بصد عجز / بدرگاهِ تو یحیای غلامت
طفیلِ عشقِ عشقِ خویشتن ده / که عشقِ تو بود راهِ سلامت
ترا دانیم و غیرِ تو ندانیم / نترسم در رهِ عشق از ملامت
علو و برتری در نامِ تو هست / شها برتر ز هر نامست نامت
قیامت در دلِ من ساز قایم / شها از جلوهٔ رنگین قامت

چنین مستی که یحیی راست مولا / مگر خورده میِ وحدت زجامت

خودپرستان آشنائی با خدا اندر خودست / مستی و دیوانگی دریا دادِ خوش بر خودست
چیست این سودای حشر و چیست این شور و نشور / قاضیِ خود خود بود در حشر هم محشر خودست
خود بسوی خود پیامِ خود فرستد خود نما / وحی و جبریلِ امین خود هست پیغمبر خودست
عاشقِ خود گشته شد معشوق در حسنِ نبی / آن خود بکیفِ خود ببین صورت حیدر خودست
تشنهٔ خود در قیامت هست آن شید آخود / جامِ کوثر خود بنوشد ساقیِ کوثر خودست
هرچه بینی در وجود از امر نهی او خود بود / ماضی استقبال حال مشتق و مصدر خودست

نیست یحیی از زبانِ بوالعلا این غزل / خود غزل گو بوالعلا سلطانِ خود آور خودست

شها غلامِ غلامِ تو بر در آمده است
امیدوار نگه بنده پر در آمده است

ز طولِ عمر و حیاتش دلِ پدر کن شاد
بر آستانه در آغوشِ مادر آمده است

چنان کن که ز پا در رهِ تو سیر کند
کنون که بر درِ پاکِ تو در بر آمده است

تو بال پر ز عنایاتِ خویش ده مولا
که در حضورِ تو بی بال و بی پر آمده است

حقیر گوهرِ خود را گرفته در آغوشش
به پیشت ای شه پاکیزه گوهر آمده است

غلامِ نو گلِ خود را بر گرفته چو جان
حضورت ای گلِ گلزارِ حیدر آمده است

امیدوار کرم نورِ دیده ابو یمین
به بارگاهِ شهِ لطف گستر آمده است

تو عمر و عشق خودش ده که مدعا اینست
برین امید و برین فضل احقر آمده است

بر آستانهٔ پاکِ تو بندهات یحییٰ
گرفته این پسرِ نیک منظر آمده است

بو العلا دلبر و دلدارِ من ست
یاد او مونس و غمخوارِ من ست

دوستان از نگه ستیزه
این همه مستی سرشارِ من ست

مستم از بادهٔ عشقِ ستید
مستی افزا همه اشعارِ من ست

رهن میخانهٔ آن مستِ خدا
جبه و خرقه و دستارِ من ست

ستیدم از تو غیورا بن غیور
طلب از غیر خودش عارِ من ست

ابن خوان ... غوثی ...

خودی سیدِ پاکو ز خداست	بخدا باعثِ پندارِ من ست
سر فگندن بدرِ سیدِ ما	قولِ حق دان کہ ہمین دارِ من ست
ایخوشش آنوقت کہ مارا شہ ما	گوید این بندہ سرکارِ من ست

ذکرِ محبوبِ الٰہی سے یحییٰ
در شب و روز ہمین کارِ من ست

بارگاہ بوالعلا حاجت روائے عالم ست	بر درِ او ناصیہ سائی جن و آدم ست
کس چہ دریابد مقام بوالعلا و منزلش	بوالعلا باشاہدِ انی انا اللہ ہمدم ست
بے تامل ہر چہ آید در دلِ من می کنم	نامِ پاکِ بوالعلا بہرِ من اسم اعظم ست
ہر کہ داند لذتِ وصلِ جنابِ بوالعلا	این ہمہ بیتابیِ من در نگاہِ او کم ست
کی کند بر مشرب بر ملتِ من اعتراض	انکہ از اسرارِ توحید و رسالت محرم ست
در نگاہِ اہلِ باطن باطنِ من ہست جمع	گو بچشمِ ظاہرِ ظاہر پرستان درہم ست

دوری از درگاہ پاکِ سید و سلطانِ خویش ست
راست میگویم یحییٰ گر غمی ہست این غم

مزارِ حضرتِ سید ابوالعلا اینجاست	عیان تجلیِ حق نور کبریا اینجاست
فتادہ است بکارت اگر گرہ ای دل	مترس و رگہہ شاہِ گرہ کشا اینجاست

عجیب نیست اگر نور ذات می بینی / مزار حضرت شاه خدا نما اینجا ست
بهر طرف بود اینجا تجلی وحدت / بچار سو نظر افگن که خود خدا اینجاست
کنون که حاضر درگاه گشته ام به نیاز / مراد دنیا و دینم همه روا اینجاست
ز درد خویش منال ای دل مصیبت کش / که آستان مسیحا جانفزا اینجاست
هوای روضهٔ شاه ست روح پرور ما / نسیم قوت جان مژده صبا اینجاست
هر آنچه می طلبم از خدا همی یابم / همه ز رحمت و لطف شاه ما اینجاست

مرو ز حضرت شاه ابو العلا سحیے
بجائی خویش خود انصاف کن چه جا اینجا ست

سلام علیک ای شه خوش صفات / سلام علیک ای شه نیک ذات
سلام علیک ای منور ز تو / زمین آسمان چار سو شش جهات
سلام علیک ای بنای جهان / ز ذات تو دارد قیام و ثبات
بعشق تو دنیا و دین هر دو خوش / بعشق تو خواهم حیات و ممات
بدرگاه تو خوار و زار آمدم / بحال من خسته کن التفات
بدرگاه تو این ولد آمده ست / عطا سازش اقبال و طول حیات

ز سیچپائی مسکین دلداده

علیک السّلامُ علیک الصلوٰة

السّلام ای نبی تو قبلهٔ حاجاتِ من ست
کعبهٔ عرض تمنّا و مراداتِ من ست

ای بکوی تو مقامم ز سرِ عجز و نیاز
رفعتِ شان و تعلّی مقاماتِ من ست

عجز و درویشی و دلریشی و اخلاص و نیاز
بر درِ اقدسِ تو این همه حالاتِ من ست

یادِ تو هر شب و ذکرِ تو نمایم هر روز
بس همین شغل و همین حاصلِ اوقاتِ من ست

تا شود برُخِ پاکت متکلم با من
حاصلِ این همه افکار و خیالاتِ من ست

هر زمان نعرهٔ بیخودی میکنم از هستیِ خویش
بر تو اقرارِ شهها هر نفس اثباتِ من ست

چشمِ رحمت بکشا بر منِ یحییٰ نظری
از نگاهِ تو شها حلّ مهماتِ من ست

صنم بهجرِ تو یکساعتم قراری نیست
فغان که بی گلِ رویت بدل بهاری نیست

چنین که میروم و باز آیم از کویت
مرا برآمد و رفت آه اختیاری نیست

نیم ز رحمتت ای رحمتِ خدا مایوس
چو من اگرچه بعالم گناهگارے نیست

کُنم فدای سرت عِلم محض سرّ الستر
زبنده خوشتر و بهتر ازین نثاری نیست

منم که قطع تعلق نموده ام ز همه
بجز خیالِ تو یاری و غمگساری نیست

جز اینکه حالِ دلِ خویش التماس کُنم
مرا ز شاعری و شعر هیچ کارے نیست

بعشقِ سیدنا پاره پاره یحییٰ کرد
بجیب و دامنش از جوشِ شوق تاری نیست

جلوهٔ خدا اینست روی بوالعلا اینست
شکلِ مصطفیٰ اینست حسنِ مرتضیٰ اینست

ما و دامنِ سید طالعِ رسا اینست
قدرتِ خدا اینست شانِ کبریا اینست

بیطلب بما بخشد آنچه در دلم آید
شانِ بوالعلا اینست رحمت و سخا اینست

نامِ بوالعلا سازید نقش بر دلم یاران
التماسِ ما اینست عرض از شما اینست

خاک و رگهه سید کار کیمیا سازد
تا بکی ز دردِ دل نالها دوا اینست

خرقه رهنِ می دارد دل فدای میخواری
طرز رند چون بلا شد حالِ پارسا اینست

جمله بیوفائیها لافِ آشنائیها
طرفه حیائیها عشق و شوقِ ما اینست

کارِ بوالهوس نبود دم زدن ز عشقِ حق
خونِ دل خوردائیم حالِ آشنا اینست

کشته شو زخونِ خود بهرِ تیغِ یار افگن
عشق را نماز اینست سرِ کربلا اینست

بیخودی خود اقرار هر نفس ترا باید
راهِ بوالعلا اینست انّی انا اینست

نسبتی بکن پیدا با ابوالعلا یحییٰ
ثمرهٔ ولا اینست اصلِ مدعا اینست

بر درِ پاکِ تو یحییٰ آمدست
با همه شوق و تمنا آمدست

مفلس و عاجز فقیر و بینوا — در حضور ای شاهِ والا آمدست

عاشقِ خود رفتهٔ دیوانهٔ — با چنین القاب و اسما آمدست

رحم فرما کین گدائے دردمند — با چنین آشفتگیها آمدست

جلوه فرما کین گدائے عشقباز — آرزومندِ تو شاها آمدست

از سرِ شوق این زپا افتادهٔ — کرده سر را در رهت پا آمدست

بنده یحیی دردمندِ مرده جان
بر درِ تو اسے مسیحا آمدست

از مئی انی انا الله بوالعلا سرشار مست — وز وفورِ مستیش یحیای خوش گفتار مست

رو دلا در اکبرآباد و عظیم آباد ببین — کز نگاهِ بوالعلا شد هر در و دیوار مست

از قدوم بوالعلا در کلبهٔ ویرانه ام — خانه مست و صحن مست و کوچه و بازار مست

طرفه مستی می شود یاران بعرسِ بوالعلا — چنگ خوش آواز مست و پرده مست و تار مست

در طریق بوالعلا کسب ریاضت هیچ نیست — میشود سالک ز نامِ حیدرِ کرار مست

گر شوی مست از نگاهِ نیم بازِ بوالعلا — بلکه هر مست را هشیار و هر هشیار مست

هر کسی را مستی باشد بقدرِ حالِ او
بنده یحیی را نموده فیضِ هشت و چار مست

مژده ایدل بوالعلا از اکبرآباد آمدست   در حریم عشق سبط شاه فرباد آمدست

نیست اکنون حاجت سیر و سفر هرگز دلا   در عظیم آباد شاه فیض بنیاد آمدست

این طپیدنهای من اندر قفص آمد بکار   کز برائے صید مرغ روح صیاد آمدست

آسمان بیداد تو معلوم خواهد شد کنون   بوالعلا فریادرس از بهر این داد آمدست

بوالعلا فریادرس آمد مگر اسے همنفس   کین دل سوداز ده با آه و فریاد آمدست

بوالعلا در خانقاه عشق مهمان امشب ست   حاضر آنجا شو که این دولت خداداد آمدست

راست میگویم یحیی در جمال بوالعلا
حسن وجه الله تعالی شانه یاد آمدست

بادشاها از پی تسلیم یحیی آمدست   بر در والای تو با صد تمنا آمدست

گرچه از درگاه پاکت مدتی مهجور ماند   حالیا با صد نیاز و التجاها آمدست

چشم رحمت برکشا عذر گناه او پذیر   سر بجیب افگنده این مشتاق شیدا آمدست

توبه ام بپذیر عذرم کن قبول ای بوالعلا   آرزومند قبول این بیسر و پا آمدست

هست از بیماری فرزند از بس دردمند   طالب صحت بدرگاه تو شاها آمدست

از برای صحت فرزند او را ده شفا   بر در تو بحیای غمناک مسیحا آمدست

هست امشب لیلة العرس تو نذرم کن قبول

نذرها بگرفته یحیایی تو مولا آمدست

بادشاها بر درت یحیی گنهگار آمدست
در غم و محنت ز سر تا پا گرفتار آمدست

گرچه اندر درگاه پاکت مدتی محروم ماند
حالیا یا سیدی با شوقِ بسیار آمدست

چشمِ رحمت برگشا سویم نگر یا بوالعلا
آرزومندِ نگاهت این دلِ افگار آمدست

موجِ طوفانِ بلا از چار سو ما را گرفت
دست ده کاین غرقهٔ دریای خونخوار آمدست

نورِ چشمِ مهدی از فضلِ تو صحت یافته
شمع در کف با ادب امشب بسرکار آمدست

لیلة العرس ست امشب نذرها یم کن قبول
نذرها بگرفته یحیی با دلِ زار آمدست

قمیصِ شهِ کربلا در برت
کلاهِ رسولِ خدا بر سرت

زهی شانِ تو ای امیرِ کبیر
کلاهِ خودش داد پیغمبرت

سرت حلق شیرِ خدا کرد و بست
کمر بند ریحانِ پیغمبرت

بفرقِ مبارک عمامه نهاد
امیرِ عرب شیرِ حق حیدرت

زصهبای انی انا الله داد
لبالب قدح ساقیِ کوثرت

علی و لی جدّ اعلای تو
همو دست برسر وران سرورت

ازین وجه شد نامِ تو بوالعلا
که حق ساخته بر همه برترت

زقدر رفیع تو حیران شوند | ملایک چو بیند در محشرت

بود سکهٔ تو بملک و ملک | زمه تا بماهی همه لشکرت

زمین تابع حکم و فرمان تو | بود آسمان بنده و چاکرت

کند ماه و خورشید کسب ضیا | زنور و صفای رخ انورت

نگاهی زرحمت بکن سوی من | بصد آرزو آمدم بردرت

طوافش بصدق و صفا میکنم | بود قبلهٔ و کعبهٔ من درت

بگوشم صدای انا الحق رسد | زشیرین لب لعل جان پرورت

ازان می که منصور بیهوش شد
بیحیی ده ای من فدائے سرت

کار من عشق و یار من عشق ست | حاصل روزگار من عشق ست

ما ورای هر اعتبار بود | لیک هر اعتبار من عشق ست

هجر من عشق و وصل من هم عشق | هم خزان هم بهار من عشق ست

مدعا از کسی نمی طلبم | همه حاجت برآر من عشق ست

مذهب من نه جبر و نه قدر ست | جبر من اختیار من عشق ست

سخن کفر نیست ای واعظ | رب پروردگار من عشق ست

در جمال ابوالعلا یحیی
جلوه کردگار من عشق ست

بوالعلا آینه حسن شه کرب بلاست
جبهه اش مطلع انوار علی اعلاست

میکند در رخ او سیر سه عالمتاب
الله الله چه جمال و چه صفا و چه ضیاست

هر که از گردش مستانه نگاهش شد مست
پر بجام دل او باده توحید اناست

سیدی بر در تو آمده دیوانه تو
نظر لطف دوای دل رنجیده ماست

هجر تو موت و وصال تو حیاتم باشد
درد عشق تو دوا هست و لقای تو شفاست

مال و جان دولت و ایمان و یقین و عرفان
همه در راه رضای تو نثارست و فداست

من با سید کرم بر در شاهان نروم
ای در تو قبلهٔ حاجات و مرادات ماست

دیده ام آنچه ز حشمت نتوانم گفتن
ای دو چشم تو خدا بین و مرا قبله نماست

مال و جان ساخته قربان رضای یحیی
که غلامی ز غلامان در پاک صفاست

باجناب بوالعلا پیوند روحانی مراست
هر نفس پیش نگه شمع جه نورانی مراست

در خیال روی و موی بوالعلا شام و سحر
گاه حیرانی مرا گه پریشانی مراست

محو هستم در تماشای جمال بوالعلا
همچو آئینه سان این همه حیرانی مراست

شکر و احسان امیر از هر بن مومی کنم
ما علم کیفیت توحید احسانی مراست

خاکساری بر در پاک جناب بوالعلا
خوشتر از تاج کی و تخت سلیمانی مراست

در حریم وصل او یمن رسیدن مشکل ست
زانکه از لطف امیر پاک دربانی مراست

نالهٔ موزون که هر دم بکه زند سر از دلم
اینقدر بس کار یحیی از غزلخوانی مراست

بوالعلا هادی من دین من ایمان من ست
نور اسلام من و معنی عرفان من ست

نور او شمع من اندر ره تاریک فنا
ماه تابان من و مهر درخشان من ست

همچو موریم براه طلبش افتاده
بوالعلا ذره نواز ست و سلیمان من ست

تا نهادم سر تسلیم بفرمان امیر
هر چه در پست و بلند ست بفرمان من ست

ای لقای تو شفائی بهر یک بیمارم
درد عشق تو دوائی من و درمان من ست

هان بیاید شبی تیره دلان در بزمم
بوالعلا نور قدم شمع شبستان من ست

کنم از هر بن مو یاد تو هر شام و پگاه
زین سبب جمله اثر نالهٔ و افغان من ست

زنده هستم بخوش احوالی و فارغبالی
بوالعلا رونق کار و سر و سامان من ست

رفعت طالع امروز نگر اسے یحیی
بوالعلا با حشم صد بدبه مهمان من ست

بادشاها بردرت مسکین گدائی آمدست
درغم و ایذا و محنت مبتلائی آمدست

بستهٔ دام بلا سرتا بپا جرم و خطا
درحضورت آرزومند عطائی آمدست

می توان شد گر بیفزائی بقدر و قیمتش
کاندرین بازار جنس ناروائی آمدست

خویشتن را کرده از سرتا قدم آئینه وار
روبرویت آرزومند لقائی آمدست

گرچه از دیوانگی حفظ ادب دشوار بود
لیک در شوق تو سر را کرده پائی آمدست

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم
مفلسی مسکین بی برگ و نوائی آمدست

نیست یحیی را غم از مشکل بکار افتاد
درحضور سید مشکلکشائی آمدست

ردیف الثاء المثلثة

بو العلا ای غوث دوران الغیاث
قطب عالم سرّ رحمن الغیاث

از تو دارد التجاها این گدا
الغیاث ای شاه شاهان الغیاث

دردمندم عاجزم دلخسته ام
ای طبیب دردمندان الغیاث

ای تو ئی مشکلکشائی جن و انس
مشکلم را ساز آسان الغیاث

المدد ای دستگیر بیکسان
ناصر بیدست و پایان الغیاث

یا مُعینَ العاجزینَ القاصِرینَ ای مغیث مستغیثان الغیاث

نام سلمانست نفس کافرم از نگاهی کن مسلمان الغیاث

بر درِ تو آمده این بی نوا ساز و برگ بینوایان الغیاث

بر مزار پاکِ تو شاها کنم جان و ایمان هردو قربان الغیاث

جلوه فرما ای مهِ تابانِ من تا کجا نالم ز هجران الغیاث

در حضورِ خود طلب کن یا امیر آه تا کی ما و حرمان الغیاث

باز از یحیای دیوانه شنو
الغیاث ما مریدان الغیاث

مرشدِ جان نورِ ایمان الغیاث محرمِ اسرارِ یزدان الغیاث

ای مغیث الانس والجان الغیاث خواجهٔ روح و دل و جان الغیاث

دردم از داروی کس به نشود عیسیِ ما خسته حالان الغیاث

تازه فرما گلشنِ امیدِ من آبیارِ باغِ احسان الغیاث

بی سر و پایم در دشتِ بلا خضرِ ما گم کرده راهان الغیاث

صبحِ بختم هست ای ماهِ منیر تیره چون شامِ غریبان الغیاث

غرقِ طوفانِ بلا گشتم که آب از کمر شد تا زنخدان الغیاث

عاجزم درمانده چون مورِ ضعیف — وی توئی شاها سلیمان الغیاث
چند نالم یا شفیع المذنبین — آه آه از دردِ عصیان الغیاث
عارفِ خود کن مرا یا بو العلا — تا شوم از اہلِ عرفان الغیاث

قطعه

در عظیم آباد یحییٰ حزین — ہست با حالِ پریشان الغیاث
آرزو دیم این که تا پایانِ عمر — ہر درت مانم غزلخوان الغیاث
خلق مدّاحِ تو می گوید مرا — نسبتم باشد به حسّان الغیاث

جانِ من از تن بر آید یا امیر
نعت خوانم مدح گویان الغیاث

ردیف الجیم

ای روح و روانِ صبا التاج — ہر در بہت آمدیم محتاج
بنمای رخ اے آفتابِ خندان — بیرون تو روزِ من شبداج
اسرار زسینه ام زند موج — از فیضِ تو شکلِ بحرِ مواج
دیدیم جمالِ حق بمنایت — زیرِ فلکم شدست معراج

یحیی در راهِ بوالعلا کرد
جان و ایمان هردو تاراج

بوالعلا ای دافع ضر و بلا و درد و رنج — میرسد صد هم و غم ما را درین دارِ سپنج
شد تنم کاهیده جان فرسوده از بارِ بلا — ای شهِ مشکل‌کشا زود هم رها کن زین شکنج
سیدی جمعیتِ ما ریخت سنگِ تفرقه — گوهرِ توحید باشد در کفِ تو گنج گنج
زاهد استیم و عند الشرع معذور مست — از لبم گر نکتهٔ توحید برآید مرنج

هست یحیی ای عظیم آبادی مداحِ تو
شاعرِ شیرین سخن نادر بیانِ نکته سنج

ای بادشاهِ حسن مسکین گدا مرنج — بنگر بعفوِ خویش ز جرم و خطا مرنج
در راهِ عشق بی ادبی ها اگر کنم — از عاشقانِ خویش بجرم ولا مرنج
طبعت غیور و بنده سراپا قصور بود — بر من مکن عتاب برائی خدا مرنج
نازک مزاجت ای گلِ رعنا بود ولی — از هر زہاے بلبلِ بستانسرا مرنج
از حق خلافِ دوست بدشمن بود ولا — سنگ ار زند بفرق چو اهلِ صفا مرنج
طاعت برائی حور و قصور نمیکنم — واعظ ز رندِ مست بعشق آشنا مرنج

یحیی ای تو ز شرطِ ادب هست بیخبر

در بزمِ خویش بارده آبو العلامرنج

ردیف جیم فارسی

یا سیّدنا هست سرو کارو دگر هیچ
عشقش بودم مونس و غمخوار و دگر هیچ

از خویش مرا سیّدنا زود رہا ساز
کز خویش مرا میرسد آزار و دگر هیچ

بنود خبرم کیستم و در چه جہالم
گشتم زمی عشقِ تو سرشار و دگر هیچ

تابان و درخشان بود ای نورِ دو عالم
نورِ تو درین اندک و بسیار و دگر هیچ

از بوی تو ذرات جہانند معطر
رنگِ تو بود در گل و گلزار و دگر هیچ

هر ذره بود مظهر انوارِ الٰهی
در کون و مکان اوست نمودار و دگر هیچ

یحیی بنود کارِ مرا با احد الناس
کارم بود از حیدرِ کرار و دگر هیچ

ردیف الحاء المهملة

ای توئی چون نبی ملیح و صبیح
در رُخت حق عیان صریح صریح

در دل و جانِ ناتوانِ من
شوری افگنده حُسنِ ملیح تو

شوم آن روز زنده جاوید | گر نگاهت مرا کنند ذبیح

حال من بر تو آشکارا هست | سیدی نیست حاجت تصریح

گشته‌ام از دست دهر بسکه غلط | نسخه‌ام را ز مهر کن تصحیح

از لب لعل تو شفا یابم | نیست داروی من به پیش مسیح

بر در استغنیث آمده‌ام | نشتر غم دلم نمود جریح

آنکه از سر عشق گم گشتند | نیست این راز قابل تشریح

مجو از اهل ظاهر این نکته | نیست اسرار عشق در تلویح

هست بر اهل قلب واضح نیک | گو نباشد اگرچه در توضیح

در ثنای ابوالعلا سیحی

این غزل گفت با زبان فصیح

باشد جمال سیدنا آفتاب صبح | وز عکس حسن او بود این آب و تاب صبح

ای آفتاب حسن برافکن ز رخ نقاب | باشد نهان بسینه شب اضطراب صبح

جز حرف حسن صاف تو لفظی نخوانده‌ایم | تا کرده‌ام مطالعه‌ها در کتاب صبح

ای آفتاب حسن بود آفتاب روز | پیش رخ صبیح تو چون ماهتاب صبح

عالم گرفت حسن ملیح و صبیح تو | بشکست لمع حسن صبیح تو آب صبح

صبح ست وقتِ عرضِ مناجاتِ عاشقان
باشد دلیلِ قلبِ مراداتِ خوابِ صبح

یحیی بیا بحضرتِ شہ التماس کن
گشت از پیٔ قبولِ دعا فتحِ بابِ صبح

یا سیدی زیادِ تو باشد قیامِ روح
ذکرِ تو ہست مایۂ عیشِ مدامِ روح

جسمم فتادہ است درین شہر ظاہرا
باشد دلی بکوئی تو مولا مقامِ روح

ایجانِ جانِ تو جانِ جہانی و روحِ کل
از دولتِ وجودِ تو شد انتظامِ روح

یکشب زراہِ مہر بکن جلوہ بے نقاب
خوب ست جلوہ گاہِ تو ایا ہ بامِ روح

در ہر لباس ساختہ خویش را عیان
جائی بنامِ جوہر و جائے بنامِ روح

من مستم آنچنان کہ ندارم ز خود خبر
پُر از شرابِ عشقِ تو گردیدہ جامِ روح

وجہ اللہ ست قبلۂ جان کعبۂ دلم
یحیی اجنابِ سیدِنا ہست امامِ روح

ردیف الخاء المعجمۃ

دیدم جنابِ سیدنا در قبائی سرخ
زانرو چکد ز دیدۂ من اشکہائی سرخ

جانم ادہ ام بعشقِ بتی لالہ پیکری
گسترده است بر سرِ دم زان دائی سرخ

تا نورِ سُرخ دیده ام اندر جمالِ او
هر جا که سُرخ بنگرم اُفتم بپای سُرخ

بگذشت آهِ من ز سرِ عرش سیّدی
تا دیده ام بدست لطیفت عصای سُرخ

در یادِ گلرخِ تو تپیدم بخاک و خون
کردم بلند زآهِ جگرگون لوای سُرخ

شد لاله زار از غمِ عشقِ کسی دلم
چون شمع سر کشد ز دلِ من هوای سُرخ

یحییٰ بہجرِ سیّدنا از دو چشمِ من
در جوش و در خروش بود موجہای سُرخ

ردیف الدال المهملة

جان نثارِ ابو العُلا گردد
دل بکارِ ابو العُلا گردد

تن فدا جان نثار دل قربان
بنزارِ ابو العُلا گردد

غنچۂ دل شگفته و ریان
از بہارِ ابو العُلا گردد

ای خوش آندم که درد دلم بکیم
خوش گذارِ ابو العُلا گردد

ہمچو سیماب کی دلم یارب
بیقرارِ ابو العُلا گردد

ای خوشا طالعم که باز دلم
بشکارِ ابو العُلا گردد

سینۂ من ز داغہای عشق
لاله زارِ ابو العُلا گردد

دل شود آشنائے یکتائی | گرد و چار ابو العلا گردد

ہر چہ صادر شود ز ما یحیی
زاختیار ابو العلا گردد

قبلۂ جان ابو العلا باشد | دین و ایمان ابو العلا باشد
من مرید مرید حضرت او | پیر پیران ابو العلا باشد
ہست احصائے وصف او دشوار | ذات سبحان ابو العلا باشد
کائناتست قالب و در وی | جان جانان ابو العلا باشد
ہست فرزند حیدر کرار | شاہ مردان ابو العلا باشد
آنچہ دارم بفکر و ذکر خیال | حاصل آن ابو العلا باشد
بر در او گدا چہ شد چہ فقیر | شاہ شاہان ابو العلا باشد
چند در چار سو ہمی جوئے | کہ نمایان ابو العلا باشد

سخن عارفیست ای یحیی
اصل عرفان ابو العلا باشد

ہر کہ بر خویش مبتلا گردید | بندۂ میر ابو العلا گردید
ہر کہ بر بو العلا فدا گردید | حاصلش لذت بقا گردید

هر کہ روئے ابو العلا نگریست — سجدۂ او خدا نما گردید
بے وجود از فیض سید السادات — از خودِ خویش با خدا گردید
پیر و میر و ابو العلا صاحب — آخرِ کار مقتدا گردید
مست چشمِ جنابِ سید پاک — جرعہ کش از مئے آنا گردید
کارِ من ذکرِ بو العلا باشد — صبح گردید یا مسا گردید
حق بعین عنایتم بیند — سیدِ حق نما مرا گردید
در طریقِ ابو العلائیہ — ابتدا عین انتہا گردید
شود از غیر بو العلا آزاد — ہر کہ با خویش آشنا گردید
سرمہ از خاکِ قبر سید پاک — از پئے دیدہ توتیا گردید
بر درِ بو العلا فدا گشتم — دوستان خوب شد بجا گردید
حاصلِ خود نثار او کردم — حاصلم جملہ مدعا گردید
نعرۂ یا ابو العلا کردم — کہ ازان محشری بپا گردید
بر درِ میر اکبر آبادے — حاجتِ من ہمہ روا گردید
مہدیِ من ز عشقِ سید پاک — عاشقِ شاہِ کربلا گردید

ترکِ شاہی نہ چون کند سیمیا

بر درِ بوالعلا گدا گردید

رویِ سیدِ ابوالعلا بیند — جلوهٔ حسنِ مصطفےٰ بیند
درجنابِ امیر ابنِ امیر — پرتوِ شاہِ اہلِ اَتےٰ بیند
داخل اندر طریقه اش گشته — قوتِ ابنِ مرتضےٰ بیند
از دلِ من نمیشود بیرون — لطفِ ابنِ ابوالوفا بیند
دوستان بر درِ مبارکِ او — حاجتِ من ہمہ روا بیند
جلوهٔ بوالعلا نظر آید + — بوالعجب شاہِ کبریا بیند

گشت قربانِ نامِ او یحییٰ
ہمتِ عالی گدا بیند

بدرت جز درت درم نبود — بسترت جز سرت سرم نبود
گر تفقد بحالِ من سازی — دور از شیوهٔ کرم نبود
گر بعینِ عنایتم نگرے — این چنین حالِ ابترم نبود
ہست درد ہر گفتگوئی شما — جز بذکرِ تو در حرم نبود
جز بذکرِ جنابِ سیدنا — لفظ و حرفی بدفترم نبود
نرسیدم بحضرتِ سید — درگذر شاید اخترم نبود

بسکه سان صبر آیدم یاران / دلبر من چو در برم نبود
چشم گریان بهجر سیدنا / کمتر از حوض کوثرم نبود
جز خیال جمال وجه الله / در ره عشق رهبرم نبود
فقر محرم بود بفقر خوش / دولت و مال خوشترم نبود
چند مارا کشد خمار فراق / مے وصلت بساغرم نبود
جنبش ابروت کشد مارا / حاجت تیغ و خنجرم نبود
از غبار رهت کلاهم بس / حاجت تاج و افسرم نبود
جوهر عشق و شوق تو باشد / ورنه یک ذره جوهرم نبود

جز هواے ابوالعلا تیسیرے
لله الحمد در سرم نبود

بوالعلا شاه دو عالم المدد / ستر اصل و نسل آدم المدد
تو کریم ابن الکریمی یا امیر / اکرمی از هر مکرّم المدد
دستگیری کن بفریادم برس / بے توایم خسته حالم المدد
نام پاکت اے امیر نامور / هست گویا اسم اعظم المدد
یا امیر ابن امیر امداد کن / المدد گویم بهر دم المدد

پشتِ من از بارِ بسیارِ گناہ
گشت شاہا چون کمان خم المدد

کن نظر سوئے بیچارہ وسامانیم
بسکہ دارم حال درہم المدد

فکرِ دنیا میکند از دیا امید
کن رہا مارا ازین غم المدد

پی بپی امدادِ یحییٰ کن شہا
بر لبِ یحییٰ است ہیم المدد

عاشقِ بو العلا خدا باشد
معشوقِ حق ابو العلا باشد

دلِ دیوانہ محبت کیش
بر رخِ بو العلا فدا باشد

عشق با بو العلا بود اورا
ہر کہ بر خویش مبتلا باشد

ہست فرزندِ احمدِ مختار
عشق او عشقِ مصطفیٰ باشد

با جنابِ ابو العلا شغفم
ہمہ از فیضِ مرتضیٰ باشد

شوخی از عشقِ بو العلا ہست
گر ترا نشارِ آنا باشد

فخرِ شاہانِ روزگار بود
ہر کہ بر درگہش گدا باشد

اگر از جائے خود روم چہ غم است
عشقِ من گرم ساز جا باشد

بر درِ پاکِ بو العلا یحییٰ
حاجتِ من ہمہ روا باشد

چون ازالم ابوالعلا باشد | همه آن من گدا باشد
من غلام ابوالعلا هستم | هردو عالم غلام ما باشد
جبهه سا بر درش شود کونین | بر درش هرکه جبهه سا باشد
هرکه در راه بوالعلا شد خاک | خاک او کحل دیدها باشد
خاک درگاه حضرت سید | سرمهٔ چشم اصفیا باشد
حق همی گویم و نمی ترسم | بوالعلا حق و حق نما باشد

آستان ابوالعلا تحقیق
پی هر درد من دوا باشد

زجسم بوالعلا جان آفریدند | زجانش روح انسان آفریدند
زانوار جمال بوالعلائی | مه و خورشید تابان آفریدند
پی این مرده دل لعل لبانه | الذ از آب حیوان آفریدند
زسرتا پا جناب بوالعلا را | عطا و جود و احسان آفریدند
مرا غرق گناه و بوالعلا را | طبیب درد عصیان آفریدند
جمال بوالعلا را چون نمودند | مرا دیوانهٔ آن آفریدند
چه مخفیها بحسن او عیان گشت | چه پیداها که پنهان آفریدند

در پاکِ جنابِ بُو العُلا را | طبیبِ درد و درمان آفریدند

بتخلیقِ خود ای یحیی چه گویم
مرا از بهرِ ایشان آفریدند +

دوای دردِ دل کامِ تو باشد | علاجِ روح در کامِ تو باشد
کنم هنگامه‌ها در عالمِ قُدس | شها این مستی از جامِ تو باشد
وقار و عزّتم در دین و دنیا | همه از فیض و انعامِ تو باشد
ز هر تقییدِ مطلق گشت شاها | کسی کو بستهٔ دامِ تو باشد
چه فرسودی که تا هر ذره ذره | مطیع و تابع و رامِ تو باشد
فلک با رفعت و اوجی که دارد | ملاذ از زمینهٔ بامِ تو باشد

ز هر تقیید آزاد است یحییٰ
مرید دین و اسلامِ تو باشد

آمد از شهرِ تو یا شاه محمد سجّاد | گشت از مقدمِ او جان و دلِ یحیی شاد
او چه سجّاد که دارد بتو صد راز و نیاز | او چه سجّاد که دارد بتو اخلاص و وداد
او چه سجّاد که در ذاتِ تو فانی گردید | تابعِ مرضیِ تو هست و مطیع و منقاد
یک بیک حالِ مزارِ تو ازو پرسیدم | آنچه دید و شنید آنهمه فرمود ارشاد

دلِ دیوانهٔ وحشت زده ام از ذکرت | یافت اُنسیت و مجموع شد گشت آباد

آنچنان ساخته کیفیت شهرت مذکور | که مرا لطفِ حضور آمده یا سید یاد

مست گردیدم و شد سلسلهٔ شوق دراز | دل بیادِ تو نمود آه و فغان و فریاد

ایخوش احوالِ کسانی که بشهرت دارند | در امورِ دو جهان بسط و فراخی و کشاد

خاصه آنها که بدرگاهِ شریفت آیند | روز و شب صبح و مسا ای شهِ پاکیزه نهاد

دور از شهرِ تو یا شاه رود بر سرِ من | آه از دستِ جفاے فلکِ دون بیداد

گر بشهرت نرسم واے برین ناکامی | خاکِ من آه درین بلده خراب و برباد

لله الحمد که در روح و دل و جانم هست | عشقِ تو هر نفس و هر دم و هر لحظه زیاد

عشقت آنست که این عاشقِ شوریدهٔ تو | همبر آنست ویران بود و بران شاها آزاد

بسکه درماندهٔ و رنجور شدم آدرکنی | یا امیر ابن امیر المددی کن امداد

مبتلا بندهٔ تو گشت بانواعِ تعب | که برون از حدِ تقریر و فزون از تعداد

حلقهٔ حیدری ایشاه نما از رهِ لطف | میکند چرخ بما دشمنی و کین و عناد

الله الله چه بود سیدنا مولانا | که قضا نیز کند ناز برین نو ایجاد

شاهِ من خسرو من هست زبس شیرین کار | فیض عشق ست که هستیم غلامم فرهاد

هر که در سلسلهٔ عالیه اش گشت اسیر | از غم و کشمکشِ دنیا و دین شد آزاد

جبهه سائی بمزارِ تو مرادِ تیجئے
دیده باید که رسد بندهٔ تو کے براد

فخر شاهانِ جهانست غلام سیّد
سکه بر عرش زند مست زجام سیّد

شود از ذکر و ثنایش بخروش اهلِ ذکر
هر که ذاکر شود از ذکرِ مدام سیّد

همکلامی چو کلیمش شود از حق حاصل
هر که شد مست ز تاثیرِ کلامِ سیّد

عام را خاص کند خاص شود خاص الخاص
التفات و کرم و رحمتِ عام سیّد

رسد از عالمِ اطلاق بر و فیضِ صحیح
خویش را هر که کند بسته بدام سیّد

هر چه آید به لبم میکنمش بے تشویش
کار هایم شود انجام ز نام سیّد

وهم و ادراکِ بشر کے رسد آنجا که بود
برتر از عرشِ معلیٰ ست مقام سیّد

بو العلا شاه بود ماه بود
بو العلا مظهر اناالله بود

باید از بادهٔ سیّد جامی
هر که از سرِ حق آگاه بود

لو حشی الله فقیرِ در تو
شاه یا و بدیر و جاه بود

بده پاکِ تو یا سیّد نا
کار هایم همه دلخواه بود

دوری از غم تو یا سیّد نا
راست گویم بصد اکراه بود

خاکسار انہ مرا بر درِ تو
در غمِ دوری و مہجوری تو
دلِ بیتاب شود تسکین یابد

خوشتر از صد حشم و جاہ بود
کارِ این سوختہ جان آہ بود
وصلِ تو گر گہ و بیگاہ بود

کعبہ و دیر ندانم یحییٰ
سوئے آنماہ مرا راہ بود

اہلِ نظر بچشمِ تو ما دیدہ دوختند
شیدائیانِ خاصِ تو دلہائے خویش را
میداشتند انچہ ہمہ از برائے تو
سودائیان تجارتِ بے نفع ساختند

از گرمی نگاہِ تو بس پاک سوختند
از آتشِ محبتِ تو خوش فروختند
دیوانگان براہِ محبت فروختند
دینا و دین بیک نگہہ تو فروختند

یحییٰ بعشقِ سیدنا سوخت خویش را
انسان کہ پیش ازو بعشق سوختند

بُوالعلا بر چرخِ دل ماہی بود
بدرش شاہا گدائی میکنند
ہر کسی یابد مرا و خویشتن
کمینہ دیدست ہمہ دیگران

بُوالعلا در ملکِ جان شاہی بود
سیدا کم شہنشاہے بود
حضرتش را و طرفہ درگاہی بود
این گدا را سوئے تو راہی بود

هست ممکن سیدے تسکین دل — وصل تو گر گاه و بیگاهے بود

در حضورت خوش شدم یا سیدی — دوری از شهرت باکراهے بود

نیست ما را تاب ضبط اکنون شها — هر لبم در هجر تو آهے بود

صدمهٔ هجر تو هر دل فی المثل — بار کوهی بر سر کاهے بود

هر در پاک تو سر افگندگی — بهر یحیی عزت و جاهی بود

هر طرف جلوهٔ آن ماه نظر باید کرد — کحل توحید ولیکن ببصر باید کرد

محو نظارهٔ محبوب خدا باش فقط — ما بقی از همه شے قطع نظر باید کرد

در ره عشق نه پستی نه بلندی باشد — قطع این راه بلا خوف و خطر باید کرد

گذرانست همه چیز جهان گذران — هر چه پیش آید ازان زود گذر باید کرد

آه و فریاد و فغان از غم آن جان جهان — از شرار دلا تا بسحر باید کرد

شاه من هست غیور ابن غیور ابن غیور — غیر را دور کن از غیر حذر باید کرد

بو العلا هست کریم ابن کریم اے یحیی — زندگی بر در او الا بسر باید کرد

کسی که لذت یاد ابو العلا دارد — بجهان علاقه و پیوند باخدا دارد

کسی که جرعه کش بادهٔ انا الحق شد
بدل محبت اولاد مرتضیٰ دارد

کسیکه در دل او نیست حب آل رسول
کجا علاقه از دین مصطفیٰ دارد

بیا و سلسلهٔ پاک بو العلا بگزین
که این طریقه نهایت در ابتدا دارد

فروتنی بدر پاک سید السادات
بلند رتبه دلا هر کجا ترا دارد

جمال ذات ز هر ذره آشکار است
ببیند آنکه بدل نزهت و صفا دارد

گدائی سیدنا شو که عاقبت یحییٰ
غلامی در او نشار انا دارد

سیدی لذت دیدار مبارک باشد
وصل با حضرت غفار مبارک باشد

با جناب شه لولاک مبارک انداز
ناز با حیدر کرار مبارک باشد

بر تو یا سیدنا به ابد عید سعید
پی به پی اندک و بسیار مبارک باشد

هست امروز ترا نقد شفاعت در دست
بخشش عاصی بدکار مبارک باشد

عید ماه رمضان ست ترا لطف و کرم
بانکوکار و گنهگار مبارک باشد

عید فطر است و بامید لقا آمده ام
نظری سوی من زار مبارک باشد

از نگاه تو که غمخانهٔ توحید خداست
بمن این مستی سرشار مبارک باشد

هم عید تو افطار من از دیدهٔ تو
عید هم دید تو دلدار مبارک باشد

بر درت آمده یحیی با سید انام
عید ای سید و سردار مبارک باشد

بوالعلا و الله یاران کبریائی می کند — درلباس بندگی کار خدائی می کند
بر در پاک جناب مستطاب بوالعلا — هر که میسازد گدائی بادشائی می کند
بر در مولائی من آنکس که باشد جبهه سا — انس و جن بر آستانش جبهه سائی میکند
بوالعلا چون هست فرزند نبی جان علی — مصطفائی میکند گه مرتضائی می کند
آشکارا می شود شان خدا بیکیف و کم — بوالعلا چون در خود خود خودنمائی می کند
ذات من فاق ست یاران هست مافوق البیان — هر چه با سالک طریق بوالعلائی می کند

هر گل روی جناب بوالعلا بلبل صفت
بنده یحیی روز و شب نغمه سرائی میکند

هر سو جمال سید ما جلوه گر بود — بیند مگر کسی که حدید البصر بود
ذکر شریف حضرت سید ابوالعلا — در بزم من ز اول شب تا سحر بود
با بوالعلائیان بودم ارتباط خاص — وز غیر این طریقه مرا کم حذر بود
توحید ناب هست درین سلسله بجوش — این سلسله بری ز همه شور و شر بود
اول ز خویش بگذر و ترک خودی بکن — آنگاه در طریق محبت گذر بود

بید عذعہ بگوی محبت قدم گذار | این راہِ عشقِ پاک ز خوف و خطر بود

یحییٰ بگوی سید نامی توان رسید
ای سالکِ طریق اگر پا ز سر بود

آستانِ بوالعلا حاجت روائی من بود | از پیٔ امراضِ روحانی دوائی من بود
من غلامِ بوالعلا عالم غلامم آمدہ | من گدائی بوالعلا عالم گدائی من بود
گر سرِ شوریدۂ خود را بپایش افگنم | آسمان افگندہ سر بر پشتِ پائی من بود
گر رودم از جاندارم ہیچ اندیشہ بدل | عشقِ آن محبوب بعد از من بجائی من بود
ہیچ نبود در تن و در جانِ من جز بوالعلا | در ظہورِ من بود ہم در خفائی من بود
دردم از دارو ئی عیسیٰ نیست ممکن میشود | از لبِ شیرینِ تو مولا شفائی من بود

ترکِ ذکرِ او اگر سازم شوم دردم ہلاک
از حدیثِ بوالعلا یحییٰ بقائی من بد

عشقِ تو در طریقِ محبت رفیق بود | نامِ مبارکِ تو انیس و شفیق بود
تنہا نہ من بخدمتِ تو سر نہادہ ام | جان و فا شعار بجاہم طریق بود
امر از طریق بہمت تا منتہ رو | عہد و وفائی دل بنہایت وثیق بود
در و ید و بیمنیر ہمت عیان شد بپاس تو | تنہا نہ جلوہ گاہ تو بیت العتیق بود

شاہا ز سرّ خاص تو آگاہ کم شدند | زیرا کہ سرّ خاص تو بعد از دقیق بود
ہر کس کہ دید شعلۂ رخسار یار سوخت | جان و دلم ز گرمی عشقش حریق بود

گہ دست و پا ز غایت حلم و ادب نزد
یحییٰ ببحر عشق تو زینسان غریق بود

بعشق تو مرا مشہور کردند | دلم از جلوہ ات پُر نور کردند
بحسن رویت ای آئینۂ حق | جمال خویشتن مستور کردند
چو حسن لایزال خویش دادند | ترا بر شان خود مغرور کردند
زہی درپے تجلیہائے حسنت | دل من رشک کوہ طور کردند
بباطن ہست حاصل قرب شاہا | بظاہر گرچہ از تو دور کردند
چو صیت عشق در عالم فگندند | ازین سودا سرم پُرشور کردند
منم سرمست صہبائے محبّت | مرا از جام حب مخمور کردند
بعین جبر دادند اختیاری | درین معنے مرا مجبور کردند
ز ہر ذرّہ جمال حق نہ بینند | دو چشم اہل ظاہر کور کردند
ترا وعظ مبارک باغ جنت | دلم فارغ ز فکر حور کردند

بحمد اللہ غزلہائے تو شد یحییٰ

جناب ابوالعلا منظور کردند

بعشق تو مرا دیوانه کردند	بشمع روی تو پروانه کردند
بتو السمد لله آشنائیم	چه غم گر از همه بیگانه کردند
ز جان و دل مرا از بدو فطرت	فدای جلوهٔ جانانه کردند
گهی اندر حرم گشتند تابان	تجلی گاه در بتخانه کردند
برای صید جان عاشق زار	نمایان شان معشوقانه کردند
عجب در دست کاسه حقیقت	تنک ظرفان دهر افسانه کردند

چه جنس عشق در ناسوت آمد
دل سیمابی تو بیعانه کردند

برخود هر کس که مبتلا شد	قربان امیر ابوالعلا شد
بر سید نا دلم فدا شد	بهتر شد و خوب شد بجا شد
سیمی که بخویش آشنا شد	در حسن خودی خدا نما شد
هر کس که مرید ابوالعلا شد	سرمست ز بادهٔ انا شد
بر درگه میر ابوالعلا شاه	ملک و ملکوت جبهه سا شد
در حسن ابوالعلا درخشان	انوار جمال مصطفی شد

در سلسلهٔ امیر قوّت — از فیضِ نگاہِ مرتضیٰ شد
در سلسلهٔ ابوالعلائی — شد ہر کہ مرید با خدا شد
ناید در دیدہ ام سوی اللہ — چون صرف نظر ز ما سوا شد
کردیم نثار فرقِ پاکش — دُردانهٔ اشک بے بہا شد

تیغِ یحییٰ بر آستانِ سید
قربان و نثار شد فدا شد

از خیالِ تو بدل نور و صفا پیدا شد — لذّت و معرفتِ ذکرِ خدا پیدا شد
عشق و کیفیتِ توحید و فنا و عرفان — از تو پیدا شد و ہر انچہ بما پیدا شد
مدتی بر درِ تو ناصیہ سائی کردم — انچہ می خواستم الحال مرا پیدا شد
چون ہزار از سنهٔ ہجرتِ احمد بگذشت — محیِ دینِ نبوی سیدنا پیدا شد
از نگاہِ تو کہ میخانهٔ توحیدِ خدا ست — بیخود از خویش شدم لطفِ فنا پیدا شد
از ظہورِ تو کہ در عالمِ ناسوت شدہ — انچہ در غیب نہان بود شہا پیدا شد

برگلِ روئی تو یحیای قلندر مشرب
بلبلِ خوش سخنِ نغمہ سرا پیدا شد

بوالعلا شاہِ ملکِ جان باشد — حکمِ او بر ہمہ روان باشد

بوالعلا حاکمِ زمین و زمان   بوالعلا شاهِ انس و جان باشد
بوالعلا دافع البلیات ست   از همه درد و غم امان باشد
تنِ بیجانم و جناب امیر   روحِ من باشد و روان باشد
نسبتِ بوالعلا بود پُر زور   این طریقه دلا جوان باشد
در قیامت پئ شفاعتِ من   سیدِ پاکِ من ضمان باشد
چه غم ار ناتوان شدم کان شاه   تابِ من باشد و توان باشد
بر غلامانِ خویش سیدِ پاک   از پدر زیاده مهربان باشد
این که می بینم این بود آن شاه   آن که دیدم شهِ آن باشد
نامِ پاکِ جنابِ سیدِ نا   در دلم هست و بر زبان باشد
دور از آستانه ات شاها   کارِ من ناله و فغان باشد
نظمِ کون و مکان شود برهم   گر نه نامِ تو در میان باشد
از چنین و چنان بری ذاتش   نه چنین ست و نه چنان باشد
هست نقصان بعشق نفعِ عظیم   نفع سرمایهٔ زیان باشد

این غزل در ثنائے شه یحییٰ
تحفهٔ بوالعلائیان باشد

بو العلا آفتاب دل باشد
بو العلا نور آب و گل باشد

بو العلا هست نورِ مطلق ذات
ماه و خورشید جمله ظل باشد

هست توحید ناب رفتارش
نسبت او دوئی گسل باشد

این طریقه بود ز رہِ خالص
نه درین غش بود نه غل باشد

اشتغالِ دلم بود با تو
وز همه چیز مشتغل باشد

خویش را غیر حق شمار مکن
در خیالِ خدا مخل باشد

با جنابِ ابو العلا سیحیی
دایم الحال متصل باشد

اگر بخانه ام آن سروِ گلبدن آید
بهار در دلِ ویران چمن چمن آید

دمیکه سیدی از زندگی بتنگ شوم
کنیم ذکرِ تو تا جان ازین سخن آید

بر آستانه تو جا اگر دهند مرا
شها کجا بدلم خواهشِ وطن آید

کنند ذکرِ تو روشن تمام مجلس را
دمیکه این دلِ نالان در انجمن آید

مرا گذشت معطر دماغ از بویت
کجا خیالِ گل و لاله و سمن آید

پر از هوای تو گردید چون حبابم
کجا خیالِ دگر در درونِ من آید

شده است مرده ز دردِ فراقِ تو سیحیی

بیا بیا کہ ز تو روح در بدن آید

ای بہر ہر کارم از تو صد اعانت میشود	مشکلِ دینا و دینم را کفایت می شود
میشوم از بادہ توحید مست ای ستِ حق	چون ز چشم مستِ تو جامی عنایت میشود
ہر کہ بیعت میکند اندر طریقِ عالیت	ہر نفس نازل برو بارانِ رحمت میشود
از مریدان و غلامانِ تو ای سلطانِ دین	بس تصرف میشود بیحد کرامت میشود
از حدیثِ روح بخشت ای امیرِ خوشکلام	خاطرِ غمدیدۂ ما را مسرت می شود
گر دوا ز نامِ شریفت دفع ای عاشق نواز	چون منِ دلخستہ را رنج و مصیبت میشود

سیدی از حضرتِ تو دولتِ دینا و دین
بندۂ یحیی را عنایت بی شفقت میشود

شکرِ توحیدِ غلامانِ تو شاہا دارند	ہمچو منصور برار بابِ فنا سر دارند
بندگانِ تو چشیدند ز سر الستہ	از تولائی علی شیرِ خدا سرشارند
بندگانِ تو ز سر تا قدم آراستہ اند	نیک کردار و پسندیدہ و خوش اطوارند
روش در دم ہمہ دم حالتِ ایشان باشد	دل بیار اند چہ باک ست اگر در کارند
ذکرِ ایشان خفی و ہستہ جہر دارد لفظ	اللہ اللہ عجب این طایفۂ پر اسرارند
بندگانِ تو بگشت دلِ اربابِ طلب	تخمِ توحید ز اول بنگہ میکارند

هست این قطعه بجاگیر تو از روزِ ازل
طُلب وبابس نبود در سخنِ من جائی

بندگانِ تو درین شهر شہا بسیارند
منتخب در صفتِ شاہ ہمہ اشعارند

ایخوش آنوقت کہ درخانۂ یحییٰ گدا
حضرتِ شاہ بصد دبدبہ تشریف آرند

شاہِ من در خانۂ من آمدند
ہمچو جان در قالبِ تن آمدند

پردہ برکش ایمۂ ظلمت کشا
عاشقانت بہرِ دیدن آمدند

تا بکف آرند دامانِ ترا
برکمر برچیدہ دامن آمدند

سربلندی بخش ای سردارِ دین
بندگانِ تو سرافگن آمدند

برگُلِ رویش غزل یحییٰ بخوان
عندلیبان ہم نوازن آمدند

بوالعُلا سیّدِ سادات بود
بوالعُلا قبلۂ حاجات بود

بوالعُلا از ہمہ رازِ آگاہ ست
عالمِ سرّ و خفیات بود

مثل او ہست محالِ مطلق
بوالعُلا صاحبِ حالات بود

سیر کن در رخِ او وجہ اللہ
بوالعُلا آئینۂ ذات بود

بوالعُلا فخرِ زمانست و زمین
زینتِ ارض و سمٰوات بود

من خراباتی و رندِ عاشق | بوالعلا پیرِ خرابات بود

بر درِ سیدنا اے یحییٰ
کارِ من عجز و مناجات بود

فقیرِ درِ بوالعلا شاه باشد | گدائیش بصد عزت و جاه باشد
نباشد اگر دین و دنیا نباشد | فقط سیدِ پاک اللہ باشد
بکن در رهِ بوالعلا خاکِ خود را | که سوی خدا راست این راه باشد
بود در سرم غبتِ اکبراباد | مقامم درینجا باکراه باشد
کسی کو بدل لذتِ عشق دارد | ز دیوانگیها یم آگاه باشد
قیامِ منِ خسته در اکبرآباد | همیشه اگر نیست گه گاه باشد

شها دور از شهرِ پاکِ تو یحییٰ
قرینِ غم و حسرت و آه باشد

کی بود یا رب که جا در اکبرابادم شود | این دلِ دیوانه از قیدِ غم آزادم شود
کی رسیدن می توانم در حضورِ بوالعلا | گر نه از سوی تو یا اللہ امدادم شود
تلخ کامم را کند شیرین مذاقِ بوالعلا | گر بحالِ بندهٔ فضلِ شاه فرهادم شود
بسکه می ترسم زعلتِ نارسائی گشتن | در عظیم آباد خاک ایوانه برباد م شود

اینچنین آندم در دلِ ویرانۂ من بوالعلا — جلوہ فرما گردد و ویرانہ ام آبادم شود
طرفہ تاثیری کند اندر دلِ اہلِ اثر — بوالعلا گر گوش بر آوازِ فریادم شود

برمزارِ بوالعلا جایم اگر یحییٰ دہند
لطف و آرامِ وطن واللہ از یادم شود

ہلالِ ماہِ صفر بر فلک نمایان شد — قریب موسمِ عرسِ ولیِ رحمٰن شد
بدان بدان کہ کدام ست آن ولیِ خدا — کہ نامِ نامیِ او حرزِ جان و ایمان شد
جنابِ سیدنا بوالعلا امیرِ کبیر — کہ از ظہورِ صفاتش وجودِ امکان شد
صفات و ذات کہ منفک نمی‌شوند از ہم — بحسنِ شاہ نمایان بشکلِ انسان شد
بیا بعرسِ شریفش کہ آن جمالِ خدا — عیان بدیدۂ مشتاقِ دلبشان شد
بیا بخانقۂ عشق اگر خواہی — کہ عشق سایہ فگن بر سرِ مریدان شد

بہ بزمِ سیدنا عاشقِ حزین یحییٰ
چو عندلیب بروی گلی غزلخوان شد

عجب شہریست یاران اکبرآباد — بجسمِ ہند چون جان اکبرآباد
محل و مہبطِ فیضِ الٰہی — مقام و جاے پاکان اکبرآباد
ہمہ ہندوستان ہندوستان بود — شدہ اوّل مسلمان اکبرآباد

شد این بلده بشهر اکبرآباد
سپس شد جای شاهان اکبرآباد

بروحش رحمت الله اکبر
که کرد این شهر ویران اکبرآباد

پی هر سیر وسامان مهیا
نموده ساز وسامان اکبرآباد

گل وریحان در انجا چار سویت
بود رشک گلستان اکبرآباد

همه شاهان آنجا با دیانت
پر است از نور ایمان اکبرآباد

ز درگاه شریف میر صاحب
بود با عزت وشان اکبرآباد

ز نور بو العُلا هر سو که بینی
بود بس نور افشان اکبرآباد

بشوق آستانه بوسی شاه
برو یحیی غزلخوان اکبرآباد

امروز دیگرم بفراق تو شام شد
ناکام این شکسته دل خسته کام شد

یکبار هم نظارهٔ رویت نشد نصیب
در اشتیاق عمر عزیزم تمام شد

این چشم شوخ دیده چو مه نور پاش دید
مشتاق یک نظاره ات از طرف بام شد

یا آه ناله اشک روان جوش آرزو
حاضر بر آستانهٔ تو این غلام شد

در ذره ذره وحدت صرف ست آشکار
از دولت وجود تو این انتظام شد

پیمانه و لی شراب بود سکر عاشقان
در عشق ترک باده و مینا و جام شد

یحیی هر آنچه ساختم آغاز و ابتدا
بر نامِ پاکِ سیّدِ نا اختتام شد

ای بیادِ تو دلم خرّم و خندان باشد
ذکرِ تو وجه سرور و طرب جان باشد

جلوه کن در دلِ غمدیدهٔ من کامدنت
وجه آبادیِ این خانهٔ ویران باشد

همه قربان سرِ پاکِ تو یا سیّدنا
جان و ایمانِ من و آنچه در امکان باشد

نخلِ دل گرچه شد از صرصرِ غم پژمرده
از بهارِ رخِ تو رشکِ گلستان باشد

جنّ انس‌اند همه تابعِ حکمت شاها
مور از نسبتِ پاکِ تو سلیمان باشد

بر خدا اقرارِ زبانی و صداقت از قلب
پیشِ اربابِ یقین حاصلِ ایمان باشد

وارهان از غمِ دنیا و چنین دربدری
چند یحیای تو منّت کشِ دونان باشد

گر چشمِ لطف جانبِ ما بو العلا کنند
فارغ دلِ مرا ز سرِ ماسوا کنند

یا بو العلا بحالِ منِ خسته کن نظر
شاهان نگاهِ لطف بحالِ گدا کنند

بی پرده کن تجلّی و در چشمِ من در آ
بنگر که عاشقانِ تو آنگه چها کنند

قربانِ آن گروه کنم مال و جانِ خویش
آنانکه جان فدایِ رضای خدا کنند

خوش حالِ آنکسان که ز فیضِ ابو العلا
در راهِ عشق ترکِ همه مدعا کنند

خاکِ مزارِ پاکِ جنابِ ابوالعلا
اہلِ نظر بدیدۂ دل توتیا کنند

یحییٰ جنابِ حضرتِ سیّد ابوالعلا
حاجاتِ من مدام ز رحمت روا کنند

عشق در جان و دلم طرفہ تصرف بنمود
کہ مرا بر رخِ تو والہ و شیدا فرمود

سجدۂ عشق نمودیم ادا از سرِ سر
این نماز است کہ در وے نہ رکوع و نہ سجود

بِلِلّٰہ الحمد نماندہ اثر از ہستیِ من
عشقِ تو آمد و از خویش مرا پاک بود

اگرت نیست حضورِ دل و صدقِ نیت
چہ دہد فایدہ تسبیح ز تہلیل چہ سود

چون مشرف شوی از طوفِ مزارِ سیّد
از سرِ صدق بخوان فاتحہ اخلاص و درود

منم و ہستی بکیفیتِ تو یا سیّدنا
نیست ما را غرض و مطلب از این بود و نبود

نشود مست ز توحید چگونہ یحییٰ
از لبِ سیّدنا انی انا اللہ بشنود

دارم ہوسِ وصالِ سیّد
شبہا منم و خیالِ سیّد

در روئے ابوالعلا خدا بین
آئینۂ حق جمالِ سیّد

از لیس کمثلہ بفہمی
بے مثل بود مثالِ سیّد

تفسیرِ کلامِ قدس باشد
گفتارِ شکر مقالِ سیّد

این فرض محال ہم محال ست — آگہ کہ شود ز حال سید
ہر فضل و کمال را زوال ست — دان لم یزلے کمال سید
ہر صبح و مسا رسد نصیبم — از خوانچۂ نوال سید
حاصل بمن فقیر گردید — جا در صف نعال سید

یحیائی فقیر گشت الحال
مشہور جہان بلال سید

کسیکہ عاشق اولاد مصطفیٰ باشد — ہمیشہ مورد افضال از خدا باشد
کسیکہ جرعہ کش بادۂ انا گردید — غلام و بندۂ سلطان کربلا باشد
کسیکہ پاے نہادہ بکوچۂ تحقیق — طریقہ اش ز ہمہ رسم و رہ جدا باشد
بیا بسلسلۂ بوالعلا تعلق گیر — درین طریقہ فقط فیض مرتضیٰ باشد
بدیدہ سرمۂ توحید کش نگاہی کن — جمال ذات ز ہر ذرہ خودنما باشد
منم کہ از مے عشق خدا شدم سرشار — ہمیشہ در سر من نشۂ انا باشد

نہ سنیم نہ مشایخ نہ شیعہ ام یحیےٰ
منم کہ مذہب و دینم ابوالعلا باشد

ماہ عرس ابوالعلا آمد — بخدا شہر خودنما آمد

زاکبر آباد در عظیم آباد پسرِ شاہِ لا فتیٰ آمد
تا زعین کرم مرا بیند خلفِ عین ولام ویا آمد
نیست الحال ہیچ غم مارا از پئے دردِ من دوا آمد
مشکلِ من اللہ شود آسان شاہِ مشکلکشائی ما آمد
نشود سیتم چرا افزون شاہِ مستِ انائی ما آمد
بُوالعلا آمدہ بخانۂ من اللہ اللہ چہ دلربا آمد
حاجتِ من ہمہ روا گردد پیر حاجت روا دلا آمد

بندہ سیکھے بہ پیشِ سیدنا
ہمچو بلبل غزلسرا آمد

ماہِ عرسِ امیرِ من آمد جان زخود رفتہ ام بتن آمد
بلبل آسا دلا غزلخوان شو سروِ رعنائے گلبدن آمد
چون نگردد دلم شگفتہ چو گل یارِ گلچہرہ در چمن آمد
چون معطر دماغِ من نشود بوئے گیسوئش از ختن آمد
زاکبر آباد در عظیم آباد شاہِ بندہ نوازِ من آمد
از رہِ ذرہ پروری چون مہر بوالعلا نورِ پنجتن آمد

همچو پروانه شو فدا تیجی
بو العلا شمع انجمن آمد

جناب بو العلا آمد جناب بو العلا آمد
دلا فرزند دلبند حبیب کبریا آمد

چه صحبت انچه وقتست این تعالی الله چه بخت است این
دلا در کلبهٔ من غیرت شمس الضحی آمد

چه غم گر صد گره افتاد اندر کارهای من
وصی مرتضی آمد شه عقده کشا آمد

جناب بو العلا فوج مریدان گرد پیش او
چو ماه و گرد وی انجم بصد نور و ضیا آمد

جناب بو العلا از محض فضل و لطف خود اینجا آمد
درین دلکش فضا آمد درین بستان سرا آمد

بود هنگام عرس بو العلا ای دل دعا ها کن
اجابت از فلک نازل شد و وقت دعا آمد

کنون حاجات من یکیک روا گردد ز فضل حق
امیر با سخا آمد شه حاجت روا آمد

ز روحانی مرضهای خودم بود ملال بسیار
جناب بو العلا آمد دوا آمد شفا آمد

چرا بیخود نگردم از شراب عشق ای تیجی
جناب بو العلا مست می انی انا آمد

این وقت وقت عرس ابا بو العلا بود
هنگام فیض و وقت قبول دعا بود

این وقت وقت عرض همه مدعا بود
اینوقت وقت آمدن بو العلا بود

اینوقت انچه عرض کنی یا ابو العلا
ای دل قبول گردد و حاجت روا بود

اینوقت مشکلم همه آسان شود دلا
اینوقت آمد شہ مشکلکشا بود

اینوقت بہر جملہ عزیزان کنم دعا
اینوقت وقت حل مہمات ما بود

اینوقت بوالعلاست کہ برجان ما من
سرگرم و لطف و فضل بلا انتہا بود

اینوقت مہدیم کہ در آغوش آمدست
خواہان عمر و علم و حیات و بقا بود

مہدی کہ از زمانہ ممتد علیل بود
اکنون بفضل سید با کش شفا بود

اینوقت از عطائی جناب امیر من
عسر و عنائی بندہ بدل با غنا بود

اینوقت بہر جملہ مرید و تلامذہ
خواہم ہر انچہ از کرم شہ روا بود

گفتن نمی توان ز خوش اقبالی خودم
مہمان چو ابن حضرت خیر الورا بود

اینوقت وقت خاص جناب بوالعلاست
اینوقت وصل سیدنا با خدا بود

اینوقت وقت مستی و وجد و سرورہست
وقت سماع مطرب نغمہ سرا بود

اینوقت وقت سکر ز جام انا الحق ست
اینوقت وقت مستی انی انا بود

یحیی زہی نصیب کہ ایندم ز فیض عشق
مہمان بندہ ابن شہ کربلا بود

شاہا بہ بارگاہت یحیی غلامت آمد
یحیی غلامت آمد بہر سلامت آمد

بشنو سلام یحیی بنگر غرام یحیی
موسی صفت بشوق لطف کلامت آمد

ای آفتاب سوئی این ذره کن نگاهی | امیدوار مهر و لطف تمامت آمد

آزاد گشت مولا از قید بند عالم | خوش طالع مریدی آنکو بدامت آمد

غفلت زیاد دلبر موتست بهر عاشق | ایجان حیات عاشق ذکر بدامت آمد

نکشود کار یحیی از ذکر و فکر مولا | هر درد را مداوا تکرار نامت آمد

دیوانهٔ تو سازد سودای حشر برهم | با قلب پر ز وحشت گرد قیامت آمد

هستم ابوالعلائی دارم سکر وحدت | چون بادهٔ انا الله جوشان بجامت آمد

امشب بود شب عرس بنما جمال زیبا | مشتاق دیدن تو هر یک غلامت آمد

نذر و نیاز ما را از لطف کن پذیرا | بر آستان والا این ستهامت آمد

بنگر بسوی مهدی کن یک نگاه رحمت | کای رحمت دو عالم این نو غلامت آمد

از کیش بت پرستی هرگز نتافتم رو | هر چند بر سرم صد سنگ ملامت آمد

از نسبت تو مولا در قلب روح یحیی
فیض ولایت آمد نور امامت آمد

یا بوالعلا یا بوالعلا یحیی اسلامت میکند | وی قایل انی انا یحیی اسلامت میکند

فرزند شاه کربلا دلبند شیر کبریا | سر در ریاض مصطفی یحیی اسلامت میکند

ای معنی لفظ انا از هر زبان با هر صدا | بیحرف بی لفظ و ندا یحیی اسلامت میکند

انکہ علیکش شاد کن و ز درد و غم آزاد کن
ای خواجہ مشکلکشا یحیی اسلامت میکند

اینما غوث الاعظم ست این شہر قطب عالم است
بہرش بکن حاجت روا یحیی اسلامت میکند

امشب شب عرس بود شوقت فزون باشد ز حد
بنما جمال حق نما یحیی اسلامت میکند

ندر و نیاز مو نگر سوز و گداز او نگر
بپذیر بہر تعظمی یحیی اسلامت میکند

آوردہ مہدی راہبر ای بادشاہ کرو بر
با صد نیاز و التجا یحیی اسلامت میکند

یحیی اغلامت آمد بہر سلامت آمدہ
بشنو سلام بندہ را یحیی اسلامت میکند

ہرچہ بینم ابو العلا باشد
عشق و دینم ابو العلا باشد

ہرچہ بینم ہر انچہ اندیشم
بہ یقینم ابو العلا باشد

دل من آن مکان پر نورست
کہ مکینم ابو العلا باشد

دلدہ و دلنواز و دلآرام
دل نشینم ابو العلا باشد

انکہ آنم ابو العلائی منست
وانکہ اینم ابو العلا باشد

اصل من بو العلا بود اسحق
ماء و طینم ابو العلا باشد

چہ غم از ہول حشر ای یحییٰ
چون معینم ابو العلا باشد

السلام ای در تو دار امانم باشد / آستان تو شہا قبلۂ جانم باشد

من چہ گویم کہ چنین ساز و چنان کن شاہا / ای عیان بر تو ہمہ راز نہانم باشد

خلق ششدر چہ شود در تب و تاب محشر / ای بسوی تو دو چشم نگرانم باشد

بہر یاد تو دلم بہر ہوای تو سرم / وز پی ذکر جمیل تو زبانم باشد

گوش کن از سر لطف ای گل باغ رحمت / بہر تو اینہمہ فریاد و فغانم باشد

ہست امشب شب عرس تو بیا جلوہ نما / آرزومند لقا روح و روانم باشد

نذر من ساز پذیرا ز رہ لطف و عطا / ہمہ از تست شہا آنچہ از آنم باشد

مہدی امروز بصد ولولہ و شوق حضور / در ثنا خوانیت از ہمنفسانم باشد

بندۂ ساقی کوثر منم از دل یحیی / بوالعلا سیدنا پیر مغانم باشد

گفتم چہ کار سیدنا بوالعلا کند / گفتا مدام لطف بحال گدا کند

گفتم کہ بندگان در او چہ می کنند / گفتا کہ کس دعا کند و کس ثنا کند

گفتم کہ بادہ چیست بمیخانۂ امیر / گفتا ہمان کہ مست ز سکر انا کند

گفتم کہ چیست نسبت پاک طریقہ اش / گفتا کہ بیخودیست ولی با خدا کند

گفتم کہ ذکر چیست در پاک سلسلہ / گفتا ہمیشہ یاد شہ ہل اتی کند

گفتم که چیست معنی ذکر مجردش
گفتا بری ز صوت که کلام صدا کند

گفتم که چیست ذکر خفی گفت لب ببند
این راز مخفی ست کر آشنا کند

قطعه

گفتم که چیست حالت یحیائی بیقرار
گفتا بیاد سیدنا جان فدا کند

از ذکر شاه نیست بیک آن غفلتش
تسبیح نام پاک صباح و مسا کند

اظهار درد خود که و بیگه ز جوش دل
با ساقی غلام شه کربلا کند

او هم حدیث عشق و ولا و غرام خود
با ما بهم نشیند و ظاهر بما کند

گر بخوابم نظر آن چهرهٔ انور آید
راست کار من برگشته مقدر آید

در جلو خیل مریدان بغل فرزندان
بو العلا با حشم و جاه بمحشر آید

لذت سلسلهٔ عالیهٔ سیدنا
داند آنکس که درین راه چو من در آید

قطرهٔ اشک بیادت که چکید از چشم
قیمتی تر بمثل از در و گوهر آید

هست موقوف بفضل کرم تو کارم
کن همان آنچه که در خاطر اطهر آید

رفتن اندر ره عشق تو بپا بی ادبی ست
ادب اینست که در کوی تو از سر آید

کارہایم برہ عشق و محبت یحیی
راست کی بے مدد مہدی منظہر آید

ردیف الذال المعجمہ

ذکرِ ابوالعلا بود از ذکر ہا لذیذ
ذکرش مرا چو ذکرِ رسول خدا لذیذ

شہد و شکر بکامِ تو و لعظ لذیذ باد
ذکرِ جناب سید والا مرا لذیذ

عاشق بدرد و رنج کند صبر اختیار
از یار اگر جفا رسد آنہم دلا لذیذ

گر تلخی رسد برہ عشق و عاشقی
آنہم بود بکامِ منِ بے نوا لذیذ

واللہ و لاست بلا و بلا عطا
واللہ کہ درد ہست مرا از دوا لذیذ

از مدعائی خویش گذشتم براہ عشق
ما را گذشتن ست ز ہر مدعا لذیذ

یحیی اگرچہ ہیم تذکرۂ ذاکرینِ شاہ
لیکن ذکر نیز آمدہ ما را بسا لذیذ

ردیف الراء المہملہ

دارم برابوالعلا سری کار
عشقش بود دم انیس و غمخوار

کی از صفِ عاشقان گریزم
ہستیم غلام غیر فرار

من بنده و بو العلاست ربّم ... گویم و رویم بر سرِ دار
من نگذرم از رهِ ملامت ... بر من سازند اگرچه انکار
بیمارِ غمم ترا علاج ست ... بس شربتِ روح بخشِ دیدار
در عشقِ ابو العلا نمودند ... مشهورم در دیار و امصار

از بادۂ عشقِ سیّدِ پاک
یحییٰ گردید مست و سرشار

مددے یا امیر ابنِ امیر ... بر درت آمد این فقیرِ حقیر
ابنِ مشکلکشا رہا فرما ... ہستم اندر شکنجِ نفس اسیر
از سرِ من گذشت شاہا آب ... چیست درکارِ این گدا تاخیر
جلوۂ حیدرے نما شاہا ... نفس سرکش بود خبیث و شریر
از تمنائے من خبرداری ... وصفِ پاکت بود علیم و خبیر
لیسَ لِی اعتصام خُذ بیدی ... اوفتادم ز پائے دستم گیر
شادیا بو العلا بعشقِ توام ... در کہن خرقہ و بساطِ حصیر
گر بگوشش مبارکت نرسد ... اندر آن آہ کے بود تاثیر
ہست ما را گریز از ہمہ چیز ... نیست از عشقِ تو گریز و گزیر

خلق دیوانه‌ات همی گوید
یافتم من باین لقب تشهیر

خاک قبرِ تو کیمیایم هست
ما نداریم حاجتِ اکسیر

گر تو خواهی نجاتِ خود ایدل
درِ سید بگیر و محکم گیر

غوشش بعشق ابوالعلا هستم
من ندانم طریقهٔ تزویر

قطعه

ای صبا در جنابِ سید پاک
حالِ من ساز یک بیک تقریر

که بهجرِ تو عاشقت یحیی
هست غمگین و خستهٔ دلگیر

بوالعلا در جمعِ محبوبان بود محبوب‌تر
جمله خوبانند خوب خوب یحیی خوبتر

زیستن در عشق اگرچه مطلبِ عاشق بود
زیستن در عشقِ سید بوالعلا مطلوبتر

سوزِ عشق و چشم گریانم نگر یا بوالعلا
سوخت بالِ مرغ نامه بر شده مکتوبتر

ای عزیزان در فراقِ یوسفِ گم گشته‌ام
دیدهٔ غمدیده‌ام چون دیدهٔ یعقوبتر

خویش را بگذار تا در محفلش یابی گذر
با خودیِ خود شود حسنِ ازل محجوبتر

خویشتن بینی بود معیوب اندر راهِ فقر
خود نمائی خود پسندی آمده معیوبتر

شعر مدح بو العلا مرغوب دلها آمده
شعر یحیی در ثنائے او بود مرغوب تر

یا بو العلا یا بو العلا سویم نگر سویم نگر
بهر خدا بهر خدا سویم نگر سویم نگر

شاہا رسیدم بر درت بر درگہ جان پرورت
روئی نکوئی خود نما سویم نگر سویم نگر

آگہ نیم از اصل دین وز سر عرفان و یقین
بهر محمد مصطفی سویم نگر سویم نگر

مشکلکشائی عالمی حاجت روائے عالمی
بهر علی مرتضی سویم نگر سویم نگر

از بسکہ دارم حال بد شاہا مدد کن المدد
بهر شهید کربلا سویم نگر سویم نگر

هستم غلام با وفا حامی بحال این گدا
ابن امیر بو الوفا سویم نگر سویم نگر

از غیر خود آزاد کن وز وصل خود دلشاد کن
با خویشتن کن آشنا سویم نگر سویم نگر

در عشق تو دیوانه ام بر روئے تو پروانه ام
جان را کنم بر تو فدا سویم نگر سویم نگر

محبوب رب العالمین اے شاہ هستی بالیقین
دیوانه خود کن مرا سویم نگر سویم نگر

مست مئی انی انا مارا کن ایست خدا
گر مستیش بینم ترا سویم نگر سویم نگر

یحیی فقیر بینوا بر درگہت آمد شہا
میگوید از شوق لقا سویم نگر سویم نگر

یا بو العلا بحال من زار کن نظر
هستم بدرد و رنج گرفتار کن نظر

آخر نه من سگِ درِ پاکِ توام شها	در چشمِ خلق چند شوم خوار کن نظر
ما عاشقیم دست ندانیم بیش و کم	هم اندکی نظر کن و بسیار کن نظر
کی دردِ من ز دارو دوائی به شود	از راهِ مهر بر منِ بیمار کن نظر
سی سال من بغفلت بیهودگی گذشت	اکنون ز خویش ساز خبردار کن نظر
بسیار دور ماند فقیر از حضورِ تو	حاضر کنون شدست گنهگار کن نظر

یحیی بر آستانهٔ تو سر نهاده است
ای نورِ چشمِ حیدرِ کرار کن نظر

یا ابو العلا بهرِ خدا بر من نظر سویم نگر	بهرِ خدا یا ابو العلا سویم نگر بر من نظر
از بسکه دل رنجیده ام چون بلبلِ شوریده ام	در هجرِ تو نالیده ام وصلِ تو باشد چاره‌گر
از وصلِ خود مسرور کن و ز فیضِ خود پرنور کن	نفسِ مرا مقهور کن ای بادشاهِ نامور
تا المِ هجرت هر نفس ای سیدِ فریادرس	آزادیم ده زین قفس هستم ز بس بیبال و پر
گه در سفر گه در وطن هستم قرینِ صد محن	یا ابنِ شهِ خیبرشکن تا چند باشم دربدر
از غیرِ خود آزاد کن و ز وصلِ خود دلشاد کن	یا ابو العلا امداد کن جز تو ندارم دیگر
با خویشتن کن آشنا از خویشتن کن مبتلا	تا جان کنم بر تو فدا بر پای تو افگنده سر
من تو شدم تو من شدی در من عیان شاهای تو	گشتیم ما در تو خفی جز تو نما بود اثر

یحیی ای فقیر بی نوا در حضرت آمد شها
بهر خدایا بوالعلا بنگر سوئے آن بهنر

بوالعلا دارد بخیل اولیا شانی دگر
هست او را در صف اهل صفا آنی دگر

مصحف روئے جناب بوالعلا ایمان من
ما گدایان را بود دینی و ایمانی دگر

نیست اهل عقل را از دین عشاق آگهی
عاشقان را دین دیگر هست و قرآنی دگر

کشتهٔ تیغ نگاهِ نور چشم حیدرم
مید هند از غیب ما را هر نفس جانی دگر

خویش را بشناختم از فیض خاص بوالعلا
حاصلم گردید در توحید عرفانی دگر

سر فروشی آمده سودائے بازار جنون
جنس زهد اینجا نمی ارزد هست دکانی دگر

دلربائی بوالعلا امروز در گلزار هند
نیست چون یحییٰ دیوانه غزلخوانی دگر

دارد جناب بوالعلا در اولیا شانی دگر
گر جلوه اش عشاق را هر دم رسد جانی دگر

احسان آن شاه شهان تا بت بود بر انس و جان
برخوان فیضش هر زمان آیند مهمانی دگر

اندر طریق بوالعلا گذر زدم بیمار را
اینجاست ای اهل صفا اسلام و ایمانی دگر

در سینهٔ ام تر کسیم تا زد داغ عشقت ماه من
سیر گلشن و گاهی بزرج ارم گلستانی دگر

یحیی بمدح بوالعلا هر چند گفتم شعرها

دادم دل دیوانہ را تکلیف دیوانی دگر

شہد شکر چکید ز دہان تو یا امیر
شان عسل شکست بیان تو یا امیر

ای نردبان طارم قدرت نہ آسمان
برتر بود ز عرش مکان تو یا امیر

آئینۂ جمال الہیست صورتت
شان خداست صورت و شان تو یا امیر

دانم حدیث قدسی و الہام غیب و بشر
ہر انچہ بشنوم ز زبان تو یا امیر

اہل نظر ہمیشہ بر و سجدہا کنند
ہر جا کہ بنگرند نشان تو یا امیر

ایمان و جان و مال من و انچہ از منست
واللہ جملہ ہست ازان تو یا امیر

یحیی ہمیشہ عرض تحیات میکند
از جان و دل بروح و روان تو یا امیر

ہر نفس از دست نفس خود بتنگم یا امیر
وایدم از غیرت استمداد ننگم یا امیر

مشکلم را زود آسان ساز از لطف و کرم
نیست در کار خودم با دی درنگم یا امیر

ای نگاہت صیقل زنگار شرک و غیرتی
چیستم آئینہ پر گرد و زنگم یا امیر

تا بکی از آستان پاک تو باشیم دور
زین غم واندوہ بجد سرسنگم یا امیر

المدد ای ابن حیدر نائب شیر خدا
نفس و شیطان میکند آہنگ جنگم یا امیر

نفس من اماده خونخواری من گشتہ ہست
میتوان گفتن کہ در کام نہنگم یا امیر

هر نفس تیر بلا میبارد از قوس فلک
میکند مجروح و پر خون این خدنگم یا امیر

هر دم از رنگی برنگی میکشد نفس سیاه
بخش از بیرنگی خود تازه رنگم یا امیر

گشته ام مانند یحیی در غم دنیا امیر
وارهانی زود ازین قید فرنگم یا امیر

مهیمنا به نبی و بحیدر و صفدر
بسبط اکبر و اصغر به بنت پیغمبر

بزین عابد و باقر بجعفر صادق
بکاظم و برضا و تقی نقی سرور

بعسکری و بمهدی امام صاحب امر
بسوی عاجز دلخسته کن ز لطف نظر

ببارگاه امیر ابو العلا صاحب
مرا قبولیتی بخش قادر داور

منم غلام غلام غلام سیدنا
جناب سیدنا هست شافع محشر

بروز حشر مرا از شفاعت آن شاه
بخش و جا بجوارش بده باین احقر

کمینه بندهٔ یحیای تو بود مشغول
بذکر سید محبوب تو بشام و سحر

سلامٌ علیک ای امیر کبیر
سلامٌ علیک ای بشیر نذیر

سلامٌ علیکم علیکم سلام
من المصطفی و ز علی قدیر

سلامٌ علیک از رسول خدا
سلامٌ من الله ای دستگیر

زپیرم هزاران صلوٰة وسلام — بروح شریف تو ای پیر پیر
توجه الینا بفضل عظیم — لنا انت والله نعم النصیر
رهان زین غم ای ابن مشکلکشا — شدم در بلا و مصیبت اسیر
گریز وگریزم بود از همه — زعشق تو نبود گریز وگزیر
شه لامکانی مدارج هو — که عرش برینست بهر تو سریر
نداریم غیر تو یا ابو العلا — تو لی دستگیر و معین وظهیر
مرادت من کن روا از کرم — برای نبی و جناب امیر

علیک الصلوٰة وعلیک السلام
زسیحیای دیوانه مسکین فقیر

پرورده احسان تو ام دست مرا گیر — در خیل غلامان تو ام دست مرا گیر
جز رای تو رایم نبود اشنه دیرای — من تابع فرمان تو ام دست مرا گیر
من بندهٔ دیوانهٔ دلدادهٔ مدهوش — گرد سر و قربان تو ام دست مرا گیر
ای در رخ تو جلوهٔ حق هست نمایان — دلدادهٔ این شان تو ام دست مرا گیر
بی پرده نما آئینهٔ روی خدایاه — خود رفته و حیران تو ام دست مرا گیر
کارم نبود جز ثنا خوانی حضرت — لاریب چو حسان تو ام دست مرا گیر

چون بلبل شیدا بر جنت آسا گل رعنا
یحیائی غزلخوان توام دستم اگیر

مشکلم افتاد فریاد دستگیری یا امیر
این شبابم شد ز غم همرنگ پیری یا امیر

عمر من آخر رسید بگذشت تا کی تا کجا
اندرین دام تعلقها اسیری یا امیر

لذت شاهی گدائی در تو سید بهر
هست امیری بر در پاکت فقیری یا امیر

ذوالفقار نسبت تو غیر را باقی نداشت
جلوهٔ شیر خدا شان امیری یا امیر

چون تو هستی بی مثال و بی نظیر و بی عدیل
کیستم مداح تو رشک نظیری یا امیر

مصطفیٰ و مرتضیٰ سلطان فرزند ستخیز
تو ولی عهد ایشان و وزیری یا امیر

آرزوی بنده یحییٰ آنکه وقت حشر
بگذرانی از صراط و دستگیری یا امیر

صلّ علیٰ محمدٍ حسن ابوالعلا نگر
صلّ علیٰ محمدٍ آئینهٔ خدا نگر

حسن ابوالعلا ببین مظهر مصطفیٰ ببین
صلّ علیٰ محمدٍ جلوهٔ مرتضیٰ نگر

جلوهٔ میر ابوالعلا هست عیان و آشکار
چشم خدانما کشا جلوهٔ دلربا نگر

جز سوی خود نه بیند او محو خودست تا مگر
با که حیا بود درو حسن ببین حیا نگر

مه شود از رخش خجل مهر ز حسن منفعل
حسن و صباحتش ببین نور حق و ضیا نگر

عیسی ما ابو العلاست یک نگهش علاج ما
عیسی بندهٔ زابین در دم مرادو انگر

بر در میر ابو العلا چیست حقیر بینوا
عاشق زار مبتلا خستهٔ یحیی انگر

ای آخر هر اول وی اول هر آخر
ای ظاهر هر باطن وی باطن هر ظاهر

با ذکر نمیسازم با فکر نمیپردازم
در ذات تو فکر حاضر او ز نام تو دل ذاکر

آگاه شدم شاها از سر لا نهایت
چون مست دل و جانم شد از می سر

حکم تو روان بر کل تو حاکم تقدیری
بر عالم خلق و امر بر ملک ملک آمر

لاحول ولاقوة الا بک مولائی
نام تو بود ناصر وصف تو بود قادر

آخر سگ درگاه پاک تو منم شاها
گر نیک بود کارم ور فاسقم و فاجر

در بارگهت شاها با عجز و تمنا ها
دیوانه خود رفته یحیی تو شد حاضر

السلام ای سرمه کش از کحل ما زاغ البصر
السلام ای در مکان لامکانی جلوه گر

السلام ای نخل گلزار توحید و بقا
در گلستان رسول الله بار آور ثمر

السلام ای آنکه توحید است اصل نسبتت
السلام ای آنکه غیر تو نیاید در نظر

السلام ای آنکه من جز تو ندانم شها
السلام ای آنکه تو جز خود ندانی دگر

السلام ای هست نعمت در زمین و آسمان | السلام ای از رخت تابان بود شمس و قمر
در رهت یا سیدی چون نقش پا افتاده ام | از کرم روزی برین افتاده گیها نگر
در کفت باشد نظام کائنات و چون شود | شعبهٔ جمعیتم از صرصر غم منتشر
السلام ای آنکه از خود با خبر کن یا امیر | تا شوم از هر چه غیر خویش باشم بیخبر
السلام ای آنکه امشب هست عسرت یا امیر | بیحجابانه بیا و اضطرار من نگر +
روز و شب اندر فراقت زار نالی میکنم | نیست صد افسوس در راه فغان من اثر

آمده امیدوار لطف یحیی بر درت
رحم کن یا سید الکونین شاه بحر و بر

من غلام غلام سر السر | عاشق زار نام سر السر
در سرم نثار انا باشد | مست گشتم ز جام سر السر
گشته ام فارغ از همه تکلیف | چون شدم قید دام سر السر
بر در بوالعلا مقیم شدم | تا بیابم مقام سر السر
از جناب ابوالعلا برسد | دردرونم پیام سر السر
صبح روشن نموده تیره شبم | نور ماه تمام سر السر
مست از قوت نبی و علی | این همه انتظام سر السر

تا نه دامانِ مرتضیٰ گیری — نیست ممکن قیامِ سترالسّر
هست مهمانِ کربلا اسحال — شاهِ با احتشام سترالسّر
سجدهٔ ذاتِ خویشتن سازی — بشنوی گر پیام سترالسّر

همچو موسیٰ ز خویش بیخبر رفت
چون شنیده کلامِ سترالسّر

السّلام ای صورتِ الله اکبر یا امیر — آشکارا از جمالت شانِ حیدر یا امیر
السّلام ای آنکه در عالم ندیدم غیرِ تو — ذرّه ذرّه هست از نورِ تو انور یا امیر
السّلام ای آنکه نامت در گروهِ اولیاست — سیّد و سر دفتر و سالارِ سرور یا امیر
خواجهٔ هر هشت خلدی داورِ هر شش جهت — همچو حیدر مفتیٔ هر چار دفتر یا امیر
رحم کن بر حالِ زارِ این گدای مستمند — بهرِ زهرا و علی بهرِ پیمبر یا امیر
بهرِ غوثِ پاک عبدالقادرِ سلطانِ دین — رحم فرما بر منِ بی پا و بی سر یا امیر
تا کند شیرازهٔ لطفِ تو بازش منتظم — نسخهٔ جمعیتم گردیده ابتر یا امیر
السّلام امشب شبِ عرسِ تو باشد بیحجاب — جلوه فرما خانهٔ دل کن منوّر یا امیر
نذرها آورده‌ام شایانِ درگاهِ تو نیست — کن پذیرا آنچه مقدارا میسر یا امیر
تا شود مقبولِ درگاهِ تو چون آبِ خویش — بنده ات آورده است این پودر یا امیر

تشنہ لب بر آستانت آمدہ یحییٰ تو
جرعہ افشان ای ساقی کوثر یا امیر

بو العلا رحم کن وحال تباہم بنگر	پردہ کش زرخ وروی سیاہم بنگر
مدتی دربدر خاک بسر بودم من	بر درت آمدم وروئے براہم بنگر
چشم رحمت بکشا سوی من افگن نظرے	منزل دور ببین بار گناہم بنگر
تا کجا در غم ہجر تو کنم آہ وفغان	شور وفریاد شنو جوشش آہم بنگر
میکنم بر در پاک تو فقیرے بنیاز	من گدائی تو ام ای حضرت شاہم بنگر

دامن سید نا بر سرم آیحییٰ ارفت
شوکت ودبدبہ وعزت وجاہم بنگر

بو العلا شان پاک پیغمبر	جلوۂ خاص حیدر صفدر
بو العلا آفتاب چرخ انا	بر سپہر خودے مہ انور
بو العلا مست بادۂ توحید	بو العلا ابن ساقی کوثر
بو العلا خسرو زمان و زمین	بو العلا بادشاہ جن وبشر
ز آستانت کجا روم شاہا	ملجاءم نیست جز درت دیگر
خواہم از نسبت تو ستر الستر	نیست مارا ورائے این در سر

وارہا نے دلم ز ہر غوغا | دہ نجاتم ز جملہ دردِ سر
شکرِ ایمان مرا عنایت کن | جرعۂ دہ ز بادۂ اطہر
مستیِ بیشمار بخش مرا | از مئے حُبِّ خالصِ حیدر
اوفتادم ز پائے دستم گیر | بارِ رنج و بلا شکست کمر
ستم و صد ہزار آفت و درد | وارہان از ہمہ بلا و خطر
شبِ عرسِ شریفت است بیا | شامِ ما را ز مہر ساز سحر
جلوہ فرمائے بیحجابانہ | کن منوّر تمام خانہ و در
ساز نذر و نیازِ من مقبول | سوزِ دل بین گدازِ جان نگر
مہدیے اینست بندہ خاصت | قرّۃ العین ما و لختِ جگر
بندہ آوردہ ام ورا کہ دہی | ز کرم عمر و عشق علم و ہنر

قطعہ

بسلام تو آمدہ یحییٰ | بادل دردمند و دیدۂ تر
یک علیک از لبِ تو می خواہد
نگہی اے امیرِ پاک نظر

السّلام ای بو العلائے خسروِ والا گہر | السّلام ای سیدالکونین شاہِ بحر و بر

السلام ای دلنواز و دلده و دلدار من   السلام ای مهربان تر بر من از مادر پدر
ای گنه آمرز من پوزش پذیر من سلام   ای خطا بخش و خطا پوش من تفته جگر
ای شفیع مذنبین ای رحمة للعالمین   ای کریم و ای رحیم و ای حلیم خوش سیر
السلام ای مست از جام می انی انا   السلام ای معنی توحید من بی شور و شر
السلام ای بو العلای شاه من ای ماه من   بر درت یحیای تو آمد بحالش کن نظر
مدتی از آستانت آسانش داشت دور   بر در آمد حالیا این بنده ات با چشم تر
بر در آمد بنده بگریخته با حال زار   بر در آمد این گنهگارت شها افگنده سر
عهد میسازد که اکنون باز نگذارد درت   خدمت درگاه پاک تو کند شام و سحر
السلام ای آنکه امشب عرس تو باشد شها   آمدم مشتاق دیدار تو با عشق دگر
این همه نذر و نیاز آورده ام از صدق دل   کن پذیرا از من دلداده بی بال و پر
جلوه فرما جلوه فرما بحجاب بی نقاب   کن منور ای مه من این همه دیوار و در
بر درت مهدی بصد عجز و نیاز استاده است   راحت جان من و بخشیده ات هست این پسر
حالیا در مکتبش نشانده ام ای شاه من   تا کند کسب کمال و تا شود اهل هنر
از برای باب علم مصطفی علمش بده   از پی خیر النسا از بهر شبیر و شبر
از برای ثامن ضامن علی موسی رضا   دار در حفظ و امانش از همه خوف و خطر

یا مغیث المستغیثین یا معین العاجزین	رحم مطلق کن بحالش قصہ کردم مختصر
ہست یحیایت ہمان دیوانہ سرشار تو	ہست یحیایت ہمان مشتاق با سوز جگر
ہست یحیایت ہمان خستہ تن اندوہ دل	نیست در آہ و فغان و نالہ زارش اثر
از برائے مصطفےٰ و سایہ آل عبا	نالہ زارش شہا کن گوش و احوالش نگر

پیشت این مصرع بخواند بصد شوق و طرب
یک نظر کن یک نظر کن یک نظر کن یک نظر

شبیہ بوالعلا بنگر جمال مصطفےٰ بنگر	مثال مرتضیٰ بنگر دلا شان خدا بنگر
اگر خواہی کہ بینی جلوۂ نور الٰہی را	بیا در اکبرآباد و مزار بوالعلا بنگر
غلامان امیر از بادۂ توحید سرمستند	چو منصور این ہمہ را قایل انی انا بنگر
شہان بر آستان بندگان او جبین سایند	گدایان درش را خسرو صاحب لوا بنگر
حیات تازہ بخشد در تن مردہ دم جانی	نگاہ بوالعلا را معجز عیسیٰ نما بنگر
ز جام عشق سرشاری شہید چشم بیماری	بہجر بوالعلا زاری من دلدادہ بنگر

برو در اکبرآباد و علاج قلب مردہ کن
بباغ بوالعلا یحییٰ نسیم جانفزا بنگر

آمدم بر آستانت در پناہت یا امیر	ہیچ جا بانہ نمارو سے چو ماہت یا امیر

این نمیگویم بیا پی سوی من فرمانگاه — بس بود مارا نگاه گاه گاهت یا امیر
این نمیگویم که بودم روز و شب دلداه تو — آری اکنون این زمانم روبراهت یا امیر
دلق پوشانید جدِ تو شهیدِ کربلا — تاج بر سر کرد محبوب الٰهت یا امیر
مست از جامِ انا الله اند یکیک بندهات — این شرابت داده محبوبِ الٰهت یا امیر
قدسیان بر آستانت جبهه سائی میکنند — الله الله احتشام و عزّ و جاهت یا امیر
آرزویم این که باشم بر در پاکت مقیم — سجده ها سازیم هر شام و پگاهت یا امیر
مهدی خود را بدرگاهت شها آورده ام — تا شود پر نور از فیضِ نگاهت یا امیر

ای گلِ تازه بهارِ بوستانِ مرتضیٰ
هست این پژمرده دل یحیی گیاهت یا امیر

ردیف الزاء المعجمه

بیا اے نورِ چشمِ حیدر امروز — بیا اے دلبرِ پیغمبر امروز
بیا اے دلبرِ سیمین بر امروز — بیا اے ماهِ نیکو منظر امروز
بیا اے بو العلا سویم نگاهے — بیا و حالِ زارم بنگر امروز
بیا اے ابنِ حیدر را فتح الباب — غلامت هست حاضر بر در امروز

بیا اے بُوالعلا انظر الینا | کہ دل در سینہ دارم مضطر امروز
بیا دِ گلرخت خونناب ریزد | بجائے اشک از چشم ترامروز
بسر سودائے گیسوئے تو دارم | ندانم تا چہ آید بر سرامروز
خدا را روئے خود بنما کہ حال است | زبون از روزہائے دیگر امروز
بیا و قامت طوبےٰ مثالت | بپا کردیم شورِ محشر امروز
زخاکِ آستانِ پاک سعید | بحمد اللہ کہ دارم افسر امروز

بیا اے شاہ بازِ اوجِ لاہوت
کہ یحییٰ ہست بے بال و پر امروز

غلامِ خویش را از لطف بنواز | بجمعِ بندگانِ خویش کن سرفراز
نیم آگہ ز اسرارِ طریقت | دمی با خویشتن فرمائے ہمراز
دلی دارم کہ درو صد خیال است | زغیرِ خویشتن اینخانہ پرداز
بجز یادِ تو ای مولائے کونین | من گم گشتہ را کس نیست دمساز
نیاز و عجز باشد شانِ عاشق | تو محبوبِ خدائی ناز کن ناز
تو در محبوبیت بے مثل ہستی | ندیداری مثالِ خویش انباز
پیرم اندر قفص بشکست لیکن | کند مرغِ دلم سوئے تو پرواز

فقیر آستانِ بو العلا را — ملایک می کنند اکرام و اعزاز

بروئے عاشق دلخستۂ یحییٰ
درِ لطف و عنایت باز کن باز

بر جنابِ بو العلا داریم ناز — بی نیازم بے نیازم بے نیاز
سر بپائے بو العلا افگندہ ام — سر فرازم سر فرازم سر فراز
عاشقم قربانِ نامِ بو العلا — عشقبازم عشقبازم عشقباز
بر جمالِ بے مثالِ بو العلا — شمع آسا جان گداز و سربباز
چون رسم در حضرتِ تو یا امیر — پائے من بشکستہ و منزل دراز
خوار و زار از گردشِ گردون شدم — بندۂ خود را بلطفِ خود نواز
حاجتِ خود را چرا آرم بلب — واقفی اے سید دانائی راز
ز التفاتِ خاصِ تو یا بو العلا — در غلامانِ تو دارم امتیاز
من بتو مانوس گشتم از ازل — دارم از غیرِ تو دایم احتراز
آتشِ عشقِ تو اے نورِ خدا — در دل و جانم فزودہ سوز و ساز
از نسیمِ لطفِ تو یا بو العلا — جان و دل را گشت حاصل اهتزاز
وصلِ تو باشد توانِ ناتوان — دوریِ تو رنج کاہ و جان گداز

از رهِ عقل و خرد بیگانه شو | با جنون و عاشقی ای دل بساز
راهِ توحید ست بی خوف و خطر | نه نشیب ست اندران نه فراز

از عطائی بو العلا یحیی دلم
پاک گردید از هوا و حرص و از

روز بذل و عطا بود امروز | دورِ انعام وا بود امروز
بو العلا نورِ دیدهٔ حیدر | در برِ مصطفی بود امروز
در برِ خود گرفته سید را | شاهِ خیبر کشا بود امروز
این پسر و این پدر بهم شادند | بو العجب ماجرا بود امروز
از جمالِ ابو العلا حاصل | عید هم عید را بود امروز
هست امروز عیدِ ماهِ صیام | دیدنش عیدِ ما بود امروز
به ادب دست بسته استاده | بر درش این گدا بود امروز
عیدگاه هست کوی سیدِ نا | کوئے او جائے ما بود امروز

متوجه بحالِ ما ست یحییٰ
شاهِ ما بو العلا بود امروز

بو العلا آشنای خویشم ساز | از دل و جان فدائے خویشتم ساز

در دل من هوای شاهی نیست / ای شه من گدائی خویشم ساز
چند کثرت شود حجاب رهم / فارغ از ماسوائی خویشم ساز
از خودی ده رهائیم مولا / بیخودم از انائی خویشم ساز
ای بقربان تو دل و جانم / بیخود از جلوهاء خویشم ساز
رضی الله عنک مولانا / محو اندر رضائی خویشم ساز
قالب خاکیم از هند است / خاک دولتسرائی خویشم ساز
عاشق خود برائی خود فرما / محو خویش از برائی خویشم ساز

همچو یحیی بشوق آمده ام
مست ذوق لقائی خویشم ساز

الصلوة والسلام ای بادشاه بی نیاز / محو حسن لایزالی عشقباز دست ناز
کشتی نوح ست دامان تو ای ابن رسول / بنده اترا چون فتد اندر تباهیها چاره ساز
طی طریق حق ز جذب تو نمودم یا امیر / من بنده ام نشیب اندر ره عشق و فراز
نسبت کرم تو بین که دل از فیض تست / همچو شاخ گل ز تحریک صبا در اهتزاز
این شبیه بر سن تو باشد نه مهر و کرم / کن بدید اندر های بنده ای بنده نواز
بنده رشته بهدی نسبتم و اولاد استاده است / بخشش او را از کرم علم و ادب عمر دراز

السلام ای آنکه یحیی را بود دائم ذکر تو
هست احباب از ذکر و فکر و ورد و تسبیح و ثنا

ردیف السین المهملة

بو العلا ای خواجهٔ هر دو سرا فریادرس / ای اویسی علی مرتضی فریادرس

یا امیر ابن امیر بی نظیر قلعه گیر / جد تو حاجت روا مشکلکشا فریادرس

تا بکجا آه و فغان در دوریت شاها کنم / طاقت صبرم نباشد حالیا فریادرس

در عظیم آباد هستم بی سر و پا یا امیر / بر مزار خود مجاور کن مرا فریادرس

جز تو نبود حال پرسم ای شه عالیمقام / رحم کن بر حال زار این گدا فریادرس

هست جانم در فراقت بیقرار و مضطرب / بند برقع برکشا روئیم نما فریادرس

تا بکی نالم ز دست نفس نافرجام خویش / از شکنج نفس کن ما را رها فریادرس

پای من بشکسته منزل دور و ره پر خطر / دست من گیر ای امیر رهنما فریادرس

آمدم بر آستان عالی تو مستغیث / کن عنایت بر من بی دست و پا فریادرس

من چرا در کارهای خویش درمانده شوم / نام تو مشکلکشا حاجت روا فریادرس

میکند در نظم یحیی عرض حال خویشتن

گوش کن اشعارِ او بهرِ خدا فریادرس

جائے من در اکبرآباد ست و بس
خاطرِ من دوستان شاد ست و بس

شد فراموش از دلِ من غیر دوست
لذت و کیفیتِ یاد ست و بس

اینکه حاضر در حضورِ شہ شدم
ہم ہمان از لطف امداد ست و بس

بوالعلا از بسکه شیرین کار ہست
پیر پیرِ شاہ فرہاد ست و بس

از گذرگاہِ جناب بوالعلا
این دلِ ویرانه آباد ست و بس

بر امیدِ یک نگاہ ہست یا امید
عاشقِ دیوانه افتاد ست و بس

بسکه خرسند ست اے یحییٰ دلم
خاطر از قیدِ غم آزاد ست و بس

السلام ای کسِ من بیکس
السلام اے بدادِ یحییٰ رس

روزہا در فراقِ تو نالم
من و شبہا و ناله شکلِ جرس

نظرے کن یا امیر بر حالم
یک نگاہِ تو ہست ما را بس

خاکسارانه در رہت بودن
منم و بس ہمین ہوا و ہوس

گرچه ہر ہر ولی بود ذیشان
شان والائے تو و لے اقدس

عشقِ تو کرد با تعلقہا
انچه شعله ہمی کند با خس

هست یحیای تو اسیر بلا
چون گرفتار وحشی بقفس

حضرت سیدنا در دو جهان ما را بس — آستانش نه همه کون و مکان ما را بس
گرچه بیتاب و توان گشته ام از دهر — نگه سیدنا تاب و توان ما را بس
پیر گشتیم و نکردیم عمل هیچ ولے — فکر آنجا نبود عشق جوان ما را بس
طمع از خلق بعشق تو ندارم زنهار — عشق تو سیدنا نفع رسان ما را بس
ما گدائیم و نداریم سر شوکت و شان — بو العلا خسرو با شوکت و شان ما را بس
اگر وصل تو یا شاه میسر نشود — در غم هجر همین آه و فغان ما را بس

گر ز مستی شدم از جای خودم اے یحیی
نیست رنجی و غمی پیر مغان ما را بس

یا بو العلا بهر خدا فریاد رس فریاد رس — بهر خدا یا بو العلا فریاد رس فریاد رس
گشتم گرفتار بلا هستم بصد غم مبتلا — ای خواجه مشکل کشا فریاد رس فریاد رس
دارم دلے اندوهگین غمناک و پر درد و حزین — کن شاد جان زار را فریاد رس فریاد رس
از دین و دنیا رانده ام وز هر طرف وا مانده ام — ای سید هر دو سرا فریاد رس فریاد رس
آزرده ام از زندگی دارم ز خود شرمندگی — بنگر بسوی این گدا فریاد رس فریاد رس

از جامِ وحدت مست کن شرابِ بہجت کن ... ده بادهٔ اِنّی انا فریادرس فریادرس

در عرسِ خود امشب بیا بنگر تماشائے مرا ... تدرم بذیرا کن شہا فریادرس فریادرس

مہدی غلام ابن الغلام بر درگہِ عرش احتشام ... آمد بامیدِ عطا فریادرس فریادرس

یحییٰ ئی مسکینِ توام شیدا و غمگینِ توام

ای سرورِ حاجت روا فریادرس فریادرس

می عشقے چشیده ام که مپرس ... بمقامے رسیده ام که مپرس

در رهِ عشق و عاشقی ہمدم ... رنج و محنت کشیده ام که مپرس

از دو عالم نموده رم یکبار ... آنچنان آرمیده ام که مپرس

از لبِ یار در سرورِ انا ... حرف لفظی شنیده ام که مپرس

ہمچو موسیٰ ز تابِ جلوهٔ او ... بیخودانه تپیده ام که مپرس

بر درِ پاکِ حضرتِ سیّد ... خوش مقامی گزیده ام که مپرس

در جمالِ ابوالعلا یحییٰ

جلوهٔ خاص دیده ام که مپرس

ردیف الشین المثلثہ

منم اندر خیالِ بوالعلا خوش ... بود مارا وصالِ بوالعلا خوش

زرنج و راحت گیتی چہ کارم / مرا باشد جمال بوالعلا خوش
مرا از تخت شاہی نیست مطلب / بود صف نعال بوالعلا خوش
تو اے واعظ بوعظ خویش خوش باش / بزم قیل و قال بوالعلا خوش
کمالات ملک مارا نباید / کہ ہستم با کمال بوالعلا خوش
طلب در حضرت خود کرد مارا / تعالی اللہ تعالی بوالعلا خوش
بشورش حاملان عرش آیند / بمستی وجد حال بوالعلا خوش
بناشد کار با ظل ہمایم / بفرق من ظلال بوالعلا خوش
مبارک خوان جنت زاہدان را / مرا خوان نوال بوالعلا خوش
منم دیوانہ پروانہ او / لقب مارا بلال بوالعلا خوش

فقیر بینوا یحیائے مسکین
بسودائے جمال بوالعلا خوش

دلا بر آستان بوالعلا باش / جبین سا بدرگاہ حق نما باش
دل و جان کن نثار آل اطہار / فدائے اہلبیت مصطفیٰ باش
مدد از دست خود داماں حیدر / نثار جلوہ شیر خدا باش
چو مہدی شو غلام سید پاک / فدائے خامس آل عبا باش

موحّد شو موحّد شو موحّد　　دلا سرمستِ صہبائے انا باش
بجان کن اقتدائی سیدِ پاک　　امام ورہنما ومقتدا باش
اگر داری ہوائے بادشاہی　　دلا بر درگہِ سید گدا باش
اگر داری ہوائے وصلِ آنشاہ　　بیا و فارغ از حرص وہوا باش
بکن حاجاتِ خود تفویضِ سید　　وزان پس خلق را حاجت روا باش
بیا زیرِ لوائے سیدِ ما　　بجمعِ عاشقان صاحب لوا باش

غلامِ باوفا شو ہمچو سیحیؔ
فدائے ابنِ سید بالوفا باش

مہ و مہرست تابندہ ز نورش　　بہر ذرہ بود نور وظہورش
عیان ہر سو جمالِ بو العلا ہست　　نہ بیند ار کسی باشد قصورش
مگردان ز آستانِ بو العلا رو　　کہ یکسان آمدہ نزدیک و دورش
بحسنِ خویش باشد بو العلا مست　　تعالیٰ شانہٗ نازو غرورش
بحسنِ بو العلا دیدم ہمان نور　　کہ موسیٰ را نظر آمد بہ طورش
ز جامِ عشقِ او سرشار گشتم　　بماند تا دمِ محشر سرورش

بیابم نعمتِ کونین سیحیؔ

نصیبِ من اگر گردد حضورش

بعشقِ بوالعلا ہستم مدہوش
خبر از خویش و بیگانہ ندارم

مئی عشقش زند در سینہ ام جوش
شراب عشق سطلق کردہ ام نوش

مباش ایدل ز ذکر و فکر غافل
بفیضِ بوالعلا ہستم تونگر

بیادِ بوالعلا کن نعرہ بخروشش
زنم بر سیم و زر نعلین و پاپوش

بتو ہر لحظہ جانان ہمکلام ست
سرِ خود را چسان بردارم از شرم

تو اے غافل چرا ئی پنبہ در گوش
کہ بارے از گنہ داریم بر دوش

گرا چو بینم غیرِ خویش سے بیچے
نشانِ یار چون دارم در آغوش

فدائے بوالعلا کن ہستیِ خویش
بقدر و شوکتِ سید نظر ساز

چہ ہستی از مئے ہو مستیِ خویش
مکن وا چشم خود بر پستیِ خویش

کنم زیر و زبر ارض و سما را
وجود ست و عدم ہر دو نمایان

زنم آہے اگر در مستیِ خویش
تماشا ساز اندر ہستیِ خویش

کنند ہر انچہ خواہند اہلِ توحید
بر آمد از لبِ منصور انا الحق

دلا در عالمِ سر مستیِ خویش
چو شد مست از شرابِ ہستیِ خویش

بعشقش گشتم از کونین آزاد
شدم یحیی ز فارغ دستی خویش

ای دل بر آستانهٔ سید فتاده باش / دست نیاز عجز به پیشش کشاده باش

با صد نیاز و عجز و بدرگاه بو العلا / کن عرض حاجت و باادب ایستاده باش

حرف دوئی ز صفحهٔ دل محو و حک نما / بی نقش نقش بندی چون لوح ساده باش

آتش صفت مساز بآئین سرکشی / چون خاک در طریق فنا او فتاده باش

در خیل اهل عشق بیند از خویش را / بارے اگر سوار نباشی پیاده باش

صبر و قرار رسم و رهٔ اهل شوق نیست / هردم درین طریق بفکر زیاده باش

یحیی ز لاف زهد و تقدس کناره گیر
رندے گزین و عاشق مینا و باده باش

ای دل ز جام عشق بذوق و سرور باش / از راه زهد و لاف تقدس نفور باش

چشمی که حسن یار نه بیند بهر طرف / آن دیده دیده نیست بگوئیش که کور باش

از جام عشق سیدنا مست باش و بس / فارغ دلا ز فکر شراب طهور باش

با بو العلائیان نه نشین قیل و قال کن / وز غیر این طریقهٔ پاکیزه دور باش

دائم بیاد چهرهٔ پر نور بو العلا / میگویمت که غرقهٔ دریائے نور باش

از پی به پی تجلی حسن و جمال ذات
از فرق تا قدم همگی رشک طور باش

خواهی اگر دلا که سلیمانیی کنی
این پند یاد گیر که کمتر ز مور باش

در راه عشق هر چه رسد بر سرت رسد
صد مرحله ز شکوه گریز و صبور باش

از کثرت گناه میندیش و غم مخور
امیدوار فضل خدای غفور باش

گر غیر یار بگذرد اندر دل تو جور
این راه عشق نیست مقر قصور باش

یحیی اچنان مکن که شود حضور دل
غافل ز یاد شاه مشو با حضور باش

شها بخوان ز عنایت بر آستانهٔ خویش
که بسکه خوار و زبون گشته ام بخانهٔ خویش

چو صعوه که بود بسته بال و پر بقفس
همی طپم بفراقت در آشیانهٔ خویش

ز بسکه در تو فنا ساختیم هستی خود
نماند فرق میان تو و میانهٔ خویش

ز بسکه آتش عشقت فروخت در جانم
چو شمع سر بفلک میکشد زبانهٔ خویش

تو باش جلوه نما در لباس معشوقی
منم که نگذرم از طرز عاشقانهٔ خویش

شنو بگوش عنایت چو این دل نالان
بزم تو بسراید شبی ترانهٔ خویش

حدیث و ذکر تو یاسین کند یحیی
بنه ز راه کرم گوش بر فسانهٔ خویش

ای رُخت خوش زلفِ تو خوش قدِ رعنائی تو خوش
راست میگویم ای خوشخو سراپائی تو خوش

راضی‌ام شادم بهر طرزے که سازی التفات
اینکه باشد گفتگو بیت خوش هم ایمای تو خوش

جلوهٔ تو آشکار و نهان بینم و بس
اینکه اظهارِ تو خوش در پردهٔ اخفای تو خوش

هست در میخانهٔ توحیدِ تو شکر الست
سیدی صهبائی تو خوش جام و مینائی تو خوش

یاد میسازم بهر لفظ ای امیرِ بی‌نظیر
اینکه القابِ تو دلکش هست و اسمائی تو خوش

بهر ما ستان نباشد جائیکه دیر و حرم
اینکه از دیر و حرم ما را بود جائی تو خوش

عشرِ یحیی بان بشنو از راهِ کرم تحسین نما
این غزل را سیدی گفت یحیائی تو خوش

حاضر شدم بعرس امیرِ کبیرِ خویش
مولائے خویش مالکِ خویش و نصیرِ خویش

دستی نهاد بر سرِ من از سرِ کرم
قربان بنده پروری دستگیرِ خویش

یا بوالعلا نگاهِ عنایت کن از کرم
سوی مریدِ خویش و فقیرِ حقیرِ خویش

جدِ تو مصطفےٰ پدرت شاهِ هل اتےٰ
واللہ یا امیر نداری نظیرِ خویش

برکن زبیخ خیبرِ شرک و غرورِ ما
از نسبتِ علیِ شہِ قلعہ گیرِ خویش

در مصحفِ تو آیتِ مع العسر یسرا
از عسرہ نجات بلطفِ یسیرِ خویش

ما را حوالہ گاہ نباشد بجز درت
سوئے تو آمدست گریز و گزیرِ خویش

آزاد کن ز هر غم و تکلیف بنده را　　کن از نگاهِ مهر مرید و اسیرِ خویش

یحیی شهان گدائی من آرزو کنند
ما را ابو العلا چو بگوید فقیرِ خویش

ردیف الصاد المهملة

سازد دلم بیادِ تو شاه مدام رقص　　چون رندِ مست کو کند از دردِ جام رقص

از گردشِ نگاهِ تو گه مست میشوم　　گه میکنم بشیوهٔ طرزِ کلام رقص

بر یادِ قد و زلف و دهانِ تو ای نگار　　سازم بخواندنِ الف و میم و لام رقص

برکش نقاب پرده بر انداز یا امیر　　مستان همیکنند بدورِ خیام رقص

مستان چنان خوش اند که بنامِ تو کنند　　وقتِ صباح مستی و هنگامِ شام رقص

بی پرده دید حسنِ تو خورشید میکنند　　بر طاقِ گنبدِ فلکِ نیلفام رقص

بی پرده هر که دید رخِ پاکِ تو کند　　سازد مدام چون منِ مسکین غلام رقص

مستانِ عشقِ سیدنا راست طرفه حال　　مستی قدم قدم بود و گام گام رقص

در عرس دیده ایم تماشا که مے کنند　　بر نامِ پاکِ سیدنا خاص و عام رقص

بیند اگر جمالِ تو عریان چرا کند　　آنکس که میکند بسلام و پیام رقص

ای دل چرا فسرده بعزلت نشسته
دل اندرون سینه بیاد تو می طپد

برنام پاک سید عالیمقام رقص
چون تیغ کو کند بدرون نیام رقص

یحیی اگر بود محو سلام تو روز و شب
امروز میکند بعلیک السّلام رقص

ردیف الضّاد المعجمة

نیستم از جنت و طوبی غرض
با جناب بوالعلا داریم کار
زود بی پرواشوی ازاین وآن
ما و اشک و دیده و سوز جگر
بیغرض حاضر حضورت شده‌ام
جز تو نبود یا امیر دستگیر

هست ما را زان شه والا غرض
با کسی باشد دلا کس را غرض
داری ارزان یا ربی پرا غرض
نه زسرما و نه از گرما غرض
کی رسد کس اندر آنجا با غرض
مطلبی گر هست ما را یا غرض

بوالعلا بر حال یحیی کن نظر
با تو دارد بنده‌ات یحیی غرض

ردیف الطاء المهملة

دارم بہ امیر ابو العلا ربط — کین ربط دہد بمصطفےٰ ربط
از روز الست و یوم میثاق — با سیدنا بود مرا ربط
ربطم بتو ہست امر لازم — چون آمدہ در شہ و گدا ربط
با سیدنا شود تعلق — چون قطع کنی زما سوا ربط
بر من نظر کرم ضرورست — آمد با فروع اصل زا ربط
دارند ہمہ ابو العلائے — از سر طریقۂ آنا ربط

با مہدے عشقباز یحیی
دارد دل عشق آشنا ربط

ردیف الظاء المعجمۃ

چنان بود بخیال تو جان و تن محفوظ — کہ بلبلی بہوائے گل و چمن محفوظ
شمیم زلف تو پنہان بجیب آدر دست — صبا چنین کہ رسیدست از ختن محفوظ
دماغ ماست معطر ز بوئے پیرہنت — کجا شود دلم از نکہت سمن محفوظ
نہ ہمدمے کہ فزاید ہوائے عشق ترا — جہان شود دل شوریدہ در وطن محفوظ
ہمیشہ نعت جناب ابو العلا گویم — کہ تا شوند ازین ذکر بختن محفوظ

چو در چمن غزلِ مدحِ بُو العُلا خواندم
شدند بلبل و گُل اہلِ انجمن محفوظ

اگر نہ لذتِ عشقِ ابُو العُلا باشد
کجا شود دلِ یحییٰ ازین سخن محفوظ

ردیف العین المہملة

ز شب تا صبح ریزد چشمِ من دمع
ندیدم آن رخِ روشن تر از شمع

جناب بُو العُلا از نسبتِ خود
دل دیوانۂ من ساخت پُر لمع

کجا غیرِ تو گنجد در دلِ من
نمودم اصلش از دل قلع و ہم قمع

کنند ذکرِ تو شاہا بندۂ تو
بہر بزم و بہر مجلس بہر جمع

کلامت ہست یحییٰ بسکہ دلکش
نیامد این چنین اشعار در سمع

من غلامِ بُو العُلایم شانِ من باشد رفیع
مستفیض از فیضم آمد ہر شریف و ہر وضیع

ایزدِ پاک از عنایت لطف فرما یا مرا
روزِ محشر در جوارِ بُو العُلا جائے منیع

نسبتِ پاکِ جنابِ بُو العُلا دارم بدل
ہستم اندر قطعِ راہِ عشق چالاک و سریع

من نترسم از گناہِ بے حسابِ خویشتن
حق غفور و مصطفیٰ و بُو العُلا باشد شفیع

ای بهار باغ امکان چهرهٔ رنگین نما — بی گل روی تو باشد چون خزان فصل ربیع

حال من کس نشنود کس ننگرد سویم ز مهر — بشنو و بنگر ز رحمت ای بصیر و ای سمیع

جلوه فرما و قدم رنجه بکن تشریف آر — خانهٔ دل منزل خاص است شها باشد وسیع

اندران بقعه که باشد مرقد پاک شما — گر بیابم جا بود از بهر من ارض بقیع

هست یحیی اندرین دیوان نعت بو العلا
هر رباعی هر غزل هر قطعه بی‌مثل و بدیع

دور از شمع جمالت اشکریزانم چو شمع — عاقبت در هجر تو شاها رود جانم چو شمع

ای گل رعنا ز سوز عشق تو شام و سحر — گاه نالان شکل بلبل گاه گریانم چو شمع

آتش داغ غم عشق تو ای خورشید رو — کرده است از فرق سر تا پای تابانم چو شمع

سوزم و گریم ز شب تا صبح استاده بپا — این بود با شفقت ای مه عهد و پیمانم چو شمع

تا فتد عکس جمال روشنت ای برق طور — بس همین دارد تمنا جان حیرانم چو شمع

از عظیم آباد باشد آمد و رفتم مدام — کی رسد در بزم تو من نیز مهمانم چو شمع

سوز عشق بو العلا از نقط نظمم میچکد
گشت یحیی پر ضیا اوراق دیوانم چو شمع

هر شب از درد فراقت میگدازم همچو شمع — دور از شمع رخت در سوز و سازم همچو شمع

هر کجا بینم جمالِ تو شوم پروانه اش
مطلع از همتِ مردانهٔ پروانه ام
خویش را پروانه کردم بر جمالِ بو العلا
خویشتن را میگذارم تا که فانے میشوم
دور از شمع جمالِ بیمثالِ بو العلا
دیر و کعبه هست یکسان در نگاهِ عاشقی
هر چه آید در طریقِ عاشقی آید بسر

من ز دیر و کعبه شاہی بی نیازم همچو شمع
واقفی یا بو العلا از جمله رازم همچو شمع
شد بزمِ عشقبازان امتیازم همچو شمع
در رہِ عشق و محبت یکه تازم همچو شمع
اشکِ چشم افشان بشبهائے درازم همچو شمع
نیست از شیخ و برہمن احترازم همچو شمع
خوفِ جانم نیست شاہا سر بازم همچو شمع

شکرِ حق در بزمِ جانبازانِ سیدِ بو العلا
همچو یحیاے فدائی سر فرازم همچو شمع

ردیف الغین المعجمة

گشت دیوانه ات از دنیا و عقبی فارغ
تا مرا بر درِ تو جاے کرامت کردند
جز تمنائے تو شاہا نبو دیچ سرے
تا مرا لذتِ دردِ تو عطا کرد خدا

عاشقِ زارِ تو شد از همه سودا فارغ
گشتم از آرزوئے جنت و طوبی فارغ
دلِ دیوانه شد از جمله تمنا فارغ
شدم از فکرِ دوا منتِ عیسی فارغ

نه بدنیا المی دارد و نه در دین رنج
عاشق زار تو باشد بهمه جا فارغ

بوالعلا سیدنا از کرم و لطف لسانش
از همه درد و الم خاطر یحیی فارغ

ردیف الفاء

ای میر ابوالعلا پی تحفه بکف
بهر نثارت آمده ام نقد دل بکف

بر آستان پاک تو آورده ایم رو
بسیار وقت من شده دور از درت تلف

عمر عزیز خویش نمودیم رایگان
اکنون کنم بحضرت تو عذر ما سلف

از دیده ام روان گهر اشک دایمست
دل چاک چاک شد ز غم هجر چون صدف

دارم امید از نگه پاکت یا امیر
تا حسن دلربائی تو بینم بهر طرف

از خلعت قبول مرا سرفراز کن
یا واسع العطاء و یا صاحب الشرف

ساقی و ناز و مهدی و یحیای بینوا
استاده اند بر در تو جمله صف بصف

با جناب بوالعلا دارم شغف
گشت دل از تیر عشق او هدف

نیست غیر بوالعلا در دیده ام
حسن بی سازم تماشا هر طرف

دارم اندر سینه نورِ بو العلا	این سخن گویم بسوگند و حلف
در جنابِ بو العلا عشق و ولم	مطلبِ من باشد از شاہِ نجف
بدرِ سیّد گدائی کن کہ ہست	شوکتِ شاہانہ پیشِ او اخف
من فقیرِ آستانِ سیدم	دولتِ دنیاست پیشم چون خذف
ہر کہ دارد نسبتِ پاکش بدل	یافتہ لذّت ز سرِّ من عرف
اکبر آبادست جائے عشرتم	در عظیم آباد عمرِ من تلف

قطعہ

روزِ محشر ایستادہ چون کنند	انبیا و اولیا را صف بصف
من بخیلِ عاشقانِ بو العلا	شادمان فرحان رسم از یکطرف

شعرِ یحییٰ در جنابِ بو العلا

گر قبول افتد زہے عزّ و شرف

حسنِ ابو العلا متجلّی ست ہر طرف	پوشیدہ نیست ظاہر و پیداست ہر طرف
ہر ذرّہ ہست مظہرِ حسنِ ابو العلا	تابانِ جمالِ سیّدِ والاست ہر طرف
سرِّ انا الحق از لبِ ما موج می زند	منصور وار غلغلۂ ماست ہر طرف
در دوریٔ تو آنقدر آشفتہ گریستم	کز اشکِ دیدہ دامنِ دریاست ہر طرف

کس خندہ مینماید وکس گریہ میکند
حسنی کہ بود درپس صد پردۂ محجب

در کوئی دوست طرفہ تماشاست ہر طرف
با غایت بطون ہویداست ہر طرف

شاہا زمدح گستری تو کہ کار اوست
شور کلام دلکش یحییٰ است ہر طرف

ردیف القاف

دارم بہ ابو العلا تعلق
جان در رہ او کنم تصدق

جنت در آن جناب باشد
واعظ تو بدہ مرا تملق

در ما و ابو العلا دوئی نیست
بگذر ز طریقۂ تفرق

دارد دل عشقباز شیدا
با حضرت بو العلا تعشق

یحییٰ ما ئیم ابو العلائی
در من نگر از سر تعمق

عاشق حق اگر تراہست سر وصال حق
حسن ابو العلا بنگر آئینہ جمال حق

گرچہ مثال حق دلاہست جمال مطلقا
لیک جمال بو العلاست بحق مثال حق

مظہر حسن مصطفی جلوۂ شان مرتضی
سیدنا ابو العلا آئینہ کمال حق

حسن و جمال شاہ ماہست جمال حق نما
عز و جلال بو العلا دیدہ جلال حق

سیدنا ابوالعلا هست حبیب کبریا — هست خیال او دلا آئینهٔ خیال حق

مست مئے انا شدم عاشق بوالعلا شدم — جوش زند ز سینه ام قال صحیح قال حق

نام من ست نام او ستی من ز جام او — نطق من از کلام او حال من ست حال حق

خوش آفریده اند مرا از برائے عشق — سازم چرا نه جان و دل خود فدائے عشق

محبوب مصطفا و علی سید بو العلا — باشد بنزد اهل صفا مدعائے عشق

از نورم اقتباس کند مهر و مه ضیا — پر نور کرده اند دلم از ضیائے عشق

توحید ناب در دل او جوش می زند — هر کسکه میشود بخدا آشنائے عشق

آگاه هیچکس نشده جز ابو العلا — از ابتدائے عشق و هم از انتهائے عشق

بیچون و بیچگون بود اسرار عشق حق — عشق ست هستی محض خدائے عشق

در بحر هستی ست همین عشق موج زن — باشد بیان سر انا الحق انائے عشق

عالم تمام جلوهٔ عشق ست و هیچ نیست — نبود بچشم اهل حقیقت سوائے عشق

دارد امام اهل صفا شاه ابو العلا — بر سر کلاه وحدت و در بر قبائے عشق

از من کجا حساب کتابت دبستان — آئیم روز حشر بزیر لوائے عشق

سلطان بحر و بر و شه انس و جن بود

یحیی غلامِ سیدِ پاک گدائے عشق

دلا بیا و بنه گوش بر فسانهٔ عشق
چه لذت است بگفتارِ عاشقانهٔ عشق

چه سحر بود نهان در نگاهِ آفت خیز
ز خود ربود مرا چشمِ جادوانهٔ عشق

چرا نه نسخهٔ اکسیر خاکِ من گردد
منم که سرمه کنم خاکِ آستانهٔ عشق

چرا نه نشاء توحید در سرم باشد
منم که مست شدم از می شبانهٔ عشق

ز فیضِ سیدنا بو العلا شدم پرنور
ز راز وحدت و اسرارِ عارفانهٔ عشق

زرِ محبت آلِ عبا بکف آمد
چو وا بجذبه نمودم درِ خزانهٔ عشق

مفترست ز سترِ دقیق مکر الله
ولی بفهم نباید دلا بهانهٔ عشق

ز سرِّ مجلسِ نوروزی شدم آگاه
هزار حیف نماندیم در زمانهٔ عشق

صدائے انی انا الله بشنو یحیی
اگر نهی دمکی گوش بر ترانهٔ عشق

ای از وجودِ پاکِ تو شد انتظامِ خلق
وابسته با تو حضرتِ حق کرد کامِ خلق

عالم بذاتِ پاکِ تو قایم بود شها
از دولتِ وجودِ تو شد انتظامِ خلق

گر نامِ پاکِ تو نبود در میان شها
از صفحهٔ وجود شود محو نامِ خلق

عشقت بود حلال و همه بهرِ من حرام
نبود مرا غرض ز حلال و حرامِ خلق

فرزندِ مصطفائے ودلبندِ حیدری — کس نیست غیرِ تو کہ شود او امامِ خلق
ای پنجۂ تو پنجۂ شیرِ الٰہ‌ست — دادہ بدستِ قدرتِ تو حق زمامِ خلق

مولا بیاد خالقش آزاد کن زغیر
یحییٰ ئے خویش را برہانی ز دامِ خلق

سلام ای بوالعُلاا ے رحمتِ حق — سلام ابو العُلاا ے لطفِ مطلق
وجودت اصل و دیگر فرع آمد — وجودت مصدر و کونین مشتق
وجودت مطلبِ لولاک آمد — دو عالم از ظہورت یافت رونق
گلِ نورستۂ گلزارِ توحید — درِ نایاب دریائے انا الحق
اشارتہائے تو مفہوم معنے — لبِ لعلت بود قرآن الناطق
شود از جنبشِ لعلِ لبِ تو — مفصل مجمل و مفہوم مغلق
فرس در عرصۂ توحید راندند — تو مرکب راندۂ از جملہ اسبق
تولیٰ غیر تو و اللہ نبود — ہمین معنی شدہ بر من محقق
ز طوفانِ بلا خیزِ ہوادث — بتائیدِ تو سالم ماند زورق

قطعہ

بدرگاہِ تو یحییٰ ئے تو آمد — دل از غم ہمچو منقارِ قلم شق

رہان یا سیدی از لطف بعید
ورا از قید زرق دام تبع

سلام ای شاہ والای انا الحق
خمار کثرتم رنجور کردست
بدہ جام مے استی انا اللہ
بدورت ای شہ اقلیم توحید
نیایم بیتورہ در کوئے وحدت

دُرِ نایاب دریائے انا الحق
بدہ جامی ز صہبائے انا الحق
شوم تا مست و شیدائے انا الحق
بہر سو ہست غوغائی انا الحق
سر ما و کجا پائے انا الحق

سوئے یحییٰ بیاؤ جلوہ بنما
الا اے سرورِ رعنا انا الحق

ای مستِ مئی علمِ حق از جامِ انا الحق
در خلوتِ تاریک دوئی چند نشینم
یا ستی توحید اگر عشقِ تو بنود
گر جذبۂ عشقت بنود در دلِ سالک
پروانۂ روئی تو شمع چون نظر آمد
آغازِ انا الحق شغفِ خاص تو ہست

یک قطرہ بمن ہم کہ برم نامِ انا الحق
بنما رخ پرنور خود از بامِ انا الحق
فارغ نشود ذمہ ام از وامِ انا الحق
حاصل چہ شود از طمعِ خامِ انا الحق
در جلوۂ روئے تو دلارامِ انا الحق
عشقِ حسینؑ آمدہ انجامِ انا الحق

دیدن رخِ پُر نورِ حسین از مددِ تو
امروز بود عرس و شبِ وصلِ تو با دوست

در مشربِ من آمده اتمامِ انا الحق
کن عامِ شہا جلوہ بہ انعامِ انا الحق

یحییٰ کہ ز قیدِ دو جہان آمدہ آزاد
گردید اسیرِ تو دریں دامِ انا الحق

ردیف الکاف

نورِ نبی و علی شاہ سلامٌ علیک
والیِ جملہ ولے شاہ سلامٌ علیک

اصلِ اصول آمدی نورِ بتول آمدی
سرِ رسول آمدی شاہ سلامٌ علیک

آیۂ رحمت توئی نورِ ہدایت توئی
سرِ سیادت توئی شاہ سلامٌ علیک

سرِ ہویت توئی عینِ انا نیتی
صورتِ وجہ اللّٰہے شاہ سلامٌ علیک

از ہمہ مطلق توئی مصحفِ انطق تو
سرِ انا الحق توئی شاہ سلامٌ علیک

مبتدیِ راہِ تو بندۂ درگاہِ تو
بہ بود از منتہے شاہ سلامٌ علیک

سیدنا بوالعلا عاشقِ تو خود خدا
شُد خودت خود خودی شاہ سلامٌ علیک

فیضِ تو در سینہ ام روئے تو آئینہ ام
ہر چہ کہ بینم توئی شاہ سلامٌ علیک

روئی تو شمس الضحیٰ چہرۂ تو بدر الدجیٰ
از تو دلم منجلے شاہ سلامٌ علیک

مهدی عیسی نفس پاک ز حرص و هوس
از تو بود مهتدی شاه سلام علیک

بر تو نماید سلام عاشق تو صبح و شام
تو که جوانشی و هی شاه سلام علیک

ای شه با عز و جاه جانب یحیی نگاه
کز تو بود ملتجی شاه سلام علیک

ببوسیم کن نگه یا سید پاک
منم زار و تبه یا سید پاک

ندارم ای خضر طریقت
بجز سوئی تو ره یا سید پاک

تو بیشک مظهر شانِ غفوری
منم غرق گنه یا سید پاک

بیا پی گر نمی بینی ببوسیم
خدا را گه نگه یا سید پاک

بوجه الله چون دیدم جلالت
چه بینم مهر و مه یا سید پاک

سخن اشعار مرا از لطف مقبول
که باشد از وله یا سید پاک

بدرگاهِ تو حاضر گشت یحیی
بایں روئے سیه یا سید پاک

المدد یا سیدی روحی فداک
گشته ام از درد و رنج و غم هلاک

دستگیرا دستگیری کن ز لطف
پائے من افتاده است اندر مغاک

قطع بی عونِ تو چون گردد شها
وادی عشق ست از بس هولناک

[illegible]

تا نمی بینم رخ پر نور تو / میشود در جان سوزانم تپاک
کی توان دیدن بشوخی بر رخت / سید حسن تو باشد نور پاک
بر امیدت هر چه می خواهم کنم / نیست ما را از کسی والله باک

دوستان دارند این دیوان بگور
چون رود بیجای دیوانه بخاک

شها سید اعید قربان مبارک / ترا وصل تازه بجانان مبارک
مبارک نبی و علی را تو باشی / ترا احمد و شیر یزدان مبارک
مبارک ترا در خودی خود نمائی / تماشائی مطلق بهر شان مبارک
بگیر انچه خواهی ز شاه رسالت / ترا ناز بر شاه مردان مبارک
مبارک مبارک مرا قرب با تو / مبارک ترا وصل رحمن مبارک
بحج حاجیانند مشغول امروز / مرا در جمال تو ای جان مبارک
شها عید اضحی بود روز انعام / بحال من خسته احسان مبارک
دلا بو العلا هست سوی تو ناظر / پی درد جان تو درمان مبارک
مبارک نقیبی که بدرگاه سید / دلا سید پاک سلطان مبارک
تخاطب توافق تصافح تعانق / بمحبوب حق نور ایمان مبارک

ببزمِ تو بیچارۂ مدّاح آمد
شہا این فقیرِ غزلخوان مبارک

نائبِ مصطفےٰ سلام علیک — دلبرِ مرتضےٰ سلام علیک
مظہرِ کبریا سلام علیک — نورِ ذاتِ خدا سلام علیک
جلوۂ حیدرِ حسین و حسن — حضرت بوالعلا سلام علیک
بہرِ عرضِ نیاز آمدہ ام — ای شہِ اولیا سلام علیک
در طریقِ تو ہست بے کیفی — مستِ انّی انا سلام علیک
گذرم دہ بکوئے الّا اللہ — دار ہانم ز لا سلام علیک
بر درت آمدیم حاجتمند — شاہِ حاجت روا سلام علیک
مشکل افتادہ است درکارم — شاہِ مشکلکشا سلام علیک
دردمندم علیل و رنجورم — از کرم کن دوا سلام علیک
عاشقِ نامت از ازل ہستم — عشقِ ما را فزا سلام علیک
ہست سہو و خطائی من مولا — بر امیدِ عطا سلام علیک
باد قایم غلامِ جانبازم — مظہرِ نورِ الغنا سلام علیک
تشنۂ آبِ رحمتم چو صدف — ای دُرِ باصفا سلام علیک

بسکہ در رنج و غم گرفتارم
کن عنایت غنا سلام علیک

وارہانم بحقِ شاہِ شہید
زین ہمہ ابتلا سلام علیک

از برائے حسین ابنِ علی
رحم کن سیدا سلام علیک

از پئے صاحب لوائے حسین
دہ بدستم لوا سلام علیک

پر من عطائے تو باشد
دادۂ تو مرا سلام علیک

در جہان باد تا صد و سی سال
شاد کن جانِ ما سلام علیک

شبِ عرسِ شریف امشب است
بیحجابانہ آ سلام علیک

نذرِ تو سوزِ قلب نمے آرم
سوزِ من بین شہا سلام علیک

دامنت باد بر سرِ بیچے
نور آل عبا سلام علیک

شہِ بو العلا السلام علیک
امام الورے السلام علیک

حبیبِ خدا السلام علیک
علی العلا السلام علیک

حجاب دوئی دور کن از دلم
رخ خود نما السلام علیک

بکارِ خود از بسکہ در ماندہ ام
رہان زین بلا السلام علیک

شبِ عرسِ ما ندات امشب است
بیا مرحبا السلام علیک

بدرگاهت آورده ام سوزِ دل — تقبّل لنا السّلام علیک
بدرگاهت آورده ام پورِ خویش — عیا آتش فزا السّلام علیک
بیا بیحجابانه یا بو العلا — بیا و بیا السّلام علیک

نظر ساز بر حالِ یحیای خویش
شہِ باوفا السّلام علیک

السّلام ای حبیبِ ایزدِ پاک — گلِ گلزارِ سیّدِ لولاک
السّلام ای ورای وہم و خیال — ہست بیرون مقامت از ادراک
نورِ مخصی و سرِ جانی — پاک و صافی ز لوثِ آب و خاک
دستِ من گیر دستگیری کن — اوفتادیم اندرونِ مغاک
انّ قلبی الیک مشتاق — نیست دل را ہوائے غیر سوا
حاصلِ من شود حیاتِ ابد — در رہِ عشقت ار شویم ہلاک
سست گامیم و پای من لنگ است — در رہِ عشق کن مرا چالاک
شہِ عرشِ تو ہست کن مقبول — سوزِ جان سازِ دل ز قلبِ تپاک

ہست یحیی ابو العلائے تو
ای بقربانِ تو ز غیر چہ باک

ردیف کاف فارسی

یا بوالعلا ز بختِ بد خود شدم بتنگ
وز غیر تو مدد طلبی هست عار و ننگ

جائیکه او فتاده ام اے ابن مرتضیٰ
گویا که هست قید اذیت ز فرنگ

آب از سرم گذشت بفریاد زود رس
یا شاه الغیاث نباید کنون درنگ

یا بوالعلا بداد من خسته رس که چرخ
در خونِ من ز دست براهِ عناد چنگ

ما یم و عشق مذهب و عشق ست دین ما
واعظ تو خواه صلح بمن ساز خواه جنگ

رنگین برنگ خاص خودی صبغة اللّٰه
ده ز آب و رنگِ خویش مرا نیز آب و رنگ

یحییٰ ز آستانهٔ تو دور مینزند
از بیقراری دلِ دیوانه سر بسنگ

ردیف اللام

پرده بردار ای امیر خوشخصال
زود بنما از کرم ما را جمال

اے اد یسی عـلـےٖ مرتضےٰ
بوالعلا اے ابنِ شیرِ ذی الجلال

تا بکی در دوری و مهجوریت
جانِ این پرغم کشد رنج و ملال

در سرِ من نیست جز سودای تو
جز خیالِ تو ندارم خیال

عاشقِ روئے شمائیم از ازل ‏ ‏ یافتم فیضِ محبت از بلال

هر کسی خواهد مرادِ خود ز حق ‏ ‏ حبِ تو از حق کنم شاها سوال

خوشتر از شاهیست گر در مجلست ‏ ‏ جام را بخشند در صفِ نعال

شاهِ من ماهِ من اندر هجرِ تو ‏ ‏ این گدا گردید لاغر چون هلال

حسن وجه الله بالله العظیم ‏ ‏ در رخت دیدم علی وجه الکمال

من سگِ درگاه میخواهم ز تو ‏ ‏ لقمهٔ یا شاه از خوانِ نوال

کن بسوئے ما توجه یا امیر ‏ ‏ درهم و برهم زبس داریم حال

گرچه می پوشم کلاهِ چار ترک ‏ ‏ ترکِ عشقِ تو بود از ما محال

صبر کن ای جانِ مضطر صبر کن ‏ ‏ ای دلِ غمدیده در هجرش منال

بو العلا از غایت لطف و کرم ‏ ‏ نزدِ خود خواند ترا گوید تعال

وا مکن هرگز دهانِ قال و قیل ‏ ‏ درسِ علمِ عشق باشد جمله حال

قطعه

گر دہیے بر درِ پاکت نثار ‏ ‏ خان و مان و دین و ایمان جان و مال

بر امیدِ آنکه روزے از کرم
جان دهی ویرا تو در بزمِ وصال

بوالعلا سرگروہِ اہلِ قبول	فخرِ اسلام محیِ دینِ رسول
بوالعلا نائبِ رسول اللہ	بوالعلا جانشینِ زوجِ بتول
ہست باران رحمتے کہ نمود	زآسمانِ عطا وجودِ نزول
ہست مقبول مصطفیٰ و خدا	ہرکرا ساخت بوالعلا مقبول
چشمِ حق بینِ بوالعلا را ساخت	کحلِ ما زاغ و ما طغیٰ مکحول
حب و عشق ابوالعلا دارم	از خداوندِ کبریا مامول
شغلِ ذکرِ ابوالعلا دارم	من در روز و شبم درین مشغول
صرف کن عمرِ خود بعشق اسیر	نیست در عشقِ علت و معلول
خوش بعشقِ ابوالعلا گذران	بگذری از ہوا و حرص و فضول
بنگاہے مرا بکن خرم	چند باشیم یا امیر ملول
یا امیرِ کبیر کن ما را	بنگاہے ز اہلِ قرب و وصول
یادِ تو باقی است در دلِ من	علمِ رسمی تمام یافت ذہول

شد لقائے ابوالعلا تحصیل
للہ الحمد در منام حصول

ای ز یادِ تو بود آرامِ دل	ہست در کامِ تو مخفی کامِ دل

باده وصل خودم مارا چشان
تا بکی لب تشنه ماند جام دل

حاجت دام و قفص نبود مرا
تار گیسوئے تو باشد دام دل

خانۂ تاریک جان پر نور کن
جلوه فرما ماه من بر بام دل

قدر خانه قدر صاحب خانه است
می نمایم زین سبب اکرام دل

در نگاه او نفس بیهوش شد
دوستان آخر چه شد انجام دل

باش ای یحییٰ فدائے بوالعلا
عشقبازی آمده اسلام دل

یا بو العلا کنیم فدائے تو جان و دل
زیرا که داده اند برائے تو جان و دل

ای سرور زمان و زمین روئے خود نما
دارند اشتیاق لقائے تو جان و دل

یا شاه حظّ لذت توحید یافته
از یک نگاه هوشربائے تو جان و دل

نبود بکوئے ما ملک الموت را گذر
خود سوئے تو رود به بندائے تو جان و دل

کی از طواف کعبه تسلی شود شها
دارد چو عزم طوف سرائے تو جان و دل

هر جا که مرضی تو بود جلوه ده شها
باشد مقام و منزل جائے تو جان و دل

سازد مدام با همه عجز و نیاز و شوق
یحییٰ اصفت سپاس ثنائے تو جان و دل

ای رخت مظهر الله جمیل　　هست پروانهٔ رویت جبرئیل
گشت رنجور دلم از تپ هجر　　ای لب لعل تو درمان علیل
درد من بر تو عیانست عیان　　نیست محتاج بشرح و تفصیل
بچنان عشق تو گیرد ما را　　منصب عاشقی تست جلیل
میکند ذکر تو مایل سوی حق　　هست تقریر تو سر تنزیل
یافتم راه مقام وحدت　　عشق تو گشت درین راه دلیل
سیدی زنده جاوید شدم　　گشتم از تیغ نگاه تو قتیل
در ید قدرت تو روحم هست　　کی زند دست بمن عزرائیل
دعوی خلت تو کس چکند　　تو خلیل اللهی و ابن خلیل
کار ما هم همه تفویض بتو　　انت لی خیر نصیر و وکیل

هست مداح تو بیچے هر چند
قوت ناطقه اش گشت کلیل

ای امیر ابو العلا از من سلامی کن قبول　　نور ذات کبریا از من سلامی کن قبول
جانشین مصطفی از من سلامی کن قبول　　وارث شیر خدا از من سلامی کن قبول
از برای مصطفی و مرتضی و سیده　　از برای مجتبی از من سلامی کن قبول

از برائے سیدِ گلگون قبا شاہِ شہید — ای وصیِ مرتضیٰ از من سلامی کن قبول

بہرِ زین العابدین و باقر و جعفر امام — بہرِ موسیٰ و رضا از من سلامی کن قبول

ہم تقی و ہم نقی ہم عسکری ہم مہدی اند — شافعم این چار تا از من سلامی کن قبول

از برائے غوث اعظم شیخ عبد القادرم — رحم کن بہرِ خدا از من سلامی کن قبول

از پئ خواجہ معین الدین شاہِ اولیا — شو معینم یا شہا از من سلامی کن قبول

از پئ خواجہ بہاؤ الحق محمد نقشبند — خواجہ مشکلکشا از من سلامی کن قبول

از پئ نور العلا فیض العلا و ماجدم — از پئ تاج العلا از من سلامی کن قبول

جملہ اولادِ ترا در حضرتت آرم شفیع — استجب ہذا الدعا از من سلامی کن قبول

از برائے شاہ وجہ اللہ پیر و مرشدم — نورِ وجہ اللہ نما از من سلامی کن قبول

این شبِ عرس تو باشد جلوہ فرما یا امیر — مرحبا یا مرحبا از من سلامی کن قبول

بر درت یا سیدی آوردہ ام لختِ جگر — عمر و اقبالش فزا از من سلامی کن قبول

ہمچو سیحے بر درت با صد تمنا آمدم
ای امیر خوش لقا از من سلامی کن قبول

السلام ای ابو العلا محبوبِ اللہ و رسول — رونقِ باغِ وجود و گوہرِ تاجِ قبول

زآسمانِ جود آن ابرِ کرم ہستی کہ تو — کردہ بر عاشقانِ سوختہ شاہا نزول

علم تو بعلم محض و یادِ تو بحرف و صوت
بس همین باشد حصول و بس همین آمد وصول

ساعتی مشغول در یادت نگشتم یا امیر
منقضی عهد شبابم گشت در حرص و فضول

هست امشب عرسِ تو آورده ام عجز و نیاز
کن بلطفِ خود قبول از بهرِ سبطین و بتول

بر درِ خود از کرم جایم عطا کن یا امیر
چند باشم در عظیم آباد غمناک و ملول

آمده بر درگهت یحیائے تو یا بو العُلا
مطلبش در حضرتت باشد همین حرفِ قبول

السلام ای گُل خوش رنگ ز گلزارِ رسول
چلکد از جبهه نورانیت انوارِ رسول

هر چه از ذاتِ همایونِ تو گردد ظاهر
همه اعجاز نبی هست همه آثارِ رسول

جز تو یا سیّدنا کیست که داند بخدا
راز توحیدِ انا مطلبِ اسرارِ رسول

ای ولائے تو خدا فرض نموده بر من
کرد این نکته بیان لعل شکر بارِ رسول

هست تقریرِ تو تفسیرِ حدیثِ نبوی
که کند جز تو بیان مطلبِ گفتارِ رسول

آمدم بر درِ والا تو ای سرورِ دین
بار یابیم ز لطفِ تو بدربارِ رسول

دور از صحبتِ ناجنس مرا دار شها
پی اصحاب نبی و پی انصارِ رسول

عمر بخشا بکرم ساز دراز از سرِ مهر
سیّدی از پی ذرّیتِ اطهارِ رسول

آمده بر درِ والائے تو یحیائے حزین

بندۂ خاص تو پروردۂ سرکار رسولؐ

یا بو العلا سلام من زار کن قبول　　تسلیم این گدائی گنہگار کن قبول
بر آستانت آمده ام بہر بندگی　　این آرزوئے بندۂ بیمار کن قبول
عجز و نیاز بنده لوجه الله الکریم　　ای نور چشم خواجۂ احرار کن قبول
این سکر و ذوق و مستی خود میکنم نثار　　ای از مئی انا شده سرشار کن قبول
صد بار کرده ایم سلام و ہمی کنیم　　از راہ لطف و مہر تو یکبار کن قبول
ہر چند ہیچکاره ام از لطف و مہر خود　　شاہا غلام مہمل و بیکار کن قبول
این صبح وقت عرس تو یا سیدی بو　　از من نیاز و جوشش بسیار کن قبول
مہدی غلام تست پی خدمت درت　　شاہا برائے احمد مختار کن قبول
نذر و نیاز این سگ درگاہ خویش را　　مولا بروح سید ابرار کن قبول
سوز دل و گداز تنم از ہوائی عشق　　یا بو العلا برائے علمدار کن قبول
بیبال و پر فتاده ام اندر قفس اسیر　　آه و فغان مرغ گرفتار کن قبول

یحییٰئے خویش را بغلامی و بندگی
مولا برائے حیدر کرار کن قبول

یا صاحب الجمال و یا صاحب الجلال　　آمد پئ سلام تو یحییٰئے خستہ حال

ای شانت ارفع از صفت و ذکر و یاد و علم
وی برتر از گمان دور از حدِ خیال

ای ذاتِ پاکِ تست منزہ ز چون و چند
خود مثل خود خودی و نباشد ترا مثال

قالِ صحیح یک سخن روح پرورت
انی انا ز لعل لبت جانفزا مقال

از یاد جانفزاے تو داریم ذوق و شوق
وز ذکرِ دلنوازِ تو مستی و وجد و حال

تا عشقِ تو دمار برآرد ز ہستیم
روز الست ساختم از حق ہمین سوال

امشب بود شہا شبِ عرس شریف تو
درخانہ ام بیا ز کرم مرحبا تعال

سولا قبول کن ز رہ بندہ پروری
کا ورده ایم نذرِ تو با جوشِ انفعال

تا بنگری ز لطف بحالِ شکستہ ام
دارم چنین تضرع و زاری و ابتہال

امید وار یک نگہِ لطفِ خاصِ تو
مہدی ستادہ است بپا در صفِ نعال

یحیای خویش را طلبد یا ابو العلا
در مجلس حضور و سراپردهٔ وصال

ردیف المیم

عزم سوئے ابو العلا دارم
آرزوئے ابو العلا دارم

کمتر از قصد کعبہ نیست چو من
شوقِ کوئی ابو العلا دارم

بلی تسخیر این دل وحشی | دام موئے ابوالعلا دارم
کرده ام چشم از دو عالم بند | وا بروئے ابوالعلا دارم
کو بگو گشتنم مدان بے کار | جستجوئے ابوالعلا دارم
بادلِ خائش خودم ہر دم | گفتگوئے ابوالعلا دارم
خویش را ہر نفس چو آئینہ | وا بروئے ابوالعلا دارم
من معطر دماغ آشفتہ | خوش ز بوئے ابوالعلا دارم

طرفہ مستی و ذوق ای سیمے
من ز ہوئے ابوالعلا دارم

مداحِ اہلبیتِ رسولِ خدا منم | از جان غلامِ آلِ نبی الہدےٰ منم
با دوستانِ آلِ نبیؐ دارم اتحاد | وز دشمنان کنارہ گزین وجدا منم
ما را ولائے سیدنا ابوالعلا بس است | در بند فکرِ دنیا و عقبےٰ چرا منم
جان میکنم نثار سرِ آلِ مصطفےٰ | بر نامِ اہلبیتِ محمدؐ فدا منم
از خمِ خاصِ میکدۂ سیرِ ابوالعلا | سرشار دست از مئی انّی انا منم
در دیده ام چو نیست ورائے ابوالعلا | بینندۂ مقامِ ورا را لورا منم

شکرِ خدا کہ از مددِ طالعِ رسا

یحییٰ مرید سیدنا بوالعلا منم

دایم خیال سید سادات میکنم
مشتاقی و مراقبۂ ذات میکنم

از لوح دل خیال دوئی کرده ایم محو
هستی محض خویشتن اثبات میکنم

از فیض بوالعلا شہ مشکلکشای خود
حل عقود جملہ مہمات میکنم

از نسبت صحیح اسیر ابوالعلا
دایم تصرفات و کرامات میکنم

یحییٰ ز طوف مرقد سید ابوالعلا
جمع ثواب حج و زیارات میکنم

دوش شکل بوالعلا را دیده ام
بیحجابانہ خدا را دیده ام

در جمال بیمثال بوالعلا
مصطفیٰ و مرتضیٰ را دیده ام

حسن وجہ اللہ اندر روی او
من بدین چشم آشکارا دیده ام

اللہ اللہ در جمال بوالعلا
جلوۂ اِنّی اَنَا را دیده ام

چون نیم خود رفتیم ای یحییٰ بخود
در خود خود بوالعلا را دیده ام

از مئی اِنّی اَنَا اللہ العلی مستانہ ام
بر جمال بیمثال بوالعلا دیوانہ ام

از خودی خود رهیده ایم عشق بوالعلا
گرچہ اندر چشم خود بینان ز خود بیگانہ ام

مست شد ہوشم ز تاثیرِ نگاہِ پاکِ او
بر درِ سید گدائی سیکنم و می برند
در غم و دردِ فراقِ بو العلا بیتاب کرد
شمع روئے بو العلا نورِ انا نور اللہ است
ہست اندر دامِ عشقِ بو العلا جانم اسیر
یافتہ دل لذتِ عشقِ جنابِ بو العلا

من ندارم خبر از خود کہ ہستم یا نہ ام
رشکِ شاہانِ جہان بر شوکتِ شاہانہ ام
ہمدمان را از تہِ دل آہ بیتابانہ ام
من فدائی شمع روئی پاک چون پروانہ ام
منکر از انکار اندر وضعِ آزادانہ ام
از مئی انی انا اللہ بیر چہ شد بیگانہ ام

ہر طرف یحییٰ درخشانست نورِ بو العلا
اللہ اللہ اللہ اللہ جلوۂ جانانہ ام

ما مظہرِ خاصِ کبریائیم
از جانبِ والدِ مکرّم +
ہستم حسنی ز سوئے مادر
جدِ پدرم شہِ خراسان
غوثِ پاک ست جدِ مادر
زین نسبتِ عالیِ سیادت
ما در حسب و نسب شہ یفیم

از نورِ علیِ مرتضائیم
فرزندِ شہیدِ کربلائیم
اولادِ امامِ مجتبائیم
در خدمتِ شہِ رضائیم
زندہ کنِ دینِ مصطفائیم
دعوے کنِ انتی انائیم
ما سیدِ قوم و مقتدائیم

ما چشم و چراغ کائناتیم
ما بر ثقلین بادشاہیم

یحیی بہ این ہمہ کمالات
خاک در پاک بوالعلائیم +

اسیر طرۂ گیسوئے بوالعلا شدہ ام
رہین سلسلۂ موئے بوالعلا شدہ ام

منم خبیر ز سر فتم وجہ اللہ
بہر طرف کہ شدم سوئے بوالعلا شدہ ام

مرا ز نگہت فردوس بعد ازین چہ غرض
چو تر دماغ ز خوشبوئے بوالعلا شدہ ام

منم کہ روضۂ رضوان نثار من باشد
بطوع دل چو رضاجوئے بوالعلا شدہ ام

برین گواہ خدا و شہادتش کافیست
قتیل تیغ دو ابروئے بوالعلا شدہ ام

کشند سرمہ ملائک بدیدہ از خاکم
کہ من غبار سر کوئے بوالعلا شدہ ام

بمعرکہ صف اعدا تمام برہم زد
فدائے قوت و نیروئے بوالعلا شدہ ام

ز نارسائی و ناکردہ کارئے خود آہ
منم کہ منفعل از روئے بوالعلا شدہ ام

چرا نہ نعرۂ انی انا کنم یحیی
کہ مست از اثر ہوئے بوالعلا شدہ ام

توسل از رسول اللہ بیرو گریہ دارم
کہ یحیی دستگیر خویش ابن مرتضیٰ دارم

مرنج از من اگر سودائے عشق بوالعلا دارم
کہ ای ناصح بعشق بوالعلا عشق خدا دارم

چه غم از عقدهای مشکل اندر کار من افتاد
امیر بوالعلا ابن علی مشکلکشا دارم

چرا باشم بجا جیبهای خود درمانده و مضطر
که من چون بوالعلا مشکلکشا حاجت روا دارم

منم از چشم مست بوالعلا مست می وحدت
از آن رو بر لب خود نعرهٔ انی انا دارم

ز اعجاز مسیح و حکمت لقمان غرض نبود
نگاه بوالعلا را بهر درد خود دوا دارم

کشندم بر سر دار از ره عشق بوالعلا یحیی
نه بیم سر ز عشق و دار بهر خود روا دارم

بوالعلا سیدنا روز و شبت یاد کنم
غرضم اینکه ز دیدار تو دل شاد کنم

روزی ای شاه اگر رنجه قدم فرمائی
دل ویرانهٔ وحشت زده آباد کنم

گر به مسترشدی خویش مرا بنوازی
مرشد خلق شوم دین حق ارشاد کنم

ای گل روی تو ای نو گل گلزار رسول
روز و شب ناله چو مرغان چمن زاد کنم

هر شب از درد دل زار بهجرت شاها
آه بر آه کنم ناله و فریاد کنم

عاقبت در غمت ای دلبر شیرین حرکات
تیشه بر سر زنم و جرأت فرهاد کنم

خوش سر و کار من دلشده با تو افتاد
از غم هر دو جهان جان و دل آزاد کنم

اکبرآباد بود منزل جانان یحیی
خیز کانجا روم و غمکده بنیاد کنم

یا بو العلا یا بو العلا مشتاق دیدار توام — دارم تمنای لقا مشتاق دیدار توام

بهر خدا و مصطفی بهر علی مرتضی — مارا جمال خود نما مشتاق دیدار توام

ای صدر جمع اولیا کان کرم بحر عطا — وی خواجهٔ هر دو سرا مشتاق دیدار توام

ای جلوهٔ حسن قدم از محمله بیرون قدم — بنما جمال خود مرا مشتاق دیدار توام

از بادهٔ انی انا من مست گردیدم شها — اکنون ز دل آید ندا مشتاق دیدار توام

مشتاق دیدار توام جانان طلبگار توام — هم از تو میخواهم ترا مشتاق دیدار توام

هر دم خیال روی تو و در سر هوای موی تو — روز و شب و صبح و مسا مشتاق دیدار توام

رنجیده ام از دوریت منالم از مهجوریت — ای درد جانم را دوا مشتاق دیدار توام

نالم ز هجرت هر نفس فریادیم فریادرس — از درد دوری ده شفا مشتاق دیدار توام

از غم شها آزاد کن وز دور دستان یاد کن — تا کی من و رنج و بلا مشتاق دیدار توام

یحیی ای غلام خاص تو شیدا با اخلاص تو
گوید بشوق مع التجا مشتاق دیدار توام

واقفی یا بو العلا از سوز ساز سینه ام — آگهی یا سیدی از حسرت دیرینه ام

روی نیکویت که عکس حسن ذات مطلق است — پرتوافگن هست اندر قلب چون آئینه ام

غیر هوای زلف تو اندر سرم نبود شها — غیر سودای رخت در سینهٔ بیکینه ام

شاه استغنایم از فیض اسیر بوالعلا — منگر اندر کهنه دلق و خرقهٔ پشمینه ام

روز شنبه گر نظر آید جمال بوالعلا
باشد ای یحیای خوش طالع همان آدینه ام

خوش آنکه ترک صحبت پیر و جوان کنم — اعراض از معیت اهل زمان کنم

بر حال زار خویش نمایم گریه ها — اشک از دو دیده ریزم و دریا روان کنم

عمری که هست هر نفسش سود آخرت — آن را بلهو و بیهدگی چون زیان کنم

این عز و جاه فقر کز الفقر فخر ست — در آرزوی مال چرا رایگان کنم

از هر چه هست قطع تعلق مناسب ست — خود را جلیس حلقهٔ خود رفتگان کنم

لب بندم از حدیث خود و گفتگوی غیر — در یاد دلنواز خود آه و فغان کنم

اسرار عشق را نکنم فاش و آشکار — این نکته را چو روح بقالب نهان کنم

دعوای عشق و نشار توحید خویش را — فارغ شوم ز غیر خود و امتحان کنم

رازی که هست در پس صد پرده محتجب — با سالکان راه محبت عیان کنم

دارم بتی که ماه بود پیش او خجل — دل چاک در جدائی او چون کتان کنم

در نقش بنگریم تماشای نقشبند — از لوح دل چو محو خیال بتان کنم

چشمی که بهر دیدن خود داده اند لیس — بندش کنون ز دیدن نادیدگان کنم

ذکرِ شریف حضرتِ سیّد ابو العلا
یحییٰ خموش باشم و وردِ زبان کنم

بہر سو چشم بکشودم جمالِ بو العلا دیدم
جہان را ہمچو یک آئینہ سیّد نما دیدم

تجلی کرد نورِ بو العلا از عالمِ تنزیہ
چو در عالم نظر کردم جمالش بر ملا دیدم

نہ من بے بو العلا باشم نہ ہمین بو العلا با شد
کہ در دینِ موحد فرق کردن ناروا دیدم

مرا در عالمِ لاہوت عشقِ بو العلا بودہ
چو در ناسوت پیوستم چگویم تا کجا دیدم

کہ میگوید کہ حق صورت نہ بندد چشم وا سازد
لبشکل بو العلا اینک جمالِ کبریا دیدم

عجب حسن و جمالِ بیمثالِ بو العلا باشد
کہ خود حسن و جمالش را بحسن خود فدا دیدم

زچشمِ مستِ سیّد طرفہ مستی یافتم یحییٰ
کہ دل را مست از عشقِ علی و مصطفیٰ دیدم

حبِ فرزندِ مصطفیٰ دارم
عشقِ سیّد ابو العلا دارم

از نگاہِ جنابِ سیّد پاک
مستیِ بادۂ آنا دارم

خاکِ قبرِ مبارکش بے خود
کحلِ ما زاغ و ما طغیٰ دارم

نامِ سیّد ابو العلا صاحب
پئے ہر دردِ خود دوا دارم

بر جمالِ امیرِ ابن امیر
دلِ دیوانہ مبتلا دارم

قولِ حق گویم و ندارم بیم * دار را بهرِ خود روا دارم

نثارِ عشقِ بوالعلا تیجی
همه از مستی انا دارم

حظِّ سرِّ الستر ز فیضِ بوالعلائی یافتم
چون گدائی بر درش کردم خدائی یافتم

عشقِ او آزاد کرد از قیدِ این و آن مرا
صد تعلق در طریقِ پارسائی یافتم

شهریاران را بشاهی نیست آن الحق نصیب
انچه بر درگاهِ پاکش از گدائی یافتم

جبهه سائی بر درِ من میکنند جن و بشر
این همه بر درگهش از جبهه سائی یافتم

بر گلِ روی جنابِ مستطابِ بوالعلا
همچو بلبل منصبِ نغمه سرائی یافتم

سرمه از خاکِ مزارِ بوالعلا کردم بچشم
در دل و جان آئینه سان روشنائی یافتم

مستِ توحیدیم از فیضِ نگاهِ بوالعلا
للّٰهِ الحمد از دوئی یحیی رهائی یافتم

من غلامِ ابوالعلا هستم
مستِ جامِ ابوالعلا هستم

هستم از بندِ غیریت آزاد
قیدِ دامِ ابوالعلا هستم

مستِ توحیدِ ناب و سرّ الستر
از کلامِ ابوالعلا هستم

تابعِ حکمِ من بود ثقلین
من چو رامِ ابوالعلا هستم

نامور در جهانم ای یحییٰ
محو نامِ ابو العلا استم

من بعشقِ ابو العلا شادم
از همه رنج و درد آزادم

عکسِ حسنِ امیرِ پر تنویر
در دلم هست خانه آبادم

هست شیرین کلام خسرو ما
کیستم من غلامِ فرهادم

تا شدم محوِ یادِ سیدنا
رفت علم خودے هم از یادم

رنج و محنت کشیده ام بیحد
ابنِ مشکلکشا کن امدادم

تا بگوشِ مبارکت نرسید
بی اثر هست آه و فریادم

پای اندر رکابم ای یحییٰ
عازمِ شهر اکبر آبادم

بفقیرِ بو العلا گردید نامم
ز فیضِ بو العلا پرگشت جامم

چو کردم بر درِ پاکش غلامی
زمین و آسمان گشته غلامم

دوائی دردِ من عیسیٰ چه داند
بود در کامِ او پوشیده کامم

دوم اندر رکابِ سیدِ پاک
چه می پرسی ز عز و احتشامم

جنونِ بو العلا داریم در سر
نباشد ترس از طعن و ملامم

زشعرِ من مشو آزرده ناصح
بہین شوقِ تمنّا و غرامم

دران شہری کہ باشد مرقدِ او
بود دلکش تر از دار السلام

اسیری در طریقِ بوالعلائی
رہا فرمود از ہر قید و دامم

کلیمِ عہدِ خود ہستیم یحیی
کہ من با سیّدِ خود ہمکلامم

دل و جان را فدائی حسنِ پاکِ بوالعلا کردیم
نثارِ نجبۂ آلِ حبیبِ کبریا کردیم

دل و جان چیست قدر و قیمتی ہرگز نمیدارد
خودی و ہستی و ایمان و دین جابفدا کردیم

خودی و ہستی و ایمان و دین ہم کم بود واللہ
نثارِ او بلاگردانِ او شکرِ انا کردیم

بود شکرِ انا البتہ شایانِ قبولِ او
چہ خوش کردیم تا قربانِ ابنِ مرتضی اکردیم

مریدآن طریقِ بوالعلائی راگو یحیی
کہ سر بازید و باید کرد حالا انچہ ما کردیم

غلامِ بوالعلایم فخرِ شاہانِ جہان ہستم
زمین بوسِ درش ہستم برفعت آسمان ہستم

بیا در من تماشا کن جمالِ بوالعلا بنگر
کہ من آئینہ سان گویا نشانِ بے نشان ہستم

شدم از چشمِ مستِ بوالعلا مستِ مئے وحدت
زصہبائے انا الحق جرعہ بخشِ عارفان ہستم

شدہ اقبال و دولت ہمکنار و ہمعنانِ خود
کہ من اندر رکابِ شہسوارِ خود دوان ہستم

توشاہا بر سپہرِ فقر خورشیدِ جہانتابی
من اندر شعشعانِ نورِ پاکت ذرۂ ساں ہستم

خدا را رحم کن بر حالِ زارم از کرم بنگر
ز دردِ دوریت رنجور و بیتاب و تواں ہستم

گذشتم از سرِ مطلب بعشقِ بوالعلا یحییٰ
بحمد اللہ فارغ از سرِ سود و زیاں ہستم

غلامِ بوالعلایم از مئ اِنّی اَنَا مستم
بذوقِ عشقِ اللہ و نبی و مرتضیٰ ہستم

مرا با بوالعلا در عالمِ لاہوت عہدی بود
بران عہد و قرارم ثابت و با بوالعلا ہستم

بعشقِ بوالعلا گفتم اگر چیزی مرنج از من
نباشد رخنہ اندر شرع چون من ناصحا ہستم

شبی در خویشتن دیدم جمالِ او نظر آمد
ہنوز از لذتِ آن جلوۂ حیرت فزا ہستم

ز لوحِ سینہ ام شد محو حرفِ اسم و رسمِ خود
بذوقِ یادِ آن محبوبِ خاصِ کبریا ہستم

نباشد در میانِ ما و او فرق اعتباری ہم
بعشقِ بوالعلا ہستم بعشقِ خویش یا ہستم

ز چشمِ مستِ سیّد مستیی داریم ای یحییٰ
سخن مستانہ گویم زان نگاہِ خود ربا ہستم

بعشقِ بوالعلا دیوانہ ہستم
ز غیرِ بوالعلا بیگانہ ہستم

منم شمعِ شبستانِ محبت
ببزمِ بوالعلا پروانہ ہستم

ز تاثیرِ نگاہِ مستِ سیّد
ز صہبائے اَنَا مستانہ ہستم

اسیرِ دامِ عشقِ بوالعلایم | بصورت گرچه آزادانه هستم
شدم در لذتِ عشقش چنان گم | نمیدانم که هستم یا نه هستم
ربود از خویش و هم در خویش گم کرد | فدائے جلوهٔ جانانه هستم
بیان سازند عالم عشقبازان | بعشقِ بوالعلا افسانه هستم
ببوئے آن سرِ موئے مبارک | دلِ صد چاک همچون شانه هستم
بهجرِ بوالعلا سازیم فریاد | مریدِ استن حنانه هستم
نترسم در رهِ عشق از ملامت | ز لعنِ خلق بیباکانه هستم
شمارد خلق از اهلِ جنونم | ولے بهتر ز صد فرزانه هستم
فدائے بوالعلا کردم دل و جان | فدائے همتِ مردانه هستم

زجامِ بوالعلا مستیم تیمی
نثارِ ساقی و پیمانه هستم

من غلامِ باوفائے سیدم | محو و مشتاقِ لقائے سیدم
حاصلم گردد حیاتِ جاودان | جان رود گر زیرِ پائے سیدم
اشکِ سرخ از دیدهٔ من میچکد | یاد می آید چو جائے سیدم
روزِ محشر باشد از بهرِ نجات | کافی و وافی ولائے سیدم

دولتِ کونین باید جان و دل ‖ یابد از دولتسرای سیدم
سینهٔ من صاف شد آئینه سان ‖ از صفا و از ضیای سیدم
شاد شاد آییم در میدان حشر ‖ بر سرم باشد لوای سیدم
دست بردارید از من همدمان ‖ آنچه من هستم برای سیدم
من برای خود چه سازم اختیار ‖ زانکه رایم هست رای سیدم
شد سرِ سودائیم پُر چون حباب ‖ لِلّٰہِ الحمد از هوای سیدم
بی نیازی دارم از خلقِ جهان ‖ من غنی دل از عطای سیدم
دین و ایمان جان و دل قربان کنید ‖ عشقبازان برادای سیدم
داروی دردِ دلِ هر دردمند ‖ هست در دار الشفای سیدم
بینوائی می کنم بر درگهش ‖ آرزومندِ لقای سیدم

بازمی خوانیم تیجے اگوش کن
یک غزل اندر ثنای سیدم

جان و ایمان کن فدای سیدم ‖ تا شود حاصل رضای سیدم
مقتدای اسود و احمر شوی ‖ گر نمائی اقتدای سیدم
مست کرد از بادهٔ اِنّی اَنا ‖ یک نگاهِ خود ربای سیدم

یا بی از قولِ جُنید اے دل نشان — سر بیفگن در قبائے سیدم

موجِ سبحانی زند در سینہ جوش — بشنوی گر نعرہائے سیدم

لذتِ اِنّی اَنَا یابے دلا — گر شوی مستِ انائے سیدم

ہر طرف بینم جمالِ بُوالعلا — نیست در چشم سوائے سیدم

درو رائتُم الو رائتُم الورا — من نمی بینم ورائے سیدم

یک نظر بنما جمالِ بُوالعلا — در خودِ خود آئے خدائے سیدم

آشنا با ہستیٔ مطلق شدہ — گشت تا دل آشنائے سیدم

ابتدایش انتہائے اولیاست — کس چہ داند انتہائے سیدم

واقفِ اسرارِ قرآنِ شریف — فہم سازد مدعائے سیدم

خاکِ من شد سرمۂ چشمِ ملک — گیستم من خاکِ پائے سیدم

سینۂ من وادئے ایمن بود — از پیاپے جلوہائے سیدم

تم بادنے نکتہ ریحے بود
از حدیثِ جانفزائے سیدم

جنابِ بُوالعلا باشد امیرم — امیرِ دستگیرِ بے نظیرم

دلا بر آستانِ پاکِ سید — فقیرم من فقیرم من فقیرم

چه باک ار بپاشی من شکست از غم — که باشد بو العلایم دستگیرم
مرا تعلیم عشق بو العلا کرد — جناب شاه وجه الله پیرم
بود مقهور نفس سرکش من — مرید ابن شاه قلعه گیرم
بود مهارا گریز از دین و دینا — ز شوق و عشق او بود گریزم
ز قید دو جهان آزاد هستم — من اندر دام عشق او اسیرم
غزلخوانم بمدح سید پاک — رود از عرش بالاتر صفیرم

نه بگذاریم تیغے تا قیامت
اگر دامان پاکش را بگیرم

خیال جمال تو دارد دلم — سرشتند عشقت با آب و گلم
شود حاصلم مدعائے دلی — بشارت شود گر همه حاصلم
ز ذکر شریف تو یا بو العلا — عجب حالتی هست در محفلم
زرد ز الست ای حبیب خدا — تو مائل بمن من بتو مائلم
بود شغل و ذکرم تعلق بتو — نه من اهل ذکرم نه من شاغلم
نه بینم رخت لیکن از چشم تو — بود علم و ادراک خود حائلم
ز خود بیخبر کن بخود آشنا — که من از خود اسے خود نما غافلم

نمودیم دیوانگی اختیار	کہ گویند صاحبدلان عاقلم
شہا جودت از نسبتِ خود ببخش	زبس سست رفتارم و کاہلم
توئی ابنِ مشکلکشا یا امیر	بکن حلِ ہر عقدۂ مشکلم

تمنائے تیسے است کاندر لحد
رود دفترِ نعتِ تو شاملم

شہا بندہ تا زندہ ام بندہ ام	بدرگاہِ پاکت سر افگندہ ام
زانوارِ فیضِ تو یا بوالعلا	چو خورشید رخشندہ تابندہ ام
بذکرِ تو مشغول مانم شہا	کنم وردِ نامِ تو تا زندہ ام
ندارم سروکارِ دنیا و دین	دل از ماسوی اللہ برکندہ ام
بود در تمنائے دیدارِ تو	اگر گریہ باشد وگر خندہ ام
بود روحم آنجا کہ شاہا توئی	بظاہر درین شہر باشندہ ام

حضورِ تو گاہے میسر نشد
زبیجائے مشتاق تر ماندہ ام

بوالعلا مشتاقِ دیدارت منم	بیقرار و عاشقِ زارت منم
بر منِ بی بال پر کن التفات	وارہان از غم گرفتارت منم

کن غلامِ خاصِ خود را سرفراز
خود تو فرمودی خریدارت منم

نیست اندر دیدۂ من غیرِ تو
از مئی توحیدِ سرشارت منم

دمبدم بر من تجلّی بادت
زانکه مطلع بهرِ انظارت منم

پرتوِ نورم بود خورشید و ماه
غرق در دریائے انوارت منم

دست بستہ ہمچو بیچارئے گدا
با ادب حاضر بسرکارت منم

یادِ ایامی کہ در شهرِ تو منزل داشتم
بر مزارت بود حاصل انچہ در دل داشتم

حسن وجہ اللہ تماشامی نمودم با امیر
بر رخِ تو پیشِ چشم خود مقابل داشتم

یادِ ایامیکہ در شوقِ مزارِ پاکِ تو
روز و شب چون مہر دستِ قطعِ منازل داشتم

بر مزارِ نور آگینِ تو بودم جبہہ سا
از حضورت دولتِ کونین حاصل داشتم

از مزارِ پاکِ تو مشکلکشائی می شدی
انچہ ای مشکلکشا مشکل ز مشکل داشتم

بیحجابانہ تماشائے جمالت کردمی
نہ حجابی داشتم نہ پردۂ حائل داشتم

چون نہ در عشقِ تو چون بیچارئے شدی حاصل کمال
زانکہ وجہ اللہ شیخ و پیرِ کامل داشتم

ما خدائیم و خدائے می کنیم
بر دو عالم بادشاہی می کنیم

هم نبوّت هم ولایت از منست
مصطفائی مرتضائی می کنیم

در ردائے مصطفےٰ و مرتضیٰ
اشکار اکبریائی می کنیم

چون غرورِ حُسن مستم می کند
شکلِ حیدر خودنمائی می کنیم

چون شوم بر حُسنِ یحییٰ مبتلا
اشکار ابوالعلائی می کنیم

از جورِ فلک تباه حالم
زین قید خلاص شد محالم

این زندگیست بدتر از مرگ
از زیستنم بود ملالم

در پنجرهٔ جفائے گردون
شد ریخته و شکسته بالم

بگذشت و بگذرد دنیا
در رنج و ملال ماه و سالم

یا سیّدنا بدادِ من رس
تا چند ز جورِ چرخ نالم

الحال نماند تابِ دردے
یا سیّدنا انا حالم

بر درگہت آمدست یحییٰ
ای شاه مساز رد سوالم

ای نامِ تو زینتِ زبانم
وے ذکرِ تو راحتِ روانم

باشد سرِ پاکِ تو سلامت
غم چیست اگر شہا نمانم

پیوند بده شکست مارا
از زمرهٔ دل شکستگانم

تا چند صبر کنم بدوری تو
کن رحم که سخت بیچانم

تو خسرو کشور یقینی
من صورت و هیچ گمانم

در مهلکها شدم گرفتار
از لطف بده خط امانم

یا سید تا بکی شب بکهار
بر خاطر خلق بس گرانم

این مطلع سعدی است یحیی
گر ذوق به پیش شاه خوانم

گر دست دهد هزار جانم
در پای مبارکت فشانم

یا ابو العلا بہجر تو فریاد می کنیم
فریاد می کنیم و ترا یاد می کنیم

دارم بدل خیال جمال تو یا امیر
دشت سرای خویشتن آباد می کنیم

هر چند دوری تو زبس بخ میدهد
دل برامید وصل لبی شاد می کنیم

در اشتیاق گلرخ تو یا ابو العلا
شور و فغان چو مرغ چمن زاد میکنیم

برلوح دل شبیه جمال تو می کشیم
گویا که کامرانی و بهزاد می کنیم

شعری که در خیال دو چشم تو گفته ام
انصاف می کنیم و بران صاد میکنیم

یحیی شدیم در وطن از بسکه بی نشان

در شهر شاه خانه بنیاد می کنیم

غلامِ حضرتِ شاهم دگر نمیدانم
ز نورِ شاه چو ماهم دگر نمیدانم

بر آستانهٔ سید فتاده ام بنیاز
بس ست عزّت و جاهم دگر نمیدانم

بباغِ حضرتِ سید ابو العلا حسنا
چو تازه برگ گیاهم دگر نمیدانم

بر آستانهٔ تو یا امیر ابن امیر
امیدوارِ نگاهم دگر نمیدانم

منم که بر درِ پاکت امیدوارِ کرم
فتاده شام و پگاهم دگر نمیدانم

بصد نیاز سر خود بسجده افگنده
ز حق وصالِ تو خواهم دگر نمیدانم

در جنابِ امیر ابو العلا تکیه‌ام
بس ست پشت و پناهم دگر نمیدانم

بر درِ سید گدائی ساختم
در گدائی بادشاهی ساختم

دیدم اندر خود جمالِ بو العلا
با خودی چون آشنائی ساختم

در جمالِ حق مثالِ بو العلا
سیرِ انوارِ خدائی ساختم

جبهه سا شد بر درِ من جن و انس
بر درش چون جبهه سائی ساختم

کارِ منصور و جنید و بایزید
در طریقِ بو العلائی ساختم

بینوایان را شدم من چاره ساز
بر درش تا بینوائی ساختم

در طریقِ بوالعلا گشتم مُرید
گمرہان را رہنمائی ساختم

بلبل آسا برگل روئی امیر
روز و شب نغمہ سرائی ساختم

گشتم ای یحییٰ مُریدِ پیرِ عشق
قطع ربطِ پارسائی ساختم

من بہ وجہ اللہ حسنِ بوالعلا نگریستم
بیحجابانہ جمالِ کبریا نگریستم

چون زخود بیگذشتم در بر خویش گشتم مبتلا
در جمالِ بوالعلا حسنِ خدا نگریستم

آشکارا حسنِ وجہ اللہ باشد ہر طرف
من بحُسنِ سیّد او را برملا نگریستم

آستانِ بو حاجت روای کائنات
سر فگندہ بر درش شاہ و گدا نگریستم

در طریقِ بوالعلا توحید باشد موجزن
آشکارا جلوۂ انّی انا نگریستم

چشمِ من جز تو نہ بیند آنچہ می بیند توئی
ہر چہ دیدم آنچہ می بینم ترا نگریستم

ذاتِ پاکِ سیّد الساداتِ یحییٰ بالحق
چون علیِ مرتضیٰ مشکلکشا نگریستم

شہا بلبلِ نغمہ خوانِ توام
کمین بندہ از بندگانِ توام

ہمین کار دارم زر و زرِ الست
ثناگو بر روح و روانِ توام

بنامِ تو قربان کنم جان و دل
بجان عاشقِ عاشقانِ توام

ندارم بر خویشتن اختیار
ازان توام من ازان توام

نترسم ز آسیب گردون دون
چو یا سیدی در امان توام

مرا قوت افزائے یا بو العلا
کہ من بو العلائی جوان توام

بکن سر بلند ای امیر کبیر
سر افگندہ بر آستان توام

شہا رحم کن رحم کن رحم کن
کہ درماندہ و ناتوان توام

ز لعل لب خود مرا کام دہ
کہ یحییٰ یای شیرین زبان توام

بر در سیدنا خاک شدم خاک شدم
تیرگی رفت زمین پاک شدم پاک شدم

تا وہد چاک مرا سیدنا ربط وصال
پا ز سر کردم و با دامن صد چاک شدم

بو العلا دست من خستہ گرفت و بر داشت
از شکست دو جہان ایمن و بیباک شدم

سید پاک مرا عارف خود فرمودہ
در رہ عشق و فنا صاحب ادراک شدم

نسبت سیدنا تا بدل من جا کرد
بندۂ ذریت صاحب لولاک شدم

ز اکبر آباد از آن روز کہ گشتم مہجور
زار و رنجور شدم خستہ و غمناک شدم

قطع کردیم رہ عشق و محبت یحییٰ
للہ الحمد کہ مردانہ و چالاک شدم

غلام سید ذیشان خویشم | گدائے درگہہ سلطان خویشم
جمال بو العلا دیدیم در خود | فدائے بو العلا قربان خویشم
نثار بو العلا کردیم خود را | فدائے خود بلا گردان خویشم
بروئش حسن وجہ اللہ دیدیم | فدائے جلوۂ جانان خویشم
جناب بو العلا سازد شفاعت | نباشد ترس از عصیان خویشم
منم مداح آل شاہ لولاک | چو حسان اندرین دوران خویشم

شوم عارف بذات سید پاک
اگر یحییٰ شود عرفان خویشم

شہا ز نیک و بد خود خبر نمیدارم | سوائے یاد تو کارے دگر نمیدارم
ہر آنچہ در دلم آید کنم بلا تشویش | کہ بر امید تو از کس خطر نمیدارم
مرا گدائی تو خوشتر است از شاہی | ہوائے جاہ و حشم مال و زر نمیدارم
علاج درد دل من ز غیر نتوان شد | بجز تو سید نا چارہ گر نمیدارم
اگر رود سر من گو برود سے نبود | کہ من بعشق تو پروائے سر نمیدارم
بسان رسم بحریم تو یا اسیر کبیر | شکستہ پشت ز غم بال و پر نمیدارم

بجز محبت و عشق ابو العلا تو یحییٰ

بخود چو غور نمودم هنر نمیدارم

غلامِ بو العلاہستیم ہستیم
زجامِ بو العلا مستیم مستیم

شدم آزاد از ہر قید و خود را
بدامِ بو العلا بستیم بستیم

نثارِ بو العلا سازیم خود را
ہرین سوگند از روزِ الستیم

بخود بستم زفیضِ سیدِ پاک
زخود از قیدِ خود چون پاک رستیم

مرا شد دولتِ کونین حاصل
گدایانه بدرگاہش نشستیم

نمودم چاک دامانِ خودی را
براہِ بیخودی چالاک دستیم

زکفر و دین نیم آگاہ تیغی
مریدِ سید و سید پرستیم

اشتیاقِ اکبر آباد ست در جان و دلم
طینتِ آن سرزمین شد مضجعِ آب و گلم

کی بود یارب که باشد اکبر آبادِ شریف
جای من با وای من ہم مضجعم ہم منزلم

مجلسِ من از حدیثِ بو العلا نورانیست
نیست جز ذکرِ شریفِ بو العلا در محفلم

گرچه دورم از مزارِ پاکِ او صد مرحله
فیضِ او ہر دم رسد بی بود حجاب حایلم

جز بعشقِ بو العلا و ربط با آن حق نما
راستی ای ہمدم اگر پرسی بنا شد حاصلم

نسبتِ او ازمی توحید مارا مست کرد
بر طریقِ عالیِ آن شاه زنجیرِ و مایلم

یافتم فیضِ امیرِ بی نظیرِ باکمال
در رهِ فقر و فنا و عشق شیخِ کاملم

بوالعلا مشکل‌کشا و جدِ او مشکل‌کشا
نیست غم افتاد اگر در کارِ باطن مشکلم

هست یحیی آرزوی من همین کاندر لحد
دفترِ اشعارِ نعتِ شاه ماند شاملم

بر خیالش دیدهٔ غمدیده را پرخون کنم
گر بچشمش بنگرم از بیقراری چون کنم

چون خیالِ گلرخِ او بگذرد اندر دلم
دامنِ دل جیبِ جان از اشکِ خون گلگون کنم

عشقِ او در جان و دل آمیخت چون شیر و شکر
واعظا بر گفتهٔ تو کی ز دل بیرون کنم

روز و شب صبح و مسا در وصفِ قدرِ بوالعلا
مصرعی برجسته ای همدمان موزون کنم

میشوم یحیی از صهبای فنا و عشق مست
چون بدل یکدم خیالِ آن لبِ میگون کنم

از آن زمان که مریدِ ابوالعلا شده ام
براهِ فقر و فنا مردِ باخدا شده ام

زند ز سینهٔ من جوشِ فیضِ مرتضوی
که من اویسیِ فرزندِ مرتضی شده ام

منم که زنده نمودم طریقهٔ منصور
ز فیضِ سیدنا قایلِ انا شده ام

لوای سیدنا کرد سایه تا بسرم
بجمعِ اهلِ فنا صاحبِ لوا شده ام

چرا نه من بوفا و صفا شوم مشهور
غلامِ ابن امیرِ ابوالوفا شده ام

بحسنِ سیدنا دیده ایم وجه الله — بیا بیا که خدا بین خدا نما شده ام

بر آستانهٔ حضرت ابوالعلا یحییٰ
گذشته ام ز سرِ شاهی و گدا شده ام

هر طرف جلوهٔ خدا دیدم — هر چه دیدم ابوالعلا دیدم
بندگانِ جناب سید را — مستیِ عشق مرتضیٰ دیدم
درگاهِ امیر ابنِ امیر — قوتِ شاهِ هل اتیٰ دیدم
بود از الوراست آنچه خفی — در رخِ شاه برملا دیدم
خاکِ درگاهِ سید السادات — از پیٔ دردِ دل دوا دیدم
یافتم آنچه جستم اندر خود — خویشتن را خدا نما دیدم

در جمالِ ابوالعلا یحییٰ
جلوهٔ شاهدِ آنا دیدم

فدائے اہلبیتِ مصطفائیم — غلامِ خاصِ سید بوالعلائیم
منم مستوجبِ الطافِ سید — یکی از بندگانِ مرتضائیم
بگویم از زبانِ مہدیٔ پاک — که خاکِ راہِ شاہِ کربلائیم
بود در اختیارم ہر دو عالم — غلامی از غلامانِ رضائیم

بحسنِ شاہِ وجہ اللہ دیدیم
بود بر فرقِ من ظلِ امامت
منم سلطانِ ملکِ کُنتُ کنزاً
فتد در علوے وسفلی تزلزل
حیاتِ جاودان دادند ما را
چو بلبل بر گلِ رخسارِ سیّد

کنون حق گوئی حق بین حق نمائیم
بجمعِ عارفان صاحب لوائیم
بصورت گرچہ عور و بینوائیم
بمستی گر سرِ دعوائے آئیم
قتیلِ ابروئے آن دلربائیم
غزلخوانیم و دُردِ دل سرائیم

شدم مستِ مئ توحید بیدم
نثارِ جلوهٔ آلِ عبائیم

بو العلا بندهٔ درگاہِ ہستم شادم
از دما غم برود نشارِ توحید کجا
الفتِ پیرِ مغان از دلِ من کے برود
خویش را از ہمہ تقیید نمودہ آزاد
عمر بر باد نمودم بسرِ دیر و حرم
با تو آمیختم و طرفہ حلاوت دارم

ازمئ حب وتولائے تو مستم شادم
مست یا سیدی از جامِ الستم شادم
بندہ از روزِ ازل بادہ پرستم شادم
اندرین سلسلۂ پاکِ تو بستم شادم
بردرِ پاکِ تو اکنون بنشستم شادم
سیدی از ہمہ پیوند گسستم شادم

خرقۂ ہستئ خود پارہ نمودم بیدم

کامده دامن آن شاه بدستم شادم

بیحرف وصوت قایل اِنّی انا منم
وان کلمهٔ علیّ و نبیّ و خدا منم

در هر چه بنگرید نمودار بوده ایم
از تحت تا بفوق و ورار الورا منم

گاهی بشکلِ احمدِ مختار آمدیم
گاهی بشانِ حیدرِ خیبر کشا منم

ما سیّدیم و واله و شیدائی ستیدیم
وان نسبتِ سیادتِ آلِ عبا منم

عالم تمام مظهرِ اسمائی من بود
نامم محمّدست و درین نامها منم

جانبخش مردگانم و انفاس عیسوی
حلّالِ مشکلاتم و حاجت روا منم

در شکلِ بوالعلا شده کردم قیامتی
یحیی کنون ندائی جهان بوالعلا منم

بیادِ شاه دلِ خویش شاد میسازم
بهر زبان و بهر لفظ یاد می سازم

مرید سیّدنا گشته ایم از دل و جان
نگر بغور که کارِ مراد می سازم

بیادِ سیّدنا هر غزل که می گویم
بر آن غزل ز کفِ عشق صاد میسازم

پی نوشتن اشعارِ نعتِ سیّدنا
من از سیاهیِ چشمان مداد میسازم

روانه این غزلِ شوق خود بحضرتِ شاہ
براهِ عجز و نیاز و ودا دمی سازم

چو هست واقفِ اسرار بوالعلا زانرو
بقولِ مهدیِ دین اعتماد می سازم

زہی نصیب کہ آن شاہ گفت با یحییٰ
برائی تو لقبِ خانہ زاد میسازم

غلامِ بو العلایم شاہِ شاہم ... فقیرے بر درِ او عز و جاہم
بملکِ دل جنابِ بو العلا شاہ ... بود بر آسمانِ روح ماہم
بباغِ نو گلِ گلزارِ حیدر ... اگر گل نیستم بارے گیاہم
زہر آفت زہر درد و زہر رنج ... درِ پاکت بود شاہا پناہم
بحشر سرخ رویم ساز شاہا ... بدنیا گرچہ باروئے سیاہم
بود کوئی تو شاہا قبلۂ ما ... نباشد جز بسویت ہیچ راہم
نیم خاموش از ذکرت بیکدم ... بیادِ تو بود فریاد و آہم
چسان در دوریت مانم شکیبا ... جمالِ خویش بنما گاہ گاہم

بجز عشقِ جنابِ میر صاحب
من ای یحیی ز حق چیزی نخواہم

ما سرِّ انا الالہ خویشیم + ... بر مسندِ عشقِ شاہِ خویشیم
خود عاشقِ خود شدیم بر خود ... دیوانۂ رسم و راہِ خویشیم
در راہِ ابو العلا شدم خاک ... ما سرمۂ بی نگاہِ خویشیم

در خانقهم ابو العلا هست — ما خادمِ خانقاهِ خویشیم
چون هست ابو العلا شفیعم — ما شیفتهٔ گناهِ خویشیم
در کوئے تو رہ نیافت شاہا — شرمنده ز آه آهِ خویشیم

یحیی‌ام هستم گدائے سید
نازان بر عز و جاهِ خویشیم

هر چه با امیدِ تو آید بدل آن را کنیم — کوه را صحرا کنیم و دشت را دریا کنیم
چون خیالِ قامتِ طوبی مثالت آیدم — آه سیمازیم و حشری در جهان برپا کنیم
با همه شوق و تمنا حاضر آیم بر درت — در طریقِ عاشقی یا سید سر پا کنم
گر مرا از چشمِ لطفِ خویش شاہا بنگری — مشکلاتِ خلق را آسان بیک ایما کنیم
کی فرو دارم سرِ خود را بدرگاهِ کسی — چون غلامی بر درِ سلطانِ بیچ پروا کنیم
بو العلا مشکل‌کشا و جدِ او مشکل‌کشا — عقده‌ها از مشکلاتِ خلقِ عالم وا کنیم

روز و شب سال و مه و صبح و مسا یا بو العلا
همچو یحیی شعرها در نعتِ تو انشا کنیم

بو العلا سیدنا جز درِ تو نیست درم — بر درِ پاکِ تو افگنده شها باد سرم
جلوهٔ پاکِ تو یا شاه همی بینم و بس — نیست بالذات مرا مطلبی ز دیر و حرم

توئی وغیر تو والله نباشد والله	هر کجا مینگرم جلوهٔ تو مینگرم
همه از دولت عشق تو مرا شد حاصل	جذبهٔ عشق تو شد سوی خدا راهبرم
قوت از نام تو داریم بباطن شاها	ظاهرا نیست اگر قوت بازوی و زرم
اشک از دیدهٔ من پاک نما از رهِ لطف	بر درت آمده با سوز دل و چشم ترم

بر درت آمده یحییٰ فقیر مسکین
کن بسویش نگه ای سید باجود و کرم

بهر طرف که نگه ساختم ترا دیدم	ز دیدن تو چگویم که من چها دیدم
بروی تو که شبیه جمال مصطفویست	جمال شاهد انی انا انا دیدم
تجلیی که سر طور دیده بود کلیم	بیک ادای تو ای میر ابو العلا دیدم
جمال ذات که در پردهٔ صفا بود	بحسن پاک تو والله بر ملا دیدم
چرا نه من شوم آگه ز راز سر الستر	درین طریقه همه فیض مرتضیٰ دیدم
ابو العلائیه یاران عجب طریقه بود	که اندران بفنا لذت بقا دیدم

بر آستان تو یحییٰ ابو العلائی را
فقیر عاجز و افگنده سر گدا دیدم

خوش آنکه زندگی بدر تو بسر کنم	از خلق گوشه گیرم و قطع نظر کنم

یادِ تو کارِ من بود از شام تا سحر — ذکرِ تو یا امیر ز شب تا سحر کنم

در یادِ شمعِ روئے جنابِ ابو العلا — پروانہ وار سوزم و پس ترکِ سر کنم

ہر چند ریخت بال و پرِ من ز فرطِ غم — عزمِ حضورِ شاہ بااین بال و پر کنم

در راہ گرچہ عشق ہزاران تردد است — ہر آنچہ پیش آید از ان در گذر کنم

با منکرانِ عشق نداریم آشتی — زان قومِ کج سرشت بکلی حذر کنم

یحیی اگر کنم گرہ بیادِ ابو العلا
دریا و کوہ راہمہ زیر و زبر کنم

السلام اے سیدِ عالی جنابم السلام — السلام اے شافعِ یومِ الحسابم السلام

بر درِ تو آمدم ای ابن حیدر الغیاث — از کلیدِ لطف فرما فتح بابم السلام

موجِ طوفانِ بلا یا سیدی از سر گذشت — دستگیری بحرِ کرامت غرق آبم السلام

پردہ بردار از جمالِ حق مثالِ خویشتن — تا بکی در دوریت این سوز و تابم السلام

جلوہ فرما بی نقابے انورِ حسنِ احمدی — آتشِ عشقِ تو افزود التہابم السلام

ذرہ ام در مہرِ تو ای نورِ چشمِ بوتراب — آفتابم آفتابم آفتابم السلام

بختِ من بیدار گردد یا امیر ابن امیر — گر نظر آید جمالِ تو بخوابم السلام

کہ شمائے ارادتے سود دیگر آورم — از جنابت فیضیاب و کامیابم السلام

بر درِ والا خود مارا طلب کن یا امیر
در عظیم آباد با حالِ خرابم السّلام

شاهِ وجه الله پیر و والد و مولای من
با غلامانِ تو فرسودا نتسابم السّلام

مست کن از بادهٔ اِنّی اَنا الله العلی
بخش مولا لذتِ توحید نابم السّلام

صد سلامت میکنم ای افتخارِ اولیا
حبذا گر یک علیک آید جوابم السّلام

بر درِ تو آمده یحییٰ تو با صد نیاز
السّلام ای ابن ابن بوترابم السّلام

بوالعلا از همه شی قطع نظر ساخته ام
سینه را بهر تو از غیر بپرداخته ام

شاهِ شاهانِ جهان پست نمودم شاها
هر کجا نامِ تو بگرفته سر انداخته ام

با تو داریم سر و کار وز غیرت آزاد
دین و دنیا همه در عشقِ تو درباخته ام

همقدم با منِ شوریده که گرد مولا
پا نمودم ز سر در رهِ تو تاخته ام

در لباسِ که نهان ساختی ای مه خود را
جلوهٔ قامتِ زیبای تو بشناخته ام

جلوه کن بر دلم ای سروِ گلستانِ علی
کو بکو نعره زن از هجرِ تو چون فاخته ام

همه یا سیدی از شغلهٔ سنتِ تو هست
رایتِ نظم که یحییٰ نمط افراخته ام

یا بوالعلا ز فیضِ تو جائی رسیده ام
کز لعلِ مصطفیٰ سخنِ حق شنیده ام

در اشتیاقِ روی تو ای ابنِ مصطفےٰ
گاهی بمکه گه بمدینه طپیده ام

در جستجوی تو ز کجا تا کجا شہا
انصاف کن چه رنج و مشقت کشیده ام

در مروه و صفا بتلاشِ تو بود سعے
با پای لنگ در طلبِ تو دویده ام

احسانِ تست و ہمتِ تست ای ابو العلا
نورِ خدا جمالِ محمد که دیده ام

امروز پیشِ بیتِ خدا در خیالِ تو
یک آهِ سوزناک ز دل بر کشیده ام

بختم نگر که پیشِ سراپرده حضور
بوئی ز پیرهانِ لطیفت شنیده ام

در گلشنِ مدینه که بهتر ز جنت است
عشقِ تو آن گل است که از دیده چیده ام

آه و صفت ز دنیا و عقبیٰ نموده رم
یحییٰ بیادِ سیدنا آرمیده ام

دامن ز خارِ زارِ دو عالم کشیده ام
از باغِ عشق تا گلِ وحدت شنیده ام

کردیم سیرِ گلشنِ دنیا تمام تر
بو دست بیخزان گلِ عشقت که چیده ام

عالم تمام هست پر از ماه طلعتان
ای آفتابِ حسن ترا زان گزیده ام

هم روی خویشتن بنما عرضِ من شنو
رویت ندیده ام سخنِ تو شنیده ام

زین غم که در میانِ من و تو بود حجاب
از سر گذشتِ سیدنا آب دیده ام

نه مرده و فسرده دل از صرصرِ بلا
بر آستانِ پاکِ تو شاها رسیده ام

آهو نمط ز دیر و حرم ساختیم رم — بر آستانِ پاکِ تو خوش آرمیده ام
دامانِ بُوالعلا بگرفتیم استوار — چون رشتهٔ تعلق عالم بُریده ام

یحییٰ شدیم مست و خرابِ ابُوالعُلا
از جامِ عشق تامیٔ وحدت چشیده ام

آنم که بر خیالِ تو جان را فدا کنم — بینم اگر بدیده جمالت چها کنم
از جوشِ عشق نعره بیادت کنم اگر — شوری دگر بعرصهٔ محشر بپا کنم
در گردشِ نگاهِ حقیقت نمای تو — نظّارهٔ کمالِ فنا و بقا کنم
تا در حضورت ای گلِ تر ساز التماس — هر صبح شوقِ خویش بیان از صبا کنم
شاها اگر ز لعلِ لبت بشنوم کلام — مستانه شور نعرهٔ اِنّی اَنا کنم
در ما سوا سوائے تو و اللہ ننگرم — صرفِ نگاهِ خویش گر از ما سوا کنم
زیرِ لوائے پاکِ تو جایم اگر دهند — بر عرش سیر سازم و نصب لوا کنم
صبح و مسا بذکرِ دعا یا ابُوالعُلا — عشقِ محبّتِ تو طلب از خدا کنم

یحییٰ تمام عمر عزیز الوجود خویش
در ذکر و یادِ سیدنا بوالعلا کنم

قربان نام سیدنا بوالعلا شدم — آگاه از سلوکِ فنا و بقا شدم

گشتم فقیر درگہِ پاکِ ابو العلا
آگاہ بر حقیقت و سرِّ خودیِ خود

چون آفتاب صاحبِ تاج و لوا شدم
از فیضِ بو العلا خلفِ مرتضےٰ شدم

گشتم خاک درگہِ ابنِ ابو تراب
مستم ز چشم مستِ امیر خود آشنا

خاکِ شفایم و باثر کیمیا شدم
تہ جرعہ کش ز بادۂ اِنّی اَنا شدم

تا در سرم ہوائے تو پر گشت یا امیر
پاک از ہمہ کدورت و حرص و ہوا شدم

یحییٰ ز فیضِ حضرتِ سید ابو العلا
مہدی صفت غلامِ شہِ کربلا شدم

صد شوق بدل ہست کہ من پائے تو بوسم
بر سلطنت و جاہ زنم پا بدل شاد

گردِ سرِ تو گردم و خوش جائے تو بوسم
روزی اگر اے شاہ قدمہائے تو بوسم

ہر سرو کہ بینیم درین گلشنِ ہستی
ہر ذرہ بود مظہرِ انوارِ تو شاہا

در آرزوی قامتِ یکتای تو بوسم
ہر چیز کہ بوسم تمنائے تو بوسم

اسمای تو بنوشتہ چو بینیم بکتابے
این ہستی و این کن فیکون را چہ شمارد

از جا روم آے سیدی اسمائے تو بوسم
خاکِ قدمِ ہمتِ اعلائے تو بوسم

عمریست کہ خون میرود از دیدہ ازین غم
از پنجۂ دیوِ سیہ نفس رہا یند

تا بار دگر مرقدِ والائے تو بوسم
شکرِ تو کنم پنجۂ گیرائے تو بوسم

بحضور تو چو یحیی با ادب خادم
بصد نیاز و هزار امتیاز آمده ام

از ره دور بصد شوق و طرب آمده ام | سید با همه اخلاص و ادب آمده ام
بر درِ تو که بود جائی امان دار پناه | من گرفتار بصد رنج و تعب آمده ام
حلقهٔ بندگی انداخته در گوش نیاز | بگذشته ز سرِ نام و نسب آمده ام
طالبان را چو بمطلوب رسانی ز کرم | پا نهاده برهِ شوق و طلب آمده ام
بفغانِ منِ دلخسته شها گوش بنه | بر درِ پاکِ تو با شور و شغب آمده ام
رحمتت هست چو جبلت و بی وجه و سبب | قطع کرده نظر از جمله سبب آمده ام

سوی یحیی خود از عینِ عنایت بنگر
بر درت ای پسرِ شاه عرب آمده ام

ای که هر جا رخِ پاکِ تو عیان می بینم | جلوهٔ خاصِ تو در روح و روان می بینم
هرچه اندیشه کنم آن توئی و غیرِ تو نیست | خود ترا من بیقین نه بگمان می بینم
خویش را غیرِ تو اندیشه نمودن خوش نیست | که درین ظنِ غلط جمله زیان می بینم
قلزمِ وحدتِ تو موج زند چار طرف | کشتی عمر درین بحر روان می بینم
قصهٔ عشق بود مجمل و مغلق بالکل | شرح اینست که مشروح و بیان می بینم

بوالعلا ہست بمیخانۂ وحدت سرمست
خویش را بر در شاہ زبا دکشان می بینم

شکر توحید کہ دارد دل من اے یحییٰ
ہمہ فیض نگہ پیر مغان مے بینم

بوالعلا پروردۂ الطاف و انعام توایم
مست از جام توایم و عاشق نام توایم

مطلق از قید خود م کرد و بخود وابستہ ساخت
ما فدائی حل و عقد تازۂ دام توایم

من ز قید کفر و دین آزادم از روز الست
ما مریدان تابع ایمان و اسلام توایم

کامرانی میکنم بر علوی و سفلی کہ من
کامیابی کامران عالم از کام توایم

تا برآئی مہر وار و ذرہ فرمائی شبم
دیدۂ غمدیدہ بکشادہ سوئی بام توایم

ای گل گلدستۂ باغ علی و مصطفےٰ
بلبل آسا نغمہ خوان بروی گلفام توایم

مستم و سرشارم از صہبائے عشق و معرفت
سید یحیائی تو ورد کش جام توایم

یا بوالعلا حبیب خدا بر تو صد سلام
ای دستگیر ہر دو سرا بر تو صد سلام

ای آفتاب وجہ انا بر تو صد سلام
ای ابن شاہ کرب و بلا بر تو صد سلام

ای خواجۂ زمین و زمان بر تو صد صلوٰۃ
ای بادشاہ ارض و سما بر تو صد سلام

ای قطب و غوث فرد و ولی سید و امام
از ما و جملہ اہل ولا بر تو صد سلام

ذوق فنا چشیدہ ام از چشمِ مستِ تو
اِی شہریارِ ملکِ بقا بر تو صد سلام

میگویم از زبانِ ہمہ بو العلائیان
شام و پگاہ صبح و مسا بر تو صد سلام

بر درگہِ تو آمدہ یحییٰ ئے مستمند
خواند ہمیشہ سیدنا بر تو صد سلام

بر درت عذر خواہ آمدہ ام
غرقِ بحرِ گناہ آمدہ ام

از ہمہ سو نمودہ ام اعراض
سوئ تو رو براہ آمدہ ام

نظرِ لطف کن بحالِ غلام
کہ بحالِ تباہ آمدہ ام

شود از نسبتِ تو تار روشن
با درون سیاہ آمدہ ام

بر درِ پاکِ تو بعجز و نیاز
اِی حبیبِ الٰہ آمدہ ام

بر درِ تو ز جورِ چرخ شہا
از برائے پناہ آمدہ ام

از پۓ حادثہ پناہم دہ
نہ پۓ عز و جاہ آمدہ ام

گذرم دہ بکوۓ الا اللہ
تنگ از لا الٰہ آمدہ ام

بنگر بر فقیری یحییٰ
پیشت اِی بادشاہ آمدہ ام

اِی مہِ خوبانِ عالم السلام
افتخارِ نسلِ آدم السلام

یاد کرد و باز گشت از تو بود — فیض بخشِ هوش و بردم السلام

اندرونِ خلوتِ محبوب بیت — آمدی محبوبِ جانم السلام

مالکِ ملکِ کرم بیشک توئی — اکرمی از هر کریم السلام

با خدا و مصطفیٰ و مرتضیٰ — همنفس همراز همدم السلام

مُستعینا یا حبیا جاء الفقیر — سیدی مولائی اکرم السلام

گشت از بارِ تعلق سیدی — پشتِ این دلریش چون خم السلام

گشته است از گردشِ گردونِ دون — حالِ این دلخسته درهم السلام

چند باشم دربدر یا ابو العلا — بر درِ خود بخش جایم السلام

ای نگاهت غم زدا ماهی برد — سوخته جانِ من از غم السلام

بر درِ پاکِ تو یحیای فقیر
آمده با چشمِ پُرنم السلام

بر درِ سیدنا آمدم و شاد شدم — للّٰه الحمد که از قیدِ غم آزاد شدم

بود ویرانه دلم دور ز درگاهِ شریف — رفت ویرانیِ ویرانه ام آباد شدم

قطع کردیم رهِ عشقِ شهِ شیرین کار — متوجه بسوی حضرتِ فرهاد شدم

عاقبت خاکِ من آمیخت بخاکِ درگاه — گرچه در تیشه بته گشتم و برباد شدم

لله الحمد که از فیض امیر فیاض	مخزن فیض شدم صاحب ارشاد شدم
موجی از بحر اَنا آمد و ما را بر بود	غرق در بیخودی از یاد خداداد شدم

دید نفی بود که یحیی ابجیان حاضر
پیش شه با طرب و مستی و فریاد شدم

السلام ای ماه اوج کبریایی السلام	السلام ای آشکارا تو خدایی السلام
السلام ای آنکه حسن تو ندارد غایتی	در صباحت نور خد مصطفائی السلام
السلام ای حامل اسرار شاه مرسلین	وارث علم علی مرتضائی السلام
السلام ای آنکه چون افتد بکارم عقده	مینمائی جلوه مشکلکشائی السلام
السلام ای آنکه ما و آستان پاک تو	وین گدائی خوشترم از بادشاهی السلام
این شب عرس تو باشد جلوه کن در خانه ام	جان فدا سازم اگر مولا بیائی السلام

باد بر روح شریفت یا امیر دستگیر
از من مسکین یحیی بو العلائی السلام

دوستان من بنده جانانه ام	نیست در تا بود دل دیوانه ام
آشنا با آن بت نا آشنا	گشتم و از خویشتن بیگانه ام
از حدیث عارض تابان دوست	گشت پر نور و صفا کاشانه ام

سوختم از آتشِ رخسارِ یار
عاشقِ جانبازِ چون پروانہ ام
در دلِ دلدار تاثیری نمود
بر اثر این آہ بیتابانہ ام
دوستانِ ہستم فقیرِ بوالعلا
بنگرید این شوکتِ شاہانہ ام

از مئی توحید و عشقِ بوالعلا
ہمچو یحییٰ بیخود و مستانہ ام

در بارگاہِ سیدِ سادات آمدیم
ما جملہ بہر حلِ مہمات آمدیم
این آستانہ دار امان و پناہِ ماست
ما جملہ بہر دفع بلیات آمدیم
حاجاتِ من روا ہمہ یکیک شود ضرور
زیرا کہ پیشِ قاضیِ حاجات آمدیم
تا عرضِ من قبول نماید ابوالعلا
بر آستانہ بہر مناجات آمدیم
کشف و کرامتم ہمہ لطفِ ابوالعلاست
کی در ہوائی کشف و کرامات آمدیم
عمری کہ ساختم بفضولے تمام صرف
اکنون پئی تلافیِ ما فات آمدیم
یا سیدی بسوئی من انداز یک نظر
امیدوارِ لطف و عنایات آمدیم
از گردشِ نگاہِ جنابِ ابوالعلا
از سیرِ لا بدورۂ اثبات آمدیم

اندر حضورِ سیدنا بی حجابِ علم
یحییٰ پئی ملاحظۂ ذات آمدیم

بدنام جہانیم و رسوائے زمانیم
گو باعث بدنامی خود ہیچ ندانیم

من مومن و من کافر و با ہر دو موافق
ہر چند کہ در اصل نہ اینیم و نہ آنیم

بر مذہب من شیعہ و سنی کند انکار
ما بندۂ شبیر امام دو جہانیم

در چشم موحد بکنم جلوہ گریہا
وز دیدۂ اغیار نہانیم و نہانیم

در ہیچ تعین نبود جا و مقامم
بیرون ز یقینیم و منزہ ز گمانیم

در پائے سبو سجدۂ مستانہ نمایم
از روز ازل شیفتۂ پیر مغانیم

یحییٰ بطفیل ابو الاعلیٰ شہ اعلا
جز خویش ندانیم و بجز خویش نخوانیم

در چشم طلبگار عیانیم عیانیم
وز دیدۂ اغیار نہانیم نہانیم

ہر چند شدم خستہ دل و پیر کہن سال
از یاد رخ یار جوانیم جوانیم

از دل نرود جلوۂ آن شوخ دلآرا
از لذت دیدار طپانیم طپانیم

دیدیم چو از چشم یقین جملہ تو بودی
واللہ کہ ما جملہ گمانیم گمانیم

ما و دل سودازدہ در پیروی ما
اندر طلب دوست دوانیم دوانیم

چون سرمۂ توحید کشیدیم بدیدہ
دیدیم کہ ما جملہ ہمانیم ہمانیم

یحییٰ بود اندر سر من نشاء توحید

جز سیدنا هیچ ندانیم ندانیم

دامن ز نفی و نای و منفی کشیده ایم
از لا گذشته ایم و به الا رسیده ایم

در دیر و کعبه چون گره کار وا نشد
دل نام گوشه ایست که او را گزیده ایم

تا عاقبت بکوچهٔ جانانه یافتم
بسیار در سراغ دل خود دویده ایم

از هر چه غیر دوست بود ساختیم رم
با ذکر یار جانی خود آرمیده ایم

گلزار کائنات نمودم تمام سیر
از باغ عشق یک گل توحید چیده ایم

کردیم سرمه خاک مزارات اولیا
چون بو العلا غلام نوازی ندیده ایم

یحیی بنیم جلوهٔ سید ابو العلا
چون برق بیقرار شدیم و طپیده ایم

سلام ای پسر شاه تشنه کام سلام
سلام ای خلف کربلا مقام سلام

ابو العلا مه تابندهٔ سپهر وجود
ابو العلا شه انی انا کلام سلام

سلام ای خلف شیر ذو الجلال علی
امام ابن امام حسین امام سلام

بده ز لعل لب خود جواب چون برسد
بروح پاک تو آقا ازین غلام سلام

سه شهادت جد تو هست ای مولا
بروح جدت ازین عبد مستهام سلام

درود باد بجان تو از نبی و علی
رسد بروح لطیف تو از سلام سلام

انتخاب ... [illegible]

بروحِ اطہرِ سیّد ابوالعُلا یارب
زبندہ عاجزِ یحییٰ علی الدوام سلام

سلام ای خلفِ شیرِ ذوالجلال سلام
امیر ابنِ امیر و امام ابنِ امام
زچشمِ مستِ تو منصور از انا الحق مست
بو زفیضِ نبیؐ و علیؑ کہ ہمسرِ تو
رسد بروحِ تو یا ابوالعلا ازین مسکین
فقیرِ عاجز و مسکین نثارِ تو آورد

سلام ای پسرِ صاحبِ الجمال سلام
علی و عالی و اعلا علاو عال سلام
سلام سیّدِ انّی انا مقال سلام
سلام ای شہِ بمثل و بمثال سلام
بصد تضرع وزاری و ابتہال سلام
بصد خجالت و بسیار انفعال سلام

بروحِ سیّدنا از بنی علی یحییٰ
علی الدوام صلوٰۃ و با اتّصال سلام

چنانکہ وقتِ طلوعِ آفتاب می بینم
درین طریقہ والائے حضرتِ سیّد
زشانِ حضرتِ سیّد ابوالعلا صاحب
درین طریقہ کہ ذکرِ مجرد ست دوام
درین طریقہ کہ سکرِ انا شود حاصل

جمالِ سیّدنا بحجاب مے بینم
فیوضِ خاصِ رسالت مآب می بینم
ظہور دبدبہ بوتراب مے بینم
بخویش ہر نفس از دل خطاب می بینم
عجیب لذّتِ توحیدِ ناب مے بینم

به پیشِ آئینهٔ روی سیّدِ حق بین
جمالِ مهر زخجلت در آب می بینم

چو چشم بند نمودم جمالِ شه دیدم
چه دولت ست که یا رب بخواب می بینم

چنین که گرد و فروز و روز و شورِ من باشد
همه سلسله اش زانتساب می بینم

بیادِ سیّدنا اشک کز دو دیده چکد
بآبِ رنگ چو دُرِّ خوشاب می بینم

هزار شکر که دل را ز لطفِ وجه الله
زفیضِ سیّدنا کامیاب می بینم

چنین که مستِ شرابِ انا شدم یحییٰ
عنایتِ خلفِ بوتراب می بینم

السّلام ای خسروِ دنیا و عقبیٰ السّلام
السّلام ای سیّدِ ادنیٰ و اعلا السّلام

شد زفیضِ بابِ علمِ مصطفیٰ بحرِ علوم
موجزن در سینهٔ پاکِ تو مولا السّلام

عصمت و احیای موتیٰ همکلامی یافتی
همچو یحییٰ همچو عیسیٰ همچو موسیٰ السّلام

صد سلامت سیفِ ستم با همه عجز و نیاز
یک علیک از لعلِ تو کافیست ما را السّلام

مرده دل بر آستانت ای مسیحا آمدم
قم باذن الله گو باین سوی من آ السّلام

این همه عرسِ تو باشد رحم کن بر حالِ من
جلوه ده در خانهٔ ویرانهٔ ما السّلام

نذرِ تو سوز و گدازِ قلبِ خود آورده ام
کن پذیرا زین گدای بی سر و پا السّلام

بر درت فرزندِ خود را سیّدی آورده ام
تا بیفزائی حیاتش دلنوازا السّلام

آمده یحیای مسکین بر درت یا بو العلا
در دلش شوق و بلب حرف تمنا السلام

شمع حریم احمد مختار السلام — نور نگاه خواجهٔ احرار السلام
آئینهٔ جمال خداوند ذی الجلال — تصویر حسن حیدر کرار السلام
از فرق تا قدم همه دادند خوبیت — خوشخوی خوش صفات و خوش اطوار السلام
توحید ذوق و مستی ما بو العلائیان — باقی ز تست این همه آثار السلام
جامی بده مرا و رهان از غم خودی — ای زمی انا شده سرشار السلام
بکشائی لعل لب بجواب سلام ما — بشنو ازین گدای گنهگار السلام
بر روح اطهر تو بلا حرف و لفظ و صوت — باد از زبان ایزد غفار السلام
مهدی بر آستانه در آغوشم آمدست — میگوید از زبان گهربار السلام

یحیای خویش را ز کرم دار و فرست
آمد بر آستان تو بیمار السلام

السلام ای سید عالی مناقب السلام — السلام ای خواجهٔ والا مناصب السلام
خلق احمد خوی حیدر سیرت سبط رسول — یافتی اندر وراثت این مراتب السلام
چون شوم مغلوب نفس دیو سیرت یا امیر — جد پاکت غالب است از جمله غالب السلام

عفو فرما بر گناہِ من مکن مولا نگاہ
در حضورِ خود طلب فرما منِ مہجور را
این شب عرسِ تو باشد جلوہ فرما بیحجاب
بر درت آوردہ ام فرزندِ خود یا بوالعلا
گر روم از جا و در شفقت بر آید جان تن

آمدم بر درگہِ پاکِ تو تائب السّلام
چند باشم از درِ پاکِ تو غائب السّلام
وین شب ما را بکن لیل رغائب السّلام
دار او را دور از جملہ نوائب السّلام
این اسیر باشد بجائے بندہ نائب السّلام

بسکہ یحییائی تو شد اندر غمِ محنت اسیر
دہ امانش از بلیات و مصائب السّلام

السّلام ای قائلِ انّی انا اللہ السّلام
السّلام ای آنکہ تو جز خود ندیدانی دگر
بیخبر تا چند باشم از طریقِ معرفت
دور از بزمم مفرما حلقہ سان یا بوالعلا
در عظیم آباد باشم تا کجا خوار و ذلیل
بر درت نذر و نیاز آوردہ ام یا سیدی

السّلام ای بر سپہرِ علمِ حق ماہ السّلام
دارم از غیرِ تو ای محبوب اکراہ السّلام
ساز از سرّ انا آگاہ ای شاہ السّلام
بہرِ حق در مجلسِ خود دہ مرا راہ السّلام
دہ مرا از نسبتِ خود عزّت و جاہ السّلام
استجب بہرِ علی مشکلکشا شاہ السّلام

میکند یحییائی مسکین بندہ تمکینِ تو
ایستادہ مستمندانہ بدرگاہ السّلام

السلام ای در حضرت انی انا الله دیده ام — همچو موسی زان تجلی بر زمین غلطیده ام
السلام ای از وصال خود دلم مسرور کن — بسکه از درد فراقت خسته و رنجیده ام
چون نشد در دیر و کعبه و اگر از کار من — آستانت مامن و ملجای خود بگزیده ام
تا دهی از جنبش لعل لب خود تازه جان — یک نفس در سینه ای عیسی النفس دزدیده ام
قم باذن الله گویان سوی من آ کید و گام — زود کن بیدار شاها طالع خوابیده ام
دامن پاک تو تا یابو العلا آید بکف — دامن از کونین چون اهل تجرد چیده ام
هان بیا کن پذیرا این همه نذر و نیاز — آنکه باشد خاک نعلین تو کحل دیده ام
کن نگاه لطف سوی این پسر یا بو العلا — حاضر درگاه پاکت هست نور دیده ام

ارجمند بهای نختم نیست یحیی بی سبب
بر مزار شیدو الاجبین سائیده ام

ای سرو باغ احمد همیم السلام — یحیایت آمده بی تسلیم السلام
در مصحف مجید تنا یت خدا ای کرد — اندر زبور ساخته تکریم السلام
ای آنکه هست بر من دلداده فرض عین — تسلیم خاصت از پی تعظیم السلام
سر انا علوم آیمه کلام قدس — از باب علم یافته تعلیم السلام
هر چند شد ظهور تو در دور آخرین — ثابت بمن شد از همه تقدیم السلام

عرس تو امشب ست و غلامانت آمدند
کن فیض خود باین همه تقسیم السلام

دارم برای مهدی خود التماسها
تخصیص میکنم پس تعمیم السلام

نذر و نیاز من بپذیر از سر کرم
ای بی نیاز صاحب تفخیم السلام

برآستانت آمده یحیای مستمند
جمله امید بی خطر و بیم السلام

الصلوٰة والسلام ای نور حیدر السلام
نور حیدر السلام ابن پیمبر السلام

مالک اقلیم امکان خسرو ملک قدم
خواجهٔ کونین شاه هفت کشور السلام

السلام ای قائل انی انا بی لفظ و حرف
از می توحید بر دست تو ساغر السلام

تشنه لب برآستانت آمدم یا بوالعلا
جرعه افشان بی ساقی کوثر السلام

این شب عرس تو باشد در نگاهم جلوه ساز
دست بسته حاضرم یا شاه بر در السلام

این همه نذر و نیازم کن قبول از لطف محض
ای نیاز تو نیاز رب اکبر السلام

نور عین خویش را آورده ام بر درگهت
میکند با صد ادب خم ساخته سر السلام

صد سلامت میفرستم بر امید یک علیک
کن سلام من قبول ای بنده پرور السلام

هول از روز قیامت نیست یحیای ترا
چون تو کی یا سیدی حامی محشر السلام

السلام ای یوسفِ مصر انا الله السلام
دی باقلیم خودی صبا لوا شاه السلام

رهنمای کرده سرّ السرّ ہو از تائیدِ تو
یافتم در کوچهٔ شهر انا راه السلام

از پی خواجه معین الاولیا هند الولی
شو معین و ز سرِّ وحدت ساز آگاه السلام

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم
هست اصغب عرسِ تو ای شاه ای ماه السلام

چشمِ رحمت بر گشا حالِ تباهِ من ببین
با تضرع هستم استاده بدرگاه السلام

مهدی آمد بر درت ای مالکِ ملکِ کرم
بخش او را عمر و علم و حشمت و جاه السلام

السلام ای آنکه یحیی را گدائی بر درت
سیدی بخشید استغنائی دلخواه السلام

فرزندِ سید الشهدا بر تو صد سلام
ابنِ امامِ کربلا بر تو صد سلام

یا بو العلا ولیِ خدا نورِ مصطفا
نور ظهورِ شیرِ خدا بر تو صد سلام

در بارگاهِ شاهِ شهیدان مرا رسان
بهرِ شفیعِ روزِ جزا بر تو صد سلام

در شکرِ این که پورِ مرا داده شفا
خوانیم هر صباح و مسا بر تو صد سلام

این نذرِ من قبول بجاهِ حسین کن
ای سیدِ حسین نما بر تو صد سلام

این شب نهم زماهِ محرم بود شها
از کارِ من گره بگشا بر تو صد سلام

یحیی بر آستانهٔ تو تشنه آمدست

یک قطره وز جام انا بر تو صد سلام

السلام ای آفتاب چرخ توحید السلام
السلام ای شاهباز اوج تفرید السلام

السلام ای آنکه در حسنت جمال حیدری
بندهٔ تو بی حجاب دیده‌ها دید السلام

السلام ای آنکه دیدار جمالت یا امیر
عاشقان را خوشتر ست از شادی عید السلام

گشته مست از بادهٔ انی انا یا بوالعلا
هر که از لعل لبت یک حرف بشنید السلام

تا کجا نالیم از فرط تعلق روز و شب
درد ما را کن دوا مولا ز تجرید السلام

کرد ما را نفس سرکش بس زبون یا سیدی
کن بضرب نفی غیر خویش تهدید السلام

ذکر تو صبح و مسا یاد تو مولا روز و شب
هست ما را آیت تمجید و تحمید السلام

اجتهاد اندر طریق عشق کن ما را عطا
همچو پاکان رهان از بند تقلید السلام

هست امشب لیل عرس تو بنازم کن قبول
عاشقان را ده صلای یک نظر دید السلام

بی حجابانه بیا بنما جمال دلربا
ای که انوار تو از هر گوشه تابید السلام

یک نفس مسیحای تو در باغت آمد شکفت
صد گل توحید از گلزار تو چید السلام

ما عاشق روی مصطفائیم
دیوانهٔ حسن مرتضائیم

شد شمع انا به سینه روشن
پروانهٔ شاه کربلائیم

از دولت ساقیِ مئ عشق — مستیم ز بادهٔ اَنَا ئیم
غواصی بحرِ عشق فرما — بنگر که چه دُرِّ بی بہا ئیم
ما روحِ مجردیم الحق — نہ جسم نہ جان نہ سرّ پائیم
بیہیده زمین کنم فلک را — گر بر سرِ ادعا بر آئیم
برباد دہیم گنجِ دنیا — در ظاہر اگرچه بے نوائیم
سر بر درِ بوالعلا فگنده — افراشته بر فلک لوائیم

از فیض ابوتراب یکسے
خاکِ درِ میر ابوالعلائیم

چو بی پرده خواہم خدا را به بینم — عیان و نہان مصطفیٰ را به بینم
ز توحیدِ احمد چو مستانه گردم — بذات و صفت مرتضیٰ را به بینم
چو از چشم ساقی شوم مست و بیہش — بہر شئے شہِ کربلا را به بینم
طریق نجاتِ ابد گر به پرسے — تولای آلِ عبا را به بینم
چو در ابتدائے خود اندیشه سازم — نہایاتِ لاانتہا را به بینم
عیان انچه بینم نہانست الحق — نہان دیدم و آشکارا به بینم

چو در خود تماشا نمائیم یکسے

ز سر تا قدم ابوالعلا را به بینم

از رهِ دور بصد عجز و نیاز آمده ام | پیشِ تو دست طلب کرده فراز آمده ام

ز آتشِ عشقِ تو چون شمع ز سر تا بقدم | اشکریزان همه تن سوز و گداز آمده ام

کفر در مشرب من یاس بود از رحمت | بر امیدِ کرمت بنده نواز آمده ام

وا رهان از غم دنیا طلبی ای شهِ دین | با هوسناک دل و طبع بر آز آمده ام

هوسم هست که ز تو عشقِ حقیقی خواهم | گرچه آشفته بسودائے مجاز آمده ام

با تو مشتاق همان جلوه به بیداری خواب | با دلِ خفته و با دیدهٔ باز آمده ام

این نگویم که در خورد قبول ست نیاز | تکیه بر فضلِ تو دارم همه ناز آمده ام

سوز و سازم بپذیر از سرِ لطف و احسان | بادشاها همه سوز و همه ساز آمده ام

من غلامِ توام ای بادشهِ بنده نواز | این نگویم که بهیئت چو ایاز آمده ام

نظرِ لطف ضرورست بسویم مولا | که بدرگاهِ تو با ولوله باز آمده ام

بشنوم از لبِ تو تا سخنی چون یحییٰ
نغمه سنج آمده ام نکته طراز آمده ام

پرورت یا ابوالعلا مشتاقِ دیدار آمدم | آرزومندِ نگاهِ رحمت آثار آمدم

تا شود از آتشِ عشقِ تو جانم سوخته | همچو موسیٰ از انا الله مست و سرشار آمدم

ای شفایم در لبِ جانبخشِ تو پاشد نهان
تا شوم از سر مسلمان سجده آرم پیشِ تو
روی تو بینیم و از لعلِ تو حرفی بشنویم
آسمان در کار مایم صد گره افگنده است

ستمند و دردمند و زار و بیمار آمدم
سبحه بر کف زیرِ دلق افگنده زنار آمدم
بحرِ انوار آمدم دریای اسرار آمدم
بر درِ پاکِ تو بهرِ چارهٔ کار آمدم

مدتی گم گشته یحیی بوده ام در لااله
گفته الا الله با تصدیق و اقرار آمدم

این نگویم که مهمانِ توام
چون سگ پروردهٔ خوانِ توام
بر در رحمت امیدوارِ یک نظر
ایستاده با گدایانِ توام
هر چه فرمائی بجان آرم بجا
تابع و منقاد فرمانِ توام
این نگویم که لولوے ترم
خشت و سنگم لیکن از کانِ توام
در دلِ من می زند عشقِ تو موج
قطرهٔ از بحرِ عمانِ توام
بے حجابانه جمالِ خود نما
صورتِ آئینه حیرانِ توام
ای ز تو سازِ من و سامانِ من
در پریشانم پریشانِ توام
بر امیدِ بوے زلفت چون صبا
محوِ سیرِ سنبلستانِ توام
سوخت از سر تا قدم مانند شمع
آتشِ سودائے پنهانِ توام

کرد چون منصور مست از جام عشق / یک سخن از لعلِ خندانِ توام

چون کلیم الله بیخود ساخته / جلوهٔ رخسارِ تابانِ توام

نیست ما را منزلت همچون ایاز / من غلامی از غلامانِ توام

بر گلِ رویت چو یحیای حزین / عندلیب آسا غزلخوانِ توام

ردیف النون

خیالِ بوالعلا دارد دلِ من / ولایش هست در آب و گلِ من

نباشد جز بذکرِ سیدِ پاک / حدیثی دیگر اندر محفلِ من

چه خوش باشد که باشد اکبرآباد / مقام و مستقر و منزلِ من

کند کامل بعشقِ خویش ما را / اسیرِ بی نظیرِ کاملِ من

چو دارم میلِ قلبی جانبِ او / دلِ دیوانه گشته مائلِ من

جمالِ بوالعلا هر سو عیانست / حجابی هست لیکن حائلِ من

بجز عشق و ولای بوالعلا نیست / اگر پرسند یحیی حاصلِ من

یا سیدنا بر من بجود نظری کن — هستیم ز خود بیخبری با خبری کن

از غیر بپرداخته ام بهر تو دل را — از لطف درین خانهٔ مسکین گذری کن

درد دل ما را ز کرم ساز دوائی — یعنی تو برین درد دل افزون قدری کن

تا چند کنم نعره ز تاثیر معرا — آه دل افسردهٔ ما پر اثری کن

نخلیست دلم ریخته برگ و برش از غم — ای ابر کرم نخل دلم پر ثمری کن

ما را به گل آدم مسجود خدایا — خاک در آن سید عالی گهری کن

یحیی هنری جز بولای تو ندارد
شاها نظر مهر بر این هنری کن

ای میر ابو العلا مدد کن — وی سید حق نما مدد کن

افتاده گره بکار هایم — ای مشکلکشا مدد کن

مسکین و غریب و بینوایم — بنگر سوی این گدا مدد کن

من بندهٔ یاد قایم ایشاه — از بهر ابو الوفا مدد کن

از دست حوادث زمانه — تا چند کشم جفا مدد کن

مائیم و عنای سخت شاها — یک نقطه بر و غزا مدد کن

جز درگه تو درے ندارم — شاها بهر خدا مدد کن

تا چند اسیرِ رنج باشم — اے شاہِ گرہ کشا مدد کُن

از دستِ جفائے چرخ تسحیے
افتادہ زہر دو پا مدد کُن

بوالعلا ہم جانِ ہم جانانِ من — بوالعلا ہم دین و ہم ایمانِ من
دارم از اسلامِ تحقیقی خبر — مصحفِ رویش بود قرآنِ من
ہجر و وصلش درد و درمانِ منست — بوالعلا ہم درد و ہم درمانِ من
عشق آن شمعِ شبستانِ قدم — آتشی افروخت در امکانِ من
خویش را بشناس تا بشناسیش — این بود تحقیقِ من عرفانِ من
چون شدم قربانِ نامِ بوالعلا — شد زمین و آسمان قربانِ من
در جوارِ بوالعلا دفنم کنند — چون برآید از تنِ من جانِ من
جز ثنای بوالعلا عشق و شوق — ق — نیست اے احسیحی درین دیوانِ من

آسمان تحسین و مدح من کنند
بوالعلا گوید اگر حسانِ من

آستانِ حضرتِ سید بود ملجای من — قبلۂ من کعبۂ من جنت الماوای من
گر بپای بوالعلا افگندہ سر باشم بعجز — عاجزانہ افگندہ سر آسمان بر پای من

دل غنی هستم ز فیض منعم خود بو العلا ❊ کی بمال و زر گرا آید همت اعلای من

عاشق دیوانه دردی کش ز جام بو العلا ❊ در کتاب عشق باشد این همه اسمای من

گر روم از جا چه غم ای عاشقان بو العلا ❊ بعد مردن گرم دارد عشق سید جای من

من اگر در عشق سید جان دهم نبود عجب ❊ جان شیرین در ره او داده اند آبای من

نیست را ایم از برای خود چه سازم اختیار ❊ شد فنا در رای والای تو شاها رای من

من مرید بو العلایم دوستانم کامیاب ❊ از ازل مقهور و مخذول آمد اعدای من

در شبی کاید نظر ما را جمال بو العلا
فی الحقیقت هست یحیی لیلة الاسرای من

بو العلا ملجای من ماوای من ❊ هست مولای من آقای من

کی فرود آرم سر خود بر دری ❊ آستان بو العلا ملجای من

سر بپای بو العلا افگنده ام ❊ آسمان سر افگند بر پای من

هست از فیض جناب بو العلا ❊ عالمی در پنجهٔ گیرای من

حسن وجه الله بینم ار شبی ❊ هست آن شب لیلة الاسرای من

از ازل من بو العلائی بوده ام ❊ بو العلائی بوده اند آبای من

از علو مرتبتم یحیی مپرس

من غلام و بو العلا مولائی من

بر درِ بو العلا فقیری کن
آنِ آن شاه شو امیری کن

او قادم ز پائے وا غوثاه
دست من گیر دستگیری کن

در غمِ تو بتو گرفتارم
زود م آزاد ازین اسیری کن

سیکندر دهی فلک با من
ابن شیر آله شیری کن

گرچه عهد شباب شد یحیی
عشقبازی بوقتِ پیری کن

نگهی یا بو العلا بر من
نگهی بهر مصطفیٰ بر من

جلوهٔ حیدری تماشا ها
آسمان سیکند جفا بر من

بر درت آمدم بعجز و نیاز
نظرِ لطف ساز دا بر من

جان فدائے رضائی تو کردن
فرض و واجب بود شها بر من

از تو هست ابتدا چو کارِ مرا
آمده فیضِ انتها بر من

شده از چشمِ مستِ سیدنا
غلبهٔ مستی انا بر من

سید یحیی نام یحیی است
جلوهٔ نامِ من نما بر من

۹ قال امیر المؤمنین [illegible]

یا سیدنا سوی من زار نگه کن
تا چند زجور فلک آزرده دلیها
شاها تو کریم ابن کریم ابن کریمی
شاها نظر لطف ضرورست بسویم
دردم نشود به ز طبیبان زمانه
از دیدن تو سیر شود کی دل مشتاق

گشتیم بغم و رنج گرفتار نگه کن
الحال برین خوار و تبه کار نگه کن
از رحم برین زار و گنهگار نگه کن
تا چند شود بندهٔ تو خوار نگه کن
ای عیسی من برمن بیمار نگه کن
بسیار ز بسیار ز بسیار نگه کن

یحیی شده پامال جفای فلک دون
ای ابن علی حیدر کرار نگه کن

ای دل بیاد سیدنا آه آه کن
ای دل رکاب شاه دنیا یاد کرد بدت
گشتم بدوری تو چنین زار و بیقرار
تا چند خوار و زار ز جور فلک شوم
بیراه نفس سرکش من میکند خرام
تا چند ما و لابود و نفی سبی ثبات

گر پی به پی ز تو نشود گاه گاه کن
کحلی بچشم خویش ز گرد سیاه کن
یا سیدی بیا و برو بیم نگاه کن
شاها نگاه برمن حالت تباه کن
ای شهسوار عرصهٔ هور و براه کن
آگاه از حقیقت الا اللہ کن

یحیی بر آستانهٔ سید فتاده باش

از دل برون هوای زر و مال و جاه کن

عشقبازی با جناب بو العلا ایمانِ من	دینِ من اسلامِ من ایقانِ من عرفانِ من
من مریدِ بو العلا و بو العلا پیرِ من است	من گدای بو العلا و بو العلا سلطانِ من
هستیِ من از وجودِ بو العلا دارد قیام	بو العلا روحِ من و جانِ من و جانانِ من
سوختیم و هستی‌ام خاک شد بر باد رفت	آتشی افروخت عشقش در تن و در جانِ من
جلوهٔ نورِ قدم تابید بر جان و دلم	رنگ واجب میچکد از معنیِ امکانِ من
تا ربودم بهرهٔ خود را ز خوانِ بو العلا	بهرهٔ خود می رباید عالمی از خوانِ من
موردِ احسان و لطفِ بو العلایم از ازل	عالمی زین وجه دارد چشم بر احسانِ من
کی شود دردِ دلِ من به ز دارو و مسیح	در لبِ لعلِ تو باشد سید درمانِ من

جز ثنای بو العلا و ذکرِ عشق و عاشقی
نیست آسیمی از شنا یاد و برِ دیوانِ من

یا بو العلا به بندگیم سرفراز کن	وز اتباعِ غیرِ خودم بی نیاز کن
ای دل ز گفتگوی خود و غیر لب ببند	آهی بیاد آن صنم دلنواز کن
با بندگانِ سید نا ساز ارتباط	وز غیر این گروه بجان احتراز کن
سر را بجیب افگن و اکثر خموش باش	در حال خویش غور نما امتیاز کن

کورانه بیدلیل مرو در رهِ فنا / در راهِ عشق باخودی یار ساز کن

در شرحِ آرزوی دلِ بیقرارِ خود / کوته مکن حدیث بشوقِ دراز کن

بیخوف و بی خطر بره عاشقی برو / در راهِ عشق ترکِ نشیب و فراز کن

بر شمع روی حضرتِ سید ابو العلا / پروانه سان ز سر بگذر جان گداز کن

یحیی اشدی مریدِ شهنشاهِ بی نیاز
هان ای مریدِ سیدِ ما ناز ناز کن

ساقیا از چشمِ مستِ خویش ما را مست کن / هست ما را نیست فرما نیست ما را هست کن

چون یدالله ست دستِ پاکِ تو آید دستگیر / دستِ ما گیر و از هر دست بالا دست کن

بسکه از جورِ فلک شد کارِ من بی انتظام / یا امیر ابن امیر از لطف بند و بست کن

سربلندی بخش احباب مرا در دو جهان / دشمنان را در دو عالم خوار ساز و پست کن

خویش را بر آستانِ بو العلا یحیی فگن
زود ازین دامِ تعلقها برون شو جست کن

بو العلا هر دم بنورِ خویشتن / میکند بر من ظهورِ خویشتن

از شعورِ بو العلا آگه شدم / چون گذشتم از شعورِ خویشتن

بی نیازیها ز فیضِ بو العلا / دارد این طبعِ غیورِ خویشتن

بوالعلا مست از میِ توحید کرد	بیخودم اندر سرورِ خویشتن
میکنم هر لحظه با خود ذکرِ خود	وردِ خود دارم زبورِ خویشتن
بی نیازیها سُن از من بپرس	مست هستم از غرورِ خویشتن

خواند یحیے را جناب بوالعلا
از کرم اندر حضورِ خویشتن

این بارگہِ سیدنا هست ادب کن	با حسنِ ادب انچه بدل هست طلب کن
خواهی اگر از عالم اطلاق رسد فیض	از قیدِ خودی بگذر و ترکِ سبب کن
در مدرسهٔ عشق نه قال است نه قیل است	ای یار خموشی بگزین مهر بلب کن
پابستهٔ اوهام و خیالات چه هستی	در یادِ خدا کوش و دلا فکرِ عقب کن
در عشق دلا هستیِ خود جمله فنا ساز	بگذر ز سرِ نام و نشان ترکِ نسب کن
در عشق اگر نوش رسد نوش بدانی	در عشق گوارا همه تکلیف و تعب کن

یحیی همه دم تذکرهٔ سیدِ خود ساز
لب بند ز ذکرش نه بروز و نه بشب کن

تا از تو گزیدیم شها الفتِ باطن	هر لحظه مرا با تو بود صحبتِ باطن
در ظاهرم از خلق بود ربط و محبت	لیکن نبود غیرِ تو در خلوتِ باطن

هر چند بظاهر منم از جمله مُعرّا
از فیضِ تو داریم شها نسبتِ باطن

بر حالِ پریشانِ من آ شیخ چه خندی
دارم ز ازل نسبتِ جمعیتِ باطن

از بسکه زبون گشت شها ظاهرِ حالم
از رحمتِ خود ساز کنون همتِ باطن

یا سیدی از تفرقه ام بخش رهائی
تا چند شوم زر بدر از وحشتِ باطن

یحییٰ چه غم از شوکتِ ظاهر نبود بود
از سیدنا یافته حشمتِ باطن

آموخت درسِ وحدت چو پیرِ کاملِ من
جز بوالعلا نگنجد یحییٰ درین دلِ من

قطع نظر نمودم از حاصلِ دو عالم
عشقِ ابو العلا شد یکباره حاصلِ من

چون از خودی گذشتم دیدم ابو العلا را
این پردهٔ خودی بود از وصل حائلِ من

روزِ الست بستم میثاق بر ولایت
آمیخت عشق تو حق در آب در گلِ من

بحرِ کرم بسویم گه موجزن نگردید
لب تشنه ماندِ ایم افسوس حاصلِ من

مشکلکشائی عالم جدِ تو بود مولا
آسان بیک نگه کن این جمله مشکلِ من

دارند دوستانم بعد از وصالِ یحییٰ
دیوانِ نعتِ سید در گور شاملِ من

در خانه ام ای سید ذیجاه کرم کن
از مقدمِ خود خانهٔ من رشکِ ارم کن

تنها منم افتاده درین وادیِ پرهول
یا سیدی از لطف گذاری بسرم کن

جا بر درِ خود ساز عنایت زره لطف
آزاد ز سرگشتگی دربدرم کن

یکبار نقاب از رخِ پرنور برانداز
ای مه نظرِ مهر برین چشم ترم کن

با صاحبِ خانهٔ تو تعلق بکن اول
آنگاه سفرِ یثرب نما عزمِ حرم کن

در حرص و هوا نفس گرفتار مرا کرد
فارغ ز سرِ خواهشِ دینار و درم کن

یحیی بوطن چیست بجز قیدِ مصیبت
زین عرصه تو ای آهوی وحشت زده رم کن

بیا ای شاهِ من رخانهٔ من
بیفشر رونقِ کاشانهٔ من

نباشد دیر و کعبه قابلِ تو
بیا اندر دلِ دیوانهٔ من

بود شهرِ دلم بی تو خرابه
بکن آباد این ویرانهٔ من

جنابِ بو العلا اندر تنم روح
جنابِ بو العلا جانانهٔ من

شبها ذکرت چه در ظاهر چه باطن
حدیثم باشد و افسانهٔ من

شود برهم نظامِ هر دو عالم
ز شورِ نعرهٔ مستانهٔ من

نباشد جز شرابِ عشقِ سید
بحق سوگند در میخانهٔ من

کجا بیگانه او را میگذارم
شود گر کس بجود بیگانهٔ من

گداز شمع شان زین سوز یحییٰ
نی گوئی چرا پروانۂ من

جمالِ حق بحسنِ بوالعلا بین	بشانِ بوالعلا حسنِ خدا بین
جمالِ بوالعلا ای دل بیا بین	خدا بین مصطفیٰ بین مرتضیٰ بین
مدان غیرِ خدا در هر دو عالم	تو در هر ذرّه نورِ کبریا بین
تماشای جمالِ شاه سازی	دلا گر وا کنی چشمِ خدا بین
دلا اند طریقِ بوالعلائی	همه فیضانِ شاهِ ہل آتی بین
چرا این بیگانه باشد زان یگانه	تو هر بیگانه را نیز آشنا بین
مکن بر هیچ شے اید دست انکار	نمایان ذاتِ حق در شاهنا بین
نباشد عشقباز سے کارِ هر مرد	عروسِ حسن سر گیر دکابین

تو ای یحییٰ اگر حسن سید پاک
جمالِ شاهدانی آنا بین

ساقیا از جامِ عشقت مست کن	در نگاهم قدرِ هستی پست کن
دستگیر اکن نظر بر خواریم	دستِ من بر گیر زبالا دست کن
کار هایم بسکه شد بی انتظام	سینه از مهر بند و بست کن

از خودے خود نمیدارم خبر — مست کن ای مست خود خود مست کن
ساز اندر عالمِ اطلاق جا — جهد کن زین قید ایدل جست کن
تا می از خمخانهٔ باقی خورے — فانی اندر هستی شه هست کن

بر جمالِ بوالعلا یحییٰ فدا
انچه اندر اختیارت هست کن

سیّدی بر حالِ زارم رحم کن — ده قرارم بیقرارم رحم کن
مرهم زخمم بود دیدارِ تو — لبکه شاها دلفگارم رحم کن
ده ز طوفانِ بلا مارا نجات — غرقِ بحرِ انتشارم رحم کن
در غم و رنج و مصیبت غمِ خویش — تا بکی شاها گزارم رحم کن
عزتم بخش ای امیرِ مقتدر — در نگاهِ خلق خوارم رحم کن
ملجا و ماوائے خود یا بوالعلا — جز در پاکت ندارم رحم کن

عاشق دیوانه ات یا بوالعلا
بنده یحییٰ جان نثارم رحم کن

ای شه خوبان ببزم خویش یکشب یاد کن — خاطرِ غمدیدهٔ مارا بوصلت شاد کن
ریخت از غم سیّدی بال و پرِ من چون نسیم — خاطرِ ویرانه ام از راهِ مهر آباد کن

مشکل افتادست اندر کارهایم یا امیر — بر سر مشکلکشائی هان بیا امداد کن
اسمان ارد باین بیچاره صد گونه خلاف — ای شه باداد و نصفت دادِ این بیداد کن
تا مگر در گوش گل افتد صدای ناله ات — بلبل آسا از سر شب تا سحر فریاد کن
در ره عشق و محبت ده مرا رشد و ثبات — راه بنما رهبری فرما شها ارشاد کن
در فراق خسرو شیرین ادای خود دلا — تیشه بر سر زن چو مردان همت فرهاد کن
هان بسکه عشق گر رمزی توانی گفت گو — روح حلاج از حدیث تازه خود شاد کن

بندهٔ یحیی اگر شده ام در صد غم و محنت اسیر
ای امیر پاک زین قید بلا آزاد کن

الصلوة والسلام ای بو العلا جانان من — الصلوة والسلام ای سید و سلطان من
الصلوة والسلام ای روی تو قرآن من — الصلوة والسلام ای دین تو ایمان من
الصلوة والسلام ای علم تو عرفان من — الصلوة والسلام ای وجد تو ایقان من
الصلوة والسلام ای عیسی دوران من — الصلوة والسلام ای درد تو درمان من
الصلوة والسلام ای آفتاب اوج ذات — ای مه تابان من وی نیر رخشان من
السلام ای برزخ کبرای امکان و وجوب — ای بهار واجب و ای رونق امکان من
الصلوة والسلام ای آنکه پیدا و نهان — آشکارا و خفی هستی تو در هر شان من

السلام ای مصطفی و مرتضی را جانشین
مظهر ذات الهی جلوهٔ یزدان من

السلام ای نائب خواجه معین سنجری
خواجهٔ مشکلکشا و هم بلاگردان من

السلام ای آنکه از تو نیست مخفی حال ما
واقفی یا سیدی از سر و از اعلان من

السلام ای آنکه جز ذکر و ثنا و مدح تو
نیست ای مولا نکته سنج در دیوان من

میکنم عرض سلام و کشف حال اندر غزل
گوش کن یا بوالعلا از لطف این سنان من

السلام ای آنکه یحیی را ز لطف خود بگو
عاشق دیوانهٔ من تابع فرمان من

بیا ای دلبر مه پارهٔ من
بیا ای غمزده و غمخوارهٔ من

بکوه و دشت میگردد برایت
دل دیوانهٔ آوارهٔ من

طواف کوی تو سازد شب و روز
فلک آسا دل دوّارهٔ من

منم واقف ندای جانفزایت
چه حکم تو شود دربارهٔ من

علاج درد دل عیسی چه داند
بود اندر لب تو چارهٔ من

بیا در روی تو صد پاره گردید
دلم شد مصحف سیپارهٔ من

نظر فرما ز چشم لطف سویم
که بهر تست این نظّارهٔ من

شود کی مطمئنه نفس سرکش
نشد لوّامه هم امّارهٔ من

نشد موم و نگشته نرم هیچی
دل همسنگ سنگ خارهٔ من

السلام ای بو العلا محبوب رب العالمین
جانشین مصطفی و مرتضی سلطان دین

السلام ای جلوه گاه تو بود عرش برین
خادم درگاه جد پاک تو روح الامین

السلام ای اول و آخر بهیچون و چند
السلام ای افتخار اولین و آخرین

السلام ای سید السادات شیخ انس و جن
قاضی هر چار ملت مفتی شرع متین

عالم علم لدن تفسیر دان کاف و نون
واقف و دانندهٔ اسرار قران مبین

دلنواز قایل انی انا بیحرف و صوت
عارف اسرار در رمز طا و ها و یا و سین

ای انا الحق از لب لعل تو دارد هستی
سکر وحدت از تو باشد در قلوب عارفین

آمدم بر درگه پاک تو شاها مستغیث
برکش از روی منیر خود نقاب عنبرین

بر در تو صف بصف استاده اند عشاق تو
تا بری اظهار ای رلح و روح عاشقین

از پی خواجه معین الدین چشتی سنجری
کن اعانت در امورم یا معین العاجزین

این پسر کز فضل خود فرموده ما را عطا
از وجودش شاد کردی خاطر این کمترین

هم ز لطف خود عنایت کن با و عمر دراز
تا بساید بر در پاک تو ای مولا جبین

خاطر غمدیدهٔ ما را ز طول عمر او
شاد فرما یا امیر ابن امیر المومنین

قطعہ

آمدہ یحیائی تو در حضرت والائے تو
با درونِ سوگوار و خاطرِ اندوہگین

از نیاز و آز سازی بی نیازش یا امیر
رحم فرما لطف کن ای چارہ سازِ قاصرین

ای ز فیضِ تو انتظامِ جہان
از وجودِ تو شد نظامِ جہان

گر نہ لطفت شود مربیِ او
کی بدینسان بود قیامِ جہان

بیشک و ریب صبح و شام رسد
بادۂ جودِ تو بجامِ جہان

گر نمی شد وجود با جودت
می فتادی بنائے خامِ جہان

ہست در اختیارِ تو مولا
بخدائی جہان زمامِ جہان

پرتوِ روئے انور و مویت
کرد اظہار صبح و شامِ جہان

ہست از اقتدائے تو یحییٰ
مقتدائی زمان امامِ جہان

السّلام اے واقفِ سرّ و علن
السّلام ای مالکِ نو و کہن

السّلام ای دلبرِ نازک بدن
السّلام ای سیدِ گل پیرہن

جانشینِ حضرتِ ختمِ رسل
ای وصیِ حیدرِ خیبر شکن

بر درِ تو آمدم یا سیّدی ❊ وا رہانم زین غم و درد و محن
نیستم خالی ز یادت یا امیر ❊ گر شوم اندر سفر یا در وطن
بوئے تو آید شہا از سینہ ام ❊ طینتِ من ہست از خاکِ یمن
از برائے نورِ عینینِ نبیؐ ❊ یک نظر بر من فگن بر من فگن
از برائے خواجۂ ہند الولی ❊ رحم کن ای شاہِ من آماہِ من
ہست امشب عرسِ تو یا بوالعلاؑ ❊ بی حجابانہ بیا در انجمن
نذرِ تو سوز و گداز آوردہ ام ❊ استجب بہرِ حسینؑ و للحسنؑ
یک علیک اندر جوابِ صد سلام ❊ خواہم از لعلِ تو ای شیرین دہن
مطلبم حرفِ قبولِ تو بود ❊ زین غزل خوانی و زین طولِ سخن

باتن رنجیدہ مسیحا آمدہ
السّلام ای جانشینِ پنجتن

السّلام ای گلِ گلزارِ رسولِ الثقلین ❊ سروِ نوخاستۂ باغِ علیؑ و حسنینؑ
ای وجودِ تو بود واجب و غیرت باطل ❊ زانکہ غیرِ تو وجود آمدہ بین العدمین
بر تو از مہرِ خود اقرار نمایم ہر دم ❊ زانکہ در ہستیِ تو ریب نداریم و نہ مین
بر دل افتادہ حجابی کہ نخیزد از من ❊ ای بعینیتِ خود رفع کن از قلبِ این غین

آشکار و نهان جلوهٔ ذات باشد / ای ز نور تو بود نور و ضیائی قمرین

چشم رحمت بگشا بر من مسکین نظری / به نبی و به علی بهر حسن بهر حسین

در حریم حرم حضرت خود جایم ده / ای شه عرش نشین بهر نبی الحرمین

این شب عرس تو در ماه صیام شها / جلوه فرما که سر خویش نهم بر قدمین

روزه داران جمال تو ام ای ماه بیا / چیست صوم من جانسوخته قطع از کونین

بر درت آمده مهدی بکنار والد / نور و عرفان و یقین بخش بابن نور العین

بر درت آمده با عجز و نیاز و زاری
بنده یحیای جگر سوخته پر شورش و شین

بیا ای دل صفای نیت و اخلاص پیدا کن / پس آنگه عشق معشوق حقیقی را تمنا کن

بیا سا یک نفس در راه عشق و عاشقی ای دل / بشوق دوست شو چالاک گام از فرق سر پا کن

بیا در درد جانان هر سحر از دیده اشک افشان / بشوق زلف مشکین آه پیچاپیچ شبها کن

اگر صد لن ترانی در جواب آید مشو نومید / سوال رویت جانان جانا همچو موسی کن

همه جا جلوهٔ حسن است بگشا دیدهٔ باطن / ز هر ذره جمال با کمال او تماشا کن

هوای سبحه و سجاده تا کی در سرت باشد / بیا در بزم مستان سرخوشی با جام و مینا کن

نمیداری اگر با عالم لاهوت ربطا ای دل / تو چندی اختیار صحبت کامل ز احیا کن

بخود اکنون مخاطب می‌شوم ای جان من بشنو — تو فکر خویش ساز و بند لب زین گفتگوها کن

بشوق اکبرآباد از عظیم آباد شو بیرون — بیا در بارگاه بو العلا عرض تمنا کن

تو اول بر مزارش بوسه زن بر جبین فرسا — طواف مرقد پر نور آن سلطان والا کن

سپس با صد تمنا این دو سه شعر مرا برخوان — ولی دل را موافق با زبان عرض تمنا کن

الا ای بو العلا دارم تن افسرده دل مرده — ز لبهای دُرافشان زنده اعجاز مسیحا کن

ز بس در کارهای من گره انداخته گردون — شها از پنجهٔ همت گشا این عقدها را کن

اگر شاهی بود اندر گدائی خواهش جانت — جبین سائی بباب سید والای اعلا کن

نمی‌گویم که این کن یا مکن از کن مکن بگذر — بعشق بو العلا قربان او جان همچو یحیی کن

گدائی سیدنا باش بادشاهی کن — بر آستانه اش فتاده هر چه خواهی کن

بحکم سیدنا سر فرود آر آنگاه — نفاذ حکم خود از ماه تا بماهی کن

اگر ز کثرت عصیان سیه درون گشتی — بنور سیدنا دور این سیاهی کن

مدان گنه سبب بُعد و دوری از در او — هوای قرب تو در حال پر گناهی کن

بیا بحضرت مولا ابو العلا ای دل — بیان حال زبون خود و تباهی کن

منم غریب و فقیر و گدا و ذو الحاجت — بمحض فضل روا حاجتم الهی کن

بر آستانهٔ سید ابو العلا یحییٰ
بیا و زاری و الحاج و عذر خواهی کن

سلام ای سید و سلطان کونین — سلام ای حامی و ملجای دارین
سلام ای نو گل گلزار حیدر — سلام ای آب و رنگ باغ حسنین
سلام ای شان تو شان پیمبر — بلا شک و بلا ریب و بلا مین
وجودت برزخ امکان و واجب — ز تو یا بو العلا شد جمع بحرین
حجاب اکبر آمد علم غیرت — شها از عین خود بردار این عین
خمار جبر و قدرم داد آزاد — بده یک جام امر بینا مرینا
شب عرس تو باشد جلوه فرما — بیفزا خانه ام را زینت و زین
نیاز و نذر ما مقبول فرما — ازین ناکارهٔ پر شورش و شین
بامید نگاهے هست حاضر — شها این مهدی من قرة العین
بدرگاه تو کو دار الامان ست — غلامت آمده بالراس والعین

کرم فرما بحال زار یحییٰ
خدا را از برای جد سبطین

السلام ای گل شاداب گلستان حسین — قرة العین نبی روح علی جان حسین

ای عیان از رخ پر نور تو یا سیدنا — جلوهٔ حیدری و نور نبی شان حسین

بر دلم مهر انا الله تجلی فرما — تا نه بینیم بجز نور درخشان حسین

بی حجابانه نما جلوهٔ طورم ای ماه — در تجلای جمال رخ تابان حسین

خیمه در عالم لاهوت نمایند بیا — الله الله چه بود جاه غلامان حسین

خار خار غم اندوه برآر از دل من — از پی عابد و باقر گل ریحان حسین

تشنه و گرسنه بر درگه تو آمده ام — لقمه ده بمن از خوان پر الوان حسین

نظر لطف صنم درست بسوی مهدی — هست مخصوص غلامی ز غلامان حسین

دستگیری کن و برگیر دو دست یحیی — ساز آویخته در گوشهٔ دامان حسین

ای خسرو ذیشان من امشب نظر بر من فگن — ای بو العلا سلطان من امشب نظر بر من فگن

با تو سر و کارم بود جز تو که غمخوارم بود — رحمی بکن بر جان من امشب نظر بر من فگن

رنجور و بیمارم شها بس مرده و زارم شها — از لطف کن درمان من امشب نظر بر من فگن

ای بو العلا ای بو العلا سویم بیا سویم بیا — نه گوش بر افغان من امشب نظر بر من فگن

ای دلبر دلدار من وی مونس و غمخوار من — وی جان و ای جانان من امشب نظر بر من فگن

ای قایل انّی انا از لعل پاک مصطفی — سر السر و قرآن من امشب نظر بر من فگن

نذر و نیاز آورده ام شوقِ دراز آورده ام — مولا بشو مهمانِ من امشب نظر بر من فگن
مهدی که باشد پور ما ایم شود یا بو العلا — پُر نور از چشمانِ من امشب نظر بر من فگن

یحیی است از دینِ بے خبر کُن یا جز انکے نظر
ای مایۂ ایمانِ من امشب نظر بر من فگن

یا بو العلا بجز تو نباشد معینِ من — کوئے تو هست کعبۂ ایمان و دینِ من
باشد مرا ز بندگیت رونقِ قبول — از سجدۂ درِ تو منور جبینِ من
جز آستانۂ تو نباشد پناهِ ما — صد دیو هست دشمنِ جان در کمینِ من
تا بر درِ تو ناصیه سائی نموده ام — از آسمان بلندتر آمد زمینِ من
کردیم سیرِ خویش نگهبانِ زمانه را — تیرِ نگاهِ نازِ تو شد دلنشینِ من
مهر و فائے تو بدلم ثبت کرده اند — نامِ تو نقش آمده اندر نگینِ من
بنما جمالِ خویش و بر افگن نقاب را — کن شاد شاد جانِ ملولِ حزینِ من
از گردشِ زمانه تبنگ آمدم شها — رحمی بجانِ خستۂ اندوهگینِ من
نذر و نیازِ من بپذیر از سرِ کرم — منگر ز لطف کوتهیِ آستینِ من
استاده است با دل پُر آرزو شها — مهدی بر آستانۂ پاکت ترینِ من

یحیا ئی تو شها همه تن چشمِ آرزو است

بنما جمالِ خود زبسیار رو ببین من

میکشد سوئی بوالعلا دلِ من
دلِ بیتاب نیم بسملِ من

داد حبِ ابوالعلا ما را
بدر پیر شیخ کاملِ من

یافت از خاک آستانهٔ او
بوالعجب حسنِ صورتِ گلِ من

صورتِ بوالعلا چو آئینہ
ہمہ دم آمدہ مقابلِ من

ز اقتدائے ابوالعلا گردید
پاک و پاکیزہ تر شمائلِ من

نیست جز ذکرِ پاکِ سیدنا
داستانی دگر بمحفلِ من

گشت از ذکر و فکر و مشقِ فنا
علمِ توحید در دست حاصلِ من

وقتِ عرسِ امیر پاک سید
نیست ہیچ وجہ وحشتِ دلِ من

ہست در باطنِ من آتشِ ے
سیدِ ہتیال و قائلِ من

وابستہ عنایتِ تو ہست کارِ من
ای مونس و شفیقِ من و غمگسارِ من

خود را سپردہ ایم بتو یا ابوالعلا
بنوحہ بیکار ملے خود دم اختیارِ من

واللہ کہ بگذرد سرم از فرقِ فرقدین
گردد اگر بکوئے تو شاہا گذارِ من

واحسرتا کہ بے گلِ روئے تو یا امیر
بی آب و رنگ شد ہمہ باغ و بہارِ من

پژمرده ساخت تندهوای بلا مرا ... از لطف خویش تازه بکن برگ و بار من

رنجور بسکه گشته ام از جور آسمان ... یا بو العلا بیا بنگر حال زار من

شاها اگر بپای تو ساید سر غلام ... اقبال و بخت هر دو شود پایدار من

قطعه

یحیی برای بنده همان جنت است اگر ... گردد دگر بروضهٔ حضرت مزار من

بخشندم ار جوار مزار بو العلا
رحمت کند نزول بقرب جوار من

بو العلا دست نهادی ز کرم بر سر من ... بگذراندی ز سر عرش برین افسر من

چه کرمها که نه بر حال تباهم کردی ... من بقربان تو ای شاه و گدا بر در من

تا نهادیم سر عجز بدرگاه امید ... شد زمین بندهٔ فرمان و فلک چاکر من

دل من بهر نثار قدم شاه آورد ... لعل و گوهر که چکیدند ز چشم تر من

جوهری گر نبود نیست مرا هیچ افسوس ... بس بود عشق و ولای تو شها جوهر من

جرعه از بادهٔ توحید و ولای آن شاه ... داد وجه الله من مهدی من مظهر من

دلبری این بود و ذره نوازی اینست ... یکنفس هم نرود از بر من دلبر من

آن مه اوج علا کرد نظر از سر مهر ... در گذر از مه و بخت بود اختر من

چشم گریان بغم عشق تو یا سیدنا
چشمۂ آب حیات آمد وہم کوثر من

وقت رخصت بمن آن شاہ ہمین یحییٰ گفت
مرحبا ذاکر من شاعر مدح نگر من

ردیف الواو

ای دل زجام بو العلا مستانہ شو مستانہ شو
یکدم بنام بو العلا دیوانہ شو دیوانہ شو
یا بو العلا بگزین مرا جانرا بکویش کن فدا
از ماسوای بو العلا بیگانہ شو بیگانہ شو
بخروش ایدل روز و شب در سوی دوران بو العجب
مینال چون جسم خطب خانہ شو خانہ شو
در شہر پاکش ساز جا با ذکر او شو آشنا
در ظاہر و باطن بلا ہمخانہ شو ہمخانہ شو

خواہی اگر یحییٰ بقا بر نام او کن جان فدا
بر شمع روی بو العلا پروانہ شو پروانہ شو

اسم اعظم ہست شاہا نام تو
مستی انی انا در جام تو
یا امیر آزاد از کونین شد
ہر کہ شد بستہ اندر دام تو
ہست تعظیم نبی و مرتضیٰ
در حقیقت یا امیر اکرام تو
پختۂ تو من مرا چون کند
پختگان را پختہ ساز د خام تو

چیست خاص درگہت یا بوالعلا — خاصگان را فیض بخشد عامِ تو
جن و انس و اسود و احمر ہمہ — تابع حکمِ و مطیع و رامِ تو
اللہ اللہ نورِ رویت یا امیر — جلوهٔ ذات ست حسنِ نامِ تو
چیست بیشم دولتِ دنیا و دین — دل غنی داریم از انعامِ تو

ای لبِ لعلت دوای دردِ دل
کامِ یحییٰ ہست اندر کامِ تو

در ذات ابوالعلا فنا شو — بر ہستیِ محضِ خود فدا شو
بر روی ابوالعلا نگہ کن — محوِ رخِ پاکِ مصطفےٰ شو
شو عاشقِ حسنِ سیدِ پاک — ستِ می حبِّ مرتضےٰ شو
از نسبتِ خاصِ بوالعلائی — تہ جرعہ کشِ مئے انا شو
کن ترکِ محبتِ دو عالم — قربانِ رخِ ابوالعلا شو
خاکِ درِ پاکِ بوالعلا باش — ای یار عزیز کیمیا شو

یحییٰ گذر از خیالِ شاہی
بر درگہِ بوالعلا گدا شو

برتر ز عرش آمده شاہا مکانِ تو — حاجت روای خلق بود آستانِ تو

شاهان روزگار بصد عجز و افتقار
افتاده اند بر در وابستگان تو

استاده اند بر در تو یا ابو العلا
مشتاق یک نظارهٔ تو عاشقان تو

افتاده است این سگ درگاه بر درت
یک لقمه تا کنند عنایت ز خوان تو

در آرزوی این همه تن گوش گشته ام
تا نکته بشنویم شها از دهان تو

هنگامها بعالم علوی نموده اند
دارند قوتی عجبی بندگان تو

دارند از شراب اناطرفه مستئی
ای مست جام لم یزلی میکشان تو

من تو شدم تو من شدی ای جان عاشقان
لافرق درمیان من و درمیان تو

آنکس که بی نشان بود و لامکان شود
یا بدره مکان و نشان نشان تو

یا ابو العلا بسوی من زار کن نظر
بر آستانت آمده این خسته جان تو

مهجی ابو صفت سیدنا شو غزلسرا
باشد حلاوتی عجبی در بیان تو

ای صد هزار جان گرامی فدای تو
بادا نصیب عاشق شید التقای تو

ایمان و دین و عقل و خرد مال و جان همه
آماده کرده ایم شها از برای تو

دایم آرزو که شود صرف یا امیر
این عمر چند روزه بگرد سرای تو

غافل کجا شود دلم از یاد تو شها
دل آشنائی من شده مر آشنائی تو

آید چو وقتِ عرض کمالاتِ عاشقان
شاہا کنیم پیش کشِ حق ولائے تو

موجِ انا الحق از دلِ من جوش میزند
تا گوش کردہ ایم صدائے انائی تو

برحالِ زارِ ما و نظرِ التفات کن
یحییٰ ابو العلائی مسکین گدائی تو

یا ابو العلا غلامِ تو ام خاکسارِ تو
دیوانۂ تو عاشقِ تو بیقرارِ تو

در اشتیاقِ یک نگہت یا ابو العلا
میداشتم ہر آنچہ نمودم نثارِ تو

لا یعقلیم آنچہ بدل آید آن کنیم
لیکن بر اعتمادِ تو و اعتبارِ تو

خود را اسیر دیم بتو یا ابو العلا
در کارِ این ضعیف بود اختیارِ تو

ہر چند بیحساب و کتابست جرمِ من
امیدوارم از کرمِ بے شمارِ تو

ما را جوارِ رحمتِ رب ست بالیقین
جایم اگر دہند بقرب و جوارِ تو

مرغِ دلم کہ طایرِ عرش آشیانہ ہست
بالا پرید و گشت شکارِ شکارِ تو

در آرزوئے مقدمِ تو جان بلب رسید
باشد دو دیدہ فرشِ رہِ انتظارِ تو

خرم بود حدیقۂ ما بو العلائیان
ای نونہالِ باغِ نبیؐ از بہارِ تو

در عشقِ تو ہر آنچہ رود بر سرم رود
شاہا منم غلامِ عقیدت شعارِ تو

یحییٰ بصد نیاز و تمنائے عشق و شوق

دارد کنون ارادۂ طوفِ مزارِ تو

یا سیدی غلامِ توام خانہ زادِ تو
باشد نشاطِ جان حزینم بیادِ تو

شاہا ہر آنچہ در دلم آید ہمی کنم
لیکن بر اعتبارِ تو و اعتمادِ تو

گشتیم بے نیاز شہا از نیازِ خلق
مستغنیم بصورت و معنی ز دادِ تو

من تابعِ رضائے توام یا ابو العلا
باشد مراد و خواہش بندہ مرادِ تو

در راہِ فقر امامِ طریقت تو بیشکی
باشد قرینِ صدق و صوابِ اجتہادِ تو

ای دل بکارِ خویش میندیش و غم مخور
باشد کفیلِ توشۂ والا ترادِ تو

مسکینِ توفقیرِ تو یحییٰ ہر آنچہ داشت
شاہا نمود صرف رہِ اتحادِ تو

خلق میداند مرا دیوانۂ جانبازِ تو
عارفِ اسرارِ تو دانائی کنہ رازِ تو

ہر چہ آید در دلم اندیشہ نبود میکنم
نازہا داریم ای محبوبِ حق بر نازِ تو

اللہ اللہ شاہا زاوجِ لاہوتی شہا
ماورائے عالمِ قدس آمدہ پروازِ تو

برتر از عرشِ علی ہست جاہت یا امیر
تا کجا نزدِ خدا شاہا رسید اعزازِ تو

در گروہِ اولیاء اللہ داری شانِ خاص
نیست کس یا سیدی ہمتائے تو انبازِ تو

شاہ وجیہ اللہ پیرِ دستگیر و والدم
بود شاہا در زمانِ خویشتن دمسازِ تو

کی بقا صد جان دهد تا در حضور تو برد
خود رسد یحیی که مشتاق تو بر آواز تو

ای فروغ ماه و خور از طلعت زیبای تو
مطلع نور الوهیت بود سیمای تو

در رخ پرنور تو سیر خدائی میکنم
جلوهٔ شان خدائی هست سرتاپای تو

پیکر تو پیکر مشکل‌کشا لا ریب فیه
هر دو عالم هست اندر پنجهٔ گیرای تو

انس و جن جبهه سا و پری ملک و ملک افگنده سر
با همه عجز و تمنا بر در والای تو

پا نهم بر آسمان و ز عرش فرقم بگذرد
گر سر شوریدهٔ خود را زنم بر پای تو

بی نیازی از جهان داریم ای بنده نواز
انس و جن پروای من دارند و من پروای تو

هستی خود ساختم یا سید در تو فنا
من برای خود چه سازم فکر زایم رای تو

بسکه رنجور از جفای چرخ گشتم یا امیر
مشکل من میشود آسان بیک ایمای تو

چیست غم یحیی ترا در مشکل دنیا و دین
بو العلا آقای تو ملجای تو مولای تو

ای قمر عکس رخ زیبای تو
مطلع نور خدا سیمای تو

هست از شان تو پیدا شان حق
نور باشد نور سرتاپای تو

هست شاه لامکان نزهتگهت
برتر از عرش معلی جای تو

عالمی را زیر و بالا می کند	شور آهِ عاشقِ شیدائی تو
این چنینم خوار و زار اندر جهان	کی گذارد همتِ والائے تو
جان بر آید از تنِ من آن زمان	چون سرِ خود را نهم بر پائی تو

دستگیرا دستگیری کن ز لطف
پر درِ تو آمده یحییائے تو

بو العلا هر مشکلم آسان ز تو	درد هایم را بود درمان ز تو
ما و از ما هر چه باشد آن ِ تست	جان ز تو ایمان ز تو عرفان ز تو
واجب و امکان بروئے تو عیان	ای بهار واجب و امکان ز تو
پرتوِ حسنت یدِ بیضا بود	یافت معجز موسی عمران ز تو
از لبِ لعلِ تو عیسیٰ کلم یافت	قم باذن الله بود گویان ز تو
تابِ حسنِ تو مرا از خود ربود	حیرتِ این دیدهٔ حیران ز تو
وصلِ تو شادم کند هجرت حزین	روئی خندان دیدهٔ گریان ز تو
آتشِ عشقِ تو ما را پاک سوخت	سوز و سازِ سینهٔ بریان ز تو

میکند پروازِ ما فوق الخیال
ذهنِ یحییٰ اینقدر جولان ز تو

شدم از جان و دل دیوانهٔ تو
چو دیدم ناز معشوقانهٔ تو

بیا پر نور کن از مقدم خود
که باشد خانهٔ من خانهٔ تو

شدم از بادهٔ توحید سرمست
بیاد نعرهٔ مستانهٔ تو

انا الحق گفت چون منصور و شبلی
میِ توحید از پیمانهٔ تو

کند شمع از جمالت کسب انوار
فدا پروانه بر پروانهٔ تو

شاهان عالم هست شاها
فدای شوکت شاهانهٔ تو

همه تن گوش بحیث تو گردد
رود در خانهٔ کاشانهٔ تو

رونق باغ جهانم تننا هایاهو
زینت کون و مکانم تننا هایاهو

بعیانیم نهان و نهانیم عیان
آشکارا و نهانم تننا ها یا هو

زیقین و زگمانست ورا منزل من
نه یقینم نه گمانم تننا ها یا هو

ما بجاییم که در وی نبود فوق و نه تحت
من نه اینم نه من آنم تننا ها یا هو

در رهِ سیدنا خاک شدم خاک شدم
بی نشانیست نشانم تننا ها یا هو

بادهٔ عشق مرا کرد عطا سیدنا
بندهٔ پیر مغانم تننا ها یا هو

نسبت سیدنا هست قوی در دل من
نیستم پیر جوانم تننا ها یا هو

شهسوارم نظرِ لطف بسویم فرما
در رکابِ تو دوام تننا ہا یا ہو

بوالعلاہست بیادِ تو زشب تا بسحر
این ہمہ شور و فغانم تننا ہا یا ہو

نتوانم کہ از بسترِ غم برخیزم
دور از آن ماہ چنانم تننا ہا یا ہو

نیستم ہیچ سرائے تو محمد یحییٰ
شاعرِ عشق بیانم تننا ہا یا ہو

ای آفتاب ذرہ ہم پیشِ جمالِ تو
در کائنات نیست نظیر و مثالِ تو

عکسِ فروغِ ذات بود در روئے انورت
کثرت ظہور ساختہ از خط و خالِ تو

از مشتِ خاک نیز بود جامِ جم حقیر
در پیشِ قدر و عزتِ جامِ سفالِ تو

ادراک پا شکستہ بود دیا بوالعلا
باشد محال محض کہ دانیم حالِ تو

از آفتابِ حشر نداریم ہیچ غم
گسترده اند بر سرِ عاشق ظلالِ تو

گردید بی نیاز و بری شد ز حرص و آز
ہر کس کہ دوخت دیدہ بخوانِ نوالِ تو

شاہ علی اللہ دام بقا حاصلم شود
باشد اگر وصالِ من اندر وصالِ تو

ایمان و جان و مال خود و ہیچہ از خدا ست
گردم فدائے نامِ تو قربانِ آلِ تو

خاموش نیست یکدم و یک لحظہ یا امیر
یحییٰ ہمی بینوا ہمی تو از قیل و قالِ تو

باشد جمالِ ذاتِ جمالِ کمالِ تو — شانیست از شیون خدا وجد جمالِ تو

در جنت است جلوهٔ حسنِ جمالِ تو — دوزخ بود تجلیِ شانِ جلالِ تو

آن دل که از خیالِ بتان بود تنگ — اکنون درو نماند ورائی خیالِ تو

بیرون رود ز خاطرِ من حرص تخت و تاج — جایم اگر دهند بصفِ نعالِ تو

در کارِ من درنگ چرا یا ابو العلا — داد دست اختیار ترا ذی الجلالِ تو

قطعه

ای دل بکارِ خویش مندیش و غم مخور — باشد بسوی حضرتِ سید مآلِ تو

باشد کریم حضرتِ سید ابو العلا — سازد کجا ز راهِ کرم رد سوالِ تو

کی احتیاجِ عرض بود در حضورِ شاه — خود آشکار هست برو جمله حالِ تو

یحیائی تو علام تو ای ابن مصطفیٰ
مشهور گشته است بعالم بلالِ تو

سیدنا امامنا محو خودت خدائی تو — جلوهٔ ذات دیده‌ام در رخِ حق نمائی تو

ردی تو ردی مصطفیٰ شانِ تو شانِ مرتضیٰ — حسبِ مرادِ تو قضا خواهشِ حق رضائے تو

حسنِ تو در گرفته است از سرِ عرش تا بفرش — مهر و مه است نوریاب یکسر از ضیائے تو

شربتِ عیسوی شها هست بکارِ این گدا — هست دوائے دردِ ما در لبِ جانفزائی تو

ای گلِ باغِ آرزو مست شدم ز بوی تو
این سرِ ما ہمو ہمو ہست پُر از ہوای تو

وحدتِ تو بجانِ من تن آمد و ساختہ وطن
نیست کنون بچشمِ من غیرِ تو در سوای تو

سیدنا ابو العلا در سہمِ من بیا بیا
جانِ من و ہوای تو در دلِ و دیدہ جای تو

آمدہ با ہمہ نیاز بندۂ ابو العلائیت
در دلِ او گرفتہ جا آرزوی لقای تو

در جمالِ بو العلا کردیم سیرِ حسنِ ہو
اللہ اللہ بو العلا و اللہ اللہ حسنِ او

یافتہ اندر وراثت سیدِ ما بو العلا
از علیِ مرتضیٰ خو از رسول اللہ بو

جامِ وحدت از شرابِ عشقِ سید خوردہ ام
ہست وجہ اللہ چون کردم نظر در چارسو

چیست جامِ جم بہ پیشِ جرعہ نوشانِ الست
بادہ بیکیف مینوشیم بیجام و سبو

سجدۂ عشقِ حقیقی آن زمان کردم ادا
اول از ترکِ خودیِ خود نمودم چون وضو

بو العلا روز و شب و سال و مہ صبح و مسا
کو بکو و در بدر بہرِ تو ام در جستجو

گفت ایزد کل شیٔ ہالک الا وجہہ
غیرِ وجہ اللہ ای یحییٰ چہ باشد خود بگو

محبوبِ حق سلامِ خدا بر روانِ تو
با داہم از زبانِ تو و از دہانِ تو

شانِ خدا جمالِ نبی جلوۂ علی
یا بو العلا چکد ز سراپا شانِ تو

بی پرده کن تجلی و در چشم من در آ
استاده اند بر درِ تو عاشقانِ تو

ای ابن مرتضیٰ ز کرم سوئے من نگر
هستم کمینه بندهٔ از بندگانِ تو

کونین از وجودِ تو موجود گشته است
بر هر دو عالم ست شها امتنانِ تو

هر ذرّه ذرّه هست ز فیضِ تو کامیاب
عالم تمام زلّه ربایِ ز خوانِ تو

آمد پی سلامِ تو یحییٰ ئے بی نوا
تا بشنود جوابِ سلام از زبانِ تو

ای دل او می یا بو العلا همخانه شو
در ماسوائے بو العلا بیگانه شو بیگانه شو

در گریه سوز و فنا کن هستی خود را فدا
بر شمع روئے بو العلا پروانه شو پروانه شو

در عشق آن شیرین دهان فرهاد وش شو بانشان
چون کوهکن اندر جهان افسانه شو افسانه شو

جان کن نثارِ بو العلا کن هستی خود را فدا
از قیدِ تن بیرون بیا جانانه شو جانانه شو

بیگانه شو از عقل و دین در کوی رندان جا گزین
دیوانه شو دیوانه شو فرزانه شو فرزانه شو

راهِ سلامت ترک کن از لومة لائم مترس
عشق محبت پیشه شو دیوانه شو دیوانه شو

یحییٰ ز فیضِ بو العلا شو قائلِ انی انا
مانند منصور ای گدا مستانه شو مستانه شو

بر آستانت آمد یا بو العلا مسکینِ تو
مسکین بی تمکین تو ناواقف از آئینِ تو

افتاده ام در صد خلل دور فرقم از طول امل / تلوین من سازد بدل جمعیت و تمکین تو

ای پرتو نور قدم آئی گر از راه کرم / روشن شود بام و درم از جلوهٔ رنگین تو

مست می اتی انا مدهوش عشق مرتضی / در یک نظر کرده مرا چشم حقیقت بین تو

غمگین و مسکین توام مشتاق تمکین توام / عمریست بر دین توام من فدای دین تو

در مدح تو در سفته ام راز خفی نهفته ام / اشعار رنگین گفته ام در شوق یک تحسین تو

جانی دگر اندر لحد در قالب یحیی احمد / در گوش از مولا رسد صوت خوش تلقین تو

نه لا و نه الاست در راه تو / انا الله در رخسار چون ماه تو

کجا بخت تا وصل دائم شود / غنیمت بود دیدگه گاه تو

کنی جلوه در حشر با مصطفی / تعالی الله این قدر و این جاه تو

ملک سجده او کند صبح و شام / بود برتر از عرش درگاه تو

رضا جوئے تو خالق تو بود / کنند کار ہائے تو دلخواه تو

ندارد ز دیدار تو بے نصیب / بود آرزویم ز الله تو

تو یحیی اکن ناز بر بخت خویش / بود بو العلا سید و شاه تو

ردیف الهاء

بنامِ بو العلا کن جان فدا ای مردِ فرزانه — نه غیرش باش بیگانه بعشقش باش دیوانه

چه خوش باشد که آید بو العلا با عزّ و شاهانه — به پیشش من شوم حاضر غلامانه گدایانه

خوشم با بو العلا در عالمِ تنزیه و بی کیفی — منم از ماسوائے بو العلا آزاد و بیگانه

بنامِ بو العلا یکجرعه ام پیرِ مغان بخشید — شدم از بادهٔ اِلّا انا بیهوش و مستانه

گدائی بو العلایم مست از فیضم جهان باشد — ز چشمِ مستِ ساقی ساغرم لبریز پیمانه

اگر آید ببزمم بو العلا روشن شود مجلس — نثارِ شمعِ روی او کنم جان شکلِ پروانه

بحمد الله روی بو العلا دیدم بچشمِ سر — جمالِ پاک وجه الله دیدم بی حجابانه

تو ای واعظ بمسجد باش و ما را نصیحت کن — نباشد جز حدیثِ بو العلا ذکرے درین خانه

رود از سینهٔ من حسرتِ دیرینهٔ **یحیی**

اگر بر آستانِ بو العلا باشم فقیرانه

بعشقِ بو العلا دیوانگی به — ببزمِ بو العلا پروانگی به

خوشم با بو العلا در عالمِ هو — ز کارِ دو جهان بیگانگی به

دلا بر گفتهٔ ناصح میندیش — جنونِ تو ازین فرزانگی به

فقیری بر در آن شاه کونین
زجاه و حشمت شاهانگی به

دلا بر درگهش افگنده سر باش
که دوری نا خوش و بیگانگی به

فدا کردی بنام بوالعلا جان
دلا صد آفرین مردانگی به

شراب عشق سید نوش کیجیے
که از هشیاریت مستانگی به

یا بوالعلا بسوی من خسته کن نگاه
گر نیست پی به پی ز کرم ساز گاه گاه

من عاجز و غریب و فقیر و گدای تو
تو سید و غریب نواز و امیر و شاه

جز آستان پاک تو ای شاه ابوالعلا
نبود برای ما همه بیچارگان پناه

از آب لطف خویش بگردان سپید و صاف
تا چند نامهٔ عمل ما خود سیاه

تو از ازل سفینهٔ نوح آمدی شها
من بوالعلائیم نشود کشتیم تباه

بر درگهت که کعبهٔ مقصود آمده
نهاده اند شاه و گدا انس و جن جباه

چون نیستم مجال که بوسم رکاب شه
باری کشیم سرمه ز گرد ره سیاه

افتادگی بس ست مرا لیک بر درت
نبود بسر هوای زر و مال و عز و جاه

فرزند مصطفائی و محبوب مرتضی
معشوق بی نیازی و هم عاشق اله

شاها بتالت آئینهٔ حق نما بود
وجه الله است روی تو بی ریب و اشتباه

کارت ہدایت است و دلالت براہِ حق	بیرہ زراہِ راست شدیم آریم براہ
ہر روز در فراق تو شور و فغان کنم	ہر شب ز دردِ ہجر تو سازیم آہ آہ

ایمان و جان چہ بود کہ میساختی نثار
یحییٰ نمود ہستی بیکیف خود فداہ

جمالِ بوالعلا اللہ اللہ	بود شانِ خدا اللہ اللہ
بشانِ بوالعلا ہست آشکارا	کمالِ مصطفےٰ اللہ اللہ
اسیر ابن امیر دستگیرم	بود مشکل کشا اللہ اللہ
جنابِ بوالعلا ہنگامہا کرد	ز عشقِ مرتضےٰ اللہ اللہ
خدا مخزابِ وجد دا دفرزند	بسیّد بوالوفا اللہ اللہ
جمالِ بوالعلا دا اللہ دارد	عجب نور و صفا اللہ اللہ
بود نامِ جنابِ سیّدِ ما	سرِ ہر نامہا اللہ اللہ
کسی کو مبتلائے بوالعلا گشت	بحق شد آشنا اللہ اللہ
بود ہر قطرۂ اشکم بیادش	چو دُرِّ بیبہا اللہ اللہ
ز لطفِ بوالعلا ہر حاجتِ من	روا گردد روا اللہ اللہ

بنامِ بوالعلا تسمیہ نمودہ

دل و جان را فدا اللہ اللہ

بسوے من خستہ فرما نگاہ — خدارا خدارا خدارا نگاہ

بدہ چشم خود بین مرا از کرم — کہ تم تا بروئے تو شاہا نگاہ

بکن باز باز از نگاہِ کرم — ہمان عمر با عیش افزا نگاہ

نگاہے کن از لطف یا بو العلا — کہ بر باید از خویش ما را نگاہ

من این چشم دارم ز الطاف تو — کہ سازی دگر جانب ما نگاہ

جمالِ تو آمد نظر یا اسیر — چو در خود نمودیم حقا نگاہ

تماشاہی وجہ اللہ آمد نظر
چو بر رویت افگندہ یحیی ای نگاہ

بادۂ عشق چو فرمود عطا وجہ اللہ — عاشقِ سیدنا کرد مرا وجہ اللہ

یافتم لذتِ توحیدِ جنابِ سید — مست کردہ دلم از سکرِ انا وجہ اللہ

ہر چہ دیدم ہمہ از دیدۂ وجہ اللہ است — اندرین سلسلہ شد راہنما وجہ اللہ

تا مرا بستہ این سلسلۂ عالیہ کرد — ساختہ از ہمہ تقیید رہا وجہ اللہ

مبرو مہ چیست کہ پیشش ند از نور نفس — ہست آئینۂ انوارِ خدا وجہ اللہ

بدر سیدنا زود رسائی ما را — حاجتِ بندہ کن از لطف روا وجہ اللہ

بر درِ پاکِ تو جاروب کشی میسازم | بکُن مرا خاکِ رهِ سیّدنا وجه الله
آخرین ولولهٔ شوق هم از تو باشد | جلوهٔ سیّدِ پاکم بنما وجه الله

بوالعلائی منم و فخر کنم ای یحیی
که بود سیّدنا والدِ ما وجه الله

برحالِ من التفات ای شاه | ده از همه غم نجات اے شاه
تا چند من و صفت پرستی | ده عشق و وله بذات ای شاه
در عشقِ خودم ده استقامت | گشتم بس بی ثبات ای شاه
دریادِ تو بگذرد اگر عمر | باشد لطفِ حیات اے شاه
بی یادِ تو زیستن نخواهم | زین زیست خوشم ممات اے شاه
انوارِ جمالِ پاکِ تو هست | تابان در شش جهات ای شاه

نامِ تو رقم کنند بر دل
یحیی چو کند وفات ای شاه

حسنِ خود از ذرّه ذرّه آشکارا کردهٔ | ذرّه ذرّه را بحسنِ خویش شیدا کردهٔ
سیّدی باشد تجلیهای تو بی انتها | جلوهٔ تازه برنگِ تازه هر جا کردهٔ
گرچه اندر هیچ جا شاها مقیّد نیستی | در دلم جا ساختی طرفه تماشا کردهٔ

آتش عشقِ خود اندر جانِ من افروختے
سینۂ بکینۂ من طورِ سینا کردۂ

جلوۂ قامت نمودی یا امیرِ بی نظیر
صد قیامت در دلم زان جلوۂ برپا کردۂ

تا بدستِ خود نمودی دستگیری ہای من
در جہان دستِ من از ہر دست بالا کردۂ

در ثنای ابو العلا شعرِ تو یحیی جملہ خوب
این غزل لیکن بطرزِ تازہ انشا کردۂ

یا ابو العلا توئی کہ بدامِ رسیدۂ
احوالِ بیقراریِ من چون شنیدۂ

حسن خدا جمالِ نبی شانِ مرتضیٰ
واللہ توئی کہ در خودیِ خویش دیدۂ

علم تمام زیر و زبر کردۂ شہا
تا بادۂ حقیقتِ وحدت چشیدۂ

قربان ذرہ پروریِ تو کہ بندہ را
با این ہمہ عیوب و خرابے گزیدۂ

قطعہ

ای دل ز فیضِ نسبتِ مولائے دو جہان
از فرق رم نمودہ بجمع آرمیدۂ

شاباش مرحبا کہ چو مردان قدم زدی
از دل تعلقاتِ دو عالم بریدۂ

یحیی مگر بدستِ تو دامانِ شہ رسید
دامن ز خارِ زارِ دو عالم کہ چیدۂ

یا ابو العلا توئی کہ غمِ من ربودۂ
از یادِ خود مسرت و فرحت فزودۂ

نگذاشتی معطل و تنہا مرا گہی — با من بہر زمانہ و ہر حال بودہ
وجہ اللہ است آئینہ حسن پاک تو — در روی خود جمال الٰہی نمودہ
از نسبت صحیح خود آنور مصطفےٰ — زنگار شرک از دل تارم زدودہ
تا بر در تو ناصیہ سائی نمودہ ام — بر روی بندہ صد در عرفان کشودہ
ناصح خموش عشق کجا از دلم رود — بسیار گفتہ و مرا آزمودہ

یحیی اچکد ز ناصیت نور کبریا
آیا بباب سیدنا جبہہ سودہ

السلام ای امیر عالی جاہ — السلام ای رخ تو وجہ اللہ
السلام ای بچرخ وحدت ما — السلام ای بملک ہستی شاہ
بو العلا ستر کلمۂ احمد — معنی لا الٰہ الا اللہ
نہ فلک مردبان بام تو ہست — چیست عرش مجید یک درگاہ
از ازل آمدی سفینۂ نوح — کشتی من شود چگونہ تباہ
قبلہ و کعبہ ام درت باشد — بندہ را نیست جز بسوی تو راہ
بر درت جن و انس ملک و ملک — بہ نیاز و ادب نہادہ جباہ
آستان مبارکت مولا — از ہمہ آفت ست و رنج پناہ

چند در دوری تو ناله کنم | چند سازیم در فراقت آه
چشم رحمت بسوی من انداز | آمدم بر در تو غرق گناه
ساز از آب لطف خویش سفید | نامهٔ من زبسکه گشت سیاه
این شب عرس تست سیدنا | کن قدم رنجه اے حبیب الله
خانه ام کفش خانهٔ تو بود | ای زخاک رهت مراست کلاه
نذر سوز و گداز آورده‌ام | کن قبول اے ولی حق آگاه

از برائے شہ ابو البرکات
سوی یحیی ای خویش ساز نگاه

از حال عالم بیخبر وز قید کل آزاده | بر آستان بو العلا یحیی بود افتاده
نقش انا الحق ثبت کن بر لوح دل ای بو العلا | طفل دبستان توام وین لوح دارم ساده
از بادهٔ توحید تو تا مست خود مولا شدم | شد رهن می کر بیخودی میداشتم سجاده
در بارگاه بو العلا این خسته دل مسکین گدا | باشد بر امید عطا با صد ادب استاده
ای دل ازین دیر و حرم کی راه حق پیدا شود | در کوچهٔ توحید آئین راست باشد جاده
تا کی بقید آب و گل باشیم یاران با بجل | بهر سفر در ملک دل هر ساعتم آماده

دیدیم یحیی را دلا در اشتیاق بو العلا

دیوانۂ مستانۂ خود رفتۂ دلدادہ

از ازل مستِ نازہ آمدہ
بے نیاز از نازہ آمدہ

با ہمہ دلبرے و محبوبی
چہ قدر دلنواز آمدہ

تو کہ معشوقی از چہ رو جانان
عاشق و عشقباز آمدہ

چارۂ کار بندہ کن مولا
کز ازل چارہ ساز آمدہ

نیست پوشیدہ بر تو احوالم
واقفِ جملہ راز آمدہ

در حضورِ ابوالعلا اے دل
با ہمہ امتیاز آمدہ

بر مزارِ ابوالعلا تیجے
خوش نصیبی کہ باز آمدہ

ای ز زخمِ تیغِ ہجرِ تو جگر خون آمدہ
در فراقت چشم پر خون رنگ جیحون آمدہ

قطرۂ اشکی کہ دریادِ تو از چشم چکید
ای شۂ والا گہر چون دُرِّ مکنون آمدہ

عاشقانِ حضرتت آبائے بندہ بودہ اند
عشقبازی با تو ما را فعلِ مسنون آمدہ

جن و انس و خلق و امر و علوی و سفلی ہمہ
ای بدامِ لطف و احسانِ تو مفتون آمدہ

رتبہ ات را کس چہ داند نیست مقدورِ بشر
کز قیاس و از گمان و عقل بیرون آمدہ

در دبستانِ محبت عقل را نبود گذر
طفلِ ابجد خوانِ این مکتب فلاطون آمدہ

گفتن درد دل خود هست یحیی را غرض
خاطرش فارغ ز فکر لفظ و مضمون آمده

بوالعلا فرزند شاه کربلا روحی فداه	بوالعلا مست می انی انا روحی فداه
آب رنگی یافته دین متین از نسبتش	نو گل باغ جناب مصطفی روحی فداه
مست از خمخانهٔ توحید باشد بوالعلا	صاحب سر علی مشکلکشا روحی فداه
میچکد از جبههٔ نورانیش نور بسیط	مطلع انوار فخر انبیا روحی فداه
این ولایت خاص از شاه ولایت یافته	مظهر آثار شاه اولیا روحی فداه
اصطفا و اجتبا در ارث بخشیدش خدا	از جناب مصطفی و مجتبی روحی فداه

بندهٔ یحیی آمده بر آستان بوالعلا
میکند جان را بشوق او فدا روحی فداه

امشب جناب سید ذی جاه آمده	سرمست از شراب انا الله آمده
امشب جناب سید ذی جاه از کرم	ناگاه آمده وچه دلخواه آمده
شاهان سر نیاز نمودند خم بعجز	در انجمن چو تخت شهنشاه آمده
اکنون سیاهی از دل من دور میشود	در دل خیال جلوهٔ آن ماه آمده
یا بوالعلا بحال من خسته کن کرم	این ناتوان ز دور بدرگاه آمده

خورسند کن دلم که غلام کمینه ات | باجوش رنج و صد منه جانکاه آمده

یحیی ز بارگاه جناب ابو العلا
سوی وطن بجبر و باکراه آمده

در ارض و سما کون و مکانست هو الله | پیداست هو الله نهانست هو الله
گویم به یقینست که بهر شان همانست | هر چند که بی شان و گمانست هو الله
یکسان بود اندر نگهم نفع مضرت | چون خالق هر سود و زیانست هو الله
در کعبه تنزیه عیانست نگه کن | در دیر تشبیه بتانست هو الله
مستانه هو الله کنم ذکر مجرد | این تربیت پیر مغانست هو الله
ای زاهد بدبین حکیم گر تو نبینی | والله که در عین عیانست هو الله
دیدم رخ وجه الله و در خویش نماندم | هر لحظه مرا ورد زبانست هو الله
هر شرح و بیانست برا تذکرهٔ او | هر چند که بی شرح و بیانست هو الله

یحیی منم و سید نا هو و انا هست
این سر من و او بیانست هو الله

یا بو العلا در بزم خود یک لحظه ما را بار ده | بیهوشی و محو هستیم از لذت دیدار ده
ای مست توحید انا اندر خمار کشترم | ذوقی بمن بهر خدا زان مستی سرشار ده

از راه بیره گشته ام از سر مسلمان کن مرا — وارستگی ما را ز قید سبحه و زنار ده

این طمطراق کن فکان نبود تمنای دلم — اندک مرا یا سیدی از فیض هشت و چار ده

از نسبت یا بو العلا توحید در دل فتح جا — این لذت انی انا بسیار ده بسیار ده

محو خیال خویش کن دریای خود فانی نما — از غیر خود انکار ده بر خویشتن اقرار ده

ای پادشاه روح و جان و دلنواز بیکسان — از آستان خود مرا در مجلس خود بار ده

بهر سلامت آمدم بشنو سلامم از کرم — یکره جوابم ای صنم از لعل شکر بار ده

امشب شب عرس است بو نذر و نیاز آورده ام — بپذیر و افزون همت این کار و این کردار ده

بر مهدی خود کن نظر ای پادشاه بحر و بر — عمر و بقا علم و هنر از لطف خود بسیار ده

یحیا ای تو از نسبت تو یکدم نسازد بند لب
آن بی زبان را از کرم توفیق این گفتار ده

السلام ای صورتت معنای معنی آمده — محو در نور جمالت صد تجلی آمده

یک نظر فرما بسوی این گدای بیقرار — ای نگاهت مایهٔ صبر و تسلی آمده

هر کرا از نسبت پاکت رسید فیضها — نقد وقت او تعلی بر تعلی آمده

هر که جا بر آستان پاک تو شاها گزید — خاطرش فارغ ز سیر عرش و کرسی آمده

هر کرا فیض انانیت ز چشم تو رسید — بی تکلف حاصل او علم هستی آمده

از می ای آنا یک جرعهٔ لم ذیا امیر
ای نگاهت فیض بخش عشق و مستی آمدہ

مست امشب لیلة العرس است تماشا گاہ تو
جلوہٗ تو مظہر شان الٰہی آمدہ

بی حجابانہ تجلی کن بیا در چشم ما
دیدہٗ مجنون برلئے دید لیلیٰ آمدہ

از رہِ ذرّہ نوازی کن پذیرا نذر من
ای مقامِ نورِ اعلا نیز عالی آمدہ

بر درت امید وار یک نگاہِ التفات
ابن یحییٰ بندہٗ درگاہِ مہدی آمدہ

شادی یحییٰ کہ در تقدیرِ از روزِ ازل
نعمت فیضان خاص بو العلائی آمدہ

جلوہ فرمائے بی حجابانہ
کن منور تمام کاشانہ

جانب این گدا از راہ کرم
جلوہ فرما بشانِ شاہانہ

پی سودائے عشق می آرم
دل و جان ہر دو را بہ بیعانہ

دل ویرانہٗ منِ شیدا
شد زیادِ بتان پریخانہ

دین و ایمانِ من فتکار نمود
ان دو چشم سیاہ ترکانہ

بو العلا ہست دین و ایمانم
بو العلا ہست جان و جانانہ

کن بسر عمر خویش ای یحییٰ
بر درِ بو العلا گدایانہ

ای ز جودت نوح را کشتی بجودی آمده | موسی عمران بصحرائی تجلی آمده
در دماغ پیر کنعان از نسیم فضل تو | بوی یوسف مایهٔ صبر و تسلی آمده
در شب معراج از دست حبیب ذوالجلال | در کف تو جام توحید وجودی آمده
ای قمیص خاص آل عبا بر قامتت | راست همچون خلعت روز عروسی آمده
بو العلا نام تو و جدت علی مرتضی | زین سبب شاها ترا بر کل تعلی آمده
دوری تو موجب رنج و غم بیتابیست | عاشقان را وصل تو صد عیش و شادی آمده

کن نگاه لطف شاها وارهان از رنج و غم
بر در پاکت بهم یحیی و ساقی آمده

ردیف لام الف

نیست در لوح دلم نقشی سوای بوالعلا | میکنم جان عزیز خود فدای بوالعلا
آرزو دارم یحیی از خدای بوالعلا | تا ببینم روی پر ضیای بوالعلا
کی کند از گوشهٔ چشمی نگاه نیم باز | سوی شاهان جهان کمتر گدای بوالعلا
دل که خوش شهباز اوج لامکان عشق است | می پرد از شوق مستی در هوای بوالعلا
کن تماشا چشم وحدت بین خود را باز کن | کیست در کون و مکان پیدا سوای بوالعلا

رویتِ حق اندرین عالم الیقین گردید چون
منتہائے آرزو یم ہست از رب ودود
ہم رضای مصطفٰے و ہم رضائے مرتضٰی
شد نصیب این تمنا لقای بوالعلا
سینۂ عشاق بیدل ساز جای بوالعلا
گر بکف آری دلا نقد رضائے بوالعلا

نیست اے یحیٰی درینجا دخل شرک و غیر
بوالعلا ہر ہست و من برائے بوالعلا

مائیم و اشتیاق امیر ابوالعلا
بی مثل و بی مثال بود ذات پاک او
بنود کم از سریر سلیمان بقدر و جاہ
وجہ اللہ آنکہ بیر من و الد من است
دارم خیال روئے منیر ابوالعلا
بنود بکائنات نظیر ابوالعلا
شان کُہن حصیر فقیر ابوالعلا
بالاتفاق بود وزیر ابوالعلا

یحیٰی زناز حکم بر افلاک میکنم
میگویدم چو خلق فقیر ابوالعلا

ما و خیال حضرتِ سید ابوالعلا
یاران بروز حشر تماشا نمودنیست
یا بیم دولتے کہ نباشد زوال
خلق عظیم عفو گنہ رحمتِ عمیم
امیدوار نعمتِ سید ابوالعلا
جاہ و جلال و شوکتِ سید ابوالعلا
از دولتِ زیارتِ سید ابوالعلا
این ہر ہست عادتِ سید ابوالعلا

بے ریب ہست پر تو اعجازِ مصطفیٰ	ہان بنگری کرامتِ سید ابو العلا
مانا بود بسیرتِ پاکِ محمدے	لاریب فیہ سیرتِ سید ابو العلا
این قم فاندر است کہ در مصحفِ مجید	باشد حدیثِ قامتِ سید ابو العلا
حق در کلامِ خویش بنودست فاستقم	توضیح استقامتِ سید ابو العلا
ساری بود بسلسلہا فیضِ پاکِ او	بینید ز در نسبتِ سید ابو العلا
یارب بجاہِ آلِ محمد شود دلم	معمور از محبتِ سید ابو العلا

یحییٰ بچشمِ باطنِ خود سرمہ می کنیم
از خاکِ پاکِ تربتِ سید ابو العلا

یحییٰ من و گدائیِ درگاہِ بوالعلا	جاروب می کشیم سرِ راہِ بوالعلا
باشد چہ حد معرفتم در بطونِ ذات	آمد و راء فہم من اللہ بوالعلا
فردا بروزِ حشر خجل منکران شوند	چون بنگرند منزلت و جاہِ بوالعلا
تا تیرِ آہ و شورشِ و جدش من ببین	در اسمِ ذات ہست نہان آہِ بوالعلا

یحییٰ بکارِ خویش مرا ہیچ دخل نیست
باشد ہر آنچہ مرضی و دلخواہِ بوالعلا

باز مارا می کشد دردِ فراقِ بوالعلا	باز میدارم سرِ طوفِ رواقِ بوالعلا

قبلۂ اہل جمال و کعبۂ اصحاب جلال
جنذا جاہ و جلال و طمطراق بوالعلا

لذت کونین را بر خود ہمیداند حرام
ہر کرا شد ذوق حاصل زمذاق بوالعلا

یاالٰہی زود از زودم اکبر آباد رسان
بسکہ سیدار دل من اشتیاق بوالعلا

درحقیقت نیست آیتی از طاق کعبہ کم
پیش ارباب صفا طاق اتاق بوالعلا

داریم باز عزم دیار ابوالعلا
سازیم تا طواف مزار ابوالعلا

در بوستان من نرسد صد منزل خزان
دارد نضارتے ز بہار ابوالعلا

بازِ دلم کہ داشت نشیمن باوج قدس
بالا پرید و گشت شکار ابوالعلا

اہل نظر کنند شب و روز سجدہا
برہر زمین کہ گشت گذار ابوالعلا

سازند قدسیان گہر رحمت و درود
از امر کردگار نثار ابوالعلا

قطعہ

یارب بحق ذریت آنجناب پاک
یارب بحق خویش و تبار ابوالعلا

یارب بحق جاہ و جلالش کہ نزد تست
یارب بحق عز و وقار ابوالعلا

یارب بحق راز و نیازش کہ با تو است
وان با تو عہد با تو قرار ابوالعلا

آن دم کہ دیو نفس من حملہ آورد
محفوظ داریم بحصار ابوالعلا

کن ظلمتِ دلم بدل از نورِ معرفت | یارب برائے لیل و نهارِ ابوالعلا

یحیی بروزِ حشر برآریم سر زخاک
باخفتگانِ قرب وجوارِ ابوالعلا

دارد دل اشتیاقِ جمالِ ابوالعلا | جانِ من آرزوئی وصالِ ابوالعلا
ذاتِ مقدسش بشباهت بے نظیر | نبود بهر دو کون مثالِ ابوالعلا
درعالم اند کامل و مکمل هزارها | امیدوار فیضِ کمالِ ابوالعلا
فردا ز آفتابِ قیامت مرا چه بیم | باشد بفرقِ من چو ظلالِ ابوالعلا
برفرقِ آسمان نهم پا ز فرطِ ناز | جایافتم بصفِ نعالِ ابوالعلا
ذکرِ خفی و ذکرِ مجرد چرا کند | دارد بدل هر آنکه خیالِ ابوالعلا
آمرزش و شفاعتِ ما بوالعلائیان | از حق بود کلام و سوالِ ابوالعلا

قطعه

یارب بحقِ عترتِ آن شاهِ حق نما | یارب طفیل حرمتِ آلِ ابوالعلا
یارب بحقِ منزلت و اقتدارِ او | یارب بحقِ جاه و جلالِ ابوالعلا
یارب بحقِ میر مبارک حسین شاه | ده نعمتم زخوانِ نوالِ ابوالعلا

یحیی بعشق شهرهٔ آفاق گشته‌ام

گویند تمام خلق بلالِ ابوالعلا

من خوردہ ام شرابِ زجامِ ابوالعلا
دایم سکرِ ذکرِ مدامِ ابوالعلا

منصور دار ہست انا الحق حدیثِ من
تا گوش کردہ ایم کلامِ ابوالعلا

دل را بدل رہست رسد ہر نفس مرا
بیواسطہ سلام و پیامِ ابوالعلا

برپا نمودہ اند بعالم قیامتی
خاصان بذوقِ نعمتِ علمِ ابوالعلا

ما را چہ غم ز کشمکشِ روزِ رستخیز
خیمہ زدم بدورِ خیامِ ابوالعلا

فکرم بود خیالِ جمالِ مبارکش
ذکرم بود وظیفۂ نامِ ابوالعلا

یحییٰ بس است عزت و جاہم کہ در جہان
مشہور گشتہ ایم غلامِ ابوالعلا

یحییٰ منم مریدِ جنابِ ابوالعلا
تا جرعہ کشم زجامِ شرابِ ابوالعلا

عالم العلم کن فیکون چون خضر شدم
تا خواندہ ام سبق ز کتابِ ابوالعلا

آنکہ کند ز معنیِ اِستَثنی انا مرا
توحیدِ صاف و خالص و نابِ ابوالعلا

نذر و نیاز ساز بدرگاہِ بی نیاز
حبِ جنابِ فیض مآبِ ابوالعلا

زیر و زبر بنظم جہان اقتدار کند
مستانہ نعرہ مست و خرابِ ابوالعلا

رفتہ عنانِ صبر برون ز اختیارِ من
در شوق بوسۂ بر کابِ ابوالعلا

افتادگی نتیجه دهد سربلندیت
یحیی فتاده باش بباب ابوالعلا

شور انا الحق میزند سر شراب ابوالعلا — دعوای لاغیری کند خوش فیضیاب ابوالعلا
دیدیم هر سو خویش را دیگر نباشد جز جمال — خواندیم تا حرف انا اندر کتاب ابوالعلا
پر نور باشد نسبتم عالی و اعلا حالتم — بیکیف و با کیفیتم از انتساب ابوالعلا
کار جهان برهم شود عالم ز نظم خود فتد — آندم که مستانه کند نعره خراب ابوالعلا
منظور حق مرغوب حق مقصود حق مطلوب حق — معشوق حق محبوب حق مشتاق خطاب ابوالعلا
شیخ ست جایش در حرم ماند برهمن با صنم — باشد دل دیوانه ام اندر جناب ابوالعلا

در کعبه و بتخانها شیخ و برهمن در دعا
دارد نیاز و التجا یحیی بباب ابوالعلا

ق

سوی من فرما نظر یا ابوالعلا — آه من کن پر اثر یا ابوالعلا
باخبر از خویش فرما یا امیر — هستم از تو بیخبر یا ابوالعلا
آه با حال تبه افتاده ام — سوی من یکدم گذر یا ابوالعلا
سرو آزادیم در باغ جهان — نخل من کن پر ثمر یا ابوالعلا
تا بشفقت یادگار من بود — از تو خواهم یک پسر یا ابوالعلا

۵

کارِ من وابستهٔ لطفِ شماست	نیست کارم با دگر یا بُو العُلا
وادیِ عشقِ تو میسازیم طی	هست راهِ بیخطر یا بُو العُلا
بر درِ خود از کرم جایم بده	چند باشم دربدر یا بُو العُلا
دارم اندر دوری و مهجوریت	آه سرد و چشم تر یا بُو العُلا
جُز خیالِ تو ندارم هیچ کار	جُز هوای تو بسر یا بُو العُلا
چیست این دیوانهٔ عاشق مزاج	عاشقِ شوریده سر یا بُو العُلا
کارِ من جُز ناله و فریاد نیست	از سرِ شب تا سحر یا بُو العُلا
می ندارد این فقیرِ بی هُنر	جُز بعشقِ تو هُنر یا بُو العُلا
بسکه بی بال و پرم اندر جهان	کُن عنایت بال و پر یا بُو العُلا
بر درِ پاکِ تو حاضر چون شوم	من باین دامانِ تر یا بُو العُلا
اندرین مجموعهٔ اشعارِ من	هست ذکرت سربسر یا بُو العُلا
کارِ من بس گفتن و دُر سُفتن است	شعر تر با چشمِ تر یا بُو العُلا

قطعه

از عظیم آباد یحییٰ ای حزین	سوی تو ساز د سفر یا بُو العُلا

عمرِ او با عشق و شوقِ تو شود

بر در پاکت بسر یا ابو العلا

سوی من فرما نگه یا ابو العلا
هست یحیی پر گنه یا ابو العلا

رهبر و خضر طریق ما توئی
نیست جز سوئی تو ره یا ابو العلا

زابلطف خویش گردانی سفید
شد ورقهایم سیه یا ابو العلا

شادم از نظارهٔ رخساره ات
من چه بینم مهر و مه یا ابو العلا

در عظیم آباد باشم جاگزین
چند با حال تبه یا ابو العلا

نیست اشعارم بطرز شاعران
هست از عشق و وله یا ابو العلا

هست مشتاق تو یحیای حزین
روی خود بنمای گه یا ابو العلا

موتم ابو العلا و حیاتم ابو العلا
ذاتم ابو العلا و صفاتم ابو العلا

زافزونی گناه ندارم بدل هراس
حامی چو هست در عرصاتم ابو العلا

اندر کلام من اثر اسم اعظم است
چون گوش میکند کلماتم ابو العلا

شد حاصلم حیات ابد چون عطا نمود
از لعل خویش آب حیاتم ابو العلا

مارا چه غم ز کشمکش روز رستخیز
کافی بود برای نجاتم ابو العلا

بودم ز بسکه مضطرب الحال و بیقرار
بخشید در سلوک ثباتم ابو العلا

یحیی سیانِ طایفهٔ بوالعلائیان
افزود عزت و درجاتم ابوالعلا

میکشد مارا فراقِ بوالعلا
پاسبانِ درگهش کرد بیان
طاقِ کعبه سجدگاهِ زاهد است
هست مشغولِ طوافِ کعبه شیخ

بسکه دارم اشتیاقِ بوالعلا
الله الله طمطراقِ بوالعلا
مسجدم طاقِ اتاقِ بوالعلا
من کنم طوفِ رواقِ بوالعلا

لذتِ توحید و لطفِ زندگی
یافت یحیی از مذاقِ بوالعلا

وصلِ تو باشد دوای دردِ من یا بوالعلا
یا غودِ خود آشنا کن برخودم قربا فدا
آرزو بیم اینکه باشم بردرِ پاکت مقیم
تلخکامم آرزو دارم که بردرگاهِ تو
بی گلِ روی تو میسازد دلِ رنجیده ام
بسکه دارم حالِ زار از لطف غربا یک نگاه
مشکلم را ساز آسان دشمنم مقهور کن

از عنایت یکنظر بر من فگن یا بوالعلا
چند باشم بیخبر از خویشتن یا بوالعلا
می نمایم حالیا ترکِ وطن یا بوالعلا
جانِ شیرینم برآید از بدن یا بوالعلا
نالهای زار چون مرغِ چمن یا بوالعلا
تا بکی این سختی و رنج و محن یا بوالعلا
جدِ تو مشکلکشا خیبر شکن یا بوالعلا

عرض من احوال دل شیدائی خود در نظم و نثر	مطلب من بآغاز شعر و سخن یا ابو العلا

نیست در هجرت حواس خمسهٔ یحیی بجا
کن نظر بر وی برائی پنجتن یا ابو العلا

من می پرست و پیر مغانم ابو العلا — من بی‌نشان و نام و نشانم ابو العلا
آئینه ایم عکس نمائی جمال او — پیداست در نهان و عیانم ابو العلا
هر چند شاه ملک یقین بیگمان منم — اعلاست از یقین و گمانم ابو العلا
بیتاب و بی توان نشوم از جفای چرخ — تا هم ابو العلا و توانم ابو العلا
در خیل عاشقان و جمال و کمال خویش — افزود قدر و عزت و شانم ابو العلا
بی روح و بی روان بود این جسم خاکیم — روحم ابو العلا و روانم ابو العلا

یحیی ز شاعری غرضم ذکر و یاد اوست
صبح و مساست ورد زبانم ابو العلا

چند باشم در فراقت مبتلا یا ابو العلا — از کرم ما را جمال خود نما یا ابو العلا
تا بکی دین و یقین من بود تقلید محض — رحم فرما از برائی مصطفی یا ابو العلا
دور دوران فلک باشد خلاف خواهشم — لطف کن بهر علی مرتضی یا ابو العلا
عبد تو مشکلکشا حاجت روای جن و انس — زود کن حاجت روا مشکلکشا یا ابو العلا

کن نثار جلوهٔ بیکیف جان و مال من | از برای خامس آل عبا یا بوالعلا
من غلام با وفایم بندهٔ درگاه تو | تو امیر ابن امیر بوالوفا یا بوالعلا
جد و آبایم همه بودند ارباب کمال | رونق سجادهٔ ایشان فزا یا بوالعلا
هست وجه الله پیر دستگیر والدم | لطف او بر من فزا بهر خدا یا بوالعلا
تا بکی ما و عنا و سختی و جور فلک | ده فراغ خاطر و یسر و غنا یا بوالعلا
مال و جان روح و روان و دین و ایمان همه | بر ادای دلربای تو فدا یا بوالعلا
عرض حاجت بر تو حاجت نیست میدانی همه | حال ما پوشیده نبود از شما یا بوالعلا
تو کریم ابن کریمی ساز و برگ من فرست | بر درت آمد فقیر بینوا یا بوالعلا
در عظیم آباد با شوق و وله افتاده ام | مینمایم نعت تو صبح و مسا یا بوالعلا
شعرهایم در ثنای تو بود از درد دل | گوش فرما از کرم یا بوالعلا یا بوالعلا

نیست غم از جا اگر یحیای دیوانه رود
گرم دارد عشق تو جائی در پا یا بوالعلا

هر نفس دارم ای یحیی خیال بوالعلا | دیده باید کی نظر آید جمال بوالعلا
آرزوی تخت شاهی از دلم گردد برون | جا اگر یابیم در صف نعال بوالعلا
از زمین تا آسمان از ماه تا ماهی همه | زله بردارند از خوان نوال بوالعلا

چون تویی فرزندِ دلبندِ حبیبِ کبریا | خلق میگوید مرا شاها بلالِ بوالعلا

حاصلِ ذکرِ مجرد لب بنوای یحییِ زمن
میکنم در روی خود سیرِ مثالِ بوالعلا

مظهرِ ذاتِ کبریا سیدنا ابوالعلا | آئینهٔ خدا نما سیدنا ابوالعلا

صورتِ مصطفی تویی معنیِ مرتضی تویی | جلوهٔ شاهِ کربلا سیدنا ابوالعلا

اصلِ اصول آمدی سرِّ رسول آمدی | گوهرِ درجِ لافتی سیدنا ابوالعلا

نشأ احمدی تویی سکرِ محمدی تویی | مستِ حقیقتِ انا سیدنا ابوالعلا

عزّ و وقارِ چشتیان رونقِ کارِ چشتیان | ناصرِ دینِ مصطفی سیدنا ابوالعلا

عزّتِ نقشبندیان فخرِ زمین و آسمان | ابنِ امیرِ ابوالوفا سیدنا ابوالعلا

صدقِ صادقان تویی سرورِ عاشقان تویی | ای تو وراءِ هر ورا سیدنا ابوالعلا

مرشدِ کاملان تویی رهبرِ واصلان تویی | روح و روانِ اولیا سیدنا ابوالعلا

جانِ ابوالعلائیان راحتِ روحِ عاشقان | جلوهٔ خود بمن نما سیدنا ابوالعلا

نامِ تو حرزِ جانِ من وردِ دل و زبانِ من | سیدنا ابوالعلا سیدنا ابوالعلا

ماهِ من و نگارِ من رونق و رنگارِ من | در برِ من بیا بیا سیدنا ابوالعلا

عاجزِ تو اسیرِ تو خستهٔ تو فقیرِ تو | بر درت آمده شها سیدنا ابوالعلا

نامِ من اندرین غزل گشته زنامِ تو بدل
ای سرِ نامِ نامها سیدنا ابو العلا

[illegible]

عشق ورزیدم بنامِ بوالعلا — هست نامِ من غلامِ بوالعلا
در ازل پیرِ مغان ما را چشاند — بادهٔ وحدت بجامِ بوالعلا
اقتدای او نماید مقتدا — الله الله احتشامِ بوالعلا
تا شوم آزاد از قیدِ خودی — بسته ام خود را بدامِ بوالعلا
اسمِ اعظم از کلامم میچکد — گشته ام تا همکلامِ بوالعلا
نردبانِ او بود نُه آسمان — عرشِ اعلا هست بامِ بوالعلا
برتر از ادراکِ عقلِ کل بود — راست گر پرسی مقامِ بوالعلا
جلوهٔ حق آشکارا میکند — قامتِ محشر خرامِ بوالعلا
عاشقان را میرسد هر صبح و شام — بهره از انعامِ عامِ بوالعلا
در لبِ لعلش شفای بیدلان — کامِ ما مخفی بکامِ بوالعلا
ذکر و مذکور است ذاکر هر سه یک — میکنم ذکرِ مدامِ بوالعلا
جن و انس و اسود و احمر همه — تابعِ حکم اند و رامِ بوالعلا

هر نفس بیواسطه یحیی رسد

در درون من پیام بوالعلا

مظهر شان رسالت بوالعلا — مطلع نور امامت بوالعلا

یوسف مصر طریقت بوالعلا — حاکم ملک شریعت بوالعلا

ماحی ظلمات بدعت بوالعلا — حامی ارکان سنت بوالعلا

جام بخش بادهٔ انی انا — ساقی صهبای وحدت بوالعلا

قایل انی انا الفرد الصمد — واقف سر هویت بوالعلا

لولوی شهوار دریای قدم — گوهر بحر حقیقت بوالعلا

هست سردار گروه اولیا — نایب شاه ولایت بوالعلا

باطن او با حق و ظاهر بخلق — خازن سر نبوت بوالعلا

روی و خوی مصطفی و مرتضی — یافته اندر وراثت بوالعلا

هست فرزند شه مشکل‌کشا — دافع رنج و مصیبت بوالعلا

آفتاب آسمان سروری — اختر برج کرامت بوالعلا

سید القوم و شریف ابن شریف — دُر دریای سیادت بوالعلا

عارف اسرار لاریبی بود — عالم غیب و شهادت بوالعلا

ما گنهکاران نمیداریم بیم — هست ماذون شفاعت بوالعلا

عقدهٔ کارم شود منحل اگر
بنید از عین عنایت بو العلا

میکنم در حضرتِ تو التماس
با همه عجز و ضراعت بو العلا

آمدم بر درگہت از راهِ دور
کن بسوی خود ہدایت بو العلا

سوی یحییٰ از کرم فرما نگاه
ای سراپا شانِ رحمت بو العلا

دارد دلِ دیوانه تمنّای تو مولا
خواهد سرِ شوریدهٔ من پای تو مولا

روحم ملک الموت کجا قبض توان کرد
از تن بدر آید بیک ایمای تو مولا

زانروز که آمد بنظر جلوهٔ پاکت
گشتیم بجان عاشق و شیدای تو مولا

دریا شوم و شورِ انا البحر نمایم
نوشیم چو یک قطره ز دریای تو مولا

چون شیرِ خدای متصرف بدو عالم
باشد همه در پنجهٔ گیرای تو مولا

بیچون و چگون جلوهٔ ذات است نمایان
والله که در چهرهٔ زیبای تو مولا

مشتاقِ جمالِ تو بصد شوق و تمنّا
بر درگہِ تو آمده یحیای تو مولا

در ازل من بزولای بو العلا
گفته ام در عالمِ وحدت بلیٰ

بو العلا هست آشکار و هم نهان
گویم این سرّ هم خفی هم برملا

هیچ شئ از بوالعلا نبود تهی — بوالعلا هم در ملا هم در خلا

غیر الا الله گردید آشکار — بر دو عالم چون کشیدم خط لا

ور تو سازد حضرت سید مقام — خانه را از غیر خالی کن دلا

اَنْتَ مَولائِی کَرِیمٌ اِبْنُ الکَرِیمْ — لا تُحَرِّمْ مُسْتَغِیثاً سائِلا

کی رود کس بی نصیب از درگهت — دادهٔ بر خوانِ جودِ خود صلا

بسکه هستم در غم و محنت اسیر — میرسد از شش جهت بر من بلا

نیست اکنون وقتِ تاخیر و درنگ — گوشهٔ چشمی بسویم کن هلا

هر کِه حسنت را تماشا کرده است — قالَهُ صَلِّ علی صَلِّ علی

از ازل یحیای دیوانه شده است
بر جمالِ بوالعلائی مبتلا

راحتِ روح و روانم بوالعلا — طاقت و تاب و توانم بوالعلا

نیست از نام و نشانم مطلبی — بس بود نام و نشانم بوالعلا

من نیم والله یاران من نیم — رنگ و روی و جسم و جانم بوالعلا

بوالعلا هم ظاهر و هم باطن است — در نهان و در عیانم بوالعلا

چون نباشم از شرابِ عشق مست — هست چون پیرِ مغانم بوالعلا

بو العلا سلطانِ عالیجاهِ من — خسروِ با عزّ و شانم بو العلا
هرچه این گویم بود این بو العلا — آنچه می اندیشم آنم بو العلا
هستیِ من گرچه باشد چون حباب — موجهٔ بحرِ روانم بو العلا
ناله و آهم همه از بو العلاست — شورشِ قلبِ طپانم بو العلا
هرچه گویم هرچه اندیشم همان است — درد درونم بر زبانم بو العلا

از خود ای یحیی نمیگویم هیچ
اینهمه ذکر و بیانم بو العلا

دلبرِ جانانِ من سیّدنا بو العلا — شمعِ شبستانِ من سیّدنا بو العلا
مرشدِ برنا و پیرِ سیّدِ روشنضمیر — هادیِ ایمانِ من سیّدنا بو العلا
خسروِ والاگهر پادشهِ بحر و بر — حاکم و سلطانِ من سیّدنا بو العلا
نسبتِ توحیدِ ما اصلِ وی از بوتراب — یافت ز تو جانِ من سیّدنا بو العلا
نورِ ظهورِ اتم سرِّ حدوث و قدم — واجب و امکانِ من سیّدنا بو العلا
جلوهٔ طورم توئی شعلهٔ نورم توئی — موسیِ عمرانِ من سیّدنا بو العلا

باهمه شوقِ لقا آمده یحیی گدا
ای مهِ تابانِ من سیّدنا بو العلا

دارد عزم حضور مولا — این بندهٔ پر قصور مولا
دریا رود از دو دیدهٔ من — هستم ز در تو دور مولا
از جلوهٔ خود بدیده و دل — افزا نور و سرور مولا
باشد ز تجلیات ذاتت — دل رشک فزای طور مولا
از نسبت این طریقهٔ تو — دارم ناز و غرور مولا
دارد بر لب آنا سلیمان — در سلسلهٔ تو مور مولا
غیر تو اگر کنم نظاره — چشمانم باد کور مولا
اندیشه نبایدم ز عصیان — شان تو بود غفور مولا

یحیی دیوان مدحت تو
با خود ببرد بگور مولا

ای نور چشم سید و سالار کربلا — در روی تست جلوهٔ دلدار کربلا
زودم شفائی از مرض قلب کن عطا — مولا بحق عابد بیمار کربلا
تابان جمال ذات و منور رخ صفات — نگریستیم از در و دیوار کربلا
آن کو بدیده سرمهٔ انی انا کشید — البته دید لمعهٔ انوار کربلا
والله بگذرد سرم از فرق فرقدین — پا بر سرم نهند چو زوار کربلا

بر حالِ ما دمی استرا التفاتِ خاص — کو را نمودی آگه از اسرارِ کربلا

یحیای خویش را بره‌بان از همه بلا
یا بوالعلا برای علمدارِ کربلا

سلام ای جای تو عرشِ معلّا — یدِ بیضا ز نورت یک تجلّا
بود این مذهبِ تحقیق بنده — تبرّا از خود و با تو تولّا
گذر در کوی الا الله دادند — کشیدم بر دو عالم چون خطِ لا
گذشتم در رهت از نفی و اثبات — ندانم جز تو من این لا و الّا
گذر آنجا نباشد هیچ کس را — مقامت حق نمود ارفع و اعلا
بدرگاهِ تو دستم من فراز است — خدا دستِ تو مولا کرد بالا
جنابِ بوالعلا از بحرِ توحید — بود والله چون لولوی لالا
مرا آزاد کرد از جملهٔ تکلیف — بعشقِ بوالعلا مولی تعالی
ز دین و مذهبم آزاد در عشق — نمیدانیم تسبیح و مصلّا
زدم بر هر دو عالم سکهٔ خود — زنم در عشقِ او هر دم تلالا

بدرگاهِ تو یحیای تو آمد
نظر فرما ببین لطفِ مولا

بهرِ سلام آمده ام یا ابو العلا
کن باز چشمِ لطف و کرم یا ابو العلا

جز یادِ لطفِ تو که رساند بساحلم
افتاده ام بورطهٔ غم یا ابو العلا

خواهم ز تو عدم که نباشد و را وجود
با هستیی بری ز عدم یا ابو العلا

در بوستانِ خویش مرا جای کن عطا
تا کی خیالِ دیر و حرم یا ابو العلا

امشب بیا بخانهٔ من هست عرسِ تو
از جلوه ساز رشکِ ارم یا ابو العلا

نذر و نیازِ بنده پذیرا کن از کرم
بهرِ امیرِ عرب و عجم یا ابو العلا

بهرِ علی و سیده و شبّر و شبّیر
کن دور جمله درد و الم یا ابو العلا

مهدی که خاص تست بدرگاهت آمدست
سویش نگر ز لطفِ اتم یا ابو العلا

یحیای خویش را بخودی ارتباط بخش
تا کی سیرِ حدوث و قدم یا ابو العلا

آورده ایم رو بسلامِ ابو العلا
در آرزوی لطفِ کلامِ ابو العلا

سرشار مست از میِ اِنّی انا الله
یک قطره ام نمود ز جامِ ابو العلا

کی باز گردد این که شود چشمِ شوقِ من
پُر نور از مزار و مقامِ ابو العلا

خاصان نموده اند چه هنگامها بپا
از لذتِ توجهٔ عامِ ابو العلا

از معنیِ دوامِ حضور اینقدر بدان
حاصل نما حضور دوامِ ابو العلا

آزاد بیست و لذتِ اطلاقِ محض دان
خود را اسیر ساز بدامِ ابوالعلا

یحیی مثال از غم و آزرده دل مباش
باشد دوائی دردِ تو نامِ ابوالعلا

دلدادهٔ جمالِ توام یا ابوالعلا
آشفتهٔ خیالِ توام یا ابوالعلا

تو ابنِ مصطفائی و فرزندِ مرتضیٰ
من قنبر و بلالِ توام یا ابوالعلا

مستِ شرابِ انّی انا اللہ ساختہ
لعلِ شکر مقالِ توام یا ابوالعلا

هر صبح و شام میرسدم فیضِ لایزال
از خوانِ پُر نوالِ توام یا ابوالعلا

ای قامتِ تو سروِ گلستانِ وحدتست
قمریِ آن نهالِ توام یا ابوالعلا

ذاتیم کز خیالِ دو عالم غنی تریم
جیحرف وصفِ تو قالِ توام یا ابوالعلا

یحیی نیم گدائی درِ عالیِ توام
وز جان فدائی آلِ توام یا ابوالعلا

عشق دارم با جنابِ مستطابِ بوالعلا
سرمهٔ چشمم بود خاکِ جنابِ بوالعلا

لا اله الا انا انّی انا الفردُ الصمد
در درونِ من رسد هر دم خطابِ بوالعلا

عالمِ اسرارِ توحید و فنا شد بالیقین
هر که خواند حرفی لفظی از کتابِ بوالعلا

بوالعلائی هستم از خورشیدِ محشر نیست باک
سایه گستر بر سرم باشد سحابِ بوالعلا

فیضِ او جاری شود بر جن و انس و خلقِ عام
شاہ وجہ اللہ پیرِ دستگیر و والدم

ہر کہ گردید از دل و جان فیضیاب بو العلا
حظِ وافر یافت از توحید ناب بو العلا

چیست یحییٰ عاشقِ دیوانہ وحشی مزاج
نیست لا یعقل ز خود رفتہ خراب بو العلا

ای مستِ جامِ ساقیِ کوثر ابو العلا
یارا بدہ ازان میِ اطہر ابو العلا

جامی بمن دہ از میِ اِنّی انا الحق
بہرِ جنابِ حیدرِ صفدر ابو العلا

توحیدِ ناب در دلِ من جوش تا زند
دہ جامِ عشقِ سبطِ پیمبر ابو العلا

دارم دلی کہ چون شبِ دیجور تیرہ است
فرما بنورِ خویش منور ابو العلا

بی پردہ کن تجلی و بنما جمالِ خود
برکش نقاب از رخِ انور ابو العلا

امروز روزِ عرس تو ہست اندکی بمن
دہ بادۂ طہور و مطہر ابو العلا

یحییٰ ئی تو گدای تو امیدوار ہست
ای پادشاہ با حشم و فر ابو العلا

ردیف الیاء التحتانیہ

ای مظہرِ شانِ مصطفائی
بنمای کرشمۂ خدائی

در شکلِ محمدی نمائی	تو جلوۂ خاص کبریائی
محبوبِ علیِ مرتضائی	فرزندِ شہیدِ کربلائی
یحییٰ خوشتر ز بادشاہی	بر درگہِ بوالعلا گدائی
دلہا ببری بیک کرشمہ	اللہ اللہ چہ دلربائی
ادراک بذاتِ تو نگنجد	ای شاہ وراءِ ہر ورائی
زیبد بتو ای امیرِ بیشل	دعوای انا و ما سوائی
دریک نگہتِ شدم خدابین	لاریب امیرِ ابوالعلائی
شاہی کہ بود یگانۂ عصر	بر درگہِ تو کند گدائی
در سلسلۂ علیۂ تو	ہرگز نبود تولی و مائی
از دولتِ بوالعلا امیرم	داریم اگرچہ بینوائی
از جاہ و جلالِ ما مپرسید	یاران مائیم ابوالعلائی

یحییٰ آہنگِ اکبرآباد
دارد با این شکستہ پائی

یا سینا سوئی من اندازنگاہے	فرما بنگہ شاد دلِ غمزدہ گاہے
در ہجرِ تو ہر روز کنم نالہ و زاری	در دوریِ تو کارِ شبم نالہ و آہے

جز عشق تو ای سیدنا بندہ ندارد
ای ہادی مطلق کہ نماید رہ توحید
بر درگہ تو بندگی و عجز و نیازم
بردار سر از خاک شہا تا کی و تا چند

سرمایہ اگر طاعت اگر ہست گناہے
جز تو بمن گم شدہ دور زراہے
ای شاہ شہان ہست زہی عزت و جاہے
با شیم باین خستگی و حال تباہے

یحیی بدرت آمدہ ای سید سادات
با حال تباہی و باین روی سیاہے

الا ای بو العلا فرد زمانی
تو غوث عالم و قطب جہانی
نمیگنجی تو اندر فہم و ادراک
مرید خاص تو ہستیم ای شاہ
ہمہ در قبضۂ تو ہست شاہا
توئی درمان درد دردمندان
گدائی آستان پاکت اے شاہ
اگر خواہی بقا ای سالک راہ

نمیداری تو در کونین ثانی
تو بیشک بادشاہ انس و جانی
کہ بیرون از یقین و از گمانی
مرا از لطف دہ خط امانی
من و کار من و باقی تو دانی
تو بیتاب و توانا را توانی
چہ سازد تخت جم تاج کیانی
بعشق شاہ خود را ساز فانی

قطعہ

بعشق بو العلا شد محو و منسی — ز لوح سینه ام علم معانی
چه خوش فرمود شیخ جام جامی — چو عشق آید الف با تا ندانی

زلیخا ای صبا در بزم سینه
به لحن دلکش این اشعار خوانی

که ای محبوب رب دو جهانی — شهنشاه زمین و آسمانی
بتو ما را هست عیش و کامرانی — شها هیچ است بی تو زندگانی
مرا ای خسرو کونین حاصل — ز ذکر تو شده شیرین زبانی
کهن حسرت رود از سینهٔ من — اگر روزی به بزم خویش خوانی
خدارا عقده کن از کار من حل — مرا از رنج و ایذا وارهانی
نظر فرما که جان تازه یابم — خدارا رحم کن بر نیم جانی
بهجرت آنقدر گشتیم لاغر — که جان هم میکند بر تن گرانی
گران چون کوه بودم کاه گشتم — فزون گردید از حد ناتوانی
نه بینم گر جمال پاکت ای پیر — چه کار آید مرا عهد جوانی
بتو آورده ام روی ارادت — ز صدق قلب و اقرار زبانی
شها بر زار نالیهای من رحم — بکن از راه لطف و مهربانی

بعشق بوالعلا جان داد یحیی
شدش حاصل حیات جاودانی

بوالعلا سید ناسید ذیشان مددی	دستگیر من سرگشته و حیران مددی
گشت مجروح دل و جان من از نشتر غم	مرهم خسته دلان عیسی دوران مددی
خسته جانم نظر رحم بحالم فرما	جان جانان مددی جلوهٔ رحمن مددی
من و روح و دل و جان جمله از آن تو باشند	خواجهٔ روح و دل و پادشه جان مددی
جان و ایمان همه در راه تو کردیم نثار	قبلهٔ جان مددی کعبهٔ ایمان مددی
شب تاریک بود روز من تیره درون	ماه تابان مددی مهر درخشان مددی
درد من هرز علاج دگران نتوان شد	ای شفابخش دل و جان علیلان مددی
گشته ام چون گل پژمرده ز تهیب خزان	ای بهار چمن عالم امکان مددی
چند دور از تو باین بیسر و سامانیها	ساز و سامان من بیسر و سامان مددی
این گدا از تو جدا چند بماند خسته بگاه	حالیا آمده با حال پریشان مددی

بدر درت آمده یحیی بامید کرمت
شاه شاهان مددی رحمت یزدان مددی

مددی یا ابوالعلا مددی	مددی ابن مرتضی مددی

ده ز کرب و بلا نجات مرا
از پئے شاهِ کربلا مددے

دیو گردون بمن کند پیکار
دور کن این بلا ہلا مددے

بندهٔ باوفائی تو هستم
از برائے ابوالوفا مددے

دردمندم علیل و رنجورم
بفرست از کرم دوا مددے

سینه ای تنگ شد زمین برمن
ده فراخی بکارِ ما مددے

بردر آمد فقیرِ تو یحییٰ
صاحبا الجود والعطا مددے

رحم کن بر حالِ زارم سیدی
خوار و زار و بیقرارم سیدی

چند باشم در نگاهِ خلق خوار
از کرم ده اعتبارم سیدی

در غم و رنج و بلا گشتم اسیر
نیست جز تو غمگسارم سیدی

بسکه مجبورم ز جورِ آسمان
نیست بر خود اختیارم سیدی

تا کجا باشم ذلیل و بیوقار
بخش عزّ و اقتدارم سیدی

التفاتِ تو بود شاها ضرور
چون غلامِ جان نثارم سیدی

ہمچو یحییٰ دور از شمعِ رُخت
شب ہمه شب اشکبارم سیدی

ای مونس و غمگسارِ یحیی | کن رحم بحالِ زارِ یحیی
آسان ز تو مشکلِ دو عالم | افتاد گره بکارِ یحیی
بی روی مبارکِ تو باشد | مانند خزان بهارِ یحیی
در دیدهٔ عارفان ز عشقت | ده چند شد اعتبارِ یحیی
یا سیدنا ابو العلا هست | در دستِ تو اختیارِ یحیی
یا بد تسکین بیک نگاهت | این وحشت و انتشارِ یحیی
در کارِ خود استعانت ای شاه | با غیرِ تو هست عارِ یحیی
در دوریِ تو چو شمع گردید | این دیدهٔ اشکبارِ یحیی

یحیی شده بر رخِ تو قربان
گشت ارض و سما نثارِ یحیی

یا امیر ابنِ امیر اَدْرِکْنی | شه نعیم بنده اسیر اَدْرِکْنی
اوفتادیم ز پا و اغوثاه | سیدی دست بگیر اَدْرِکْنی
نصرت و عونِ من از تو باشد | تو معینی و نصیر اَدْرِکْنی
بازگشتم نبود جز سویت | جز در ت نیست مصیر اَدْرِکْنی
چند در پستی و خواری باشم | ای شهِ عرشِ سریر اَدْرِکْنی

عزّتم بخش و وقارم افزا — گشته ام خوار و حقیر ادرکنی

خسته جان بیدل غمگین یحیی
بر در تست فقیر ادرکنی

بو العلا هست کمین بندهٔ حضرت یحیی — یافت از بندگیت عزت و شوکت یحیی
کی بغیر تو کند حاجت خود را اظهار — تو غیوری و بود صاحب غیرت یحیی
مال و جان ساخته قربان بهوایت شاها — در رهِ عشق بود صاحب همت یحیی
اندرین شهر بود کلفت و وحشت ما را — اکبرآباد بود جای مسرت یحیی
هست امید که حاضر بحضور تو شود — یابد از حضرت والای تو دولت یحیی
از لب لعل تو ناکام دل خویش بود — یافت در نظم بیان طرفه حلاوت یحیی

سیدی کی شود از ذکر تو یحیی خاموش
از ثناخوانی تو یافته شهرت یحیی

مسیحا کن علاج درد یحیی — تماشا ساز روی زرد یحیی
برخ چون نور خود ای مه برافروز — برای دفع آه سرد یحیی
ز خاک درگهت شد غازه پیرا — نگر این چهرهٔ پر گرد یحیی
ز سرد و گرم دهر آزرده دل هست — بکن تدبیر حرّ و برد یحیی

بمدحِ بو العلا مرغوبِ ابیات
کلامِ آمد و آوردِ یحییٰ ا

بو العلا محبوبِ حق شانِ نبی جانِ علی
گوہرِ یکتای توحید است ارکانِ علی

ہر کہ عرفانِ جنابِ بو العلا پیدا نمود
بی مشقت حاصل و گشت عرفانِ علی

بو العلا چون ہست فرزندِ جنابِ مرتضیٰ
آشکارا از جمالِ بو العلا شانِ علی

ہست اویسی علیِ مرتضیٰ مولای من
موجزن اندر طریقش ہست فیضانِ علی

دیدم اندر روی وجہ اللہ حسنِ بو العلا
در جمالِ بو العلا انوارِ تابانِ علی

ہر کہ شد اندر طریقِ سیدِ والا مرید
حصہ او را میسر روز و شب از خوانِ علی

با مریدانِ جنابِ بو العلا باشد مدام
لطف و انعام و عطا و جود و احسانِ علی

تند بادِ حادثہ سازد کجا شان ہلاک
چون چراغم کردہ در زیرِ دامانِ علی

مستحقِ رحمتِ خاصِ جنابِ سیدم
ہستم ای یحیی غلامی از غلامانِ علی

در عمرِ خویش ہیچ نکردیم طاعتی
در حشر ما و حسرت و اشکِ ندامتی

انجا کہ مجمعِ صلحا باشد و کمند
اعمالِ عرض ما و ہزاران خجالتی

کاری نساختم کہ شود توشۂ سفر
باشد مرا ز بختِ بدِ خود شکایتی

نشستم آه سر بگریبان بیاد حق ❊ عمرم تمام گشت بحرف و حکایتے

نبود امید غیر ازینم که بو العلا ❊ سازد به بخشش خالق اکبر شفاعتے

عفو گناه من کند ایزد بعرض او ❊ سازد عنایتی و نه بیند شناعتے

آری جناب سید والا ابو العلا ❊ ز آیات خاص حضرت حق ہست آیتے

در جمع اولیاست ذوی العز و العلا ❊ باشد درین گروه مرا او را کرامتے

ما را کجا معطل و مهمل گذارد او ❊ بر حال بندگان خودش ہست عنایتے

در دو جهان عنایت آن شاه دوسرا ❊ سازد ز جمله درد و مشقت کفایتے

سازد عنایت و کرم و لطف خاص او ❊ از جمله درد و رنج و مصیبت حمایتے

کارم ثنائی آن شه هر دو سرا بود ❊ سازم سپاس شاه و نمایم طلاقتے

یا بو العلا کنون من و شغل ثنائی تو ❊ وین شغل ہست خوشترم از هر عبادتے

ما انچه یافتیم ز نعت تو یافتیم ❊ علم و کمال و عزت و جاه و جلالتے

یحیی ز شغل نعت تو در نظم و نثر یافت ❊ طرفه طلاقتی و عجائب فصاحتے

راحت جان و دل عاشق ناکام توئی ❊ خود تو بردی دل و خود یار دلارام توئی

ظاهر و باطن و پنهان و عیان ذات توست ❊ اول و آخر و آغاز و سر انجام توئی

چون نه در دامِ تو مرغِ دلِ من صید شود — که خود ای شاه شکار افگن و خود دام توی
اینهمه مستیم از بادهٔ توحیدِ تو هست — بو العلا آنکه نهد بر کفِ من جام توی
دردِ ما را ز کرم سازه دوا ای عیسی — کاشفِ رنج توی دافعِ آلام توی
آب و رنگِ چمنِ شرع بود ذاتِ شریف — رونقِ دین توی و عزتِ اسلام توی

هست مداحِ تو محیی بزبانِ تقصیر
وانکه بر هر غزلم میدهد انعام توی

بو العلا ای خلفِ ساقیِ کوثر مددی — قرهٔ باصرهٔ احمد و حیدر مددی
مستغیث آمده ام بر درت ای سیدِ ما — گشته ام خوار و زبون عاجز و مضطر مددی
صد قیامت بسرم رفت و قیامت باقیست — مالکِ روزِ جزا شافعِ محشر مددی
میگریزد دلم از شر و فسادِ عالم — ای شهِ جن و بشر سید و سرور مددی
مشکلِ من همه آسان شود از یک نگهت — جلوهٔ شیرِ خدا حیدرِ صفدر مددی
سیدی جدِ شریفِ تو بود شاهِ شهید — من غلامم و یتیم ای سیدِ اطهر مددی
لیلِ تاسع بود از ماهِ محرم امشب — بهرِ عباس و علی اکبر و اصغر مددی
از پیِ سیدهٔ پاک و جنابِ حسنین — مددی ای گلِ گلزارِ پیمبر مددی
بو العلا ابنِ حسین ابنِ علی سبطِ نبی — قاسمِ نار و جنان ساقیِ کوثر مددی

کمترین بندهٔ درگاه توام ای مولا
از همه بهتری ای بهتر بهتر مددے

آمده بر در پاک تو ثناخوان یحییٰ
ای ثناخوان تو خود خالق اکبر مددے

مست ابوالعلا شو از فیض مرتضائی
انگاه ساز یحییٰ دعوای کبریائی

روی ابوالعلا بین تصویر مصطفیٰ بین
ابن حسن مرتضیٰ بین با جلوهٔ خدائی

بی نفی و با ثباتم بیرون ز شش جهاتم
بیکیف هست ذاتم هستم ابوالعلائی

در صورت محمد بنگر ابوالعلا را
در حسن ابوالعلا بین انوار مصطفائی

عالی بود مقامم انّی انا کلامم
هر نام هست نامم واللہ ما سوائی

ما و ابوالعلائیم مست از می انائیم
دیگر کجا بگنجد ای مردِ فی روائی

یحییٰ حقیقت ما جز ما دگر نداند
جز بوالعلا نباشد واللہ فی قبائی

مشکل من ساز آسان سیدی
گشته ام زار و پریشان سیدی

نفس من گبرست از دین بیخبر
از کرم فرما مسلمان سیدی

میکنم هر شب ز درد هجر تو
ناله و فریاد و افغان سیدی

از پی درد دل زارم بود
در لب لعل تو درمان سیدی

حسن وجه الله دیدم در رخت | زان چنین هستیم حیران سیدی

قطعه

تا قبول تو نصیب من شود | در رهت کردیم قربان سیدی
دولت دنیا و زاد آخرت | دین و ایمان عشق و عرفان سیدی

قطعه

بنده یحیی ابر گل رویت بود | عندلیب آسا غزل خوان سیدی

سال و ماه و روز و شب شام و پگاه
هست مداح و ثنا خوان سیدی

خداوندا بشان بو العلائی | که پیدا شد ز شان مرتضائی
جمال بی مثال مصطفائی | بحسن خاص وجه الله نمائی
دلا کن بر در سید گدائی | گدائی خوشتر است از بادشائی
دلا بگزین طریق بیریائی | که اینست اصل راه پارسائی
شود عالم جبین سا بر در تو | اگر بر آستانش جبهه سائی
ز فیض بو العلا پر نور گردی | بستر الستر چو سازی آشنائی
تعالی شانه شان تو مولا | چکد از شان تو شان خدائی

چو نبود ما سوی الله هیچ موجود　　ترا زیبد کلامِ ما سوائی
بود از رازِ تو آگاه مهدی　　غلامم خاصِ شاهِ کربلائی
مرا منّست اندر کیشِ رندان　　گذشتم از طریقِ پارسائی

تعالی الله یحیی شان پاکم
که هستم صاحبِ شانِ بوالعلائی

بوالعلا لختِ دلِ حیدرِ کرار توئی　　پسرِ پاکِ دوشِ شهِ ابرار توئی
در جمالِ تو عیانست جلوهٔ سرِّ اسرار　　گنجِ اسرار توئی مطلعِ انوار توئی
در خراباتِ ازل زهی نابِ توحید　　مست و بیخود توئی و با خود و هشیار توئی
هستیِ محض تو بس هستیِ مطلق باشد　　وانکه بر خویش کند هر نفس اقرار توئی
تو سمیعی تو کلیمی علی الاطلاق شها　　قوتِ سامعه و طاقتِ گفتار توئی
منم آن بندهٔ ناکاره و پُر عیب تمام　　که مرا با همگی عیب خریدار توئی

هست مداحِ تو یحیی بزبانِ تقصیر
وانکه بخشد صلهایش برین اشعار توئی

ای از رخت هویدا آثارِ کبریائی　　وز جبههٔ تو روشن انوارِ مصطفائی
فیضِ نبیّ و حیدر از تو رسد بعالم　　در شکلِ مصطفائی در حسنِ مرتضائی

برتر ز هر ولی هست شاها مقامِ پاکت — والله ابو العلائی والله ابو العلائی

سرِّ عبودیت را هر کس کجا بفهمد — عبدیتِ تو شاها عین ست باخدائی

از آبِ دیدهٔ خود کردیم شست شویش — در خانه ام کرم کن در چشمِ من درآئی

ای دل بر آستانت عالم جبین بساید — گر بر درِ جنابِ سید جبین بسائی

یحیی تو ز فیضت سلطانِ بر و بحرست — دارد بچشمِ ظاهر هرچند بینوائی

زهی جاه و جلالِ بو العلا محبوبِ یزدانی — امیرِ دستگیرِ دو جهان سلطانِ ذیشانی

اویسی و علیِ مرتضی حلّالِ مشکلها — علی گوئی علی خوانی علی دانی علی ثانی

مپرس از من دلیل و حجتِ توحید ای نادان — که عشقِ بو العلا اندر درونم هست برهانی

پیمبر خواست اجرِ خویش حبِّ اهل بیتِ خویش — محبت هست با اولادِ حیدر اصلِ ایمانی

شود هر مشکلم آسان ز ذکرِ آن ولیِّ حق — بود وردِ دلِ من نامِ پاکش هست درمانی

دل و جانِ مرا روشن نمود و نسبتِ پاکش — بود این نسبتِ او ماهِ تابان مهرِ رخشانی

تو بی‌سامان بروزِ حشر ای یحیی چرا باشی — که آید بو العلا در عرصه با بسیار سامانی

زهی عزّ و جلالِ بو العلائی — کند در بندگی کارِ خدائی

چکد از جبهۂ نورانیِ او
تجلّائے جمالِ مرتضائی

بود سر دو گلستانِ امامت
گلِ رنگینِ باغِ مصطفائی

با ولادِ عبید الله احرار
شہ من مینماید حق نمائی

پئے حلِّ مہماتِ دو عالم
نماید جلوۂ مشکلکشائی

تعالیٰ شانہٗ الله الله
زشانِ او ہویدا کبریائی

کسی کو اقتدایش می نماید
کند بر ہر دو عالم مقتدائی

جبین سا بر درِ من عالمی شد
نمودم بر درش تا جبہہ سائی

بیا یحییٰ زخود بیگانگی گیر
با آن حق آشنا کن آشنائی

ای ولایت بود مرا کافی
نامِ تو بہرِ دردِ دل شافی

طمع از دیگران نمیدارم
لطفِ تو ہست کافی و وافی

قطعہ

واعظا من بعشق دارم کار
پیشِ ما این ہمہ چہ میلافی

طعنہ بر عاشقان روا نبود
چکنم چون نہ ز اہلِ انصافی

سرہ از ناسرہ شناسم من
میکنم در سلوک صرّافی

عاشقِ ذات والہ توحید | بر دو عالم کشد خطِ نافی

بو العُلا رہنمای اہلِ صفا
بندہ یحیی ست صوفی و صافی

شود جای من اکبرآباد الہی | بکن خاطرِ غمزدہ شاد الہی
دلم ہست ویرانہ از ہجرِ آن شہر | کن از وصلِ او شاد آباد الہی
درین شہرِ بیگانہ شدم خوار و غمگین | کنم در جنابِ تو فریاد الہی
بصد رنج و غم قید گشتم درین شہر | ز قیدِ غمم ساز آزاد الہی
رسان زود در اکبرآباد خاکم | مکن اندرین شہر برباد الہی
من و اکبرآباد و در مدحِ سید | غینہ لہا بالسیم انشاد الہی

شود جادہ پیمای آن شہر یحیی
کن امداد الہی کن امداد الہی

ز اکبرآباد مراد ای دل مضطر جای | کاین چنین عیش و طرب نیست میسر جای
رست گو منصفِ دانا بجز از ای اکبر | کز پئے خویش چہ خوش ساختہ اکبر جای
اندران شہر اگر گوشہ بخشند مرا | باز ہرگز نرود بندہ احقر جای
نورِ حق ہست درخشان ز در و دیوارش | اکبرآباد بود چون مہِ انور جای

خاکساران جہان عزت و حشمت یابند
بوالعلا کرد دران شہر معلّی آرام

اکبرآباد بود باحشم و فرجائی
اگرہ ہست زہی برتر و عالی جائی

رست گورست تو یحیی کہ بجائی دیدی
زاکبرآباد مقام خوش و بہتر جائی

بوالعلا محبوب حق آرام جان مصطفی
السلام ای آنکہ در بازار ہستی نامدہ
از لب تو میشود انّی اَنَا اللہ کاسیا
کیست تا باتو نماید او دعای ہمسری
بندہ را جز بندگی نبود مجالی یا امیر
بر فغانم گوش نہ کن چارۂ دردم

جلوۂ شیر خدا او شان شان مصطفی
گوہر نایاب مانندت زکان مصطفی
چون زبان تو مکید آب دہان مصطفی
قوت تو ہست از تابع توان مصطفی
فرض بر من شد ولایت از بیان مصطفی
زار نالی میکنم بر آستان مصطفی

السلام ای آنکہ یحیی ہست مداح شما
ہمچو حسان بود گو اندر زبان مصطفی

بوالعلا مشکلکشائی من تو ئی
چون نالم از غم دل پیش تو
درد ہجرت بسکہ رنجورم نمود

غم ربا حاجت روای من توئی
زانکہ مولا غم ربای من توئی
ای مسیح من دوای من توئی

هر کسی را رابطه باشد با کسی
ای کس بیکس برای من تویی

ز اوّل و آخر نمیدارم خبر
ابتدا و انتهای من تویی

هست حُسنت آشکارا و نهان
هم ظهور و هم خفای من تویی

در جمالت دیده ام حق آشکار
الله الله حق نمای من تویی

سیدی در خلوتِ اِنّی اَنَا
رهست گویم آشنای من تویی

همچو یحیی چون نباشم مستِ حق
ابوالعلا شورش فزای من تویی

کجائی دلنوازِ من کجائی
کجائی چاره سازِ من کجائی

نظر کن بر نیاز و عجزِ بنده
کجائی بی نیازِ من کجائی

ازین پستی مراده سربلندی
کجائی سرفرازِ من کجائی

ز حد شد بیقراری های جانم
ببین سوز و گدازِ من کجائی

بخود عاشق بخود معشوق هستی
کجائی عشق بازِ من کجائی

ندیم کو کو بهجرت قمری آسا
کجائی سرو نازِ من کجائی

بود یحیای تو بیکس درین ملک
شده بیکس نوازِ من کجائی

بیا ای عشق کن مشکلکشائی
دمی از خویشتن ده ما را رهائی
بده یکجرعه ام از بادهٔ وصل
نمیدارم کنون تاب جدائی
شود هر مشکلم ای عشق آسان
دمی گر بر سر الطاف آئی
جبین من شود چون ماه روشن
کنم بر درگهت از جبهه سائی
رهانیدی مرا الحمد لله
ازین قید تولی دوام مائی
مپرس از من فقیر عشق هستم
همیداریم شان میرزائی

بیا بر بو العلا عیسی گدا باش
گدائی خوشتر است از بادشائی

یا سیدنا فداک روحی
ای شان خدا فداک روحی
جز یکدو نفس نماند در من
هان زود بیا فداک روحی
تا پردهٔ غیریت نماند
بی پرده ور آ فداک روحی
تا جان بکنم نثار رویت
یک جلوه نما فداک روحی
در لعل لبت شفای ما هست
درد تو دوا فداک روحی
پر کن سمی بیخودی و درده
در جام انا فداک روحی

سیمیای تو از تو عشق خواهد

عشقش بفزا فداک روحی

نگہی یا ابو العلا نگہی — نگہی بر من گدا نگہی
نور عینین مرتضی نگہی — مظہر شاہ کربلا نگہی
بسلام آمدم سلام علیک — یا جوابم ببخش یا نگہی
از پئے عشق پیر و مرشد من — مست شکر مے انا نگہی
سوی من ساز بہر وجہ اللہ — ای امیر خدا نما نگہی
ای امیر ای فدای تو جانم — سوی من ساز از ادا نگہی
دردمندیم خستہ احوالیم — ہست دردم مرا دوا نگہی
شب عرس تو امشب ست شہا — سوی من بہر مصطفی نگہی
نذر سوز و گداز میسازم — بکنی تا بسوئے ما نگہی

بر درت آمدست یحییٰ بیت
اسے تجلاّئے کبریا نگہی

بر در سید نشستم یللّی — دست از کونین شستم یللّی
گشتم آزاد از کمند کفر و دین — دل بزلف یار بستم یللّی
از نگاہ سید مست انا — مست ہستم مست مستم یللّی

کی حریفان آگہ اند از مستیم
بندۂ یکسمے پرستم یللّی

من نمیدارم خبر از غیر یار
مست از جام الستم یللّی

ہستیِ او کرد جا اندر دلم
ہست ہستم ہست ہستم یللّی

کس چہ داند شوکت شانِ مرا
من غلامِ شاہ ہستم یللّی

دین و اسلامِ من آمد بو العلا
دل ز کفر و دین گسستم یللّی

امشب ای یحیی ز فرطِ اشتیاق
سہ بندرش دل بدبستم یللّی ؎

ای بدر ماند کی از دست پناہِ یحیی
خاکِ درگاہِ شریفِ تو کلاہِ یحیی

گر شبی سیدنا جلوہ کند اندر دل
صبح امید شود شامِ سیاہِ یحیی

جز تو یا سیدنا مرشدنا مولانا
کہ کند رحم برین حالِ تباہِ یحیی

سجدہ چہرۂ زیبائی تو وجہ اللہ ہست
نورِ وجہ تو بود شمع براہِ یحیی

گر کند جلوہ گری رحمتِ تو ای مولا
رنگِ طاعت چکد از جرم و گناہِ یحیی

خاکساری بدر سیدنا مولانا
ہست لاریب عجب عزت و جاہِ یحیی

بو العلا سیدنا ابن علی شیر الہ
سید و خواجہ یحیی مہ شاہِ یحیی

الله الله چه دلبری داری / جلوه و شانِ حیدری داری
از ازل دلبری بتو دادند / نورِ حُسنِ پیمبری داری
اولیا اند دوستانِ خدا / اندرین جمع سروری داری
الله الله جمالِ حق تمثال / رشکِ خورشیدِ انوری داری

بطفیلِ ابوالعُلا یحییٰ
در طریقت قلندری داری

السّلام ای گلِ گلزارِ رسولِ عربی / انت مولائی و ملجائی بامّی و ابی
پدرت حیدر و جدِ تو بود پیغمبر / چه مبارک حسبی و چه علی نسبی
چه لقبها که ندادست ترا ایزدِ پاک / ایکه بر نامِ خوشت ناز کُند خوش لقبی
تا نمودی رخ و دیوانهٔ خویشم کردی / ایشهِ حُسن چگویم ازین بوالعجبی
منصبِ عقده کشائی بتو ایشاه رسید / در وراثت ز علیؑ و بسیادت ز نبیؐ
درد مندیم علیلیم جگر سوخته ایم / آمدم بر درِ تو از پیٔ درمان طلبی
جگرم سوخته از آتشِ غم وا اسفاه / رشحاتِ کرمت چارهٔ این تشنه لبی
دلِ چون سنگ من از دردِ فراقت نالید / مگر این شیوه بیاموخت زجسمِ حطبی
بندهٔ عشقم و دارم ز تو امیدِ معاف / در رهِ عشق بسا رفته ز من بی ادبی

کرد در سلسلهٔ پاک تو از طفلی قید
رحمت الله ابد الدهر علی روح ابی

هست امشب شب عرس تو و من در سفرم
بپذیر انچه بیارم ز ره بی ادبی

مطلب این سفرم بر تو عیانست و عیان
وارهان ایشه دین از غم دنیا طلبی

بندهٔ یحیای تو هر شب بفراقت نالد
گوش کن ایمهٔ من زمزمهٔ نیم شبی

از قید دین و دنیا ازاده است یحیی
بر آستان پاکت افتاده است یحیی

تا بو العلا ببیند از چشم لطف سویش
بر آستان پاکش استاده است یحیی

از دست قدرت خود نقش از نا بدل زن
مانند لوح طفلان بس ساده است یحیی

بر یک ندای جانان با جان شود روان
هر ان و هر زمان بس آماده است یحیی

در کوی عشق نبود تقیید هیچ مذهب
بیرون ز کفر و اسلام این جاده است یحیی

در بزم سرکشان آ جامی بنوش و بنوش است
زنار ره کلاه و سجاده است یحیی

یاران بحال یحیی انکار نیست جایز
دیوانه است یحیی دلداده است یحیی

ای انکه تویی شمع شبستان تجلی
تابان ز رخت نیر تابان تجلی

جز شمع جمال تو ندیدیم منور
ای نور سر طور در ایوان تجلی

ستر تا قدمت نورِ الٰہیست کہ دیدم ۔۔۔ گویا کہ سراپات بود کانِ تجلی
تا غیر مکرر بر جنت کرد نظارہ ۔۔۔ افزود ز بس آیۂ حسن شانِ تجلی
ہر کس کہ تجلائی جمالِ رخِ تو دید ۔۔۔ چون آئینہ شد ششدر و حیرانِ تجلی
دیدیم تجلائے تو از علم مجرد ۔۔۔ آنجائی کہ خود نامدہ امکانِ تجلی
در زلف و رخِ ہمچو گل و سنبلت ای گل ۔۔۔ دیدیم بہارِ چمنستانِ تجلی
یا سید نا میرسد از فیضِ تو ہر دم ۔۔۔ صد لقمۂ نورانیم از خوانِ تجلی

یحییائی تو در وصفِ جمالِ تو نظر کرد
صد مطلعِ پر نور بدیوانِ تجلی

السلام ای نورِ چشمِ سبطِ پیغمبر توئی ۔۔۔ قرة العین نبی و حیدرِ صفدر توئی
السلام ای تو گلِ گلزارِ پیغمبر توئی ۔۔۔ در ریاضِ شاہِ مردان نخلِ بار آور توئی
آیۂ تطہیر نازل شد پی آبائے تو ۔۔۔ در حسب اعلا توئی و در نسب اطہر توئی
السلام ای در گروہِ اولیائے با صفا ۔۔۔ اکرم و اعظم توئی و افضل و اکبر توئی
از وجودت یافتہ دینِ متین تازہ حیات ۔۔۔ محی دینِ مصطفیٰ ای شاہِ دین پرور توئی
کیست تا با تو نماید ادعائے ہمسری ۔۔۔ از ہمہ بہتر توئی و از ہمہ برتر توئی
السلام ای در کفِ تو انتظامِ کائنات ۔۔۔ بو العلا مشکل‌کشائے خلق چون حیدر توئی

جلوهٔ معشوقی از سر تا بپا یا بوالعلا ‌‌ دلربا دلنواز و دلده و دلبر توئی

این شب عرس تو باشد پرده از رخ بر کشا ‌‌ ای نظر فرما بحال عاشق تشنه‌تر توئی

بر در تو آمدم با بیقراریهای دل ‌‌ ای تسلی بخش این آشفتهٔ مضطر توئی

نذر تو آورده ام هر انچه در حد من ست ‌‌ ای مجیب دعوت این فقر احقر توئی

از من من دار هان یا بوالعلا هر آن انا ‌‌ از خود خود آشنا کن بیخودم اندر توئی

السلام ای آنکه یحیی را چرا باشد هراس ‌‌ حامی روز قیامت شافع محشر توئی

السلام ای نور عین ساقی کوثر توئی ‌‌ راحت جان نبی وحید صفدر توئی

گه بشکل مصطفی ظاهر شوی یا بوالعلا ‌‌ آشکار آگاه در شان شه خیبر توئی

دیدم از علم مجرد نور تو بیکیف و کم ‌‌ شاهباز روح را یا بوالعلا شهپر توئی

ای شه ملک خودی سلطان اقلیم انا ‌‌ بر سپهر علم سر السر مه انور توئی

در کتاب اولیای اولین و آخرین ‌‌ ای ولی مجتبی سر خیل و سر دفتر توئی

ای ولایت فرض از حکم خدا و مصطفا ‌‌ واجب التبجیل اندر مصحف اکبر توئی

چون نیاید بر در تو یحیی فقیر بینوا ‌‌ زانکه ای سلطان دین شاه گدا بر در توئی

شاها اگر بجانهٔ یحییٰ کرم کنی ویرانه اش ز مقدم رنگین ارم کنی
از فرق فرق دین سرم بگذرد شها پای بزرگ خویش اگر بر سرم کنی
من طرز دلکشت بشناسم تو جلوه ها خواهی بدیر خواه به بیت الحرم کنی
در دوری تو خانهٔ چشمم شده خراب از مهر پاک اشک ز چشم ترم کنی
ای دل تو آرمیده بذکر خدائے شو آه و نمط بوا دسے دنیا چه رم کنی
دل کعبه الیست عرش خداوند کبریا یاد خدا درین حرم محترم کنی

یحییٰ ز بسکه در غم دنیا بود اسیر
فارغ دلش ز خواهش سیم و درم کنی

بزم بوالعلا شیدائے یحییٰ زهی این قسمت والائے یحییٰ
در پاک جناب سید پاک همین بس جنت الماوائے یحییٰ
تماشائے جمال بوالعلا هست غرض از لیلة الاسرائے یحییٰ
جناب بوالعلا اسد الله ملاذ و ملجأ و ماوائے یحییٰ
بود از دستگیر پهلوئے سید جهان در پنجهٔ گیرائے یحییٰ
اگر پا بر سر او افگند شاه فلک سر افگند بر پائے یحییٰ
یکی بین و یکی دان و یکی گوی همین رمز است از سرائے یحییٰ

چراغان شد چراغان شد چراغان | ز داغ عشق سر تا پای یحیی

چرا یحیای تو گردد هراسان
تو چون هستی کرم فرمای یحیی

نظری یا ابو العلا نظری | گر نه بسیار اندکی قدری
جلوهٔ تو ز ذره هاست عیان | گو نه بیند کدام بی بصری
با وجودِ تو هستیم لاف است | از وجودم نمانده است اثر
آن قدر گم شدم بهستیِ تو | نیست از هستیم کنون اثری
جز درِ تو که ما منم باشد | نه مرا آستانهٔ نه دری
دارم از دیده و دل وحشی | در بغل آرمیده بحر و بری

وقت آنست کز جهان گذرد
سوی یحیای خویش کن گذری

ای ز هر ذره آشکار توئی | جلوهٔ ذاتِ کردگار توئی
وحدتت هست در همه ساری | یک توئی ده توئی هزار توئی
از تو هست انتظامِ کون و مکان | حاصلِ جمله اعتبار توئی
هستِ توحید اصلِ نسبتِ تو | صاحبِ شش هزار و چار توئی

۱۲ [illegible]

ای زیادِ تو زندگانیِ من — دل بیتاب را قرار توئے
نرسد صدمۂ خزان اینجا — ای بگلزارِ من بہار توئی
نیست از کثرتِ غم و ہم ہم — زانکہ غمخوار و غمگسار توئی
چیست در کارہای من تاخیر — صاحبِ حکم و اختیار توئی

دامنِ شاہ گیر ای تہیے
نیست بیم ار گناہگار توئے

یا امامِ ہمام ادرکنے — شاہِ عرش احترام ادرکنی
مست فرما ز بادۂ توحید — ای انا الحق کلام ادرکنی
از کرم دہ مقام بر درِ خویش — سیدِ والا مقام ادرکنی
در رہِ عشق پختہ کارم کن — من و سودائے خام ادرکنی
از پیٔ قتلِ دشمنان برکش — ذوالفقار از نیام ادرکنی
از برائے حسین ابنِ علی — ابنِ ثالث امام ادرکنے
بہر عباس و اکبر و اصغر — رحم کن بر غلام ادرکنے
نعرۂ ماست یا امام حسین — سید تشنہ کام ادرکنے
گوش فریادِ من کن از رہِ لطف — وبین صلوٰۃ وسلام ادرکنی

نعتِ تو یا ابو العلا باشد
کارِ من صبح و شام ادکنی

بعلیک السلام عزت بخش
من و عرضِ سلام اوکنی

شبِ عرسِ تو امشب ست بیا
سوئی من خوش خرام ادکنی

این ہمہ نذرِ من پذیرا کن
از رہِ لطفِ عام ادرکنے

بامیدِ عطائے تو آمد
عاجزِ مستہام ادرکنی

بر درآمد فقیرِ تو سیحےا
شاہِ ذی الاحتشام ادکنی

الصلوٰۃ والسلام ای محیِ دینِ مصطفیٰ
وارثِ شیرِ الٰہی جانشینِ مصطفیٰ

بو العلا را حق عطا فرمودہ است علمِ لدن
صاحبِ سرار بابُ العلم امینِ مصطفیٰ

حسنِ وجہ اللہ دیدم در جمالِ بو العلا
بو العلا فرزند فرزندِ حسینِ مصطفیٰ

آنچنان توحید جاری ساختہ مولائے ما
کز زبانِ حق شنیدہ آفرینِ مصطفیٰ

رحم کن بر حالِ زارم یا امیر ابن امیر
از برائے اہلبیتِ طاہرینِ مصطفےٰ

تا کجا باشیم در شرکِ طریقت مبتلا
بو العلا تلقین بہ بندہ سازِ دینِ مصطفےٰ

تا بکی باشد دلم تاریک از زنگارِ شرک
کن دلِ ما روشن از نورِ یقینِ مصطفےٰ

مرز و بومِ ہند ما را میکشد یا بو العلا
قالبِ خاکم رسان در سرزمینِ مصطفےٰ

با همه شوق و تمنا بر در بر والا تو
آمده یحیی غلام کمترین مصطفی

السلام ای آفتاب آسمان سروری — ای بملک سروری با تاج و تخت و افسری
السلام ای از جمال حق مثالت آشکار — طلعت پیغمبری عز و جلال حیدری
آفتاب روی تو عکس فروغ ذات است — مشتری نور رخت را مهر و ماه مشتری
سکینی در قلزم انی انا ای خودشنا — الله الله ای در وحدت چه والا گوهری
سکینی صید از نظر ای نور چشم بوتراب — دل بری از دلبران ختم است بر تو دلبری
دامن آل عبا شد سایه افگن بر سرت — فی الحقیقت ذات حقی لیک زیر چادری
چرخ کجرفتار با من میکند جور و جفا — ای شه ارض و سما در کار من کن داوری
چشم بر راهیم و در شوق لقا افتاده ایم — تا بیائی مهروار از راه ذره پروری
بر درت آورده ام فرزند دلبند خودم — سایهٔ لطف و عنایت بر سرا گستری
نذر تو سوز و گداز قلب خود آورده ام — بو که فرمائی قبول از راه عاشق پروری
هر کسی گیرد غلام صاحب جوهر شها — آن توئی ما را گرفتی با همه بی‌جوهری
کی توان گفتن مدیح لافتی یا بوالعلا — در ثنایت هر چه اندیشم از آن بالاتری

قطعه

چیست ای سلطانِ من پیشِ گدایانِ درت — شوکتِ دارا و جاه و حشمتِ اسکندری
این گروه از فیضِ تو مستغنی الاحوال اند — ذاتِ ایشان از اعتباراتِ حدوث آمد بری

آمده یحیای مسکین بر درت یا سیدنا
از کرم یا بو العلا بر حالِ زارش بنگری

ای رونق و آرایشِ کاشانهٔ یحیی — پر نور شد از مقدمِ تو خانهٔ یحیی
شاهی که بود مسندِ او عرشِ معلی — آمد ز رهِ مهر بویرانهٔ یحیی
آن مست که جز قصهٔ توحید نداند — خوش آمده تا بشنود افسانهٔ یحیی
بی دیدنِ رویش نرود شورشِ سودا — ای اهلِ خرد از دلِ دیوانهٔ یحیی
یا سیدنا کن نگهی از نظرِ لطف — بر جوششِ اخلاصِ مریدانهٔ یحیی
ای مستِ میِ حسن بیا پرده بر انداز — بشنو ز کرم نغمهٔ مستانهٔ یحیی

یا سیّدنا آمده یحیی بدرِ تو
بنگر ز کرم حالِ فقیرانهٔ یحیی

سلام ای مالکِ مختارِ یحیی — سلام ای انتهای کارِ یحیی
سلام ای سرورِ سالارِ یحیی — سلام اے سیّد و سردارِ یحیی
منور در رخت اِنّی اَنَا الله — بود اِنّی اَنَا دلدارِ یحیی

شنیدا از لعلِ تو حرفی بلا صوت ازان شد موج زن اسرارِ یحییٰ
بتو اقرارش از قلب و زبان است ز غیرِ تو بود انکارِ یحییٰ
نباشد غافل از یادِ تو یکدم دلِ دیوانه هشیارِ یحییٰ
بدل ذکر و بلب یادِ تو باشد همین است و همین بس کارِ یحییٰ
شها از پنجهٔ مشکل کشائی بکُن وا عقدهٔ دشوارِ یحییٰ
همه از نامِ والائے تو باشد شها این رونقِ بازارِ یحییٰ
مسلمان کن مسلمان کن مسلمان شکن این سبحه و زنارِ یحییٰ
ز بس درمانده و رنجور گردید بیا بنگر بحالِ زارِ یحییٰ
مسیحا در لبِ لعلِ تو باشد مداواے دلِ بیمارِ یحییٰ
شها باشد کثیرم پیشِ تو کم روا کن حاجتِ بسیارِ یحییٰ
بیاساید دلم از یادت ایماه خیالِ تو بود غمخوارِ یحییٰ
شبِ عرسِ تو باشد جلوه فرما منور کن در و دیوارِ یحییٰ
منم صوموا لوجه الله دائم بود دیدارِ تو افطارِ یحییٰ
پذیرا کن نیازم از سرِ مهر بحقِ نالهاے زارِ یحییٰ
بود از بادهٔ اسقی انا الله بدورت مستیِ سرشارِ یحییٰ

سپردم مهدی خود را بتو چون | بذاتت هست استظهار یحیی
زتو خواهم مرادِ دین و دنیا | سوال از غیر باشد عارِ یحیی

بیا مدبر درت یحیای مداح
بیا و گوش کن گفتارِ یحیی

یحیی ابابت آمد با چهرهٔ سیاهی | یا بو العلا نگاہے یا بو العلا نگاہے
در ذکرِ اسمِ اعظم شد رفع از عطایت | میدانستیم مولا هر انچه اشتباهی
واللہ کہ من ندیدم واللہ کہ من ندیدم | چون تو بملکِ هستی شاهی بعز و جاهی
چشمِ عطا و رحمت سوے من از عنایت | گر پی بہ پی نباشد اشناه گاه گاہے
از دردِ هجرِ یارے هستیم بیقراری | ماییم و سوز بیحد دل هست و درد و آهی
امشب بود شبِ عرس مقبول کن نیازم | بی پرده ام خدا را بنما رخ چو ماہے

یحیی گدائی مسکین با حالِ از حزین
آمد بر آستانِ والا چون تو شاہے

بو العلا سید و مولائے | بو العلا قبلتی و ملجائی
در لبِ لعلِ بو العلا باشد | اثرِ معجزِ مسیحائی
چون تو یک کس نباشد ای محبوب | با چنین دلبری و رعنائے

راست از دستِ خویش حق فرمود
بر قدِ تو قبائے یکتائی

گر نه بینم جمالِ بی مانند
چه بود حاصلم ز بینائی

تا شود نور در دلم پیدا
میکنم بر درت جبین سائی

حاضرِ آستانه ات گشتم
با تنِ زار و آبله پائے

همچو سعدی ستاده بر درِ تو
هست یحیی گدائی شیدائی

همه گوشیم تا چه فرمائی
همه چشمیم تا برون آئے

بر حالِ زارِ یحیی یا بو العلا نگاهی
بهرِ خدا نگاهی بهرِ خدا نگاهے

گوهر فشان ز لعلِ دربارِ خویش مولا
چشمانِ نرگسین را بگشا شها نگاهی

بی برگ و بینوا ایم در رنج مبتلا ایم
از لطف کن بحالِ این بینوا نگاهے

مشتاقِ یک نگاهت بندهٔ پیشت آمد
ای مستِ از شرابِ انّی انا نگاهے

امشب بود شبِ عرسِ نذر و نیاز بندگی
ای رحمتِ دو عالم المصطفیٰ نگاهے

آمد بر آستانت مهدی نورِ عینم
بر وی ز چشمِ رحمت ای شاهِ ما نگاهے

مشتاقِ رویتِ تو یحیی که روزه دار است
ای شاهِ روزه داران بهرِ خدا نگاهے

بقعر رنج و غم افتاده ام یا بو العلا دستی
خدا را ابن شاه اهل تقی دست خدا استی

ز پا افتاده ام از بار غم مشکل که برخیزم
ز فضل خود دهد آن دستگیر و مراد

ز کوته قسمتیهای خودم بس دردمندم
که آویزد بدامان وسیع تو مرا دستی

کنی حاجت روا بخشی مراد مدعا شاها
برآرد گر بدرگاه کریمت بینوا دستی

چو شد اثبات توحید تو جان و دل ز دم
کشیدم خط لا و آنگه زدم بر ماسوا دستی

بیا شاها بپا افتادگان را دستگیری کن
بنه بر فرق ما از لطف بهر مصطفی دستی

عنان انجم و افلاک در کف آمد یحیی را
زدم در دست پاک بو العلا از شوق تا دستی

بو العلا بر فلک علم خودی ماه توئی
ساقی میکده عشق انا الله توئی

در صف اهل ولایت ز عطای حیدر
صاحب عزت و مجد و شرف و جاه توئی

حسن روی تو بود نور نبی و حیدر
اختر مجد توئی مهر توئی ماه توئی

ای حدوث تو قدم کیف تو بیکیفی هست
سر الله توئی معنی یهواه توئی

حل همه مشکلم از گوشه چشم تو شود
من بقربان تو شان اسد الله توئی

کار من صبح و مسا یاد گل روی تو هست
ناله نیم شب و آه سحرگاه توئی

طی نمودیم ره عشق بآسانیها
هادی و راهبر و خضر درین راه توئی

منم آن بندہ کہ از یادِ تو غافل ہمہ دم ؎ وزمن رُکارِ من وحالِ من آگاہ توئی

بندۂ خاص درِ پاکِ تو یحییٰ باشد
سیّد و مالک و سلطان و شہنشاہ توئی

سیّدی مُستَنَدِی مُعتَمَدِی خُذ بِیَدِی ؎ جئتُ فِی حَضرَتِکُم خُذ بِیَدِی خُذ بِیَدِی
بیخود انہ برسان تا بکنارِ مقصود ؎ چند مانیم بگردابِ خودی خُذ بِیَدِی
ظلم بر نفسِ خود از سہو ہزاران کردم ؎ بس گنہ ساختہ ام من احمد خُذ بِیَدِی
وقت آنست کز ایمان نبود جز رسمی ؎ آمدہ دورِ دہ و چار صدی خُذ بِیَدِی
بشفاعت بکشا لب بحضورِ داور ؎ گنہم آمدہ فوقَ العَدَدِ خُذ بِیَدِی
مطلبم حرفِ قبولِ تو بیاید محسب ؎ ما گذشتیم زنیکی و بدی خُذ بِیَدِی

پا شکستہ بدرت آمدہ مسکین یحییٰ
یا مَلاذی بحضورِ الصّمد خُذ بِیَدِی

باب خمسین

مخمسات

مخمس غزل حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی قدس الله سره السامی

ما بلبل باغ بوالعلائیم
بر درگه او همین سرائیم
باطائر سدره همنوائیم
هرچند تو شاه و ما گدائیم
دامن مفشان که مبتلائیم

بر مسند عشق شهریاریم
چون یوسف صاحب اقتداریم
مشهور و عزیز روزگاریم
تا داغ غلامی تو داریم
هرجا که رویم پادشائیم

در عشق یگانه ایم و فردیم
با این همه سوز و درد مردیم
خونین جگریم و روی زردیم
هرچند الم تو مرد دردیم
هرجا قدم تو خاک پائیم

ما ساکن کنج لامکانیم
فارغ ز تعلق جهانیم
بیرون ز زمین و آسمانیم
در بسته بروی این و آئیم
بنشسته بگوشهٔ بلائیم

باخلوتیان انس اتیم
در مجلس عاشقان جلیسیم

هرچند که ساده و سلیمیم
گه نکته عشق می نویسیم

گه نغمهٔ درد مے سرائیم

از هند و عراق و ترک تاجیک
مشتاق تو عالمے بد و نیک

عشق تو روا نداشت تشریک
بودند نظارگے بسی لیک

آنکس که تراشناخت مائیم

از عورسے طالعیم مغموم
دادند مرا هر انچه معلوم

در دست تو هست ام مقسوم
از طوق سگان مدار محروم

گر خلعت خاص رانشائیم

در راه نسیم نوبهاری
با ناله و آه و اشکباری

استاده بصد امیدواری
بیا گفتی که در چه کارے

کس بیتو مباد در دعائیم

یحیی نبود بناله تاثیر
در عشق گذر ز فکر و تدبیر

چون کار آمد بحکم تقدیر
جامی بجفا و جور خوگیر

دانی که نه درخور وفائیم

مخمس غزل حضرت منصور ثانی مخدوم حکیم شاه محمد مهدی مسعود باب الله ابو العلائی قدس الله سره و افاض علینا بره

برتر بود ز عرش برین جائی تو شها | باشد مقام و منزلت از عقل ما ورا
خوش گفت حسب حال تو منصور وقت ما | شهباز آشیانهٔ وحدت ابو العلا
قمری سرو قامت سلطان انبیا

باشد جناب سید ما نور پنجتن | از نور او ست نور مه در سرحد زمن
منصور مست او شده خوش گفت این سخن | سرمست عشق حضرت خلاق ذو المنن
از دست بو تراب چشیده می انا

ارفع نموده است خدا شان ذکر او | مید اشتی نبی و علی ذکر و فکر او
بر هر دو عالم آمده احسان و بر او | مدهوش شد ز جام انا الله سر او
تا دید حسن عارض سلطان کربلا

یا سیدی علیک صلوٰة مع السلام | بر درگه تو آمده مشتاق تشنه کام
از گردش نگاه عطا ساز یک دو جام | در ساغر تو بادهٔ وحدت بود مدام
سکر انا همیشه بود بندهٔ ترا

ای مهر و ماه پرتوِ نورِ تو آمده
قایم جهان ز لطف و فورِ تو آمده
یحیای تو بابِ سرورِ تو آمده
مهدی بدین امید حضورِ تو آمده
از لطفِ خویش جام انا الحق کنی عطا

مخمس غزل حضرت مولوی شاه آل حسن ابوالعلائی خلف اوسط حضرت مخدوم حلیم شاه محمد مهدی مسعود باب الله ابوالعلائی قدس الله اسرارهما

یا سید توئی که کنی از کرم عطا
هر آنچه هست مطلب و مقصود و مدعا
بشنو کلام آل حسن بهر مرتضی
ای شاهباز اوج سیادت ابوالعلا
عنقای قاف وحدت و عرفان کبریا

از فرش تا بعرش بهر شی نمودِ تست
موجود آنچه هست همه فیض وجودِ تست
در کائنات نور وجود و شهودِ تست
شمع حریم عشق الهی وجودِ تست
پر نور از فروغ تو قندیلِ اولیا

ای آنکه ذره ذره ز فیضِ تو کامیاب
داریم در طریقهٔ پاکِ تو انتساب
امیدوار آمدم ای ابنِ بوتراب
از نورِ نسبتِ تو شود ذره آفتاب
سنگی شود بیک نگهت لعل بی بها

یا بوالعلا خلیفۂ خاص خدا شُدی — ظاہر بشکلِ حیدرِ مشکلکشا شُدی
گفتن نمی توان کہ چہ ای بُوالعلا شُدی — یا سیدی تو قلزمِ اِنّی انا شُدی

تاریخت از شعمہ در دہنت لعلِ مصطفیٰ

ای از جبین تست عیان نورِ بوتراب — وی مقتبس ز نورِ تو مہتاب و آفتاب
وجہ اللہ ست وجہ کریمِ تو بیحجاب — محجوب طور کرد تجلّی بے نقاب

تا بر سرِ تو دست نہاد ندمرتضیٰ

ای ذرّہ را کنند نگہِ مہرت آفتاب — دین متین ز نسبتِ تو یافتہ شباب
تنہا نہ از تو اہلِ حجاز اند فیضیاب — تا آمدے بہند تو ای ابنِ بوتراب

این خاکِ ہند از قدمت گشت کیمیا

در کارہای خویش نداریم انتشار — دامانِ پاکِ تو بگرفتیم استوار
ای شانِ حیدری ز جبینِ تو آشکار — نامِ تو در بہر دکنند کارِ ذوالفقار

عقدہ کشائی ظاہر و باطن توئی تنہا

ای ذاتِ تو بکشورِ توحید ہست شاہ — جن و بشر فگندہ بدرگاہِ تو جباہ
اندر طریقِ پاکِ تو ہر کس کہ یافت راہ — واصل بحق کُنی و بخشی بیک نگاہ

عرفان و عشق و ولولہ و ستی انا

بر درگہِ تو آمدہ یا سیدی زہی — سترِ مرا بساز ز قیدِ خودی تہی
در کشتِ زارِ قلب چو تخمِ انا نہی (غلام) — حق الیقینِ علمِ انا الحق ہمید ہی
از غیرتِ طہارتِ کامل کنی عطا

بر خستگانِ بیسر و سامان نگاہ کن — بر عاشقانِ حالِ پریشان نگاہ کن
بر بندگانِ خستہ و حیران نگاہ کن — از بہرِ جد بسوی غلامان نگاہ کن
تا چند خوابِ نازِ بسنگوی دلربا

آمد بر آستانۂ والائے تو رہی — یا بو العُلا بحقِ معینِ ہمہ ولے
یا بو العلا برائے جنابِ محمدے — یا بو العُلا بحرمتِ شیرِ خدا علے
بہرِ حسین یک نگہی کن بسوئے ما

بہرِ نبیؐ و بہرِ علیؑ و پئے حسن — بہرِ امامِ تشنہ دہن شاہِ گلبدن
کن حاجتم روا و رہان از غم و محن — گفتی کہ بی نصیب نیاید حضورِ من
من با مراد از کرمِ خود کنم ورا

شاہا بحالِ آلِ حسن از رہِ کرم — کن یک نگاہ تا رہد از جملہ درد و غم
یحیا ہمی ستمند کند عرض دمبدم — ظلِ ہمای اسئے انا اللہ سر دلم
افتد بلطفِ تو کہ سلیمان شود گدا

مخمس غزل جناب مولوی غلام امام شهید رحمة الله تعالی رحمةً واسعةً

هست همیشه در سرم آرزوی لقای تو — شام و پگاه میکنم ناله شها برای تو
ای سر من بپای تو در سر من هوای تو — سیدنا ابو العلا جان و دلم فدای تو
دیدهٔ مهر و ماه را سرمه خاک پای تو

طرفه نمودی نمود گردش چشمهای تو — قوت روح من فزود از لب جانفزای تو
معجز عیسوی عطا کرد ترا خدای تو — در تن مرده جان دمد نرگس سرمه سای تو
تاب و توان جان برد سنبل حلقه زای تو

حسن محمدی توئی جلوهٔ حیدری توئی — مظهر ایزدی توئی محو خودی خودی توئی
مهدی مهدی توئی منعم منعمی توئی — عکس رخ نبی توئی آینهٔ علی توئی
والی هر ولی توئی مرضی حق رضای تو

هست همه امور ما سیدنا بدست تو — یافت نظام کار ما جمله ز بند و بست تو
هستی من هست تو مستیم از الست تو — نرگس چیره دست تو محو نگاه مست تو
ساغر مل بدست تو جام جهان نمای تو

داد ترا خدای پاک معجزهٔ پیمبران — حسن و جمال مصطفی هست ز چهره ات عیان

نکتهٔ قُم باذنی است در دهنت شهانهان — از تو نصیب مردگان گشت حیات جاودان

معجز عیسوی عیان از لبِ جانفزائی تو

شهر بشهر کو بکو ساخته ایم جستجو — شور و فغان و ہا و ہو کرد دلم بیادِ تو

سوئی تو کرده ایم رو با تو کنیم گفتگو — باغ و بهارِ آرزو از تو گرفت رنگ و بو

موجِ نسیمِ آبجو شیفتهٔ هوائی تو

بهرِ خدا و مصطفیٰ بهرِ علیِ مرتضیٰ — حاجتِ بنده کُن روا عقدهٔ مشکلم کشا

سیدنا حبیبنا بر درت آمد این گدا — دردِ شهیدِ خویش را از سرِ مهر کُن دوا

از درِ تو رود کجا خستهٔ تو گدائی تو

مخمس غزل خودم

یارب بحقِ خواجهٔ هر دو سرا مرا — یارب بشانِ حیدرِ خیبر کشا مرا

یارب بذاتِ خاصِ آلِ عبا مرا — یارب جمالِ سیدِ والا نما مرا

مستہ ساز از میِ اِتقیٰ انام را

این خواهشِ بزرگ مرا گو نمی سزد — زیرا که در کدام حسابیم و در چه مد

روحِ ابوتراب ولیکن کند مدد — تا کحلِ چشمِ اهلِ صفا خاکِ من شود

کُن خاکِ راهِ سیدنا بوالعلا مرا

هستم غریب و عاجز و مسکین و بیوطن — کن رحم بر فقیری و بر عاجزیِ من
دستِ نیاز ما بست بدامانِ خویشتن — محشور روزِ حشر کن ای ربِّ ذو المنن
در اولیای اُمّتِ خیر الوریٰ مرا

پُر از خیالِ خام بود هر رگ و پیم — شایان برای مجلسِ خاصانِ تو کیم
نالان از این خراشِ گلو سوز چون نیم — من لائقِ تقرّبِ اهلِ صفا نیم
پاکم کن از کدورتِ حرص و هوا مرا

در عمرِ خود صواب نکردیم جز خطا — هر چند نیست فائده زو وا ندامتا
لیکن امیدِ فضلِ تو داریم ای خدا — یا رب رسان رسم بحضورِ ابو العلا
می آیدم ز بسکه حجاب و حیا مرا

یا رب تمام زندگیم گشت در قصور — داریم آه آه ولے بسکه بحضور
در قلبِ من ز نورِ ولایت ببخش نور — یا رب منم گدا و فقیر از حضور دور
ده در بساطِ انجمنِ شاه جا مرا

دیگر هر انچه بر سرِ من گو رود در رود — لیکن مرادِ بندهٔ عاجز همین بود
در شعرِ التماس نمائیم یا احد — یحییٰ کمینه بندهٔ تو عرض میکند
یا رب بجنِ سیدنا کن فدا مرا

ایضاً تخمیس غزل خودم

کسی کہ نشأ توحید ہمچو ما دارد
کسی کہ رابطہ و عشق مرتضےٰ دارد
کسی کہ حب و تولای مصطفےٰ دارد
کسی کہ لذت یادِ ابو العلا دارد
بجان علاقہ و پیوند با خدا دارد

ز راز وحدت و اسرارِ عشق آگہ شد
بملکِ روحِ اُولی الامر گشتہ و شہ شد
بر آسمان تجلای کبریا مہ شد
کسی کہ جرعہ کش بادۂ انا اللہ شد
بدل محبت اولادِ مرتضےٰ دارد

ولائی آلِ نبی کافیست بہر نجات
ولائی آلِ نبی خوشتر از ہمہ طاعات
بکار آمدنی ایدل ست در عرصات
کسی کہ در دلِ او نیست الفت سادات
کجا علاقہ بتوحیدِ مصطفےٰ دارد

دمی بمجلسِ من رنجہ کن قدم بنشین
شنو اگر بدلِ تو بود حلاوتِ دین
بود نصیحت و اندر زِ من بعقل قرین
بیا و سلسلۂ پاکِ ابو العلا بگزین
کہ این طریقہ عجب نازکی دلا دارد

بساز کار کہ آید بکار بعد وفات
نہ بعدِ موت فقط بلکہ ہم بعہدِ حیات

گذار ہستی و کن فکر رفعت درجات | فروتنی بدر پاک سید السادات

بلند رتبہ دلا ہر کجا ترا دارد

ز ذرہ ذرہ جمال خدا ہویداست | بہر طرف کہ نگہ ساختیم پیدا ہست
ببین اگر نظرت یار بین چو یحیی ہست | جمال ذات ز ہر ذرہ آشکار ہست

ببیند آنکہ بدل نزہت و صفا دارد

چہ چیز ہست دلا مال و منصب دنیا | کہ چون حباب شود در دمش بقا و فنا
اگر مراد تو باشد علی الدوام بقا | گدای سید ناشو کہ عاقبت یحیی

غلامی در او نثار انا دارد

ایضا مخمس غزل خودم

بو العلا سرو خرامان گلستان علی | زیب دامان علی و نور چشمان علی
ماہ تابان علی و صبح خندان علی | بو العلا محبوب حق شان نبی جان علی

گوہر یکتای توحید است از کان علی

بر رخ من حب سید صدر عرفان کشود | لذت توحید ذوق و عشق در جانم فزود
راست میگویم یاران این سخن باید شنود | ہر کہ عرفان جناب بو العلا پیدا نمود

بی مشقت حاصل او گشت عرفان علی

بو العلا نور نگاه حضرت خیر الوری
جانشین و وارث باب علوم مصطفی

از وجود مرتضی باشد ظهور بو العلا
بو العلا چون هست فرزند جناب مرتضی

آشکارا از جمال بو العلا شان علی

آستان او بود ماوا و من ملجای من
بیگمان یا بو العلا در خلد باشد جای من

هست فرزند شه خیبر کشا آقای من
هست او سیتی علی مرتضی مولای من

موجزن اندر طریقش هست فیضان علی

شاه وجیه الله باشد والد پیر ما
مست عشق بو العلا و مرتضی کرده مرا

ساختم تا برزخ او عشق یحیی سالها
دیدم اندر روی وجیه الله حسن بو العلا

در جمال بو العلا انوار تابان علی

بو العلائی بو العلائی باش ای مرد سعید
هست از خاصان حق این سلسله آنکو رسید

لذت حب علی باشد درین سلک مزید
هر که باشد در طریق سید و الا مرید

حصه او را میسر در نشان خوان علی

بو العلائی هر که شد از باده هوشت مست
ای خوشا آنکس که خود را در طریق شاه بست

ده بدست حق بپیعت بو العلا اید و دست
با مریدان جناب بو العلا مخصوص هست

لطف انعام عطا و جود و احسان علی

بوالعلا باشد سرم قربان تو روحی فداک　　بودم افتاده اگرچه در مقام هولناک
در دلم نور علی دادی بود اکنون چه باک　　تند باد حادثه سازد کجا شاها هلاک
چون چراغم کرده در زیر دامان علی

مست چون منصور از توحید تا سیدیم　　باده وحدت عطا فرمود باب سیدم
یا علی گویم خوش افتاده بباب سیدم　　مستحق رحمت خاص جناب سیدم
هستم ای یحیی غلامی از غلامان علی

ایضاً مخمس غزل خودم

بوالعلا از همه پیوند گسستم شادم　　از همه قطع نمودم بتو بستم شادم
مست و عشق تو از جام الستم شادم　　بوالعلا بنده درگاه تو هستم شادم
از می حب و تولای تو مستم شادم

درنگاهم نبود غیر تو یا سید نا　　هست اندر سر شوریده من سکر انا
کی برود از دل من لذت عشقت سیدا　　از دماغم برود نشار توحید کجا
مست یا سیدی از جام الستم شادم

واعظا بر سخنت گوش کجا بنده نهد　　مستم و قول تو در مشرب مستان همه رد
صحبت باده کشان ترک کنم چون گردد　　الفت پیر مغان از دل من کی برود

بندہ از روزِ ازل بادۂ پرستم شادم

خانۂ پیرِ من از فضلِ خدا باد آباد
کہ مرا ساختہ در سلسلۂ تو ارشاد

نسبتِ مطلقِ او بر دلِ من چون اُفتاد
خویش را از ہمہ تقیید نمودہ آزاد

اندرین سلسلۂ پاک تو بستم شادم

منِ شوریدہ چہا غصّہ نخوردم از غم
ہر طرف در طلبِ دوست نہادیم قدم

وانگہ دیدِ بجاے گرہ مقصودم
عمر برباد نمودم بسرِ دیر و حرم

بر درِ پاک تو اکنون بنشستم شادم

با تو آمیختہ وطرفہ بشاشت دارم
با تو آمیختم و نشاء وحدت دارم

با تو آمیختم وطرفہ مسرّت دارم
با تو آمیختم و بسکہ حلاوت دارم

سیدی از ہمہ پیوند گسستم شادم

صدورا اندر طلبِ دوست کشودم یحییٰ
بر درِ دیر و حرم ناصیہ سودم یحییٰ

خبری بود کی از بود و نبودم تحییے
خرقۂ ہستی خود پارہ نمودم تحییے

کامدہ دامن آن شاہ بدستم شادم

ایضاً مخمس غزل خودم

ای مقامات ز عقل ہیر ون ست
در سپاس تو خامہ وا ژون ست

حسنِ تو ہر کہ دید مجنون ست | ای رخت عکسِ حسنِ بیچون ست

بر تو خود خالقِ تو مفتون ست

بو العلا شاہِ بی نظیر توئی | ما مریدِ تو ایم پیر توئی
دستِ من گیر دستگیر توئی | بمقامی کہ یا امیر توئی

از گمان و قیاس بیرون ست

سجدِ ابو العجب بود شانت | من و انچہ از من ست قربانت
میرسد قوتِ بندہ از خوانت | دل و جانم ہجبل احسانت

از ازل یا امیر مرہون ست

در طریقت مرید فرمودند | بکمندِ تو قید بنمودند
در دلم عشق و شوق افزودند | والدم نیز عاشقت بودند

عشقِ من با تو فعل مسنون ست

بنما روے خویشتن مارا | نظرِ رحم سوے من فرما
بسکہ رنجور گشتہ ام شاہا | دل و جانم ز دوریت مولا

آن یکی آب و دیگری خون ست

ای مقامِ تو از ہمہ بالا | فرضِ حبِ تو آمدہ بر ما

نعتِ تو نیست ممکن از یحییٰ
حدِ من نیست وصفِ تو شاہا
در ثنائی تو خامہ واژون ست

ماندا ایم قدرِ شعر اصلا
عشق شورے فگند در دلِ ما
ہست دیوانِ من پر از سودا
واردات دل ست این یحییٰ
نہ درین شاعری نہ مضمون ست

ایضاً مخمس غزل خودم

مددی شاہِ حق نما مددی
مددی شانِ کبریا مددی
مددی اے امیرِ ما مددی
مددی یا ابو العلا مددے
مددی ابن مرتضیٰ مددی

من واز ہر طرف ہجوم بلا
چند سازیم آہ و واویلا
ساز مارا ازین شکنجہ رہا
دہ ز کرب و بلا نجات مرا
از پئے شاہِ کربلا مددی

بو العلا ابنِ حیدرِ کرار
نیست پیشِ تو حاجتِ اظہار
فلکم دادہ است بس آزار
دیو گردون بمن کُند پیکار
دور کن این بلا ہلا مددی

از شرابِ محبتت مستم
خویش را در کمندِ تو بستم

آمده بر درِ تو بنشستم
بندهٔ با وفائے تو ہستم

از برائے ابو الوفا مددی

بی جمالت چراغ بینورم
ای مسیحا ز درگہت دورم

از درت بسکہ دور و مہجورم
دردمندم علیل و رنجورم

بفرست از کرم دوا مددی

از غریبی زبون تر ست وطن
چون بود در وطن بلا و محن

مید ہد تازہ رنج چرخ کہن
ستیزے تنگ شد زمین بر من

دہ فراخے بکارِ ما مددی

گوش کن گوشش التماس مرا
نظرِ لطف سوئے من فرما

مبتلا در ہزار رنج و بلا
بر درآمد فقیرِ تو یحییٰ

صاحب الجود والعطا مددی

ایضاً مخمس غزل خودم

گہی بصورتِ زیبائی مصطفیٰ دیدم
گہی بشانِ علی شاہ لا فتیٰ دیدم

ز ذرہ ذرہ جمالِ تو بو العلا دیدم
بہر طرف کہ نگہ ساختم ترا دیدم

ز دیدن تو چگویم من چها دیدم

خیال و ذکر تو ذکر و خیال مصطفوی ست — شود که مثل تو شان شان مصطفوی ست

کمال شان تو شان کمال مصطفوی ست — برویی تو که شبیه جمال مصطفوی ست

جمال شاهد انی انا انا دیدم

بود جمال تو آیینه خدای کریم — بمهر و ماه کنی نور حسن خود تقسیم

چها که می‌نمائی شها ز زیر گلیم — تجلیی که بسر طور دید بود کلیم

بیک ادای تو ای میر بوالعلا دیدم

ترا نه گر به مه مهر التفات بود — شوند تیره و تار این همه جهات بود

جمال پاک تو عکس فروغ ذات بود — جمال ذات که در پرده صفات بود

بحسن پاک تو والله پیر را دیدم

منم ز روز ازل عشقباز سر الست — چها که ما نکشیدیم ناز سر الست

کنون ز فیض تو ای دلنواز سر الست — چرا نه من شوم آگه ز راز سر الست

درین طریقه همه فیض مرتضی دیدم

ز غیب غیب رسد اندرین طریقه مدد — زهی نصیب کسی که مرید شاه شود

حلاوتی که درین یافتم دلم داند — ابو العلائیه یاران عجب طریقه بود

کہ اندرو بفنا الذی بقا دیدم

شہا زخوانِ نوالِ تو خلق زلہ ربا — کریم ابنِ کریمی قسم بذاتِ خدا
کرم نما وز قیدِ غم بباز رہا — بر آستانِ تو یحییٰ ابوالعلائی را

فقیر و عاجز و افگندہ سر گدا دیدم

ایضاً مخمس بر غزل خودم

ہمہ جا نورِ کبریا دیدم — آشکارا و برملا دیدم
بوالعجب طرفہ ماجرا دیدم — ہر طرف جلوۂ خدا دیدم

ہر چہ دیدم ابوالعلا دیدم

نسبتِ بوالعلا رسد بخدا — نسبتش ہست عشقِ آلِ عبا
ای دلِ گم شدہ بیا و بیا — بندگانِ جنابِ سیدنا

مستیِ عشقِ مرتضیٰ دیدم

بوالعلا ہست امیر عرش سریر — بوالعلا ہست بیمثال و نظیر
صحبتش ہست در اثر اکسیر — در نگاہِ اسیر ابن امیر

قوتِ شاہ ہل اتیٰ دیدم

بوالعلا ہست عکسِ روئے نبی — بوالعلا ہست جانشینِ علی

حق بحسن ابوالعلاست جلے | بورا برالوراست انچہ خفی

دررخ شاہ بر ملا دیدم

عشق او کافیست بہر نجات | عشق او خوشتر از ہمہ طاعات
گزران بر درش دریوزہ حیات | خاک درگاہ سید السادات

ازپئے دردِ دل دوا دیدم

مدتے ما و خاکِ دیر و حرم | گہ بکعبہ گہے بہ بیتِ صنم
تا زفیضِ ابوالعلا دردم | یافتم در خود انچہ می جستم

خویشتن را خدا نما دیدم

بوالعلا ہست ماہِ اوجِ علا | نور باشد ز فرق سرتا پا
ہست آئینہ جمالِ خدا | در جمالِ ابوالعلاست بپا

جلوۂ شاہد آنا دیدم

ایضاً مخمس غزل خودم

زلہ ربا ست خلق ز خوانِ تو یا امیر | قندست لعل شہد فشانِ تو یا امیر
پر از حلاوتست زبانِ تو یا امیر | شہد و شکر چکد ز دہانِ تو یا امیر

شانِ عسل شکست بیانِ تو یا امیر

قاصر بود بوصفِ تو پای زبان   یابد نشانت آنکه کند گم همه نشان

بر آستانهٔ تو جبین سا شهنشهان   ای نردبانِ طارمِ قدرت اسمان

برتر بود ز عرش مکانِ تو یا امیر

مهر و مه است ناصیه فرسا بحضرتت   حسنِ محمدیست درخشان ز طلعتت

انوارِ ذاتِ بحت خدا نور نسبتت   آئینهٔ جمالِ الٰهیست صورتت

شان خداست صورت و شانِ تو یا امیر

منصور تا شنید ز لعلِ لبت انا   شورِ انا الحق از دلِ وی جوش زد شها

قرآن کلامِ تست بتحقیق بی‌ریا   دائم حدیثِ قدسی و الهامِ کبریا

هر انچه بشنوم ز زبانِ تو یا امیر

در طاقِ ابروی تو نماز و دعا کنند   در روی تو نظارهٔ حسنِ خدا کنند

در حضرتِ تو عرضِ تمناتها کنند   اهلِ نظر همیشه بر او سجده‌ها کنند

جائیکه بنگرند نشانِ تو یا امیر

در دستِ حق پرستِ تو خوش داده ایم دست   از بادهٔ محبتِ تو گشته ایم مست

سیحیائی تو ز هستیِ خود صاف و پاک ست   ایمان و جان و مال من و انچه از من ست

والله هست جمله ازان تو یا امیر

نامت گرفتہ حل مہمات میکند	از قوت توکشف و کرامات میکند
این کار ادل از ہمہ طاعات میکند	یحیی ہمیشہ عرض تحیات میکند

از جان و دل بروح روان تو یا امیر

ایضاً مخمس غزل دوم

بر در پاک تو یحیی آمدست	با ہمہ شوق و تمنا آمدست
جبہہ فرسا ناصیہ سا آمدست	بندہ ات یحیای شیدا آمدست

عاشق روے تو مولا آمدست

کن نگاہ رحم از بہر خدا	در بدر تا چند ماند این گدا
وا رہان از محنت و رنج و بلا	مفلس و عاجز فقیر و بینوا

در حضور ای شاہ والا آمدست

بر جمال بو العلا پروانہ ر	از شراب عشق تو مستانہ
دل بتو بستہ زخود بیگانہ	عاشق خود رفتہ دیوانہ

با چنین القاب و اسما آمدست

آسمان سنگ دل چرخ ترند	صد گرہ در کارہائے من فگند
ای امیر ذی الکرم رحمت پسند	رحم فرما کین گدائے دردمند

باچنین آشفتگیها آمدست

ای امیر بی نیاز دلنواز
داستان هجر تو باشد دراز
ای مرا با ناز تو باشد نیاز
جلوه فرما کین گدائی عشقباز

آرزومند تو شاها آمدست

عاشق دیوانه دلداده
بر درت با صد ادب استاده
با تو بسته وز همه آزاده
از سر شوق این ز پا افتاده

کرده سر را در رهت پا آمدست

ای شفایم در لبت باشد نهان
زار و بیمار و نزار و ناتوان
قم باذنی گوی ای روح روان
بنده یحیی دردمند مرده جان

بر در تو ای مسیحا آمدست

مسدس

چون کنی در اکبرآباد ای صبا روزی گذر
بو العلا نور نگاه حضرت خیر البشر
کن طواف روضهٔ والای شاه بحر و بر
در ریاض حیدر کرار بار آور ثمر

ور من مهجور یاد آری کن عرض سلام
ساز با عجز و تمنا التماس این مرام

ای شه ملک خودی سلطان اقلیم انا | جانشین مصطفی و نایب شیر خدا

نور چشم خواجهٔ احرار ابن بوالوفا | حاکم روز جزا و زینت ارض و سما

در عظیم آباد یحیای تو زاری میکند

دور از درگاه پاکت بیقراری میکند

هر نفس ایذا رسانش هست این چرخ دژم | از سرش بگذشت سیلاب غم و رنج و الم

از برای مرتضی ماه عرب میر عجم | رحم کن بر حال زارش از ره لطف و کرم

دستگیرا دستگیری ساز پای او شکست

کن رها از قید غم ای سید بالادست

آن تویی کاندر زمین و آسمان انوار تست | آن تویی چرخ برین فرمانبر سرکار تست

آن تویی کز دور دستان یاوری کردن کار تست | آن تویی بر حال مسکینان کرم کردار تست

آن تویی کاندر لباس فقر شاهی میکنی

آن تویی ظاهر ز خود شان الهی میکنی

آن تویی کز نور تو شمس و قمر پر نور شد | آن تویی کز هستی تو هستی منصور شد

آن تویی ذی قدرت از فیضت جهان معمور شد | آن تویی آمر ز امر و مهر تو مامور شد

آن تویی کز تو بود دلشاد سلطان رسل

آن توئی کز دولتت شد انتظامِ جزو کل

آن توئی کز فیضِ تو پیدا شود راهِ نجات
آن توئی کز تست شاہا انتظامِ کائنات

آن توئی کز ہستیِ تو ہست ہستی را ثبات
آن توئی کز نورِ تو بر قاب تا بد نورِ ذات

آن توئی کز گردشِ چشمت فنا راہم بقاست
در جمالِ تو مرا نظارهٔ حسنِ خداست

آن توئی کاندر طریقِ عالیِ تو ہست طیر
سالکانِ این طریقه را بود در طیر سیر

ای ثنا خوانِ تو شیخِ کعبه و رہبانِ دیر
ہر چه می بینم محیطِ آن توئی کس نیست غیر

آن توئی پاک از ہمه آفت نمودی سلسله
پیشرو از جمله باشد رہروِ این قافله

آن توئی کز خوانِ احسانِ تو عالم فیضیاب
چون نباشد کمیتِ مدحت شاہِ مردان بو تراب

یافته حلاج از میخانهٔ عشقت شراب
کین ہمه شوری فگنده اندرین دارِ خراب

اللہ اللہ کیستی و اللہ اللہ چیستی
اللہ اللہ چیستی و اللہ اللہ کیستی

آن توئی کز پرتوِ لطفِ تو گردد نار نور
آن توئی کز تو ریاضِ دہر را رنگِ ظہور

آن توئی در حضرتِ وحدت ترا دائم حضور
آن توئی کز حق لقب یا شد ترا عبدِ شکور

آن توئی باشد شہا احسان تو بر دو جہان
آن توئی نور تو باشد از زمین تا آسمان

وان منم کز عہد طفلی عاشق نام توام
وان منم تا عہد پیری قید در دام توام

وان منم کز عہد طفلی ست از جام توام
وان منم پروردهٔ احسان و انعام توام

آن منم کام بود مداحیِ تو روز و شب
میکشم از صدمهٔ ہجران تو صد تاب و تب

وان منم دامان پاک تو گرفتیم استوار
چون کشیدم از شراب غیرتت رنج خمار

خرقهٔ ہستی خود کردم بعشقت تار تار
وحدت تو آمده در روح من کرده قرار

وان منم کز نشاهٔ توحید تست این مستیم
باشد اندر ہستیِ ذات تو فانی ہستیم

وان منم دادم بدست شاہ وجه الله دست
از میٔ توحید تو یکجرعه داد و کرد مست

شاہ وجه الله دست من بدامان تو بست
بخبر فرمود مارا از سرِ بالا و پست

آن منم دیوانهٔ تو خلق میگوید مرا
خلق میگوید مرا دیوانه ات یا بوالعلا

چشم رحمت برگشا سویم نظر کن ای کریم
رحم فرما یا کریم یا لطیف یا رحیم

لطفِ تو باشد قدیم جودِ تو آمد عمیم ... کیستم من خانہ زادت از غلامانِ قدیم

بندۂ خود را مکن خوار ای غیور ابنِ غیور
از عظیم آباد ما را کن طلب اندر حضور

آمدم بر درگہت اُمید وار ای بوالعلا ... با تنِ رنجور و جانِ سوگوار ای بوالعلا
سینہ ام از دشنۂ غم شد فگار ای بوالعلا ... حاجتِ ما را ز لطفِ خود بر آر ای بوالعلا

مستمندم دردمندم بینوایم سیّدی
در غم و رنج و مصیبت مبتلایم سیّدی

سیّدی از دوریت بیمار گشتم الغیاث ... بسکہ از دردِ فراقت زار گشتم الغیاث
در نگاہِ اہلِ عالم خوار گشتم الغیاث ... بر دلِ اربابِ دنیا بار گشتم الغیاث

حالیا در حضرتِ خود کن مرا شاہا طلب
تا شوم آزاد ازین قیدِ غم و رنج و تعب

ای خوش آن وقتی کہ با از فرق سر کردہ بہا ... آیم اندر بارگاہِ تو بشوق والتجا
حاضرانِ روضۂ دلکش بمانم دائما ... در ثنائی تو غزلخوانی کنم صبح و مسا

ای خوش آن وقتی کہ بر درگاہِ تو حاضر شوم
روضۂ پاکِ ترا از جان و دل ناظر شوم

حاصلم یا بوالعلا گردد نشاطِ زندگی
گر کنم بر روضۂ پاکِ تو سر افگندگی

تا بعمرِ خود بجا آریم شرطِ بندگی
وا رہد جان و دلم از قیدِ چون و چندگی

زیستن ہم در حضورت مردنم ہم در حضور
ہر چہ باشد در حضورِ تو شود آنور نور

می نمایم این مسدس ختم شاہ بر دعا
یا الٰہی از برائے مصطفٰے و مرتضٰے

از برائے خاصۂ آلِ عبا گلگون قبا
ہم بجاہِ بوالعلا در بارگاہِ بوالعلا

جانِ یحیائی حزینت چون بر آید از بدن
دفنش در پای شہ کن ای خدا ذو المنن

رباعیات

یا سیدنا ابو العلا المددے
ای واقفِ اسرارِ خدا المددے

عمریست کہ در سلسلۂ تو قیدم
ای سلسلہ دار این گدا المددے

ولہ

قربانِ جمالِ بوالعلا شو یحییٰ
خواہانِ وصالِ بوالعلا شو یحییٰ

خواہی کہ شود خاکِ تو کحل چشمان
خاکِ رہِ آلِ بوالعلا شو یحییٰ

وله

در بندِ هوای نفس هستم اسیر	عذرم بپذیر یا امیر ابن امیر
بر درگهت افتاده ام همچو فقیر	یا سیدنا ابو العلاد ستم گیر

وله

از بسکه گرفتارِ هوا و هوسم	نالان از خبثِ نفس همچون جرسم
از حسنِ توجه تو یا سیدنا	من نیز بمقصدِ حقیقی برسم

وله

هر چند که ناکاره و ناچیز ترم	از دائرهٔ صلاح و تقوی بدرم
لیکن تو کریم ابن کریمی ای شاه	از تست مرا امید هر گونه کرم

وله

دارم من دلخسته سر و کار بتو	وابسته همه کارِ من زار بتو
ذاتِ تو که هست مظهرِ اسم غفور	خود را بسپرد این گنهگار بتو

وله

یا رب باخویش آشنا کن ما را	راهی بنما و رهنما کن ما را
تا سرمه کشند اهل نظر از خاکم	خاکِ درِ پاک بو العلا کن ما را

وله

از بادهٔ عشق بو العلا مستی ماست — وز هستی او هستی این هستی ماست
من کیستم اندر چه شمارم یحیی — از نسبت عالیش زبردستی ماست

وله

از عشق ابو العلا دلم چاک خوش است — بودن بر هش فتاده چون خاک خوش است
هر لحظه نظارهٔ رخ او یحیی — از بهر علاج جان غمناک خوش است

وله

ای طالب و سالک رهٔ عشق خدا — مطلوب تو هست اگر بقا بعد فنا
بی پرسش و بیحساب همچون یحیی — در سلسلهٔ ابو العلائیه بیا

وله

جز میر ابو العلا دگر یارم نیست — با غیر سر و کار دل زارم نیست
چون جلوه گر است در دلم مهر رخش — یحیی اندیشه از شب تارم نیست

وله

از خود رستم ابو العلائی هستم — در خود بستم ابو العلائی هستم
با خود هستم ابو العلائی هستم — بیخود مستم ابو العلائی هستم

وله

ای راحت آغوش پیمبر مددی	دی روشنی دو چشم مضطر مددی
ازبهر حبیب خاص خود وجه الله	بر بندهٔ بیقرار و مضطر مددی

وله

دیدیم ز دیده تربت سیدنا	گشتیم قرین حضرت سیدنا
حاصل شده نعمت دو عالم در دم	یحیی ایمن از زیارت سیدنا

وله

آن کیست که از غایت الطاف و کرم	در حضرت بو العلا رساند خبرم
یک لحظه کند حدیث حال من زار	گوید ز دل خون شده و چشم ترم

وله

فرعیم و ابو العلا بود اصل	باشد با اصل فرع را وصل
یحیی چون یار رہے وصلے	در ما و ابو العلا کجا فصل

وله

از بسکه خیال بو العلا میدارم	در دیده مثال بو العلا میدارم
قربان دل خود نشوم چون یحیی	گو محو جمال بو العلا میدارم

وله

یک قطرهٔ شرابِ بوالعلا مستم کرد — فارغ از قیدِ نیست و هستم کرد
تا دست زدم بدستِ پاکش یحییٰ — بیعت جمعی کثیر بر دستم کرد

وله

در روی ابوالعلا خدا را دیدم — در وجه الله مصطفیٰ را دیدم
از نصب العین بر رخِ وجه الله — بی پرده جمالِ بوالعلا را دیدم

وله

از عشقِ ابوالعلا بود زنده دلم — ایزد ببوی او سرشت آب و گلم
دوریم بظاهر از جنابش یحییٰ — لیکن از قرب معنوی متصلم

وله

اندر دلِ من ابوالعلا باشد و بس — در منزلِ من ابوالعلا باشد و بس
ترکیبِ عناصرم از وی یحییٰ هست — آب و گلِ من ابوالعلا باشد و بس

وله

خاکِ من کوی ابوالعلا باشد و بس — چشمِ من روی بوالعلا باشد و بس
هر قوم بقبله گرایست یحییٰ — روی من سوی بوالعلا باشد و بس

وله

یحیی ز طریقِ عشق آگاه شویم	افتاده اگر در رهِ آن شاه شویم
در محفلِ بوالعلا اگر یابیم بار	آگاه ز رازِ لی مع الله شویم

وله

مائیم و ابوالعلا سرِ ما و درش	چون خاک فتاده ایم در رهگذرش
در کوی ابوالعلا صبا گر گذری	از حالِ منِ زار نمائی خبرش

وله

آنکس که دلش ز رازِ عشق ست آگاه	در کوچهٔ توحید بود او را راه
طی منزلِ خویش مینمایم چون ماه	نورِ رخِ بوالعلا بود وجه الله

وله

بیچون و چگون ابوالعلا را دیدم	بی شبه و نمون ابوالعلا را دیدم
در عینِ ظهورِ ابوالعلا هست عیان	در کنزِ بطون ابوالعلا را دیدم

وله

از دوریِ بوالعلا دلِ من خونست	چشم ست که رشکِ قلزم و جیحونست
دریاب الٰهی میر ابوالعلا یحیی را	یحیی بفراقِ تو بسی محزونست

وله

در وصف ابو العلا قلم واژون ست ... زاندازه سخن ثنای او افزون ست
این چون و چرا گذار و شو مداحش ... یحیی زانرو که شاه ما بیچون ست

وله

در هجر ابو العلا فگارست دلم ... جانی بر درد و سوگوارست دلم
ای میر ابو العلا خدارا دریاب ... دور از قدم تو بیقرارست دلم

وله

فرزند علی مرتضی را دیدم ... نورستهٔ باغ مصطفی را دیدم
والله جمال کبریا را دیدم ... یحیی در دل ابو العلا را دیدم

وله

یحیی هر چند بادشائی خوب ست ... بودن در شان کبریائی خوب ست
گویم سخنی چو بیریائی خوب ست ... بر درگه بو العلا گدائی خوب ست

وله

دل عاشق زار و مبتلا خوبتر ست ... بر میر ابو العلا فدا خوبتر ست
اخلاص و نیاز و بندگی ای یحیی ... بر درگه پاک بو العلا خوبتر ست

وله

در ذاتِ ابوالعلا فنا باید شد — از هستیِ خویش رها باید شد

مقصود ازین فنا چه باشد یحییٰ — یعنی عینِ ابوالعلا باید شد

وله

من مظهرِ شانِ کبریائی هستم — مستجمعِ اوصافِ خدائی هستم

یحییٰ ز حقیقتم مسا ز استفسار — الله الله ابوالعلائی هستم

وله

در کوے ابوالعلا فتادن خوب است — در راهِ ابوالعلا ستادن خوب است

زین هر دو اگر یکے میسر نشود — سر بر درِ پاک هم نهادن خوب است

وله

[illegible] یست بزرگ کبریائی کردن — بر عالمِ امرِ بادشائی کردن

یحییٰ من این حوصله ام از همه خوب — خوش بر درِ بوالعلا گدائی کردن

وله

در سلسلهٔ ابوالعلائی بستیم — از قیدِ تعلّقاتِ عالم رستیم

از جاه و جلالِ ما چه پرسی — ما خاص الخاص بوالعلائی هستیم

ولہ

از ہر چہ کہ ہست بی نیازی خوبست
در عشق امیر جانگدازی خوبست

گویم بتو پرسی از من بازہمین
با سید پاک عشقبازی خوبست

ولہ

خوش سلسلۂ ابوالعلائی باشد
در بندگیش چہ کبریائی باشد

کمتر نبود ز بادشاہی یحییٰ
گر بر درِ ابوالعلا گدائی باشد

ولہ

ای سیدنا المدد ای المددے
ای شان خدا المدد المددے

جز سوی تو رو سوی کہ آرد یحییٰ
ای قبلۂ ما المددے والمددی

ولہ

در دیدۂ خلق اقتدارم گردید
در چشم ملائک اعتبارم گردید

این جملہ بمن از چہ سبب شد یحییٰ
در محفل بوالعلا گذارم گردید

ولہ

ہر چیز کہ ما در آن در آنک بود
بید غدغہ حاصل بن خاکِ بود

این جزہی و کلی اختیارات مرا
احسانِ جناب سید پاک بود

ولہ

یحییٰ نالد ز رنج دوری تا کے	دوری تو کند صبور تا کے
در محفل خود بار کرامت فرما	دوری تا چند بحضور تا کے

ولہ

یحییٰ سخن از حقائق و راز کنم	ابواب علوم و معرفت باز کنم
بنود بدلم ہراس از ین قال و مقال	بر سیدنا ابو العلا ناز کنم

ولہ

در کوچۂ عاشقان گذر نیست ترا	از عشق اثر نیست خبر نیست مرا
یا سیدنا سوی من انداز نظر	جز ذات مقدست دگر نیست مرا

ولہ

یحییٰ از چہ غمگین و پریشان باشم	از سرکشی نفس گریزان باشم
چون ہست معین و یاور م سیدنا	از جور فلک چرا ہراسان باشم

ولہ

در عشق ابو العلا گرفتاری خوب	در دوری و مہجوری او زاری خوب
آہی و فغانے بخیال ر وشش	یحییٰ ز اندیشہائے بیکاری خوب

وله

خواهی اگر از رنج و تعب آسودن	جام می عیش و خرمی پیمودن
خوب است دلا ابوالعلائی بودن	بر درگه بوالعلا جبین فرسودن

وله

یا محمد یا علی یا ابوالعلا	گوشهٔ چشمی بسوی این گدا
هست یحیای شما اندر بلا	وارهانید از بلا بهر خدا

وله

نوشیدن بادهٔ محبت خوب است	پیمودن جام مے وحدت خوب است
گویم با تو سخن نصیحت خوب است	با میر ابوالعلا عقیدت خوب است

وله

هر چند دلا گوشه گزینی خوب است	از خلق جهان کناره گیری خوب است
گویم سخن از پند پذیرے خوب است	بر درگه بوالعلا فقیرے خوب است

وله

حالی دگر از حالت سید دارم	بیکیفی کیفیت سید دارم
یحیی ام ایم نور شمع لاهوت	نوری بدل از نسبت سید دارم

وله

یاران ما چیزی از شما میخواهیم ۔۔۔ آنرا ز شما بالتجاے خواهیم
گوئیم که آن چیست و را می خواهیم ۔۔۔ خاک در پاک بو العلا میخواهیم

وله

بر دست ابو العلا چو کردم بیعت ۔۔۔ گشتم مخمور از شراب وحدت
المنة لله که اکنون یحییٰ ۔۔۔ حالی داریم بزرگ منصور صفت

وله

آنکس که دلا ابو العلائی گردید ۔۔۔ آگاه ز اسرار خدائی گردید
بر در گه بو العلا فقیری ما را ۔۔۔ یحییٰ بهتر ز بادشائی گردید

وله

رو از هوس و حرص و هوا تافته ایم ۔۔۔ بسیار براه عشق بشتافته ایم
تا عاقبت از عنایت وجه الله ۔۔۔ مستی که از ابو العلا یافته ایم

وله

بحریست ابو العلا و من قطرهٔ آن ۔۔۔ مهریست ابو العلا و من ذرهٔ آن
چون نسبت بو العلا بود در دل من ۔۔۔ یحییٰ داریم ناز بر غرهٔ آن

ولہ

یا سیدنا ابو العلا بس شغف است
مارا ز مریدیں ہزاران شرف است
عشقم بہ ابو العلا بنا شد بوجہ
من سیدم این نسبت شاہ نجف است

ولہ

یا سید پاکم لوست و شغف است
دل ہست کہ تیر نسبتش را ہدف است
آنکس کہ محمدی بود فہم کند
کین ولولہ ام ز عشق شاہ نجف است

ولہ

ہر چند منم ضعیف و بیتاب و توان
درماندہ ام از جفای چرخ گردان
با این ہمہ ہستیم قوی دل ای یحیی
داریم ابو العلا معین در دو جہان

ولہ

در دل ہوس کعبہ و دیرے نبود
در خاطر ما ہوائے سیرے نبود
خوش میگذرد روز و شب ما یحیی
ما ایم و ابو العلا دیگرے نبود

ولہ

خوبست بعشق ابو العلا زندگیم
بر درگہ او عبادت و بندگیم
یحیی سر من بلند سازد در حشر
بر عتبہ عالیش سر افگندگیم

وله

هر چیز که در ذات نهان بود نهان | در جلوهٔ بو العلا عیان گشت عیان
این سلسلهٔ ابو العلائی یحیی | بی شبهه و لاریب جوانست جوان

وله

خوبست دلا ابو العلائی بودن | از نسخهٔ عشق بهر وحدت خواندن
دامن زکدورت دوئی افشاندن | در وادی توحید فرس راندن

وله

بر حال خراب و خواری من بنگر | بر ناله و آه و زاری من بنگر
از بهر مبارک ای امیران امیر | بر زاری و بیقراری من بنگر

وله

قربان تو ای سید نلجان و تنم | باشد ذکر تو در دل و بر دهنم
اینست وصیتم چو میرم ز احباب | نام تو نمایند رقم بر کفنم

وله

ما ایم ابو العلائی بانسبت | داریم ز فیض بو العلا کیفیت
کیفیت این سلسله گر مطلوبست | چندی کن اختیار با ما صحبت

وله

عرفانِ کمالم همه جا مشهور است	آفاق بذکرِ خیرِ من معمور است
وجه این زور و شور گویم یحییٰ	از نورِ ابو العلا دلم پر نور است

وله

محسودِ ابو العلائیان یحییٰ است	محمودِ ابو العلائیان یحییٰ است
چون هست ظهورِ بو العلا در یحییٰ	مقصودِ ابو العلائیان یحییٰ است

وله

یحییٰ غم نان مخور چو دونانِ زمان	تا چند کنی شور و فغان همچو زنان
دل دار قوی و باش مردِ میدان	کافی بودت ابو العلا در دو جهان

وله

یحییٰ هر چند نزدِ یاران خوار است	در دیده نادیدهٔ ایشان خار است
گویند بیاران ز زبانِ یحییٰ	من هیچ نیم ابو العلا بسیار است

وله

یا سیدنا سفارشِ ما را کن	[illegible] و الدین برای من ایما کن
کز نعمتِ خاص تو کند بهره ورم	گوئی که نگاهی بسوی یحییٰ کن

ولہ

یا سینۂ قبول اشعارم کن
مقبولِ جنابِ خویشِ گفتارم کن
خواہم صلۂ بزرگ از حضرتِ تو
کز لطف عطا دولتِ دیدارم کن

ولہ

در شعر و سخن کیست نظیرم یحییٰ
بالا رود از عرش صفیرم یحییٰ
یابم صلہا در عوضِ این ابیات
من شاعر و مدّاحِ امیرم یحییٰ

ولہ

بر اہلِ سخن مفترض اکرامِ منست
مشہورِ جہان کلام فرجامِ منست
داریم مساواتِ حسّانِ یحییٰ
مدّاحِ امیر ابو العلا نامِ منست

ولہ

در شاعری و سخنوری یکتا ایم
در کشورِ نظمِ خسروِ ذی رائیم
ہمپلۂ ما کہ بود و اکنون کہ بود
مدّاحِ امیر ابو العلا یحییٰ ایم

ولہ

ما ایم حقیقتِ صفات و اسما
در ہر نام ست نامِ من جلوہ نما
شادیم باین کہ خلق خواند ما را
دیوانۂ بو العلا محمد یحییٰ

وله

هستیم تبرّدات بسیار اسیر — از فکر کثیر گشته ام زار و حقیر
از پا افتاده ایم لا قوة لی — یا سیّدنا خذ بیدی دستم گیر

وله

پابستهٔ اوهام و خیالم مددی — در فکر و تصوّر محالم مددی
از بهر ابوالعلائیان خالص — یا سیّدنا شکسته حالم مددی

وله

یا سیّدنا غلام خاص تو منم — مست می حب جام خاص تو منم
دارو اثری چو اسم اعظم نامم — تا ذاکر ذکر نام خاص تو منم

وله

یحیی است بخدا آنچه ترا مقصود است — در سلسلهٔ ابوالعلا موجود است
کن جهد که با سلسله اش گیری ربط — پس بعد از آن عاقبت محمود است

وله

دردی دارم که ناتوان جان منست — درمان بیرون ز خدا امکان منست
از لطف و کرم شربت دیدار چشان — یا سیّدنا وصل تو درمان منست

وله

از فیض ابو العلا دلم پر نور است — وز لطف حضور جان و تن مسرور است
در حضرت او حضور باطن دارم — هر چند بظاهر تن خاکی دور است

وله

خود را بکمند عشق سید بستم — از شکر شراب عشق سید مستم
یحیی بر ذات خویش نازست مرا — کز روز ازل ابو العلائی استم

وله

یک قطره ز باده اش چشیدن نتوان — زین دیده جمال پاک دیدن نتوان
یحیی در عشق ابو العلائی تابم — بی دیدن او صبر گزیدن نتوان

وله

من بنده و میر ابو العلا مولایم — من خادم و آن شاه هدی آقایم
داریم بدل همین تمنا که جبین — بر خاک در مزار پاکش سایم

وله

قربان ابو العلا دل و جان سازم — جان چیست فدای شاه ایمان سازم
جان و دل و ایمان چه بود ای یحیی — من هستی محض خویش قربان سازم

وله

ای سیدِ پاک آلِ شاهِ لولاک	بیرونست مقامِ تو ز فهم و ادراک
با حالِ تباه آمده یحییٰ بدرت	از رحمتِ خود نواز بردار ز خاک

وله

یارب به محمد نبی الحرمین	یارب به علی فاتح بدر و حنین
از عشقِ ابو العلا دلم کن پرنور	بهرِ خاتونِ پاک و بهرِ حسنین

وله

ای سیدِ پاک نورِ چشمِ حیدر	وی نخبۂ اولادِ رسولِ اطہر
برحالِ من از عینِ عنایت بنگر	دارم نظر آنکه نیفتم ز نظر

وله

یارب به ابو العلا بجا مم بخشا	برحالِ بدِ پر اختلالم بخشا
تصحیحِ خیالِ اصلِ فقیری باشد	تصحیحِ خیالات و کمالم بخشا

وله

باشد به ابو العلا تعلق ما را	ربطی و محبت و تعشق ما را
یحییٰ شده در زمرۂ پاکان حاصل	از نسبتِ بو العلا تفوق ما را

ولہ

از مستی خاص بوالعلامت منم
آزاد ز قید نیست و ہست منم

در زمرہ بوالعلائیان اے یحییٰ
از نسبت خالصش زبردست منم

ولہ

یا سید نا در غم و رنجم محبوس
بر حال تباہ خویش سازم افسوس

بردار سر بندہ خود را از خاک
از غیر رہا ساز و بخود کن مانوس

ولہ

یا سید نا نظر بحالم فرما
با عیش و طرب بدل ملالم فرما

بر درگہ تو آمدہ ام سائل تو
از لطف و کرم رواسوالم فرما

ولہ

کس ناز بعز و مال دنیا سازد
کس فخر بزاد راہ عقبیٰ سازد

یحییٰ بغلامی جناب سید
نازش بپیش خدا تعالیٰ سازد

ولہ

ای آنکہ بہر رنگ نمودار توئی
گنج خفی و ستر ہر اسرار توئی

در ناطقہ ام قوت گفتار توئی
بیشی و کمی اندک و بسیار توئی

ولہ

شاہا تُو مثلِ نبیٔ مختار توئے	در شانِ علی حیدرِ کرار توئی
مقصود و مرادم توئی و غیرِ تو نیست	در جلوۂ مختلف نمودار توئے

ولہ

در کوچۂ توحید سبکسیر منم	گاہی در کعبہ گاہ در دیر منم
دارم از نورِ بو العلا وحدتِ بحث	واللہ کہ بے تغیر و لا غیر منم

ولہ

ای آنکہ ترا در ہمہ جاے بینم	در حُسنِ تو انوارِ خدامے بینم
در خویش چو میکنم باستغنا نظری	واللہ یا سیدی ترا می بینم

ولہ

در دل تپش و بلب فغان آمدہ ام	عاجز از جورِ آسمان آمدہ ام
یا سیدنا بر آستان آمدہ ام	بر درگہِ تو سجدہ کنان آمدہ ام

ولہ

اینجاست شبیہِ بو العلائی یحییٰ	اینجاست جمالِ کبریائی یحییٰ
اینجا بصد ادب نمائی تسلیم	در پیشِ حضورِ جبہہ سائی تسلیم

ولہ

اینجاست تماشائے جمالِ رحمن	اینجاست تماشائے حبیبِ یزدان
اینجاست نشانِ پیشانی یحییٰ	اینجاست شبیہِ پاک شاہِ دو جہان

ولہ

اینجاست دلا محلِّ خیر و برکت	اینجا بچشی شرابِ بوحدت
اینجاست ابو العلا تجلّی فرما	گاہی بحقیقت و گہے در صورت

ولہ

اینجاست کہ کوشکِ عبادت باشد	اینجاست مقامِ ذکر و طاعت باشد
یحییٰ اینجا عجب خلوت باشد	کاینجا در دورِ جامِ وحدت باشد

ولہ

اینجاست کہ لذتِ نماز است اینجا	اینجاست کہ ناز است و نیاز است اینجا
اینجاست کہ سوزِ عشق و ساز است اینجا	اینجاست کہ محمود و ایاز است اینجا

ولہ

اینجاست کہ ذکرِ خاصِ سبحے اسازم	اینجاست کہ یادِ حق تعالی سازم
اینجاست کہ با ابو العلا می مانم	اینجاست کہ شادِ خویشتن را سازم

وله

اینجاست که صفات پرتو مصطفوست — اینجاست که آئینهٔ حسن نبویست
اینجاست شبیه بو العلائے تشبیه — شکل نبوی تجلی مرتضویست

وله

اینجاست حضور قلب ما را حاصل — اینجاست سرور قلب ما را حاصل
اینجاست فروغ طور و انوار خدا — اینجا شده نور قلب ما را حاصل

وله

اینجاست که از نور خدا معمورست — اینجاست کز و خانهٔ من پر نورست
اینجاست که با ابو العلایم سیپی — اینجاست که عالمم از ان پر نورست

وله

این کوشک من مطلع انوار خدا است — این کوشک من معدن اسرار خدا است
این کوشکم از فیض جناب سیّد — لا ریب و لا منظر انظار خدا است

وله

این خلوت من مقام ذکر و یاد است — این خلوتم از ذکر خدا آباد است
این خلوتم از ذکر جناب سیّد — جائی فیض ست و منزل ارشاد است

وله

این جا مخصوص ہست بہر طاعت	اینجاست مجرد پے ذکر وحدت
اینجاست کہ از آئینہ روئی گسی	یحیی دارم طرفہ لطف حیرت

وله

اینجا طرب نشاط دارم تیحیے	اینجا بس انبساط دارم یحیی
اینجا متبرکست از لغو فضول	بیش از بیش احتیاط دارم یحیی

وله

اینجاست کہ آثار سلف ہست درود	اینجاست کہ سود ہر خلف ہست درود
اینجاست پی ابو العلائے مخصوص	انوار رخ شاہ نجف ہست ورد

وله

جاروب کش و خادم اینجا ہستم	من بندۂ سید معلی ہستم
داریم نہان بجان شبیہ شاہی	قربان شبیہ شاہ یحیی ہستم

وله

قربان و نثار این مقام از جان	از جان بر این مقام ہستم قربان
یا سیدنا تو لی مقیم اینجا	در اصل نثار تو نہانیم و عیان

وله

فرزندِ نبی احمدِ مختار توئی	دلبندِ علی حیدرِ کرار توئے
قوم اند که فاش سرِ وحدت کردند	یا سینه نا برہمہ اسرار توئی

وله

ہرکس از سلکِ عشق رمز گفت ستا	در سلکِ بیان گوہرِ وحدت سُفت ست
یحیائی تو نیز جنبِ ایشان بنشست	تا خاکِ درت ز نوکِ مژگان رُفت ست

وله

آنہا که غلامے درِ تو دارند	گنجِ توحید و مخزنِ اسرارند
دیوانۂ حسنِ احمدِ مختارند	مست از مئے عشقِ حیدرِ کرارند

وله

شاہا بغلامئِ تو ممتاز شدم	از شہرتِ عشقِ تو سرافراز شدم
رازِ دلِ خویش بسکه گفتم با تو	تا صاحبِ سرّ و واقفِ راز شدم

وله

در عشق عجب مستی و حال ست مرا	پیچیدہ بسر طرفه خیال ست مرا
در عشقِ ابو العلا فقیم باشند	یحیی ز برادران سوال ست مرا

وله

در طریقِ عاشقی پایم ده	در زمرهٔ عاشقانِ خود جایم ده
یا سیدنا عاشقِ تو هست خودی	معشوقِ تو لی عشقِ خود آرایم ده

وله

شاها حسنت جمالِ وجه اللہ ہست	پیدا از تو کمالِ وجه اللہ ہست
تشبیه و شبه و مشبه به گم	واللہ شلت شانِ وجه اللہ ہست

وله

جانان لبم از ذکرِ تو خاموش مباد	یادِ تو ز خاطرم فراموش مباد
هر جا که رود ذکرِ تو یا سیدنا	یحیائی فقیر تو بجز گوش مباد

وله

شاها نعتِ تو کارِ روز و شبِ ما	وصفِ تو بود از دل و هم بر لبِ ما
لفظی حرفی کن قبول از رهٔ لطف	از شعر و سخن همین بود مطلبِ ما

وله

کی هر کس ازین طریقه آگاه بود	نه شغل و نه کسب اندرین راه بود
گویم سخنی مختصر است ای یحیی	در سلسله ام مجرد اللہ بود

وله

در سلسله ام نسبت توحید بود	این سلسلهٔ پاک از همه تقیید بود
اینجا نه ریاضت و نه کسب نه شغل	الله بود معرفت تفرید بود

وله

از نزد خدا بهر خلا آمده ام	در عشق نموده فرق پا آمده ام
یحیی خواهیم یافت مقصود مراد	در بارگهِ ابو العلا آمده ام

وله

یحیی بود این حجره زبس با برکات	باشد دو طرف درود از بهر نجات
از لا گذرے بخلوت الا الله	یکساعت ساز ذکر نفی و اثبات

وله

ای نورِ محمد و ظهورِ احمد	ذاتِ تو بود مظهر آیات صمد
بر دعوی بندہ قل هو الله گواه	یا سیدنا لیس لک الکفوا احد

وله

آنی که قرار بیقراران ز تست	تسکین دلِ امیدواران ز تست
از تیر جگر خراشِ گردون چه غم	چون مرهم ریشِ دلفگاران ز تست

[illegible]

ولہ

قومی شاہا صنم پرستم گویند — جمعی از خود رمیدہ مستم گویند
آزردہ ز اقوال عزیزان نشوم — خلق ای خیر بعلم خلق هستم گوید

ولہ

یا سیدنا ابو العلای آمد — بر درگہ تو بہر گدائی آمد
یحیی ترا نامہ کاری لیکن — بر گلرخ تو غزل سرائی آمد

ولہ

گر در سفرم یاد تو کارم بسفر — ور در حضرم یاد تو کارم بحضر
اندر طلب تو کو بکو میگردم — جز تو نبود مراد و مقصود دگر

ولہ

با حال تباہ بر درت آمدہ ام — با روی سیاہ بر درت آمدہ ام
بر بار گناہ من ببخشا مولا — با بار گناہ بر درت آمدہ ام

ولہ

ای ابن رسول عربی المددی — فرزند حسین ابن علی المددی
ای میر ابو العلا خدا را دریاب — ای سید والی و ولی المددی

وله

در سلسله ام نسبت توحید بود	این سلسله پاک از همه تقیید بود
اینجا نه ریاضت و نه کسب نه شغل	الله بود و منت نظر دید بود

وله

از نزد خدا بهر خدا آمده ام	در عشق نموده فرق پا آمده ام
یحیی خواهیم یافت مقصود مراد	دربارگه ابو العلا آمده ام

وله

یحیی بود این حجره زبس با برکات	باشد دو طرف درود از بهر نجات
از لا گذرے بخلوت الا الله	یکساعت ساز ذکر نفی و اثبات

وله

ای نور محمد و ظهور احمد	ذات تو بود مظهر آیات صمد
بر دعوی بنده قل هو الله گواه	یا سیدنا لیس لك الکفوا احد

وله

آنی که قرار بیقراران ز تست	تسکین دل امیدواران ز تست
از تیر جگر خراش گردون چه غم	چون مرهم ریش دلفگاران ز تست

۹ [illegible]

وله

قومی شاہا صنم پرستم گوید
جمعی از خود رسیدہ مستم گوید
آزردہ ز اقوال عزیزان نشوم
خلق انچہ بعلم خلق ہستم گوید

وله

یا سیدنا ابوالعلائے آمد
بر درگہ تو بہر گدائی آمد
یحیائے ترا نامہ کارے لیکن
بر گلرخ تو غزل سرائی آمد

وله

گر در سفرم یاد تو کارم بسفر
ور در حضرم یاد تو کارم بحضر
اندر طلب تو کو بکو میگردم
جز تو نبود مراد و مقصود دگر

وله

با حال تباہ بر درت آمدہ ام
با روے سیاہ بر درت آمدہ ام
بر بار گناہ من ببخشا مولا
با بار گناہ بر درت آمدہ ام

وله

ای ابن رسول عربی المددے
فرزند حسین بن علی المددے
ای میر ابو العلا خدا را دریاب
ای سید والی و ولی المددے

وله

فرزندِ امامِ کربلا المددے
دلبندِ جنابِ مرتضےٰ المددے
جامی بمن از لطف کرامت فرما
ای مستِ مئے اِنّیْ اَنَا المددے

وله

ای حضرتِ میر ابو العُلا بر تو سلام
ز اللہ و نبی و علی و جملہ امام
از بہرِ سلام آمدہ ام بر درِ تو
امید علیک ست مگردان ناکام

وله

یا سیّدنا ابو العُلا بر تو سلام
از ایزدِ پاکِ کبریا بر تو سلام
از حضرتِ شاہِ انبیا بر تو سلام
وز بندہ یحییٰ گدا بر تو سلام

وله

آمد بسلامت آے امیر ابن امیر
یحییٰ حقیر و دردمند و دلگیر
گر از لبِ لعلِ خود جوابش بدہی
با بلبلِ فردوس شود گرم صفیر

وله

یا سیّدنا گناہگار آمد است
بر درگہِ تو امیدوار آمدہ است
کن شاد دلِ حزین غم آلود
یحییٰ فقیر سوگوار آمدہ است

وله

یا سیدنا بندهٔ مسکین آمد — با جانِ حزین و قلبِ غمگین آمد
کن شاد دلِ حزینش از رحمتِ خویش — یحییِ علیل حسرت آگین آمد

وله

یا سیدنا بر آستان آمده ایم — با جمله ابو العلائیان آمده ایم
از لطف نگاهے بسوی ما همه کن — با عجز و نیاز از دل و جان آمده ایم

وله

یا سیدنا گناهگارم کرمے — از بسکه ذلیل و خوار و زارم کرمے
از طعن لسانِ اهلِ صورت اکنون — گردید دل و سینه فگارم کرمے

وله

ای یادِ تو وردِ و نمازم باشد — با تو هر لحظه صد نیازم باشد
در وصلِ تو طرفه لذت و حظ دارم — در هجر تو این سوز و گدازم باشد

وله

در بحرِ گناه غرق یحییٰ آمده — نالان از غم چو برق یحییٰ آمده
جمعیتِ رحمتِ تو بخشد تسکین — کز درد گنه بفرق یحییٰ آمده

وله

امشب بعروس تست یا سیدنا	بی پرده نما رخ و عروسانه بیا
مشتاق بر آستان تو آمده ایم	سویم بنگر از نگه مهر و عطا

وله

ای ماه که خورشید ضیا یافت ز تو	دی شاه که سلطنت گدا یافت ز تو
یحیای گرفتار به پندار خودی	ای سید حق نما خدا یافت ز تو

وله

بیمار دوا یافت شفا یافت ز تو	شاهی محتاج و بینوا یافت ز تو
یحیی که ز قید دو جهان آزاد است	اندر خودی خویش خدا یافت ز تو

وله

یک جرعه ز میخانهٔ اسرار بده	نوری بمن از مطلع انوار بده
یا سیدنا یوسف مصر وحدت	در کوچهٔ توحید مرا بار بده

وله

ای قال صحیح و اسم اعظم مددی	نور امی و سر آدم مددی
بهر جفر و مصحف و علم توحید	سویم نظری بحال زارم مددی

وله

یا سیدنا بحال زارم نظری ‌‌ ‌ ‌ ای جلوهٔ خاص کردگارم نظری

آمد بدرت بندهٔ بگریخته ات ‌ ‌ ‌ ای خواجه بیا باضطرارم نظری

وله

لخت جگرم علیل و زارست شها ‌ ‌ ‌ یحیی از رنج سوگوارست شها

ای در لب لعل تو شفا داد خدای ‌ ‌ ‌ صحت طلب از تو این نزارست شها

وله

یا سیدنا بنور چشم صحت ‌ ‌ ‌ از لطف ده و مرا بده جمعیت

جز حضرت تو روبکه آرد یحیی ‌ ‌ ‌ زان رو که ز تو روا شود هر حاجت

وله

فرزند مرا شفا کرامت کردی ‌ ‌ ‌ راحت بمن از لطف عنایت کردی

قربان چنین فضل و عطایت مولا ‌ ‌ ‌ کز صحت او شاد طبیعت کردی

وله

آمد بدرت عاجز و مسکین یحیی ‌ ‌ ‌ بیصبر و بیقرار و تمکین یحیی

هر چند بود لائق نفرین یحیی ‌ ‌ ‌ از تست امیدوار تحسین یحیی

وله

بی پرده نما جمال یا سیدنا
ده جام مئے وصال یا سیدنا

فرزند رسول کبریائی لاریب
یحییٰ باشد بلال یا سیدنا

وله

اینست رباعیاتِ من قابلِ دید
گنجیست کہ کس ندیدہ است و شنید

در فہم اگر نیاید آزردہ مشو
یحییٰ است میان پیر و مرید

تمت الرباعیات

مقطعات

منکہ دادم سیدی دیوانہ خود با لقب
زین لقب باشد مراد قوم عز و افتخار

گرچہ فی الواقع نیم دیوانہ یا بو العلا
زانکہ شیدائی تو مقبول ست پیش کردگار

من نہ سید بودیم ندارم مایۂ علم و عمل
تا بچشم خلق باشم مردم ذی اقتدار

وضع من از وضع ابنائے زمانہ دیگرست
کیستم من مرد رند و عاشق دیوانہ وار

نہ خبر دارم نہ وضع و نہ طرز ہم آگہی
میکنم شاہ بدر عاشقی لیل و نہار

بعضی از اربابِ ظاهر طعنه بر من میزنند ۔ کای تو مردِ هوشیاری یا جنون داری چکار

خویش را دیوانهٔ سید که سیدانی دروغ ۔ این دروغِ بیفروغِ تو نسازم اعتبار

این سخن زان قومِ ظاهر بین چو در گوشم رسید ۔ اشکِ خونین ریختم از دیدهٔ خود زار زار

این سخن اندر حقیقت سوخته ما را تمام ۔ نشترِ اندر کرده در رگِ جانم گزار

عرضِ من زان منکرانِ عیب بین شد با چنین ۔ با همه عجز و تمنا و نیاز و انکسار

کز سخنهای شما نبود مرا هرگز ملال ۔ نایدم بر قلبِ صاف از جانبِ کس هیچ بار

هست صاف آئینه‌ام از صیقلِ اهلِ صفا ۔ کی نشیند زین سخنها بر دلم گرد و غبار

از برای مصطفیٰ و هم بحقِ مرتضیٰ ۔ هم بحقِ چار یار و از برای هشت و چار

از سرِ من دست بردارید و دیگر از کرم ۔ پند و اندرزم نفرمائید اکنون زینهار

ما و کارِ ما سپرد مرضیِ یزدان کنید ۔ سازد آنچه هست بهتر بهرِ من پروردگار

بعد ازین بهرِ خدا سر در گریبان افگنید ۔ روز و شب باشید بر احوالِ خود هم اشکبار

این نماز و روزه گر مکر میسازند و بس ۔ هست فعلِ خوب یا ناخوب گوید آشکار

نیست کس آگاه از احوالِ کس غیرِ خدا ۔ طعنه نازیبا و تشنیع ست امرِ ناگوار

از خدا ترسید ای حق ناپسندان ساعتی ۔ از خدا ترسید ای نامنصفان بیوقار

چیست این تشنیع و طعن و چیست این پند و ملام ۔ کور باشد چشمهاش کو نیاید در شمار

جبهٔ دلق شما باشد سزاوار شمان ... منکه یاران خرقهٔ خود را نمودم تار تار
صیقل و زنگار عشق آمد ملامت دوستان ... مشرب رندی بصد رغبت نمودم اختیار
وقت آن آمد که چشم حق پسندی کور گشت ... جز بعیب و خورده بینی نیست اندر رهگذار
وقت آن آمد که گوش حق شنو کر ساختند ... آنکه هستند از اولی الابصار اهل اعتبار
این منم کاندر رهِ عشق و ولای بوالعلا ... مال و جان خویش را قربان نمودیم و نثار
با خیال بوالعلا از کس ندارم غرض ... گر بباغ دهر خوش آید خزان یا نوبهار
از جناب بوالعلا گردد روا حاجات ما ... هم بدنیا هم بعقبی بی‌حساب و بیشمار
دارم استغراق تام اندر شهود بوالعلا ... این همه کثرت نمائی ها ندارم اعتبار
سیدی بر درگهت دیوانهٔ تو آمده ... با همه عجز و تمنا و نیاز امیدوار
کی رود از گفتهٔ این قوم از جام جنون ... عروة الوثقای عشق تو گرفتم استوار
هرکه از خود بیخبر دارد خبر از جزو کل ... هست مجنون تو نزد اهل عرفان هوشیار
عشق تو شوری فگند اندر حواس خمسه‌ام ... عشق بر آورد از جان و دل یحیی دمار
عشق تو آزاد کرد از قید کثرتها مرا ... ساخته روح مجرد فارغ از ده صد هزار
بر درت هستم گدا شاهان گدای درگهم ... هستم امروز از غلامان غلام نامدار
بر دو بیتی کو دعا باشد برای خویشتن ... بس کن ای یحیی که خاموشی بود نیکو شعار

رحم کن بر من خداوندا بحق پنجتن | ہم برائے چار یار و ہم بجاہ ہشت و چار
بو العلا در مجمع خاصان تو باشد عزیز | حاجت یحیی بجاہ بو العلا یارب بر آر

قطعۂ دیگر

آمد از شہر روح پرور تو | آن وسے اللہ خدا آگاہ
آن ولی اللہی کہ حاضر ہست | بر درت یا امیر سال و ماہ
آن ولی اللہی کہ مے دارد | از حضورت بکوئے وحدت راہ
آن ولی اللہی کہ می باشد | بصد اخلاص حاضر درگاہ
ما واو از فقیری در تو | سیدی یافتیم عزت و جاہ
گشتہ ایم از گدا ئے در تو | در جہان شاہ بلکہ شاہنشاہ
از غبار مزار تو داریم | بر سر خویشتن شہانہ کلاہ
از ملاقات راحت آیاتش | قلب من یافت لذت دلخواہ
یافتم از لقائے جان بخشش | آنچہ میخواستم خدا است گواہ
یاد کیفیت حضور آمد | بمن بحضور حال تباہ
میکنم دور از حضورئے تو | روز و شب نالہ و فغان و آہ
گشت دور از حضور پر نورت | جان من تیرہ ظلمات سیاہ

دور از آستانه‌ات دارم | بر لبِ خویش شور و اویلاه

هستم ای شاه در عظیم آباد | دور از شهرِ تو بصد اکراه

چکنم ریخت بال و پر از غم | ما و رنجِ و مصیبتِ جانکاه

صدمهٔ دوریِ تو چون کوه است | من جُزوِ ضعیفِ همسرِ کاه

بخت او یاوری نمود که هست | روز و شب در حضورِ تو ای ماه

باهمه عجز و گریهٔ و زارے | میکنم عرض در جنابِ اله

نامِ پاکت شفیع می‌آرم | گرچه هستیم غرقِ بحرِ گناه

بر درِ پاکت آ اسیرِ کبیر | برساند بزودیم در باه

الغیاث ای مغیث آمده‌ام | بر درت مستغیث و اغوثاه

آستانِ مبارکست مرا | از همه رنج و درد جائے پناه

کای یحیی ابو العلائے تو | گفتنِ نعتِ تست شام و پگاه

صلهٔ مدحِ خوانیت بیند | در جمالِ تو حُسنِ وجه الله

گر نه این دیدِ دائمی باشد | هست مولا غنیمتم گه گاه

دار ہائی زکربِ لا مارا | برسان در حصارِ الا الله

منصبغ گُند بصیغِ سپهر نگ | تا بکی ما و این سپید و سیاه

بو العلا ابن مرتضے اسجدا	سوئی یحیائی خویش سا بگاه

قطعۂ دیگر

رسید این خبر دوش در گوش یحیے	کہ شاہ مکرم اخینا المعظم
علی ابعد امداد اسم شریفش	ممجد مکرم منظم مفخم
ز انوار مہدے ہادی مسعود	تجلی کند بر دلش حق دمادم
بجمعی کہ باشند ارباب معنی	دران جمع باشد ز جملہ مقدم
صفاتی کہ دارند انسان کامل	بود در وجود شریفش مسلم
ز اسرار فیضان شاہ ولایت	دلش بحر مواج باشد دمادم
اگرچہ منم بلبل مدح خوانے	بوصف جمیلش زبانست ابکم
پی طوف درگاہ شاہی لمودہ	دریں ماہ ذیقعد عزم مصمم
چہ شاہی کہ شاہان عالم بپیشش	کمر میکند از نیاز و ادب خم
شہ بو العلا شاہ اقلیم ہستی	شہ بو العلا خواجہ ہر دو عالم
ولایت فتوت امامت رسیدش	بمیراث از سید و لد آدم
کرامات او ہست ہمرنگ اعجاز	ولیکن چو او فریدہ خدا کم
حبیب و محبوب خاص الٰہی	بود عاشق و عشق معشوق خودہم

مکرم همه اولیایند لا ریب ‌ ‌ ‌ به پیش خدا بوالعلا هست اکرم

بود در نهانخانهٔ کنت کنزاً ‌ ‌ ‌ ز اسرار احببت آن شاه محرم

انا الحق ز لعل لبش یافت هستی ‌ ‌ ‌ مسیحا کند مرده را زنده از دم

بود ذات آن لعل کان سیادت ‌ ‌ ‌ بذات نبی و علی عین و باهم

منم واله و جان نثارش ز طفلی ‌ ‌ ‌ ولایش بجانم نشستست محکم

بود دور از آن بارگاه مقدس ‌ ‌ ‌ دو چشم من حسرت آلوده پرنم

سخن مختصر میکنم کان برادر ‌ ‌ ‌ چو دارد بسر طوق تعبیر مکرم

مرا نیز با خویشتن سیر باید ‌ ‌ ‌ شدم باشتر ازین مژده توام

چه سان زین نوید مبارک نگردد ‌ ‌ ‌ دل کلفت آگین من شاد و خرم

برین مژده گر جان نفشانم رواست ‌ ‌ ‌ ازین مژده بالید بر خویش جانم

ز فرط بشاشت نداریم یارا ‌ ‌ ‌ که طول سخن اندرین بحر سازم

کنون بوالعلا میکنم عرض با تو ‌ ‌ ‌ که بهر علی و نبی مکرم

چو در بارگاه تو آییم از سر ‌ ‌ ‌ تفضل علینا علینا ترحم

بخوانیم این شعر دلچسب جامی ‌ ‌ ‌ که گفتست در نعت خیر عالم

جگر تشنگانیم از ره رسیده ‌ ‌ ‌ ترحم علینا بماء ترحم

مناجات

خدایا بحق رسول کریم ... نبی الوریٰ شافع روز بیم

به عبدالله و آمنه یا خدا ... بجوّ او و آدم آب و امّ ما

بحق علی حیدر نامدار ... امیر عرب صاحب ذوالفقار

خدایا پی مادر اولیا ... که او آمده بضعهٔ مصطفیٰ

بحق حسن نور عین رسول ... جگر بند حیدر سرور بتول

بحق حسین شه کربلا ... که او آمده ختم آل عبا

بحق امام چهارم علی ... که هست آدم اهلبیت نبی

بحق محمد که باقر بود ... بهر امر مختار و قادر بود

بجعفر که صادق خطاب آمده ... جگر گوشهٔ بوتراب آمده

بموسیٰ کاظم امام همام ... بروحش ز یحییٰ صلوٰة و سلام

بشاه خراسان علی رضا ... شه اولیا سرور اوصیا

بحق محمد تقی نقی + ... بحق علی نقی تقی

خدایا بحق حسن عسکری ... بمهدی که باشد ز چشم خفی

بحق همه اهلبیت رسول ... باولاد و احفاد زوج بتول

بشیخین عثمان علی نامدار — که زین چار یارست دین استوار

بازواج حضرت رسالت مآب — که باشد ثنا شان بامّ الکتاب

بدیگر بنات رسول خدا — که فرض ست تعظیم ایشان بجا

خدایا بحق همه انبیا — همه اولیا و همه اصفیا

بکروبیان تقدس مآب — که نبود از ایشان حساب و کتاب

خصوصاً بجبرئیل روح الامین — که آورد از حق کلام مبین

خدایا باعزاز بیت الحرام — به بیت المقدس بدار السلام

خدایا بشهر مدینه تمام — مقام محمد علیه السلام

ببغداد پاک و نجف کربلا — باجمیر و دلکش بخارای ما

بشهرے که نام اکبر آباد هست — دل و جانم از یاد او شاد هست

خدایا بعرش برین جای تو — بکرسی که باشد بر و پای تو

بافلاک و انوار خورشید و ماه — که دارند هر یک بسوی تو راه

بتوریت و انجیل و وعظ زبور — بقرآن کلام خدا جمله نور

بحق صحائف که نازل شدند — بی نقصان و چه کامل شدند

بآن دایهٔ مصطفیٰ شاه دین — که نامش حلیمه بود بالیقین

بعباس و حمزه بباب علی — ابیطالب جان نثار نبی
باصحاب انصار شاه رسل — که من عزو ایشانم ایشان چو کل
بحق کسانی که وقت غزا — گرفتند دامان شیر خدا
ز قوم مخالف غزا ساختند — بحب علی رایت افراختند
بحق شهیدان راه خدا — که بودند با سید کربلا
بعباس ابن علی ولی — علمدار فوج حسین علی
به اکبر به اصغر به قاسم حسن — به حر عاشق خامس پنجتن
خدایا بحق بلال نبی — به قنبر غلام علی ولی
بحق اویس علی را مرید — که گردید در جنگ صفین شهید
خدایا بعشاق جان دادگان — که در راه عشق تو دادند جان
خدایا بغوث زمان و زمین — که او زنده فرمود دین متین
خدایا بحق شهم نور العلا — که یحیی بروهست از جان فدا
خدایا بحق شه نقشبند — بحق معین خواجه دلپسند
بشاه شرف آفتاب بها — بشیخ مظفر شه نامدار
خدایا به انوار جیلانیان — بعرفان و اسرار جیلانیان

الٰهی بآنان که در نقشبند — بکلّی فنا خویش را ساختند

خدایا بسوزِ دلِ چشتیان — بحرمت خاصِ فردوسیان

بشیخ شهاب و به اتباع شان — بشاهِ مدار و به اتباعِ شان

بمنصور مستِ شرابِ انا — که می یابد از وے دلم فیضها

به عبد اللهِ قطبِ ارض و سما — بنور العلا و به فیض العلا

بتاج العلا تاجِ اهلِ صفا — بنور اللهِ نورِ ارض و سما

بشه عبدِ ماجد به فولادِ ما — بمیر اکرم الدین شهِ باخدا

بحقِ امیرِ معلّی مقام — پس از دوست کاید محمد بنام

بجعفر به افضل بصوفی علا — بسیّد محمد بخواجه وفا

بیکیک مریدانِ مولائے ما — که دارند با بو العلا رازها

بفرهاد و برهانِ دینِ متین — به اسد الله و منعمِ پاک دین

به عشق و حسن با علی شاهِ ما — بشاهِ رضا سیّدِ پارسا

ببرکات و هم بو را و بو الحسین — بشاهِ قمر سیّدِ الثقلین

به یحیی علی شاه و مظهر ولی — با شرف علی و حسینِ علی

بجدم که نام احمد الله هست — بعبد الصمد از مئی عشق مست

به عبد الله و جدّ جدم شرف ‌ ‌ ‌ با جداد من آل شاه نجف
به یحیی و مظهر شه باصفا ‌ ‌ ‌ به اظهر و ابنائے آن باخدا
به یحیائی اوّل بخواجه حسین ‌ ‌ ‌ کز و یافتم این همه زیب و زین
بوجیه الله و والد و پیر ما ‌ ‌ ‌ بسیّد مبارک شه حق نما
بشمس الضحیٰ و ببدر الدجیٰ ‌ ‌ ‌ به لطف الله و قدرت الله ما
به امّ و بجدّات و عمّات ما ‌ ‌ ‌ که باشند بالبضعهٔ مصطفیٰ
بدیگر بزرگان مادر پدر ‌ ‌ ‌ کز ایشان شدم ابجدا بهره ور
بنذر محمد که در کاپنور ؛ ‌ ‌ ‌ مزارش دهد جلوهٔ نور طور
اویسیّ خاص علیّ ولی ‌ ‌ ‌ مرا هست بادی عقیدت دلی
به استادهائی من خاکسار ‌ ‌ ‌ که در علم از ایشان شدم استوار
خصوصاً جناب محمد سعید ‌ ‌ ‌ که احسان او هست بر من مزید
بمهدی و هادی بشاه علیم ‌ ‌ ‌ بسیّد تجمّل حسین کریم ؛
بآل حسن هم بفرحت حسن ‌ ‌ ‌ بمخدوم ما بندهٔ پنجتن
بسجاد و قاسم شه اهل راز ‌ ‌ ‌ که این هر دو را بود با تو نیاز
بشیخ زمانه غلام حسین ‌ ‌ ‌ که از اولیا بود بهر حب و سین

بحقِ امین احمدِ پاک ذات ... که در شعر دارد تخلص ثبات

بباقی غلامِ شهِ کربلا ... که با بوالعلا دارد از جان ولا

بشاهی که نامش میانجان بود ... مرا بهتر از جان و جانان بود

به اقران و اخوان و احبابِ من ... بجمله مریدان و اصحابِ من

بمهدی که فرزندِ دلبندِ ماست ... بود بر قدش خلعتِ عشق راست

بیاری که نامش الف خان بود ... تسلی دهِ این پریشان بود

به یحیای دیوانهٔ بوالعلا ... بیحیائی پروانهٔ بوالعلا

به یحیائی از خویشتن بیخبر ... به یحیای دیوانهٔ بی هنر

به یحیی غلامِ شهِ بوالعلا ... به یحیای مستِ شرابِ ابا

مرا عشق ده باشهٔ بوالعلا ... مرا خاک کن در رهش انجدا

ز سنگ حوادث دلم پاره گشت ... دل از کثرتِ رنج و غم خاره گشت

خدایا نجاتم ده از قیدِ غم ... مرا وارهان از همه غم و هم

مرا ساز از فرقهٔ ناجیه ... امان بخش از طبقهٔ هاویه

نیامد اگرچه ز من جز خطا ... تو عفوِ گناهم بکن از عطا

گناهم ز حد گرچه بیرون ترست ... مگر رحمت از قهر افزون ترست

مرا لذت دین احمد بخش — حلاوت ز شرع محمد بخش
شہ بو العلا رکن دین نبی — ز فیضش دلم ساز پر یا علی
جمال پر انوار ایمان نما — بروئیم در معرفتہا کشا
مرا رہبری کن ز ہر گمرہے — ز ہر گمرہے کن مرا رہبری
دلم از ہوا و حسد پاک کن — مرا در رہ عشق خود خاک کن
شد از ظلمت کفر تیرہ جہان — ازین ظلمتم زود یا رب رہان
زبس گشت از دیدہا حق خفی — ز چشمم مکن نور حق مختفی
ترحم علینا بفضل عظیم — تفضل علینا بلطف جسیم
کسانی کہ ریزند از دیدہ آب — بغمہائے آل رسالت مآب
الٰہی خنک دار چشمان شان — درود و ثنا باد بر جان شان
ترقی بدہ جمع صوفیہ را — کہ این قوم ہستند پاک از ریا
ہمہ عاشقان تو اند و ودود — ترقی این طائفہ ساز زود
شود ہر طرف حلقہ ذکر تو — نمایند ذکر پر از سر تو
بشفقت شود وجد و ذوق و سماع — بنام تو سازند قربان متاع
الٰہی عطا ساز این قوم را — تسلی و جمعیت از ما سوا

نگه دار از چشم اهل حسد — دمادم به ایشان رسانی مدد
تفضل علی عزة المؤمنین — فراغت عطا کن به اهل یقین
خدایا به اسلام شد ضعفها — بده قوت و شوکت اسلام را
کجا هست مهدی امام زمان — که از شر کفرم ببخشد امان
خدایا بجاه محمد نبی — بشان علی شاه مردان ولی
گشا بر دل من در معرفت — بده جائے در کشور معرفت
مرا مست کن از می عاشقی — که گردیم از خود خدایا تهی
سنم دوستدار علی ولی — بجان عاشق زار آل نبی
مرا لذت عشق سید بخش — خدایا به آل محمد بخش
مرا در ره بوالعلا خاک ساز — همین عرض داریم با صد نیاز
ز توحید پرشور فرما دلم — کند وحدتت جا با آب و گلم
مرا بخش آگاهی زان مقام — که بی حرف سازیم با تو کلام
نه گنجایش صوت باشد دران — فقط هستی محض باشد دران
نه بینیم غیر تو در دو جهان — به بینیم ترا یا الهی عیان
بخود آشنا کن مرا آنقدر — که از خود نیابیم اصلا اثر

زند جوش در معنی جان ما — مئی ناب توحید انّی انا

ببینم در حسن انّی انا — عیان جلوهٔ ذاتِ بو العلا

مرا از مئے بو العلا مست کن — رہی از غم نیست و ہست کن

مرا کار با بو العلا ہست و بس — نجاتم دہ از ہر ہوا و ہوس

کنم اختتام این مناجات را — بنام شہ نامور بو العلا

علی سیدی الف الف سلام — کنم بر سلام اختتام کلام

شجرات

شجرهٔ نسبی

اے محبوب تو مصطفےٰ — بمحبوب محبوب تو مرتضےٰ

بمحبوب محبوب محبوب تو — حسین علی خاص مطلوب تو

بآن آدم اہلبیت رسول — کہ او ہست ہمنام زوج بتول

بہ عبد اللہ باہر با خدا — بسید محمد شہ حق نما

بہمنام ابن خلیل و حسین — بعبد اللہ شاہ با زیب و زین

بسید علی امیر کبیر — بسید محمد شہ بے نظیر

بہ عبد اللہ نیر مشرقین — بسید محمد بسید حسین

بسیدِ حسن نورِ خاصِ الہ | بسید کہ نامش بود بادشاہ
بہ گیلانی و سیدِ مجتبیٰ | بسید شرف مردِ راہِ خدا
بسید اعز و بہ اشرف امیر | بسید نظام و علیِ کبیر
بسید عماد اشرف الحاج ما | بمحمودِ سردار و سرتاجِ ما
بسید تقی شاہِ کرمان مقام | بہ باسط بعبد الملک نیکنام
بسردارِ دین میر عبد السلام | باٰن بوالوفا بادبر وی سلام
بنورِ نبی و علی بوالعلا | تجلیِ خاصِ شہِ کربلا
بسید محمد ملقب بہ دوست | بفرہاد کہ ہستِ توحید ہوست
ببرہانِ دین کو بود حق نما | برکن جہان عشقِ عشق آشنا
ببرکات وجہ اللہِ پیرِ ما | مرا خاک کن در رہ بوالعلا
نہ بینم بجز بوالعلا ہیچ شئے | سلوکِ مرا کن برین دید طے
ندارم سوال از تو جز بوالعلا | بحقِ ہمان بوالعلا کن عطا
خدایا ز تو ہست مطلوبِ ما | کہ محبوبِ خود ساز محبوبِ ما
مناجات یحیی تو فرما قبول | بجاہِ نبی و علی و بتول

شجرۂ بیعت

خدایا بحقِ نبیِ رحیم — که خود خلق او را تو خواندی عظیم
بحقِ علیِ شاهِ دُلدل سوار — امیرِ عرب صاحبِ ذوالفقار
بحقِ حسینِ علیِ ولی — بحقِ علیِ حسینِ علی
بحقِ محمدِ چہارم امام — که دینِ نبی یافت ازوی نظام

نسبت صدیقیه

بحق ابوبکر یارِ نبی — امامِ بحق یارِ غارِ نبی
بسلمان که در اهلبیتش حساب — نموده جنابِ رسالت مآب
بقاسم که ابنِ محمد بود — بدینِ محمد مجدد بود

مرج البحرین یلتقیان

بجعفر شہِ اصدق الصادقین — کزو یافته رونق اسلام دین
زصدیق حیدر بود نسبتش — بود خاص نزد خدا حرمتش
بستِ شرابِ خودی بایزید — نه پیرست چون او نه چون او مرید
بآن بندهٔ خاصِ حق بوالحسن — که حق گفت با او نه تو گو نه من
به بوالقاسمِ خواجه گرگان وطن — که خلوت همیداشت در انجمن

بغوث زمان بوعلی ولے — بیوسف اویسی خاص بنی
بشاہی کہ در غجدوان داشت جا — درین سلسلہ سید و مقتدا
بعارف بمحمود خاصان حق — کہ بردند ز اہل ولایت سبق
بخواجہ محمد شہ بے نظیر — بخواجہ کلال آن امیر کبیر
بسر خیل این سلسلہ نقشبند — کہ حق را پسندید و حقش پسند
بیعقوب چرخی شہ اولیا — بخواجہ عبید اللہ احرار ما
بعبد الحق و خواجہ یحیائے ما — بعبد اللہ قطب والائے ما
بمولا و ملجائے من بو العلا — کہ نازد برایجاد او خود قضا
بسید کہ نامش محمد بدوست — بفرہاد کو جلوۂ خاص ہوست
ببرہان دین و برکن جہان — کہ عشقش بود نام در عاشقان
ببرکات آن خواجہ پارسا — بوجہ اللہ والد و پیر ما
معصوم ذاتی مبارک حسین — بہ یحیی کہ داد بدل شور و شین
عطا کن مرا عشق با بو العلا — حبیب تو و ہم شرف اولیا
بود بو العلا شمع بزم رسول — سر و سرور جمع اہل قبول
ز نور علی و حسین و حسن — شدہ نور افشان درین انجمن

بخواجہ معین نسبتی خاص داشت
علم بر سرِ عرش و کرسی فراشت

بود ذاتِ او دور در از الورا
منزہ ز ادراکِ ما و شما

خدایا مرا عشقِ آن شاہ دہ
بدل نورے از فیضِ آنماہ دہ

کُنم زندگے در تمنائے او
دہم جانِ شیرین بسودائے او

منم بر درت طالبِ بوالعلا
مرا کُن عطا بوالعلا اے خدا

نداریم دیگر خدایا ہوس
کہ با بوالعلا کارِ من ہست و بس

خدایا بفضل و باحسانِ تو
کہ جان و دلم باد قربانِ تو

نمائی مرا طلعتِ بوالعلا
کہ مائیم بر بوالعلا مبتلا

بوجہ اللہِ سیدِ پاکباز
کہ دارد بتو خاص راز و نیاز

مرا قرب با بوالعلا کُن نصیب
کہ یحیائے تو ہست مسکین غریب

نباشد بجز بوالعلا دیگرش
بود بوالعلا ناصر و یاورش

بود بوالعلا جان و ایمانِ او
دل و جان یحیی است قربانِ او

امید از تو داریم ای ربِّ ما
کہ کُن مستجاب التماسِ مرا

کنم بعد ازین اختتامِ کلام
کہ با بوالعلا کارِ من والسّلام

توسّل و استشفاع بہ پیران عظام

سلسلۂ عالیہ ابوالعلائیہ نفعنا اللہ برکاتہم

بمولائے من بوالعلائے خدا — بنور العلا سید مقتدا
بفیض العلا نائب مرسلین — بتاج العلا زیب اسلام دین
بنور اللہ سید پاکباز — باجد شہ ملک عرفان طراز
بفولاد آن خواجۂ خواجگان — بمیر اکرم الدین قطب زمان
بہ اسد اللہ اہل حق و یقین — بنعم امام زمان و زمین
بہ قطبی کہ نامش حسن علی ثابت است — کرامات او آشکار و جلی ست
بسید رضا شاہ ملک رضا — بآن شمس دین ماہ اوج علا
بحق حسن دوست حق نما — بمظہر حسین ولی خدا
بسید قمر ماہ اوج شرف — بوجیہ اللہ مہر خلف
بوجہ اللہ نور ذات نبی — بسید مبارک حسین ولی
بمہدی وہادی کہ از بوالعلا — بود ہر دو را نسبت و فیضہا
بیچارۂ دیوانۂ بوالعلا — بمہدی جگر بند فرزند ما
کہ از نسبت عالی بوالعلا — مراہست فرمان انّی انا

طلبِ حاجت بتوسلِ بزرگانِ نسبی من جہت الاب و الام

ای خدا از برائے وجہ اللہ — والدینِ فقیرِ نامہ سیاہ
از پۓ مادرِ من و عمّات — وز پۓ عصمتِ ہمہ جدّات
از برائے جنابِ لطف اللہ — عمِّ مرحوم بندۂ درگاہ
وز پۓ قدرت اللہِ شیدا — بود کاو شاہِ عمِّ اوسطِ ما
از پۓ احمد اللہِ حق بین — جدِّ این خاکسارِ بے تمکین
از برائے ہدایت اللہ شاہ — کہ ز دل میکشید دایم آہ
بہرِ شمس الضحیٰ و بدر دجےٰ — کین دو بودند آفتابِ ہدےٰ
از پۓ جدِّ من عباد اللہ — ہم بہ آلِ حسینؑ حق آگاہ
بطفیلِ جنابِ عبد اللہ — عمِّ مرحوم جدِّ این گمراہ
بہرِ عبد الصمد شہِ حق بین — ہم پۓ شاہِ خواجہ شرف الدین
بطفیل و وسیلۂ مقصود — کہ بخود کشش ورائے توشہود
ہم پۓ شاہِ خواجہ عبدِ رشید — کہ شد اندر رضائے دوست شہید
از پۓ آفتابِ دین شیخے — جدّو الائے والدینِ ما

بطفیلِ جنابِ مظہرِ حق | بود در بحرِ ذاتِ مستغرق
بہرِ ظاہر مظاہر و اظہر | بہرِ سیدِ مناظر و منظر
بہرِ یحییٰ امام و غوثِ زمان | بہرِ خواجہ حسین قطبِ جہان
وز پئے خواجہ یوسف و مہدی | کین دو بودند اوصیِ نبوی
وز پئے خواجہ بھیک و ابراہیم | کہ بما کردہ راہِ حق تعلیم
از پئے بندگئِ خواجہ نظام | کہ ورا نا رنول بود مقام
پیِٔ استاذہاے ذی علم | کہ از ایشان شدم بعلم اعلم
بطفیلِ اقاربِ یحییٰ | پیِٔ مہدئے نور دیدۂ ما
کین ہمہ بندگانِ خاصِ تواند | بندگانِ پُر اختصاصِ تواند
کُن عطا عشقِ بُو العلا بدلم | عشقِ او کُن خمیرِ آب و گِلم
من نباشم اُبو العلا باشد | دل و جانم برو فدا باشد
غیر ازین نیست مطلبِ یحییٰ | اینقدر حاجتم روا فرما

مثنویا

در عرضِ سلام

سلامٌ علیک ای شہِ بو العلا | سلامٌ علیک ای حبیبِ خدا

سلامٌ علیک ای امامِ ہدیٰ | سلامٌ علیک آفتابِ انا

سلامٌ علیک اے سرورِ رسولؐ | سرورِ رسول ابتہاجِ بتولؑ

جمال و کمالِ شۂ لافتےٰ | تجلی خاصِ شۂ کربلا

سلامٌ علیک ای وصیِ علیؑ | سلامٌ علیک ای امینِ نبی

سلامٌ علیک ای جمالِ حسنؑ | بحق وارث و نائبِ پنجتن

سلامٌ علیک ای امیرِ عجم | نہ تنہا عجم جزعجم نیز ہم

سلامٌ علیک ای شہنشاہِ ہند | سلامِ خدا بر تو ای ماہِ ہند

سلامٌ علیک ای شۂ خوش صفات | بود ذاتِ تو رونقِ کائنات

سلامٌ علیک ای خبیر و علیم | سمیع و بصیر و کریم و رحیم

خبیر و علیمی با سرارِ حق | سمیع و بصیری بانظارِ حق

کریم و رحیمے با حوالِ ما | توئے مظہرِ کاملِ مصطفٰے

سلامٌ علیک ای امیرِ کبیر | درِ پاکِ تو ہست جنت نظیر

خدا را بسویم نظر یا امیر | منم در غم و رنج و محنت اسیر

اگر نیکم و گر بدم یا امیر | بسلکِ سگانِ تو ہستم اسیر

روم از درِ تو کجا سیدے | چو نبود دگر جا مرا سیدے

پی عاشقان خوشتر از جنت ست   پی عاشقان نعمت و راحت ست

منم کمترین از غلامان تو   مریدِ مرید و ثنا خوان تو

چنین خوار تا چند باشم شها   چنین زار تا چند باشم شها

بعرس تو در اکبرآباد آه   نگشتیم حاضر منِ روسیاه

ازین غم دل و جانِ من شد حزین   بصد رنج و افسوس گشتم قرین

بود داستانِ غم من دراز   که میدانی ای سرورِ اهلِ راز

چو در حضرتِ تو رسیدن نشد   ز وصلت میِ حب چشیدن نشد

بغمخانهٔ خود ز ذکرت شها   کنم شاد و خرم دل خویش را

بحقِ نبی و علی و بتول   بجاهِ همه اهلبیتِ رسول

بحقِ معین خواجهٔ دو جهان   بوجه الله پیرِ این ناتوان

بحالِ منِ خسته یحیی نظر   نظر از کرم ای شهِ بحر و بر

سلامت کنم سیدی صبح و شام   بعجز و نیاز و تمنائے تام

سلامٌ علیکم علیکم سلام   بده یک جوابم ز لطفِ تمام

ایضاً مثنوی دیگر در عرضِ سلام

السلام ای امیر ابنِ امیر   سیدِ بی نظیر عرش سریر

السّلام ای ولیِ عشق پسند — مستیت شور در جهان افگند
السّلام ای وصیِ شاهِ نجف — مرتضیٰ را تو ئی وصیِ خلف
ای جگر گوشهٔ رسولِ امین — نائبِ مصطفا و محی الدّین
ای تو ئی نورِ عینِ ماهِ عرب — عینِ عینِ تو هست باقی رب
ای بحق جانشینِ شاهِ شهید — مثلِ تو کس ندید و کس نشنید
سیّدی خلقِ تست خلقِ حسن — نیست کس را درین مجالِ سخن
پرتوِ طلعتِ رسول الله — سیّد و شاهِ نورِ مهر و ماه
نوگلِ باغِ احمدِ مختار — سروِ بستانِ حیدرِ کرار
ای جگر بندِ خواجهٔ احرار — مظهرِ عشق حاملِ اسرار
بوالعلا ابنِ بوالوفا مددی — مددی سرِّ مصطفیٰ مددی
بر درت آمدم بعجز و نیاز — رحم کن رحم اے غریب نواز
آمدم بر درِ تو گریه کنان — ده ز تیرِ جفائے چرخ امان
کمترین سگانِ تو هستم — زلّه بردارِ خوانِ تو هستم
روز و شب ما و ذکرِ تو شاها — ذکرِ تو هست و فکرِ تو شاها
منم ای شاهِ ابنِ وجه الله — خاص و مقبول بندهٔ درگاه

مستحقِ عطائے تو ہستم — در جہان از برائے تو ہستم
آرزومندِ دیدنِ رویت — از ازل تر دماغم از بویت
کعبہ و قبلہ ام بود کویت — ہست محرابِ طاعت ابرویت
از پیٔ مصطفیٰ و شیرِ خدا — رحم کن بر منِ فقیرِ گدا
از برائے دو گوشوارۂ عرش — سر ما را رسان بعرش ز فرش
از پئے ضامنِ عباد اللہ — مددی ساز اے حبیب اللہ
از پئے خواجۂ معین الدین — رحم کن رحم بر منِ مسکین
چہ معین آفتابِ ہندستان — ذاتِ آداب و تابِ ہندستان
از پیٔ والدِ منِ رنجور — سینہ ساز قلبِ من پر نور
تا کجا عرضِ حالِ خود سازم — کہ تو خود واقفی ز ہر رازم
این شبِ عرسِ خسروانۂ تست — لطف فرما کہ خانہ خانۂ تست
این شبِ عرسِ تست سیدنا — کہ بہر ماہ مے کنم آن را
لیلۃ القدر این شبم بخداست — چون گذرگاہِ تو بخانۂ ماست
طرفہ سوز و گداز می دارم — طرفہ ناز و نیاز می دارم
مرحبا مرحبا تعال تعال — خانۂ بندہ ساز عرش مثال

جلوه فرمائی بی حجابانه — کن منور تمام کاشانه

هان بچشم بیا و خود را بین — خود تماشائے خویش شاه بین

کن قبول این نیازِ من مولا — شعر و سوز و گدازِ من مولا

میکنم ختم بر صلوٰة و سلام — این کلام ای امام ابنِ امام

بر تو باد اسلام خاصِ خدا — از زبانِ محمد یحیی

سیدی منّی السلام علیک — اِنّ قلبی لدیک ثمّ لدیک

ایضاً مثنوی در عرض سلام

الصلوٰة والسلام ای بو العلا — ای دُرِ دریائے شاهِ هل اتیٰ

السلام ای جلوگاهِ حسنِ ذات — نورِ عین نورِ شمعِ شش جهات

دلبرِ شاهِ نجف شیرِ خدا — جانشینِ مصطفیٰ و مرتضیٰ

کنزِ مخفی سرِّ وحدت رازِ حق — هستی بیکیف و بیچون نازِ حق

دلنوازِ قایلِ انّی انا — نشاء توحیدِ سکرِ کبریا

راحتِ جانِ حسین ابنِ علی — ای ولی ابن ولی ابن ولی

بر درِ تو آمده یحیائے تو — چیست یحییٰ محوِ سر تا پای تو

چیست یحییٰ بندهٔ درگاهِ تو — چیست یحییٰ خاکِ خاکِ راهِ تو

چیست یحیی بلبل شوریده سر
چیست یحیی عاشق بی بال و پر

رحم کن بر حال زارم یا امیر
یا امیر افتادم از پا دستگیر

عاشقم دیوانه ام مستانه ام
بر جمال پاک تو پروانه ام

عرست امشب ای جمال ذات تست
بر درت استاده ام بهر تو مست

هان بیا در چشم من خود را ببین
خویش را بین که مرا مولا ببین

کن منور خانهٔ ما را تمام
ای امام ابن امام ابن امام

هست وجه الله امشب بیردا
آشکارا از در و دیوارها

هست وجه الله نهان پسر
کن بسوئی او گهی سویم نظر

تا کجا طول سخن سازم کنون
گرچه میدارم ز بس جوش جنون

می فرستم بر تو ای مولا سلام
ده جواب این غلام خسته کام

الصلوة و السلام و الثنا
از زبان مصطفی و مرتضی

ایضاً مثنوی در عرض سلام

السلام ای معنی انی انا
السلام ای سر قول مصطفی

السلام ای موج دریای قدم
السلام ای مالک ملک کرم

السلام ای ستی قال صحیح
کامیاب از لعل تو آمد مسیح

السّلام ای دلنوازِ مرتضیٰ
آشکارا از تو نازِ مرتضیٰ

ای دُرِ دریائے وحدت السّلام
وی بهارِ باغِ کثرت السّلام

ای محبِ اهلِ توحید السّلام
شهریارِ ملکِ تفرید السّلام

شاهبازِ اوجِ هستی السّلام
سُکرِ اهلِ عشق و مستی السّلام

السّلام ای رازِ اللّٰه احد
السّلام اے سرِ اللّٰه الصمد

واقفِ اسرارِ قرآن السّلام
سرِ عرفان نورِ ایمان السّلام

بوالعلا شاهنشهٔ ملکِ خودی
بوالعلا آئینهٔ حسنِ نبیؐ

اسمِ اعظم هست نامِ بوالعلا
مستیِ وحدت بجامِ بوالعلا

بوالعلا ای بادشاهِ خودپسند
مستیِ تو در جهان شوری فکند

ای که وجه اللّٰه دیدم بیگمان
در حالت آشکارا و عیان

بر درِ تو آمدم یا بوالعلا
رحم کن بر حالِ زارِ این گدا

کیستم من دردمندِ مستمند
جورِ چرخِ دون ز پا مارا فگند

رحم فرما ای پناهِ خستگان
بر سرِ کین ست با من آسمان

کیست جز تو تا کند غمخواریم
کیست جز تو تا کند دلداریم

حاجتِ ما مستمندان کن روا
ای امیرِ با وفائے فی العطا

هست امشب عرش تو در خانه ام — روشن از نور تو بود کاشانه ام

نذر تو سوز و گداز آورده ام — با همه شوق دراز آورده ام

در حضور تو نیاز آورده ام — پیش تو ای دلنواز آورده ام

کن قبول و جلوه فرما بے نقاب — بندگان خویش را کن کامیاب

در جمال خویش وجه الله نما — محو کن اندر لقائے خود مرا

میرسم دربارگاهت عنقریب — گر رسائی میکند شاها نصیب

آیم اندر حضرتت یا بو العلا — جان و دل پر از تمنائے لقا

گاه گریم گاه خندم در حضور — گریهٔ من نیز باشد از سرور

بیقراریهائے خود سازم بیان — دلفگاریهائے خود سازم عیان

هر چه دارم آرزو و مدعا — یک بیک سازم بیان یا بو العلا

تا نگاه لطف تو کارم کند — دارهم از رنج و کلفت تا ابد

بعد از آن ما و فقیرے بر درت — همچو یحیی گوشه گیری بر درت

این پسر کز فضل خود کردی عطا — شاد فرمودی دل غمدیده را

لطف فرما هم باو عمر دراز — همچو من دیوانهٔ خویشش بساز

چون شود حاصل باو سن تمیز — گردد اندر چشم حق بینان عزیز

در حضورِ تو سر از فرقِ سر
با ہمہ شوق و تمنا چون پدر

یک برادر دارم آن شاہِ شہان
از لطیف و از علی نامش عیان

بر درِ پاکت گدائے میکند
اللہ اللہ بادشاہی میکند

از مئی عشقِ تو مستانہ بود
ہمچو یحییٰ بر تو دیوانہ بود

میکند جاری طریقِ پاک را
پاک میسازد ز فیضت خاک را

ای مسیحا ہست رنجور ز آن
دہ شفایش حاجتِ یحییٰ برآر

ناطقہ را بند میسازم کنون
گرچہ دل پُر آرزوہا از جنون

میکنم ختم این سخن را بر سلام
السلام ای تو العلام تم الکلام

ایضاً مثنوی در عرضِ سلام

السلام ای امیرِ نام آور
نورِ ذاتِ علی پیغمبر

ای تجلیِ حسنِ ذاتِ رسول
ای کحل انائے حق مکحول

السلام ای ولاء تو فرض ست
وی ولایت بذمہ ام قرض ست

السلام ای محب و محبوبے
طالبِ خویش گشتہ مطلوبی

مائیہ نازِ ہستیِ مطلق
سخن اینست حق کہ ذاتِ تو حق

السلام ای جمالِ تو مرات
کہ کند اندرو تجلا ذات

السلام ای حسین بن حسین | ای منور بنور تو قمرین

ای معین شکسته احوالان | بر در پاکت آمدم نالان

رحم کن رحم بر من مسکین | ای مجیب دعای مضطرین

منم اندر هوا و حرص اسیر | نیست اندر دعای من تاثیر

من غلام توام ترحم کن | بلب لعل خود تکلم کن

ای قضا امر تست امری ساز | خاطرم را بلطف خود بنواز

شب عرس تو هست ای مولا | بیقرارست دل بسینهٔ ما

نذر تو مال و جان دایانم | هرچه باشد میان امکانم

بی نیاز از نیاز من بپذیر | بو العلا سوز و ساز من بپذیر

جلوه فرما بکفش خانهٔ خاص | که بود زامد تو دل رقاص

بنگر بیقراری یحیی | بشنو آه و زاری یحیی

بنگر حال زار یحیی را | بنگر اضطراب یحیی را

از پی بو العلائیان مددی | مددی شاه انس و جان مددی

او فتادم ز پای دستم گیر | دست گیر ای امیر عرش سریر

بسکه دارم درین زمان کلفت | بسکه دارم مصیبت و محنت

دارهان زین همه بلا شاها
ده مرا زین عنا غناشاها

جز تو شاهی دگر نمیدارم
جز تو ملجاء دگر نمیدارم

رحم کن رحم سیدِ ذیجاه
از پیٔ جدِّ خود رسول الله

از سپئے جدِّ خودِ شہ مردان
رحم کن اے امیر عالیشان

پیٔ اجدادِ خویش کن مددم
پیٔ اولادِ خویش کن مددم

از پیٔ بادشاہِ ہندستان
پیٔ وجہ اللہِ علیّ الشان

المدد المدد زبس زارم
الغیاث الغیاث بیمارم

گشتہ ام بسکہ در عظیم آباد
خوار و جمعیتم شدہ برباد

المدد المدد مددگارم
من بجز تو دگر نمیدارم

عمرِ پور و ظہور مارا بخش
از حیاتش سرور مارا بخش

میکنم ختم این سلام و کلام
السلام ای امیر عرش مقام

ایضاً مثنوی در عرض سلام

سلام ای بو العلا محبوبِ احمدؐ
تجلیِ احد شانِ محمدؐ

سلام ای نازہ محبوبانہ حق
سلام ای دلنوازِ نازِ مطلق

سلام ای قائلِ اِنّی انا اللہ
ز رازِ لی مع اللہ تو آگاہ

سلام ای نو گلِ گلزارِ توحید — زجامِ مرتضیٰ سرشارِ توحید
سلام ای سروِ بستانِ رسالت — گلِ گلزارِ توحید امامت
سرورِ خاطرِ شاہِ ولایت — ظہورِ جلوۂ خاصِ امامت
سلام ای نورِ ذاتِ ذاتِ مطلق — دُرِ نایابِ دریای اناالحق
سلام ای بوالعلا فرزندِ حیدر — گلِ نورستۂ باغِ پیمبر
سلام ای آبِ رنگِ باغِ اسلام — ز درگاہِ تو یکس نیست ناکام
سلام ای بوالعلا سلطانِ ذیشان — حبیبِ مصطفیٰ محبوبِ یزدان
سلام ای آفتابِ چرخِ ہستی — بلندی بخش ہر بالا و پستی
سلام ای شعلۂ طورِ تجلی — سلام ای جانِ عاشق را تسلی
سلام ای عشق ورع واصلِ تو عشق — سلام ای عشق اصل و وصلِ تو عشق
سلام ای نورِ وجہ اللہ نورت — ز وجہ اللہ می یابم حضورت
سلام ای بوالعلا نور مبارک — بود شانت تعالیٰ و تبارک
سلام ای بوالعلا فزد خواہش — ز رِ عشقت برخشید بغش
سلام ای مظہرِ ایزد تعالیٰ — سلام اے شعلۂ طورِ تجلا
سلام ای مہدیِ من از تو ہادیت — سلام ای ہادیِ من از تو مہدیت

سلام ای بادشاه جن و انسان — سلام ای ما چو مور و تو سلیمان
سلام ای بیقراران را قراری — بملک روح صاحب اختیاری
سلام ای چاره ساز ما علیلان — سلام ای عیسی درد دل و جان
سلام ای گلرخ غنچه دهانم — بنام خویش گویا کن زبانم
بود در دست پاکت اختیارم — بتو بسپرد ایزد جمله کارم
بلطف خویش آسان مشکلم کن — شها فارغ ازین سودا دلم کن
غریبم عاجزم درمانده هستم — هم از دنیا هم از دین رانده هستم
ندارم جز درت دار الامانی — من و یک جان و آشوب جهانی
ز هر سو در غم و دردم گرفتار — فلک با ما بود سرگرم پیکار
اگر در حضرتت کردم خطائی — شها کردم بر امید عطائی
گنهگارم گنهگارم گنهگار — تو مولا شان خاص الخاص غفار
شفیع المذنبینا توبه بپذیر — مران از درگه خود زار و دلگیر
بود این شب شب عرس تو مولا — کرم کن جلوه آرا رحم فرما
مه میلاد شاه انبیا هست — شها ماه سرور اولیا هست
بحق جد خود بر من ببخشا — نظر فرما بحال زار یحیی

نیازِ من پذیرا از کرم کن　　بیا و خانه ام رشکِ ارم کن
شہا گر در عظیم آباد ہستم　　بذکر و یادِ تو دلشاد ہستم
ولے از دستِ ابنائے زمانہ　　منم تیرِ ملامت را نشانہ
ازین آشوب دہ مارا رہائی　　کنم تا بر درِ پاکت گدائے
برائے شاہ وجاہت بپیرم　　زپا افتادہ ہستم دست گیرم
منم دیوانہ ات مشہورِ عالم　　منم مستانہ ات مشہورِ عالم
بکن دیوانہ خود فی الحقیقت　　مرا کن مست صہبائے محبت
باسرارِ حقیقت آشنا ساز　　بانوارِ طریقت دیدہ وا ساز
براہِ شرع و دینِ خود ثباتم　　بدہ در عشقِ خود طولِ حیاتم
میاں نیان آنکہ جانِ ماست مولا　　شفا ایش دہ بکن خرم دلِ ما
زفضلِ خویش فرزندم کہ دادے　　بروی من درِ شادی کشادی
دو اسم آن سرور نورِ عینین　　محمد مہدی و ہم فضل حسنین
ترقیِ حیات و علم و عرفان　　دہ او را اے امیرِ تشنگان
کند تا بر درت پاکت فقیری　　زفضلِ خویش فرما دستگیری
شہا تا چند سازم عرضِ احوال　　کہ باشد پیشِ تو ظاہر ہمہ حال

علاج درد ہایم کن مسیحا — رہا کن از ہمہ رنج و بلا ہا

سلام اللہ اعداد الرمال — علی روح النبی و کل آل

خصوصاً تا قیامت تا قیامت — بروح بوالعلا یارب سلامت

ز یحیای ضعیف درد مندے — بباب بوالعلا نالان نژندے

سلامے از سلامے بر سلامے — برین مصرع کنم ختم کلامے

ایضاً مثنوی در عرض سلام

السلام ای امیر ابن امیر — سید و بادشاہ عرش سریر

السلام ای گل ریاض نبی — سرو نو خیز باغ مرتضوی

السلام ای بہار باغ حسین — افضل الخلق سید الکونین

السلام ای گل حدیقۂ عشق — عاشقان را ز تو سلیقۂ عشق

السلام ای در تو کعبۂ ما — آستان تو قبلۃ العرفا

السلام از لب تو قال صحیح — شد عیان ہمچو معجزات مسیح

السلام ای انا حدیث لبت — ہست توحید مایہ طربت

اللہ اللہ ابو العلا اللہ — نیست کس را بکنہ ذات تو رہ

تا بگفتار لعل تو آمد — وحدت ذات جوش ہستی زد

بر سرم سایه گسترست شها	دامن مصطفی و شیر خدا
ای بعشق تو عاشقان سرور	دل عاشق زیاد تو پر نور
دردمندم علیل و رنجورم	ز آستان تو دور و مهجورم
بر در خویش کن طلب ما را	وارهان از غم و بلا و عنا
خوار گشتیم در زمانهٔ خویش	کن سرم سنگ آستانهٔ خویش
عسر ما را تیسیر ساز بدل	ساز هر عقده که دارم حل
می توحید خود چشان ما را	بی خبر کن ز دنیا و عقبی
مذهب من بود محبت تو	کیش من عاشقی بوحدت تو
خاک درگاه تو شدن خوشتر	کز بلندی بعرش سایم سر
سرمه ام خاک آستانهٔ تو	دل من زخمی نشانهٔ تو
شب عرس تو هست ای مولا	جلوه فرما بخانهٔ یحیی
چیست یحیی غلام و بندهٔ تو	بندهٔ خاص سرفگندهٔ تو
چیست یحیی علیل و رنجوری	از حضور تو دور و مهجوری
بی حجابانه کن تجلیها	بخش عشاق را تسلیها
کن پذیرا نیاز من مولا	عشق سوز و گداز من مولا

آنچه در بارگاهِ تو آرم / کن پذیرا از را و لطف و کرم

بر در آورده ایم مهدی را / عمر و اقبال ده بادو مولا

هست چشم و چراغِ من مهدی / گلِ نوخیزِ باغِ من مهدی

هست روح و روانِ من مهدی / هست نام و نشانِ من مهدی

نامِ ما را بلند کن از وے / بختِ من ارجمند کن از وے

عشقِ خود کن بادو عطا شاہا / بر درِ خویش کن گدا شاہا

ده به وارث حسین[ابن الاخت ۱۲] آ مولا / آنچه دارد بدل تمنا ہا

نظرے کن بسوئے او حالا / هست وارث غلامِ تو مولا

بسکه از گردشِ فلک گردید / مبتلائے غمے که گاه ندید

یک نگاهِ تو کاشفے و وافیست / یک نگاهِ تو وافے و کافیست

هست الفت[۱۲] سگِ درت شاہا / رحم بر حالِ زارِ او فرما

تا کجا عرضِ حالِ خود سازم / شرحِ رنج و ملالِ خود سازم

تو که خود واقفی ز سوزِ درون / شاد کن شاد خاطرِ محزون

عرضِ یحییٰ ای خود پذیرا ساز / بندهٔ خویش را بلطف نواز

ختم این مثنوے کند یحییٰ / بر صلوٰة و سلام اسے مولا

السلام ای حبیب خاص خدا	مست از جام عشق و سکر انا
السلام ای امیر ساز نگاه	از نبی مصطفیٰ رسول الله

ایضاً مثنوی در عرض سلام مسمی بنام تاریخی شورش عاشق ۱۲۷۷ھ که بسبب تقاضای وقت حال وقتاً فوقتاً دران زیادت هم کرده شد

بسم الله الرحمن الرحیم

السلام ای بو العلا ای بو العلا	السلام ای حق نما ای حق نما
السلام ای نور چشم مصطفیٰ	السلام ای جان جان مرتضیٰ
السلام ای قبلهٔ قدوسیان	السلام ای تکیه گاهت لامکان
السلام ای نور حیدر السلام	السلام از جمله بهتر السلام
السلام ای آفتاب اولیا	السلام ای قدوهٔ اهل صفا
السلام ای فخر آل خواجگان	السلام ای فیضیابت دو جهان
السلام ای پیشوای ما توئی	السلام ای مقتدای ما توئی
السلام اے قبلهٔ دنیا و دین	السلام اے کعبهٔ اهل یقین
السلام اے حاکم امر قضا	السلام ای مالک هر دو سرا
السلام ای ذکر تو تسکین من	السلام ای اقتدایت دین من

السلام ای عذر خواهِ ما توئی
السلام ای بادشاہِ ما توئی

ای محیطِ رحمتِ حق السلام
ای حبیبِ حقِ مطلق السلام

ای شہِ دنیا و دینم السلام
رہبرِ ملکِ یقینم السلام

السلام اے مقتدای سلسله
السلام ای پیشوای سلسله

السلام ای روحِ جبریلے توئی
السلام ای سرِ تنزیلے توئی

السلام ای خوی تو خوی نبی
السلام ای بوی تو بوی نبی

السلام ای روی تو روحِ حسین
السلام ای موی تو موی حسین

رونقِ دینِ محمد السلام
مطرحِ انظارِ سرمد السلام

السلام ای راحتِ جانِ رسول
جلوهٔ حسنِ علی زوجِ بتول

السلام ای شرعِ اکبر السلام
السلام ای نورِ انور السلام

پیروِ شرعِ محمد السلام
واقفِ اسرارِ احمد السلام

السلام ای منعمِ دوران توئی
السلام ای شیخِ انس و جان توئی

السلام ای رکنِ دینِ مصطفیٰ
السلام ای نایبِ خیر الوریٰ

السلام ای قطبِ دوران السلام
زیب بخشِ بزمِ پاکان السلام

سرورِ اربابِ عرفان السلام
شمعِ جمعِ حق شناسان السلام

السلام ای نورِ رحمن السلام | السلام ای خاصِ یزدان السلام

السلام ای رہنمائے خاص و عام | السلام ای سیدِ عالی مقام

السلام ای مظہرِ انوارِ حق | السلام ای واقفِ اسرارِ حق

السلام ای نورِ ایمان السلام | زبدۂ اربابِ ایقان السلام

السلام ای خود شناس و خود نما | السلام ای روئے تو روئے خدا

ای کلامِ حق کلامت السلام | وحیِ جبریلے پیامت السلام

آفتابِ انما بر تو سلام | نورِ شاہِ ہل اتٰے بر تو سلام

السلام ای خسروِ عالی مقام | السلام ای شافعِ یوم القیام

السلام ای مرتضےٰ را نورِ عین | نائبِ خاصِ نبیِ المشرقین

السلام ای عیسیِ بیچارہ گان | السلام ای خضرِ آوارگان

السلام ای موسیِ عمرانِ من | السلام ای ذکرِ من قرآنِ من

السلام ای دینِ من ایمانِ من | السلام ای دردِ من درمانِ من

ای طلسمِ گنجِ لاہوت السلام | شاہبازِ اوجِ ناسوت السلام

شانِ لاہوتی بناسوت السلام | حسنِ ناسوتی بلاہوت السلام

السلام ای سرِ آدم السلام | السلام ای جانِ عالم السلام

السلام ای روحِ جسم السلام — السلام ای سرِّ اسم السلام

السلام ای سیدِ السادات من — السلام ای از تو شد اثباتِ من

السلام ای جانِ من وحی خداک — السلام ای نیست در چشمم سواک

السلام ای فرحتِ جانِ حزین — السلام ای عزتِ اسلام و دین

السلام ای مہدی یحییٰ توئی — السلام ای سرِّ خاصِ ما توئی

السلام ای مہدی ہادی توئی — السلام ای ہادی و مہدی توئی

السلام ای قبلۂ ما عاشقان — السلام ای آدم سویت دوان

السلام ای در دلِ من جلوہ گر — السلام ای صورتِ خیر البشر

السلام ای رونما در ذاتِ من — السلام از تو ہمہ آیاتِ من

السلام ای رازدارِ کبریا — السلام ای ذکرِ تو ذکرِ خدا

بی نشان یابد نشانت السلام — کس چہ دریابد مکانت السلام

السلام ای مایۂ این بے نوا — السلام ای بادشاہِ این گدا

السلام ای قبلۂ من سوی تو — السلام ای کعبۂ من کوئے تو

السلام ای از تو شدے محتشم — نقشبندیہ و چشتیہ ہم

السلام ای نقشبندی السلام — السلام از تو سلوکِ من تمام

السلام ای خواجهٔ احرار یم | السلام ای مظهر فیض اتم
السلام ای اقتدار چشتیان | السلام ای افتخار چشتیان
السلام ای چشتیان را از تو ناز | بر در تو حلقه زن اهل نیاز
السلام ای نخبهٔ آل علی | ای حبیب خواجهٔ هند الولی
السلام ای سید عالی نسب | السلام ای خواجهٔ والا حسب
السلام ای مظهر نور احد | ای محمد دوست محبوب الصمد
السلام ای نور ذات کبریا | وز تو فرهاد ست معشوق خدا
السلام ای حجة الله المتین | ای معین ملت و برهان دین
السلام ای از دو عالم برتری | در نیستان احد شیر نری
السلام ای نور وجه الله توئی | السلام از اصل من آگه توئی
السلام ای نور عین بوتراب | ای انا الحق از لب تو کامیاب
السلام ای قائل انتی انا | سجده در ابروی تو باشد بجا
ای طبیب علت روح السلام | ای شه قدوس سبوح السلام
ای مبارک از تو پر نور السلام | قالبش از فیض تو معمور السلام
السلام ای فخر دین ای فخر دین | یک نظر سوی من مسکین ببین

ای قمر از تو منیرست السّلام — از تو عالم مستنیرست السّلام
السّلام ای ماهتاب فرشیان — السّلام ای آفتاب عرشیان
ای توئی انسان کامل السّلام — بادشاه کشور دل السّلام
السّلام ای قاسم از تو فیضیاب — یافت از تو نور فیض بوتراب
ای علیم سرّ یزدان السّلام — ای امام جن و انسان السّلام
السّلام ای مرشد و ای پیر من — السّلام ای مالک تقدیر من
السّلام ای امت جد را پناه — ای دو عالم را بسوی تست راه
السّلام ای روی تو بدر منیر — شاهدی و هم بشیر و هم نذیر
السّلام ای جاه و اقبالم توئی — السّلام ای دولت و مالم توئی
السّلام ای ماه کامل السّلام — السّلام ای عرش منزل السّلام
السّلام ای مهر انور السّلام — السّلام ای نور اکبر السّلام
السّلام ای روی تو آئینه ام — السّلام ای فیض تو در سینه ام
السّلام ای بنده پرور السّلام — السّلام ای لطف گستر السّلام
السّلام ای ورد تو آرام من — السّلام ای باده ات در جام من
السّلام ای غمزهٔ تو دلربا — السّلام ای عادت تو خوشنما

السلام ای صبح از تو شام من — السلام ای کاکل تو دام من

ابتدای بنده از تو السلام — انتهای بنده از تو السلام

السلام ای هستی یحیی توئی — السلام ای زندگی ما توئی

مالک کونین یحیی السلام — عزت دارین یحیی السلام

شاه یحیی ماه یحیی السلام — جاه یحیی راه یحیی السلام

ورد یحیی ذکر یحیی السلام — عشق یحیی فکر یحیی السلام

حال یحیی اقبال یحیی السلام — ماه یحیی سال یحیی السلام

السلام ای مهربان بر حال من — یک نظر بر زشتی اعمال من

ای طبیب و عیسی روحانیان — از تو خواهم چارهٔ درد نهان

ای حسن را با علی آمیختی — شورے از وے در جهان انگیختی

وی رضا از فیض تو فیاض گشت — در زمین و آسمان و کوه و دشت

وی ابو البرکات شیخ الشیخ ما — دید در حسنت جمال مصطفا

شمس دین شد شمس دین [illegible] تو — دید در روح منیرت حسن هو

الله الله من ندانم چیستی — چیستی ای جان جانم چیستی

بیمثالی بی‌نظیری یا امیر — عاصیان را دستگیری یا امیر

من غلامِ خاصِ درگاہِ توام / بندۂ افتادۂ درراہِ توام
چشمِ رحمت برگشا یا سیدی / سوئے خود مارا نما یا سیدی
کیستم من بندہ ات یا بو العلا / چیستم من بندہ ات یا بو العلا
راست کردم قبلہ ہا سوی تو / آمدم از دور اندر کوئے تو
سرمہ کردم خاکِ کویت یا امیر / میدہم جان را بہ بویت یا امیر
آمدم بر درگہت فریاد رس / دور کن از سینہ ام زنگِ ہوس
میدہم بر قبرِ پاکت بوسہا / اعطنی از خرمنِ خود خوشہا
از برائے مصطفیٰ و مرتضیٰ / وز برائے حضرتِ خیر النسا
از برائے سبطِ اکبر مجتبیٰ / وز پئے شاہِ شہیدِ کربلا
ذرۂ دردِ محبت کن عطا / جان خود را تا کنم بر تو فدا
از پئے خواجہ بہاء الدینِ ما / در طریقِ خویش کن تلقینِ ما
از برائے بادشاہِ چشتیان / کن بسویم وانگاہِ امتنان
از پئے نور العلا فیض العلا / یا الٰہی ارحم لنا ارحم لنا
از برائے عبدِ ماجد یا امیر / در دو عالم باش مارا دستگیر
از برائے خواجۂ فولادِ ما / روزِ بعث و حشر کن امدادِ ما

از پئے تاج العلا یا بوالعلا — ده ز علتهائے عصیانم شفا
بهر نور الله نور ذے الجلال — کن نظر بر این فقیر خسته حال
از برائے اکرم الدین ولی — رحم کن ای ابن مولانا علی
بهر وجه الله اے عالی جناب — باده ام در ده ز جام بوتراب
رحمت تو عام فیضان تو عام — لطف تو عامست و احسان تو عام
شرمسارم شرمسارم شرمسار — زشت کارم زشت کارم زشت کار
مستغیثم مستغیثم مستغیث — الغیاث ای مستغیثان را مغیث
انت روحی انت قلبی یا امیر — المدد افتادگان را دستگیر
گوشهٔ چشمی بسوئے این گدا — الغیاث ای خواجهٔ هر دو سرا
الغیاث ای بوالعلا محبوب ما — ای توئی مطلوب ما مرغوب ما
غرق دریائے عنایم الغیاث — من گرفتار بلایم الغیاث
موج بر من میزند طوفان غم — تا کجا باشم گرفتار الم
یا امین بے نظیر دستگیر — رحم کن بر حال زار این فقیر
ده نجات از فکر کونینم شها — الغیاث ای خواجهٔ ما میر ما
از ره توحید دوریم اهدنا — ما ز سر تا پا قصوریم اهدنا

ذرۂ دردم عطا کن یا امیر ۔ چہرۂ زردم عطا کن یا امیر
دارم اندر سر خیالت یا امیر ۔ یکشبم بنما جمالت یا امیر
بر زبانم نام پاکِ تو بود ۔ حرزِ جانم نام پاکِ تو بود
کن عطا شاہا دلِ دیوانہ ۔ کان دل از غیرت بود بیگانہ
ہست یحییٰ مرد داغ آتش بخش ۔ حبِ خود شاہا فزوا آتش بخش
کن عطا ما را کمالِ بے زوال ۔ شادی بے غم بیچ اندوہ و ملال
یا فتی یا سیدی اندر مشام ۔ خرقہ و عمامہ زا بائے کرام
یا فتہ دینِ نبی از تو نظام ۔ یک نگاہِ تو کند کارم تمام
کن دلم بیزار و کا خویشتن ۔ از برائے بو الحسین و بو الحسن
جز جمالِ تو نہ بیند چشم من ۔ جز حدیثِ تو نباشد در دہن
غیرِ تو ما را نیاید در نظر ۔ حسنِ تو بینم ہمہ جا جلوہ گر
منزلِ خاصِ تو باشد جانِ من ۔ عیشگاہت کلبۂ احزانِ من

قطعہ

بر گناہ و زشتیِ اعمالِ من ۔ بر زیان کارے دیدا طولِ من
منگر و از لطفِ خود کن سرفراز ۔ تا شوم من بے نیاز و پاک آز

نیست جز تو کس مرا یا سیدی | بس توئی در دو سرا یا سیدی
نفس شیطانی کنی مغلوب من | دشمن جان را کنی مغلوب من
نفس کافر کیش و من درمانده ام | از خجالت فرق خود افگنده ام
تو مرا این بدکیش را مغلوب ساز | پاک گردد تا دلم از حرص و آز
مالک دنیا و دین شاها توئی | حاکم ما خواجه و آقا توئے
اکبرآباد است جای پاک تو | ای سر من بستهٔ فتراک تو
داشتند آبا و اجدادم وطن | اندران دلکش فضا رشک چمن
اکثر از اجداد من در پای تو | شاد و مسرور ند با حال نکو
ناگهان از گردش گردون دون | در عظیم آباد می باشم کنون
گرچه این جا هم غلامان تواند | اکثرے مرهون احسان تو اند
سید هر یکم و لے این بعد راه | در فراقت میزنم هر لحظه آه
از طفیل حاضران بارگاه | بندهٔ خود را مکن زین غم تباه
زیر دیوار خودم ده باز جا | دولت قربم عنایت کن شها
کرده ام از هر طرف سوے تو رو | چون تو هستی نیست هیچم آرزو
قدرت الله قدرت الله بود | قلبش از نور تو همچون ماه بود

بود عمّم اوسطِ این خاکسار — یافتم عشق تو از وی یادگار

بر تو لطف الله جان قربان نمود — گوئی فخر و عزت از یاران ربود

بود عمّم مهربان بر حالِ من — داد ما را اطلاع از هر سخن

کرد با من کشف راز و سرِّ تو — گوشِ من پر ساخته از ذکرِ تو

عشقِ من با تو بود احسانِ او — هست این ایمان از ایمانِ او

روح او از رحمتت خرسند باد — قدر و جاهش نزد خود فرما زیاد

شاد باشند اقربای ما تمام — در دو عالم کارِشان باید نظام

تا که باشیم اندرین عالم شها — آبرو و عزتم ماند بجا

باد فرزند عزیزم در جهان — از حوادث وز نوائب در امان

نام او بنهاده مهدی شها — کن چو مهدی بندهٔ آلِ عبا

فیضِ تو جاری شود از سینه‌اش — یا امیر از سینهٔ بکینه‌اش

بر امیدت آمدم از راهِ دور — گوشهٔ چشمی بمن فرما ضرور

تو حبیبِ کبریا یا سیّدی — تو ولیِ حق تما یا سیّدی

سوی این پابندِ کثرت یک نظر — وحدتِ خود در دلم کن جلوه‌گر

چیستم من بندهٔ خاصِ توام — بندهٔ دیگر نیم ای محتشم

تو حبیبِ مصطفائی یا امیر ... نورِ چشمِ مرتضائی یا امیر
با تو دارم از ازل عشق و شغف ... رحم کن بر من پیِ شاهِ نجف
گرچه حالا دورم از بزمِ حضور ... هستم از سرتا بپا جرم و قصور
لیکن ای محبوبِ ربّ العالمین ... با توام هر لحظه در باطن قرین
هر نفس دارم خیالِ روئی تو ... سینه‌ام یا هوے تو یا هوئی تو
مستیم از چشمِ مستِ تو بود ... مستیم از همت همتِ تو بود
آبرو عزتم در دستِ تست ... خواری و هم ذلتم در دستِ تست
هرچه خواهی کن تو مختارِ منی ... سیّدِ سردار و سالارِ منی
سازِ حاجاتم روا تا خیر چیست ... خود تو میدانی که ما را جز تو کیست
نیست کارم با جحیم و با نعیم ... هرچه باشد خواهشِ تو ای کریم
ساختم فانی رضائی خویش را ... در رضائی پاکِ تو ای مقتدا
نامِ تو تسبیحِ وقتِ خاصِ ماست ... ذکرِ تو آرامِ جانِ این گداست
هرچه اندیشی برائے این گدا ... بهتر از اندیشه‌ام باشد شها
کارِ خود بر تو مفوض ساختم ... نقدِ خود اندر رهِ تو باختم
یک غزل خوانیم ای شاهِ غیور ... در حضورِ پاک و هم دور از حضور

غزل

نیست در چشم سوائی بوالعلا / در دلم نبود ورائے بوالعلا

کی خرد او پادشاهی را بجو / هر که شد از جان گدائی بوالعلا

اقتدایم مقتدایان میکنند / زانکه دارم اقتدائے بوالعلا

کشت زارِ قلب من سیراب باد / از نم فیض و عطائے بوالعلا

دیده باید کے منور میشود / چشم از نورِ لقائے بوالعلا

نالها سر میکنم از دردِ دل / دور از دولت سرائے بوالعلا

از هوا و حرصِ دنیا ایمنم / چون بسر دارم هوائے بوالعلا

از عدم اندر وجود آورد حق / این گدا را از برائے بوالعلا

عرشیان یابند کے ماوائے او / هست فوق العرش جائے بوالعلا

یا اله العالمین یوم القیام / من شوم زیرِ لوائے بوالعلا

پائی من تاجِ شاهان شود / گر دهم بوسه بپائے بوالعلا

ابتدائش انتهائے جمله هست / کس چه یابد انتهائے بوالعلا

می برد دل از کفِ ما عاشقان / غمزه و ناز و ادائے بوالعلا

من چه رائے خود بکارِ خود زنم / هست رایم الخیره رائے بوالعلا

هر دوائی را کہ جوئی جمع ہست | جملہ در دار الشفائی بو العلا
پیشِ حق ہر کس بر دحسن عمل | من بہ پیشِ حق ولائے بو العلا
یا الہ العالمین این بندہ را | ساز فانی در رضائے بو العلا
یافت وجہ اللہ را تا بان دلم | در جمالِ پر ضیائے بو العلا
چون نگہ وا کرد بر حسنِ خوشش | خود شدہ شیدا خدائے بو العلا
ما نمی‌گوئیم از دل بر زبان | خود بخود آید ثنائے بو العلا

ہست از روزِ ازل تیجے دلم
جان نثار و مبتلائے بو العلا

گہ رباعی خوانم از تکلیفِ دل | در خیالِ روئی خوبت متصل

رباعی

یا سیدنا ابو العلا المددے | ای واقفِ اسرارِ خدا المددے
عمریست کہ در سلسلۂ تو قیدم | ای سلسلہ دارِ این گدا المددے

مثنوی

الغرض در عشقِ تو ای بو العلا | بندہ معذورست در یابی مرا
بر تو شاہا میفرستم صد سلام | بر امید یک جوابت صبح و شام

صد سلام از ما بشوق یک جواب / بر تو باد ای سید عالیجناب

این سلام و این کلام خانه زاد / در حضور عالیت مقبول باد

گوش نه بر عرض این مسکین فقیر / واردات دل نوشتم یا امیر

گرچه نبود این سزاوار قبول / کن قبولش حرمت جان رسول

شاه ما بشنو سلام این غلام / ده جوابی از لب یاقوت فام

بو که لعلای میکند بر تو سلام / از تو امید قبول این کلام

صد سلام از ما و از تو یک جواب / یک جواب تو نماید کامیاب

از طفیل بندگان خویشتن / ساز با من از لب خود یک سخن

کان سخن مست از ولای تو کند / فانیم اندر رضای تو کند

باز بر تو میکنم شاها سلام / جز سلامت نیست کار این غلام

یک سلامم گر کنی شاها قبول / شاد از بنده شود روح بتول

هم علی و هم حسین و هم حسن / هم نبی و هم خدای ذوالمنن

السلام و السلام و السلام / بر تو از من باد تا روز قیام

آن قیامت کش نباشد انتها / ابتدایش هم ورای انتها

از خدا و از نبی و از علی / بر تو رحمت هم خفی و هم جلی

بر تو وجہ اللہ میگویید سلام	عرض میسازد بحق این غلام
الصلوٰۃ والسلام ای سیدی	از من مسکین غلام ای سیدی

تمام شد مثنوی شورش عاشق

چون این سلام کلام نیاز انضمام را بمقام اکبرآباد بر مزار پر انوار حضرت شیخ کامل صاحب البرکات شاہ محمد قاسم ابو العلائی و عارف اصل منظہر الآیات سید شاہ علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابو العلائی قدس اللہ سرہما وافاض علینا بر ہما شنیدند باین عبارت سراسر بشارت حقیر نوا خفتند این سلام برکات انضمام وکلام بلاغت انجام کہ از نتائج طبع مولوی شاہ محمد یحییٰ ابو العلائی دام عرفانہ ست لاریب فیہ کہ در بارگاہ حضرت محبوب جل و علا امیر ابو العلا رضی اللہ عنہ بدرجہ اجابت رسیدہ تا مقبول دلہای ابو العلائیان گردیدہ حق سبحانہ و تعالی سلامی را از نعمای عیوض آن حضرت مالامال گردانا بالنون والصاد۔ راقم آثم محمد قاسم ابو العلائے۔

هو المنعم بالسلام بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

من توسل بہذا السلام فادخل فی دار السلام فلابد للشیخ ابو العلائی ان یجعلہ وردا للطریق الذکر والشغل لانہ وسیلۃ لعرفان التوحید الاحمدیہ والحقیقۃ المحمدیۃ اللہم ارزقنا وکل من یتوسل بالسلام علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابو العلائی

مثنوی در حسرت عدم حضور با کبرآباد شریف در عرس حضرت ایشان سلام الله علیه وعلی آبائه الطاهرین

بوالعلا ای سید عالیجناب — هر نفس یحیی ز ذاتت فیضیاب

بوالعلا ای سرو باغ مصطفی — بوالعلا چشم و چراغ مرتضی

بوالعلا فرزند دلبند حسین — مرتضی را نور نور الخافقین

بوالعلا ای عز و فخر کائنات — بوالعلا ای آفتاب اوج ذات

بوالعلا ای جلوهٔ خاص خدا — جام بخشش بادهٔ انی انا

بوالعلا محبوب حق مطلوب رب — ای سرور سینهٔ ماه عرب

بوالعلا ای در ازل همراز حق — ای نیاز تو بود با ناز حق

بوالعلا ای ماه اوج اصطفا — بوالعلا ای مهر چرخ اهتدا

بوالعلا ای چاره ساز درد ما — بوالعلا ای وجه رنگ درد ما

بوالعلا شافع عصیان من — بوالعلا ای درد من درمان من

بوالعلا ای واقف اسرار حق — ای جبینت مطلع انوار حق

هست قرآن نکتهٔ لعل لبت — کس چه داند جز تو شاه مطلبت

بوالعلا ای سرِّ تکیفِ انا — با انا در خلوتِ ہو آشنا
از لقا و انت اطلاقت جدا — عکسِ حسنت در وراءِ ثم الورا
بوالعلا ای رونما در حسنِ تو — جلوهٔ ہو حسنِ ہو ہم ہوئے ہو
جا و ہو وہی ز دستت جام یافت — وی انا الحق از لبِ تو کام یافت
بوالعلا اے نیست ز ذاتِ تو جا — عقل را عرفانِ اہل اللہ را
جز تحیّر نیست عارف را حصول — حیرت افزائے ای ابنِ رسول
ہم تحیّر را تحیّر ہا بود — عقدهٔ این کارِ مشکل کے شود
بوالعلا ای بوالعلا روحی فداک — بوالعلا ای نیست جز چشمم سواک
بوالعلا قربانِ تو یحییٰ شود — بوالعلا قربانت این شیدا شود
ذکرِ یحییٰ وردِ یحییٰ نامِ تو — مستیِ یحییٰ شہا از جامِ تو
روحِ یحییٰ را ز نامِ تو سرور — سینهٔ یحییٰ ز فیضت غرقِ نور
جانِ یحییٰ را ز عشقت زندگی — قلبِ یحییٰ را ز فیضت تابندگی
جلوه ات در خواب و در بیداریم — ساخت بیتاب ای امیرِ ذوالکرام
عشقِ تو در جان و دل منزل نمود — مہرِ تو منزل با آب و گل نمود
ساختم ای سید سر را قدم — بر مزارِ پاکِ تو حاضر شدم

یافتم از فیضت ابجد یافتم | در دلِ خود یافتم نورِ قدم

مهتمم احسان علیم الدین که او | با مزارت ساخت مارا روبرو

آن علیم الدین که بلخی آمده | نسبتِ او بو العلائے آمده

چند مه با او حضوری شد نصیب | از مزارِ پاکِ تو بودم قریب

بود حاصل هر تمنائے دلم | بود حل یا شاه جمله مشکلم

آسمان با گفته ام دمساز بود | موج زن در سینه بحرِ راز بود

در دلِ من گنجِ عرفان جمع بود | سینه ام روشن بسانِ شمع بود

سر ضمیر و کشف از من بیشمار | بودم اندر خلق صاحب اعتبار

عقده می‌کردیم وا از کارِ خلق | بود وابسته بمن تیمارِ خلق

بوده ام حاجت روائے عالمی | بوده ام مشکل کشائے عالمی

آه بخت نارسایم دور کرد | دور کرد ای سیدی مهجور کرد

از مزارِ پاکِ تو گشتیم دور | در علیم آباد ای شاهِ غیور

روز و شب جز آه و ناله کار نیست | در دلم جز حسرتِ دیدار نیست

نعرهٔ یا بو العلا یا بو العلا | کارِ هیچی در خلا و در ملا

جستجویت میکنم در غرب و شرق | جلوه ات کاید نظر مانند برق

ما و محرومی و حرمان یا امیر — آه آه از دست هجران یا امیر
بی تو باشد تلخ شاها زندگی — با شدم زین زندگی شرمندگی
خلق میداند که در من عشق تو — میزنم هر روز و هر شب ها و هو
واقعی هر روز و هر شب نالها — در فراقت می کنم یا بوالعلا
اینقدر لیکن بدل آید که گر — بر فغان من نفرمایی نظر
آه گردد ها و هویم جمله لاف — بیقراریهای من لاف و گزاف
راست فرما لاف من یا بوالعلا — جانب من چشم واکن از عطا
شاه وجه الله پیر و والدم — والدم هم مرشدم هم سیدم
جان و دل در عشق تو قربان نمود — آنچه میبایست شاها آن نمود
وقت بیعت گفت کای جان پدر — زین وصیت باش دایم با خبر
از زبان و دل بگو یا بوالعلا — با جناب بوالعلا بگزین ولا
در دو عالم عشق او شادت کند — نام آن محبوب امدادت کند
گفته اش یا بوالعلا یادست یاد — هست از ذکرت زبان و قلب شاد
بر خیالت میکنم جان را فدا — گر جمالت ننگرم سازم چها
خواستم در عرس تو یابم حضور — کز مزار تو شود دل را سرور

سرمه سازم خاکِ قبرِ انورت | جان دهم پیشِ ضریحِ اطهرت
نارسائیهای بختِ نارسا | بی‌نصیبم داشته یا بوالعلا
مهدی و دین عاشقِ رویت شها | هست اندر چیره در عشقِ شما
مهدی آن مهدی که در آخر زمان | نایبِ تو هست ای شاهِ شهان
آن غلامِ خاصِ شاهِ کربلا | همدم و همرازِ تو یا بوالعلا
میشود در عرسِ تو او را حصول | از نگاهت فیضِ اولادِ رسول
هم بچیره شد حضورِ بن حسین | آه از دستِ نصیب ای دستگیر
هادی ابنِ مهدی این اولی | یافته از تو تمنای ولی
با تو شاها نسبتِ خاصش بود | با تو شاها وحدتِ خاصش بود
هست امروز از جنابت کامیاب | مستیِ دارو ز جامِ بوتراب
سید امدادِ علیِ مهدوی | بوالعلائی مرتضائی منعمی
نسبتِ پاکِ تو جاری میکند | طالبان با فیضت از وی میرسد
عشقها او راست با تو یا امیر | یا امیر ابنِ امیرِ قلعه گیر
جمله اولادش ز احسانِ شما | بهره یابند از خوانِ شما
آن ولی الله با شوق و طرب | بر مزارت با همه ذوق و طرب

هست از فیضت دلش دریای نور — با همه جمعیّت و ذوقِ حضور

من بچشمِ نیم خود در وطن — گریه‌ها سازم بحالِ خویشتن

دور دستان را باحسان یاد کن — طبعِ ما حسرت نصیبان شاد کن

تو کریم ابنِ کریمی یا اسیر — تو رحیم ابنِ رحیمی یا اسیر

همت و جود و سخا در کارِ ما — لطف و انعام و عطا کارِ شما

جرعهٔ افشان بسوی این گدا — تا شوم مستِ مَیِ اِنّی اَنا

هست مرشدزاده ام سیّد منیر سلّمه — سینه اش از نورِ پاکت مستنیر

اشتیاقِ حضرتِ تو یا اسیر — بسکه بوده در دلش جاگیر

جذبهٔ تو بغتةً اورا کشید — فرقِ خود پا ساخته سویت دوید

بر مزارِ پاکِ تو شاها شتافت — وز زیارت دولتِ کونین یافت

التفاتِ خاص بر حالش نما — هر نفس دارد بتو راز و نیاز

حاصلِ این گفتگویم هست این — یا مُعینَ العاجزینَ القاصرین

چونکه یحیی ماند مهجور از حضور — هم ز خیره قسمت او داشت دور

میشود حاضر بشوق و جذب‌ها — در مکانِ عشق معشوقِ خدا

عشق رکنِ ملّت و دینِ نبی — عشق رکن الدین و سیّ علی

عشق گردی ای شفیع عاصیان — فیض تو گردید جاری در جهان

عشق پیر پیر پیر من بود — عشق پیر دستگیر من بود

تا بعرس خانقاه رکن دین — سینهٔ یحیی شود گنج یقین

از تو دارم آرزو ای بی نظیر — از کرم بنگر بسوی این حقیر

جلوه ات بینم بچشم قلب و سر — غیر تو هرگز نیاید در نظر

هر چه بینم آن تو باشی یا امیر — جز تو نبود در دل من جاگیر

هست مداح امیر تو بعلا — نام یحیی ای امیر الاولیا

کار یحیی گفتن مدح شما — کار او در گفتن مدح شما

شد سرشته مهر تو در آب و گل — عشق تو جا کرد اندر جان و دل

خوشه چین خرمنت یحیی بود — چون گیاه گلشنت یحیی بود

چیست یحیی عاشق شوریده سر — چیست یحیی در تلاشت دربدر

چیست یحیی مبتلای روی تو — چیست یحیی بستهٔ گیسوی تو

چیست یحیی عاشق زار شما — چیست یحیی محو دیدار شما

چیست یحیی بر درت تنها فقیر — چیست یحیی در خم زلفت اسیر

چیست یحیی بر جمالت مبتلا — چیست یحیی بر رخ پاکت فدا

چیست یحیی شَیئاً لِلّٰه میزند | بر درِ تو وز تو میخواهد مدد
چیست یحیی مست از جامِ شما | چیست یحیی عاشقِ نامِ شما
چیست یحیی مدح گوی بوالعلا | چیست یحیی مست بوی بوالعلا
همچو حسان هست مداحِ شما | مدح خوانت ای امیرِ حق نما
بو حسان مادحِ خیر الورا | بنده ام مداحِ ابنِ مصطفیٰ
تو غیور ابنِ غیوری یا امیر | بندهٔ خود را مکن زینسان حقیر
وارهان یا سیدی از هر بلا | ای تو ابنِ شهِ مشکل کشا
یا امیر ابنِ امیر ابنِ امیر | رحم کن بر حالِ زارِ این اسیر
کن قدم رنجه درین غمخانه ام | اندرین کاشانهٔ ویرانه ام
دیده ام وقفِ جمالِ تو شود | چشمِ من محوِ وصالِ تو شود
در خمِ زلفت دلم گردد اسیر | غمزه ات سازد بدل جا همچو تیر
چشمِ تو سازد نگه یا بوالعلا | وارهاند از خیالات و هوا
کثرتِ وهمی شود از دیده دور | دل شود مسرور از لطفِ حضور
من نمانم جای من جایت شود | این سرِ ما و کفِ پایت شود
سرمه سازم خاکِ کویت یا امیر | جان فدای حسنِ رویت یا امیر

آن خودی خود که بر خود مست هست — فارغ ست از نیست از قید هست
خوشتر آن باشد که قربانت کنم — در شبی شاها که مهمانت کنم
وحدتت در جان و دل منزل کند — علم غیر از سینه ام بیرون رود
با جناب مهدی خود گوشها — تا کند به حال یحیی اعتنا
مست از فیض تو یحیی را کند — باده انی انا او را دهد
روز عرس تو نهم ماه صفر — از خیالت میشود عالم دگر
درد عشق افزون همیگردد مرا — روز عرس تو ز دیگر روزها
این دو بیت شور انگیز از غزل — میسرایم حسب احوال و محل
سوی جانان باز جانم میکشد — دل بسوی دلستانم میکشد
می پرستان آمده فصل بهار — الفت پیر مغانم میکشد
هرچه در مقدور من باشد شها — میکنم نذر تو با صد التجا
بر امید آنکه بینم روی تو — مست گردد جان من از بوی تو
در دلم آید که گر بینم ترا — جان کنم قربان تو یا بوالعلا
یک برادر دارم از جان دوست تر — از سلوک این طریقه با خبر
نام او باشد میانجان یا آیه — بر در پاک تو هست او هم فقیر

انچه خواهم بهر خود هم بهر او — یک بود لفظ انا و لفظ هو
هست ای مولا شبیهت پیش ما — مرهمی از بهر قلب ریش ما
داد[۱] فیض الدین ذی المجد الاتم — از جنابش چون تمنا ساختم
دید حال اشتیاق این گدا — کرد از لطف و عنایت ما عطا
باد از فیض تو نورانی دلش — حب تو ممزوج با آب و گلش
آن شبیه بی مثالت یا امیر — هست تسکین بخش این قلب حقیر
عرض حال خویش با وی میکنم — نالهای زار چون نی میکنم
در فراقت موجب تسکین بود — موجب تسکین این غمگین بود
موجب صبر دل حیران بود — باعث آرام این نالان بود
باعث تسکین این شیدا بود — وجه آرام و قرار ما بود
بینم و گویم مصیبتهای خود — سیدی حال دل شیدای خود
خلق گوید تو مگر دیوانهٔ — از ره عقل و خرد بیگانهٔ
اینچه احوال و چه اعمال تو هست — بیخبر از خویش هستی محو و مست
اینچه حال تو خلاف شرع هست — عقل و شرع و دین بده یحیی ز دست
چیست این حال تو یحیی هوش کن — هوش کن بر گفتهٔ ما گوش کن

[۱] [illegible] فیض الدین [illegible] مفتی [illegible] ۱۲

کارِ من با تست ای جانانِ من | دینِ من شرعِ من و ایمانِ من
عاشقِ دیوانه پُر درد و غم | هست عند الشرع مرفوع القلم
من بعشقِ تو شها دیوانه ام | روی تو شمع است و من پروانه ام
من نه ترسم از ملامت یا امیر | هست در عشقت سلامت یا امیر
وان شبیهِ پاک را دارم بجان | همچو جان در جسم ای مولا نهان
هر شب از وی رازِ دل سازم بیان | میرسانم نالها بر آسمان
هر که بیند حالِ من حیران شود | وز محبت بیخبر خندان شود
نیست کار از گریه و خنده مرا | ما و سهو و محو در ذکرِ شما
کارِ یحیی ذکرِ تو یا سیدی | ذکرِ تو یا فکرِ تو یا سیدی
در خموشی با خیالت گفتگو | وان شبیهِ پاک دایم روبرو
من تیم شاها تو لی والله تو لی | من تیم یحیی تو لی والله تو لی
گفته ام در شعر حالِ خویشتن | رحم کن بر من بحقِ پنجتن
پنجتن کا واسطہ اے میرے شاہ | کیجئے مجھپر عنایت کی نگاہ
پنجتن کا واسطہ یا بو العلا | کیجئے مجھپر عطا بہرِ خدا
میکنم ختمِ سلام و عرضِ خویش | مرهمی ده از پی این سینه ریش

بر تو باد از نبی و از علی — صد صلوٰة و صد تحیت اے ولی

هم ز وجه الله پیر دستگیر — بر تو آلاف التحیت یا امیر

هم ز خواهش مرشد و مولائے ما — هم ز لطف الله عم این گدا

از شه هم سید منیر الدین حسین — عین انسان است و هم انسان عین

از غلامان جناب پاک تو — از من یحیائی حسرتناک تو

از جناب مهدی عالیجناب — هم ز هادی ست جام بوتراب

از شه هم آل حسن فرحت حسن — هم ز مخدوم هم غلام پنجتن

از مریدان جناب مهدیم — کوست در عشق تو شاها هادیم

از علیم الدین بلخی اے ولی — از شه سجاد و شیخ متقی

از عطائے سبط پیغمبر حسین — مشتهر در مشرقین و مغربین

از اخ ذی المجد امداد علی — کوست شاها محو در یاد علی

از میان جان و همه اخوان من — وز همه اقران من یاران من

از علی کش نام باشد با حسین — میرود در راه تولی شور و شین

از نصیر و قاسم و واحد شها — از مظفر از ولی بیریا

از عزیز و از شرف هم از رضی — از امیر و از نظیر از ولی

از مهی اکبر ذیشان ما — از هلال و از نثار یا صفا

از حبیب بنده نجم الدین حسین — عاشق نام شه بدر و حنین

از وحید و ناز و بدر الدین ما — از علی بخش غلام مرتضی

از الهی بخش داود فقیر — از امین احمد ثبات بی نظیر

از الف خان و عمر خان عزیز — از محی داجد صاحب تمیز

هم ز ابن اخت من وارث حسین — صانه الله الاحد عن کل شین

از عزیز جان و دل عابد علی — کو بود در حضرت تو ملتجی

هم ز باقر آرزومند لقا — بسته اندر دام تو یا بو العلا

از همه اصحاب و احباب فقیر — بندگان بندگانت یا اسیر

از مریدان جناب والدم — وز همه مسترشدان مرشدم

از فرید و اصغر و مهر علی — ساکنان اکبرآباد ای ولی

از امیر الدین و خیر الله خان — هم ز امداد علی بی زبان

از مجاور ما که بر درگاه تو — روز و شب باشند خاک راه تو

از خدا بخش آنکه بر درگاه پاک — میکند مجرا بصوت دردناک

از سرور سینه و آرام جان — مهدی ابن ابن گدائی ناتوان

سیما زین عاشقِ دیوانه ذات — عاشقِ دیوانهٔ پروانه ذات

السلام السلام السلام — یا امیر الآن قد تم الکلام

تمت المثنویات

التواریخ

قطعه مشتمل بر سال ظهور پرنور از لاهوت بناسوت در سنه نهصد و نود از هجرت

بو العلا ابن حسین ابن علی — گلِ گلزارِ رسولِ منعام

باشد از نامِ علی الاعلی — این مبارک لقب و عالی نام

چون بناسوت ز لاهوت آمد — یافته زندگی نو اسلام

بود تسمین علی تسمائه — که ظهورش شده با فیض تمام

لب نهاده بلبِ او حیدر — گشت از لعل لبش شیرین کام

روی جد و پدر دیده بگفت — سالِ وهبت تجلی امام

۹۹۰ھ

تاریخهای وصال حضرت ایشان سلام الله علیه و علی آبائه الطیبین الطاهرین واقعه نهم شهر صفر روز شنبه هنگام نماز صبح سنه هزار و شصت و یک از هجرت

بو العلا آنکه کند صبح و مسا — جبهه سائی بدرش ملک و ملک

هست قربانِ مزارِ پاکش — مه و خورشید نجوم ارض و فلک

حکمِ او هست روان بر علیین — تا فذِ امرش ز سما تا السمک

جلوهٔ معشوق یقین و تحقیق — کُند از نسبتِ پاکش بیتک

کرد در نزهتِ بیکیف مقام — که در آنجا نبود دو و نه یک

صوری و معنوی آمد تاریخ — **بود با الف سنه شصت و یک**

١٠٦١ھ

دیگر

بو العلا استیذنا قبلتنا مولانا — که بود عرشِ معلی پیِ سیرش یک جای

یافت با حیدر و زهرا بجنان قصرِ رفیع — در جمالِ خوبی یافته دیدارِ خدای

وقت و روز و مه و تاریخِ وفاتش این است — **نهم ماهِ صفر صبح سه شنبه ایوای**

١٠٦١ھ

دیگر

بو العلا نورِ خدا استیذنا — هست با حیدر و زهرا به بهشت

بنده تاریخِ وصالِ آن شاه — **بو العلا نورِ خداوند نوشت**

١٠٦١ھ

دیگر

مولای من امامِ من و بو العلای من — شد در بهشتِ خاصِ رسولِ خدا مقیم

سالِ وصالِ شاه چو پرسند عارفان — **گو شد ابو العلا بنورِ او را مقیم**

١٠٦١ھ

دیگر

چون سیدنا ابو العلا را
بگذاشته این سرای فانی
در ماه صفر وفات فرمود
شد هند تمام تیره و تار
تاریخ چو مقتدای هند است

غالب شد شوق ملاءِ اعلی
خوش یافت بقای جاودانی
شد وصلِ خاص معبود
از رحلتِ آن امیرِ احرار
هم دفتر اولیای هند است
۱۰۶۱ھ

دیگر

پیشوای سابقین و لاحقین
سبطی از اسباطِ ختم المرسلین
دوحۂ بلغ جناب سیدہ
بود امام الشرع والدین الطریق
یافت خرقہ از علی و از حسنین
ملتجی بود گہش شد عالمے
شد ز تاثیرِ نگاہِ پاکِ او
بر جنابِ او امامت ختم شد

سید السادات امیر ابو العلا
قرۃ العینین شاہ بلِ تقی
نورِ چشم خامس آلِ عبا
فی الحقیقت حق شناس و حق نما
در منامِ صادقہ بے التجا
کرد حاجات خلائق را روا
دیدہ دل را ضیا و انجلا
چون خلافت بر علی مرتضی

کمترین خادمان آنجناب — بهترین اولیای باصفا
در سلاسل فیض او ساری شده — عالمی از خوان او زله ربا
ابتدایش انتهای منتهی — انتهایش را نباشد انتها
شد ازان شاهنشه ملک یقین — در نگاه طالبان کشف غطا
ایکه میخواهی کمال بیزوال — در طریق بوالعلائیه بیا
بی مشقت فتح باب تو شود — بی تامل بر در او جبهه سا
مدعا از حضرتش حاصل شود — گر کنی ترک جمیع مدعا
خاک درگاهش بود ای مرده دل — از پی بیماریت خاک شفا
ای مهوس گرد راهش آمده — کیمیا و کیمیا و کیمیا
بنده یحیی کمترین بندهاش — در رخ او دید وجه الله را
وحدت شد در دلش چون جا نمود — کرد مطلق از قیود ماسوا
میکند هر شب ز درد هجر او — نعرهٔ یا بوالعلا یا بوالعلا
منت خاکش البته او رسان — چون شود با خاک یکسا ای صبا
شد تجاوز از حد خود قیل و قال — سوی اهل مدعا اکنون گرا
چون گذشت از عمر شه هفتاد و یک — غالب آمد بر مزاجش انزوا

صبحِ سہ شنبہ نہم شہرِ صفر	زینِ جہان شد عازمِ ملکِ بقا
در مقامِ قربِ او ادنیٰ رسید	ہستیٔ و گشت ہستیِ خدا
روحِ او آمیخت با روحِ نبی	عین شد در عینِ ذاتِ کبریا
خواستم سالِ وصالِ آن امام	گفت دل ہر خیلِ جمعِ اولیا

مادّہ

ابو العلا جانشین مصطفےٰ علیہ السلام

۱۰۶۱ھ

قطعہ مشتمل بر سالِ میلاد و سنینِ عمر شریف و سنہ وصال

جانم ای یحییٰ فدای نامِ پاکِ بو العلا	بو العلا قطبِ جہان نورِ زمین و آسمان
خواستم تا سالِ میلاد و وصال و عمرِ شاہ	نظم سازد این گدای عاشقِ شوریدہ جان
بسطِ یحییٰ چون ست سالِ عمر شد ہفتاد و یک ۷۱	شد ظہورِ شاہ در نہصد نود از لامکان ۹۹
در سرم یحییٰ ندا کردند شیخِ بی نیاز ۹۹۰	تجلی عمر صبحِ فیض ست آشکار او نہان ۹۹۰ ۹۹۰
سالِ وصلش آہ محبوبِ خدا ابرِ حق امام ۱۰۶۱ھ	لفظِ ذیشان ہم ز تاریخش بدیدار آن نشان ۱۰۶۱ھ

تاریخہائی حضور پُر نور مزار سراسر انوار کہ بیاوری طالع بارہا
اتفاق شدہ است و میشود و خواہد شد

قطعۂ تاریخ حضوری در سنہ ہزار و دو صد و ہفتاد و ہفت از ہجرت

اکبر آباد رسیدم یحییٰ	سبہ واز خاطرِ من گشت وطن
از حضوری مزارِ سید	گشت نورانی و روشن دلِ من
خامہ تاریخِ حضورِ درگاہ	زد رقم چشمِ دلم شد روشن
	۱۲۷۷ھ

قطعۂ تاریخ حضور بمعیت حبیب ذیشان پروانۂ شمع جمال شاہ شہیدان نواب نجم الدین حسن صاحب ابوالعلائی و دیگر ابوالعلائیان

سر نہادیم بدرگاہ امیرے کہ بود	نامِ او رونق و آرائشِ عرشِ اعظم
بوالعلا سیدنا قبلتنا مولانا	دستگیرِ پدر و جدِ من از فضل و کرم
ہست دامن بکمر چیدہ زمین از سرِ عجز	آسمان بہرِ سلامش ز ازل آمدہ خم
ہست در سلسلہا نسبتِ پاکش ساری	فیضِ آن قبلۂ خلق ست محیطِ عالم
ذو الفقارِ اسد اللہ بود نسبتِ او	کہ نماید صفِ اعدائی دو ئی را درہم
ہمرہِ ساقی خود حاضرِ درگاہ شدیم	یافتم نور و ضیا مجد و شرف فیضِ اتم
للہ الحمد ہران چیز کہ خاطر میخواست	یافت الحال بتائیدِ خدائی اکرم

چون نظر آمده آن حرکهٔ والا ما را	محو شد رنگ دوئی نور تشان حسن قدم
بود مشهود من آنجا همه سوجه الله	جهرهٔ بود خدا جلوه گر آنجا همه دم
بود جمعیت مطلق بمن آنجا حاصل	نه تعلق نه تردد نه تفکر نه الم
سال تاریخ زیارت بسر لوحه خوان	مدعای دل خود یافتم الشکر دم

۱۳۰۰ھ

قطعهٔ تاریخ سفر اکبرآباد بتقریب تشرف بعرس حضرات اینان در سنه هزار و سه صد و یک از هجرت

رخت سوی اکبرآباد از وطن خویش میکشیم	بر مزار بو العلا الحال حاضر میشویم
مصرع تاریخ یحیی از درون آمد برون	بهر طوف آستان بو العلا ما میرویم

۱۳۰۱ھ

دیگر

میروم سوی آگره امروز	طبع پژمرده تا شود خرم
از طواف مزار سیدنا	دور گردد ز خاطرم همه غم
روز و تاریخ و ماه و سال سفر	روز جمعه ششش صفر گفتم

۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ حضور در سنه هزار و سه صد و یک از هجرت

سر نهادیم بدرگاه شهی کش نام است	بو العلا سید السادات ولی اعظم

بو العلا و سیدنا قبلتنا مقصدنا / بی نصیب از در او نیست کسی در عالم

نخبهٔ آل نبی زبدهٔ اولاد علی / قدرتش هست جلی نور ازل حسن قدم

سر پاکش ز سر عرش برین کرد بلند / تا نهاده بسرش دست رسول اکرم

بو العلا آنکه ز فیض اسد الله کند / نسبتش حرف دوئی از دل و جان محو عدم

بو العلا آنکه عمامه بسر او بنهاد / شیر حق شاه نجف ماه عرب میر عجم

بو العلا آنکه قمیصش ز کرم در بر کرد / خامس آل عبا سبط نبی فخر امم

همه فضل و همه احسان همه جود و همه فیض / همه رحمت همه نور است ز سر تا بقدم

چه مبارک لقب است و چه معلا نام است / دل و جان هر دو فدای لقب و نام بهم

شد به یحیای حزین دولت عظمی حاصل / آنچه از درگه او یافت نیاید برقم

گل مقصود و مراد آمده در دامن من / یافتم آنچه ز درگاه شریف او جستم

جلوهٔ پاک منو دید به بیداری و خواب / لمعهٔ طور نظر آمده بیکیف و کم

الله الله چه مزار است سراپا انوار / شعلهٔ طور درخشان بود انجا همه دم

شد ز نظارهٔ درگاه شریف ای یحیی / از دلم دور همه رنج و قلق حسرت و غم

چه مبارک سحری هست که آید در جان / از گل تربت او بوی گل باغ ارم

حبذا طالع بیدار زهی بخت بلند / که شده حاصلم از جذب دل این فیض اتم

سر نہادیم بدرگاہِ شریفی تاریخ
حبذا طالع بیدار مبارک گفتم
۱۳۰۱ھ

دیگر

یحییٰ بشرفِ حاضری درگہ سید
درگاہ چہ درگاہ کہ ہست صبح زافلاک
آن سیدِ والا کہ رسد سلسلۂ او
سودیم چو بر درگہِ او ناصیہ یحییٰ

امسال دگر یافتہ از خوبیِ قسمت
آیند ملائک پئے تسلیم و تحیت
بیواسطہ تا شیرِ خدا شاہ ولایت
تاریخ شدہ بندہ مشرف بزیارت
۱۳۰۱ھ

گفتیم ہاخہی قسمتِ دل دادہ یحییٰ
۱۳۰۱ھ
تاریخِ نواز ولولہ و جوش محبت

دیگر

بازای یحییٰ بعرس بو العلا حاضر شدم
جلوۂ پاکش چو بساید گہی گاہی بخواب
یافتم از فیضِ وجہ اللہ آن مقصودِ خاص

دادم از خاک مزارش دیدہ و دل را ضیا
دیدم و پروانہ سان بر شمع گردیدم فدا
کش زدرگاہِ خدا میخواستم صبح و مسا

دل بگنجینہ بخود از شادی و تاریخ آن
گفت حقا شاہد مقصود ما شد رونما
۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ بر لوح مجلدی که اینهمه کلام دران بلا ترتیب مجموع است و میشود
نوشته شده و آن کتاب در سنه هزار و دو صد و هشتاد و یک از ہجرت مجلد شده بود

این کتابیست پر از ولوله و مستی و ذوق	مخبر از حالت دیوانگی ما انیست
اندرین نیست بجز منقبت سیدنا	دوستان نسخهٔ مدح شه والا انیست

خامهٔ تاریخ رقم ساخته بر لوح کتاب

واردات دل دیوانهٔ یحیی انیست

۱۲۸۱ھ

تمت التواریخ متعلق بهذا الرقم

دو غزل اردو که بر زبان قوالان جاریست

مستزاد

لیجیے میرا سلام ای شہ خورشید لقا	بو العلا سیدنا
اے اویسی علی ولی شیر خدا	قایل انتے انا
سر انور پہ عمامہ ہے رسول حق کا	کلہ شیر خدا
کی قمیص اپنی تمھیں شاہ شہیدان نے عطا	کیوں نہ ساقی ہو فدا
ای گل لالہ رخ سرو قد غنچہ دہان	رونق باغ جہان

ماہِ تاباں وفا مہرِ درخشانِ علا — زینتِ ارض و سما
اسی ساماں نے کیا مجکو تیرا پروانا — کردیا دیوانا
آج حاضر ہے تیرے سامنے بندہ تیرا — آرزو مندِ لقا
جلوہ فرمایئے اس شانِ مبارک سے حضور — تاکہ ہو دل کو سرور
کب تلک نالہ کرے آپکا شیدا یحییٰ — تو خبر جلد شہا

دیگر

مولا مرے امام مرے رہنما مرے — سید مرے امیر مرے بوالعلا مرے
درماندہ ہوں غریب ہوں محتاج ہوں بہت — دیکھو نگاہِ لطف سے حاجت روا مرے
گھیرا ہی مشکلوں نے مجھی چار سمت سے — مشکلکشا کی پوتی ہو مشکلکشا مرے
کب تک ہوں بلا میں گرفتار الغیاث — ای دافعِ مصیبت و رنج و بلا مرے
تمسی نہیں کہوں تو کہوں کس سی یا امیر — ای ابتدای کار مرے انتہا مرے
ہر چند یہہ سخن ہی خلافِ ادب تمام — عاشق ترا جہان میں نہیں ہے سوا مرے

یحییٰ دوئی کی قید میں کب تک رہے اسیر
دکھلا دو حسنِ شاہدِ انی انا مرے

مناجات برای وردِ ابوالعلائیان و بہذہ تم الدیوان

الٰہی بحرمتِ اللہ ابوالعلا و انیِ انائی ابوالعلا الٰہی بحرمتِ بسم اللہ ابوالعلا و بقائے
ابوالعلا الٰہی بحرمتِ پاکبازیِ ابوالعلا و پارسائی ابوالعلا الٰہی بحرمتِ
تقریرِ ابوالعلا و تصویرِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ثباتِ ابوالعلا و ثنائے
ابوالعلا الٰہی بحرمتِ جمالِ ابوالعلا و جلالِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ حُسنِ
ابوالعلا و حُبِّ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ خُلقِ ابوالعلا و خُلّتِ ابوالعلا
الٰہی بحرمتِ دینِ ابوالعلا و دردِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ذکرِ ابوالعلا و ذوقِ
ابوالعلا الٰہی بحرمتِ رازِ ابوالعلا و رحمتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ زہدِ
ابوالعلا و زاریِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ سیرتِ ابوالعلا و سیادتِ
ابوالعلا الٰہی بحرمتِ شکرِ ابوالعلا و شفاعتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ
صورتِ ابوالعلا و صفوتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ضیائے ابوالعلا و
ضمانِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ طینتِ ابوالعلا و طریقتِ ابوالعلا الٰہی
بحرمتِ ظرفِ ابوالعلا و ظہورِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ عبدیتِ ابوالعلا و
عینیتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ غیوریِ ابوالعلا و غرورِ ابوالعلا الٰہی
بحرمتِ فتوتِ ابوالعلا و فضلِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ قربِ ابوالعلا
و قناعتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ کرمِ ابوالعلا و کلمہ ابوالعلا الٰہی

بحرمتِ گریۂ ابوالعلا و گفتارِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ لذتِ ابوالعلا و لااله
الا الله ابوالعلا الٰہی بحرمتِ محبوبیتِ ابوالعلا و محمد رسول الله ابوالعلا
الٰہی بحرمتِ نازِ ابوالعلا و نیازِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ وحدتِ ابوالعلا
و وصلِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ہدایتِ ابوالعلا و ہویتِ ابوالعلا الٰہی بحرمت
یادِ ابوالعلا و یافتِ ابوالعلا این دیوانہ ابوالعلا محمد یحیی ابوالعلائی ابن
وجیہ الله ابوالعلائی را عشق و محبت ابوالعلا عنایت کن اَللّٰهُمَّ بجاہ
سَیِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَمَوْلَانَا علی اَحْیِنِیْ اَبُوالْعُلَائِیًا وَاَمِتْنِیْ اَبُوالْعُلَائِیًا
وَابْعَثْنِیْ اَبُوالْعُلَائِیًا وَاحْشُرْنِیْ فِیْ زُمْرَۃِ الْاَبُوالْعُلَاء آمین آمین

قصۂ دردِ دل باشد تمام	بر محمد و آلِ امجادش سلام

تمام شد فتوحاتِ شوق

تاریخہا و تقاریظ ترتیبِ دیوان کہ بسالِ ہزار و سہ صد از ہجرت

نقدِ فراغ از تہذیب و ترتیبش بکف آمد

از ناظمِ مسکین دیوانۂ صاحبِ دیوان

چو ترتیبِ دیوان شد الحال	باندازِ مرغوب و ترکیبِ محمود
بتاریخِ تبییض و تسوید و ترتیب	دلم بارک الله ترتیب فرمود
	۱۳۰۱

دیگر

چو شد مرتب مجموعِ نعت دیوانم — به نعتِ سیدنا گشت خاطرم شادان
سنین جمع نمودم زبهرِ عقل سوال — که تا بآخرِ دیوان شوم گهرافشان
نوشت خامهٔ من ای مهیمن متعال — قبول درگهِ ممدوح باد این دیوان
٦٩٧ — ٦٠٤
١٣٠١ھ

دیگر

دیوانِ فقیر شد مرتب — منظورِ نگاهِ سیدم باد
تاریخ همین مراد حیی است — نذرِ درگاهِ سیدم باد
١٣٠١ھ

دیگر

در نعتِ شاهی دادم ترتیب این دیوانِ خو — کز جمع او سرور شد هم روحِ من هم جانِ من
شاهی که نامش بو العلا بر عرش بنوشته خدا — مولای من ملجای من سلطانِ من ایمانِ من
دهند قدرِ سلسله هم شانِ شاهِ سلسله — بینند این دیوانِ من گر یک نظر اخوانِ من
یارب بدرگاهش شود مقبول رطب و یابسم — ممدوح گوید از زبان احسنت مدحت خوانِ من
تاریخِ ترتیبش اگر خواهند اربابِ نظر — گویم بنعتِ بو العلا شد جمع این دیوانِ من

دیگر

سادس عشر و روز سه شنبه مه حج بود — فارغ شدم از نقل غزلهای پر افسون
بسیار کشیدیم به ترتیب مصیبت — یکچند شده زهرهٔ من آب و جگر خون
هر صفت عروسانه شد این شاهد رعنا — لیلیست که پیچیده ست برد عاشق مجنون
منظوم کلامم همه مجموع درین است — در قیمت و وزن است به از گوهر مکنون
اسرار طریقت بنوشتیم در اشعار — در کوزه ببین قید بود قلزم و جیحون
بینند اگر حالت عشق دل شیدا — بر هر غزل از دیده رود اشک جگر خون
در منقبت اوست که من بندهٔ آنم — ذاتش به نبی و به علی آمده مقرون
محبوب خدا سید ناآئینه حق — در صورت او جلوه نما شاهد بیچون
با خاطر شاد آمده تاریخ سوادش — دیوان من بنده مرتب شده اکنون
۱۳۰۱

دیگر

مرتب کردم از احسان منعم — به نعت بوالعلا دیوان پر نور
مه ذی الحجه روز شانزده بود — که از جمعش دلم گردید مسرور
ره آورد من کم مایه اینست — اگر نزدیک یارانند وز دور
دهد هر بیت چشم عاشقان را — جلای باصره چون سرمهٔ طور
بدرگاه جناب بوالعلا باد — کلامم ای خدا مقبول و منظور

غرض حرف قبول آنجناب ست — چه پروا اگر نشد معروف و مشهور
نگردانم که این خورشید رویان — کجا باشد و کی محجوب و مستور
لحاظ شیوهٔ آداب کردیم — باین دیوانگیها نامقدور
اگر حرف خلاف شرع باشد — مرا اخوان من دارند معذور
دلی دیوانه داریم در عشق — منم معذور و المعذور مجبور
منم چون در پس آئینه طوطی — نیم آمر مرا دانید مامور
همین تاریخ جمعش حسب حال ست — که این سعیم شود مقبول و مشکور
۱۳۰۱ھ

دیگر

این مخزن سستر عشق دیوان — در نعت امیر خوش صفات ست
نبود دیوان شاعرانه — از سرتا پا جمع و ارادات ست
باشد سرمایهٔ نجاتم — بهر آمرزشم برات ست
حسب حال ست سال ترتیب — دیوان سرمایهٔ نجات ست
۱۳۰۱ھ

دیگر

مرتب شد این واردات حقیر — درین جلد شگفته یک گلشن ست
به نعت ولی خدا بو العلا — ز اشعار هر قسم یک مخزن ست

نوشتیم تاریخ ترتیبِ آن	کہ گنجینۂ وارداتِ من ست ۱۳۰۱

دیگر

یافت ترتیب گفتہ دیوانی	کہ درو جمع نو بنو سخن ست
ہمہ در نعتِ بوالعلا باشد	بصفا رشکِ لولوی عدن ست
بوالعلا جلوۂ نبیؐ و علیؑ	بوالعلا نورِ حسنِ پنجتن ست
بوالعلا نخبۂ حسین و حسن	ابنِ شیرِ خدای ذو المنن ست
نالۂ بلبلِ دلِ نالان	گلِ تازہ بہارِ صد چمن ست
سوز و سازِ دلِ برشتۂ من	شمع تابندۂ در انجمن ست
تحفۂ بوالعلائیان یحییٰ	از منِ پاک شیدہ در کفن ست
سالِ ترتیب ناظمِ مسکین	گفت دیوان پاک عشقِ من ست ۱۳۰۱ھ

دیگر

چو شد جمع در مدحتِ بوالعلا	درین ماہِ ذی الحجہ ابیاتِ شوق
چہ دیوانِ شورش غزا جمع گشت	بود کافی از بہرِ اثباتِ شوق
غزلہا ز بابِ الالف تا بیا	پئے عاشقان ہست آیاتِ شوق
بفہمند عشاق از لفظ لفظ	اشاراتِ عشق و کنایاتِ شوق

نوشتیم بر لوحِ دیوانِ خود — بتاریخ وناش فتوحاتِ شوق
۱۳۰۱ھ

رباعی

در نعتِ امیرِ جلال واکرام — دیوانِ فقیر یافته حسنِ نظام
مجموع شد آنچه گشت از غیب الہام — انوارِ الغیب ہست سال ہم نام
۱۳۰۱ھ

وله

دیوانِ فقیر یافته حسنِ نظام — در عشقِ امیر گشته آغاز وتمام
جویند اگر سنینِ ترتیبِ کلام — گوییم اثرِ تعلقِ ای یحیی نام
۱۳۰۱ھ

وله

دیوانِ من ست لالهٔ باغِ بہشت — بین گر دلِ تو ز آتشِ عشق برشت
اینست مناجاتِ شب و روز و دلم — تاریخش شورشِ مناجات نوشت
۱۳۰۱ھ

از حضرت افضل علماء الانام جمال الملت والاسلام الولی الکامل
والعارف الواصل بحر العلم والعرفان وارث علم النبی صاحب البرہان
اولی القوة القدسیة جامع کمالات الملکوتیة والانسیة
الشیخ الحاج والسراج الوہاج مولانا وملاذنا برکتنا واستاذنا

شاہ محمد سعید حسرت انار اللہ برہانہ وافاض علی الخلق فیضانہ

بعشق بو العلا یحییٰ رقم زد طرفہ دیوانے
کرامت گفتہ اورا اگر گفتم بجا گفتم

فرستادش برای انطباع سالِ ترتیبش
مرتب کرد دیوان بمدح بو علا گفتم
۱۳۰۱ھ

دیگر

شۂ اقلیم عرفان مولوی معنوی یحییٰ
سخن گوئی سخن فہمی سخن سنجی سخن دانی

مرتب ساخت دیوانی پراز ہر گونہ شعر نغز
بمدح بو العلا پیر طریقت بحر عرفانی

اگر پرسند حسرت از تو سالِ جمع و ترتیبش
بگو دادہ بمدح بو العلا ترتیب دیوانی
۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ ریختۂ کلکِ بلاغت سلک سر دفترِ اہلِ عرفان آفتاب فردوسیان نور بخش حلقۂ ابو العلائیان حضرت مولوی شاہ امین احمد صاحب متخلص بہ ثبات ادامہ اللہ بالفیوض و البرکات فرزند و جانشین حضرت مخدوم الملک و الملکوت شاہ شرف الدین بہاری قدس اللہ روحہ وافاض علینا فتوحہ

حضرت شاہ محمد یحییٰ
کہ بر و بابِ معارف بکشود

از ہمہ اہلِ عظیم آباد او ست
صاحبِ معرفت و صاحب جود

سید پاک جهان رهبر را — که برو هدیه زما باد درود
یک جهان گرچه ستایشگر اوست — از ره دوستی رب ودود
بگرامی صفت و مدح و ثنا — لیک او حق ستایش بستود
در ستایشگری سنجیده — او زحسان عجم گوی ربود
هست دیوان نکویش گنجی — در وی از جوهر اسرار نقود
جمله اوصاف خوشش نزد خرد — به نجات همه تار آمد و پود
غزل منقبت او پیشم — هست وحیی ز فلک گشته فرود
بر در او زره عجز و نیاز — هفت افلاک بود سر بسجود
صیقل ذکر خوش سیدنا — زنگ ز آئینه دلها بزدود
شه معنبر کن جان عشاق — وصف او بر صفت عنبر و عود
کند از فرط حلاوت شیرین — دهن و کام چو حلوا بی دود
بشنود گر زلب گوینده — کس چو با زمزمهٔ رود و سرود
از دل خویش فراموش کند — سامع از لذت آن بود و وجود
یافت ترتیب چو دیوانش ثبات — هم بدانگونه که بود آن مقصود
سال آن خامه زروی بهجت — دفتر منقبت پاک سرود

قطعهٔ تاریخ از نتایج افکار فیض آثار قدوۂ ابو العلائیان زمان قاسم نعماء العرفان الساجد علی باب الرحمن بکمال الایقان جناب برادر عالیشان حاجی مولوی سید شاہ محمد اکبر صاحب ابو العلائی کرم اللہ تعالیٰ بمزید العطایا والمواہب

شاہ ذیشان من سخن سنجی	وقعت ملک پیش از جو کم
دارد از عشق بو العلا در دل	روشن او صد ہزار شمع قدم
جمع فرمودہ وہ چہ دیوانے	کو با نوار شد چو مہر علم
ہست چون فیض طبع رنگینش	مستر اکم بہ نگیا بر کرم
زان سنش کلک معنی سلکم	فیض ابر بہار کرد رقم
	۱۳۰۱ھ

مادہا

نذر عارف ۱۳۰۱ھ — نذر عرفا ۱۳۰۱ھ

تقریظ ریختۂ خامۂ مودت ختامہ ابو العلائی عالیشان جناب زہد و عرفان خواجہ شاہ امجد حسین صاحب عارف امیر میان

نخستین پور و اوّلین ظہور برادر مرحوم خواجہ لطیف علی عرف شاہ میاں جان نقشبندی ابوالعلائی رحمۃ اللہ تعالے

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بدہ ساقیا بادۂ خوشگوار

برافروز از بادہ روئی نگار

حمد آن ذات جمال لایزال کہ باعشق حسن ذاتی خود بہر اشکال موجودست و نمایان و ہر آن و ہر زمان بکسوتہای رنگارنگ خود بخود مقصود ست و جلوہ افشان ؎

ہو اللہ موجود باشان خود	بہر جا تجلی کند بعید د
بہ تنزیہ تشبیہ او جلوہ گر	احد احمد آمد بچشم بصر

و صلوات نامیات بر رسول مودود کہ در یگانگی سر ہر انی فقد رای الحق در سلک بیان فراسفتہ و گوہر معنی انا احمد بلا میم را از رمز شناسان حقیقت نہفتہ مقصود ہمہ اوست ؎

ہمہ جلوہ حسن رب علا	بشکل محمد شدہ برملا
جہان سر بسر پرتو نور اوست	ضیای ہمہ آفرینش بدوست

و بر آل عظام و اصحاب کرام او با دبی پایان اما بعد میگوید سر فرو بردہ کوچۂ نادانی شرمندہ از خودی احمد حسین نقشبندی ابوالعلائی کہ

از جاروب کشانِ آستانۂ حضرت قدس سرہ العزیز کہ خوشترین ادا نیست
ہمین وطرفہ طرب آمود ہنگامیست ہمین کہ بایۂ شوق وولا باز میگردد
و نسیم سر البستانِ لاہوت نفحہای محبت بمشام جانبازان میرساند و عندلیب
گلزارِ وحدت درین ہنگامہ کثرت با ہزاران نوای دلربایانہ نغمہ ریزست
و شاہدِ خلوت خانۂ حسنِ لایزالی بدماغ سالکانِ حقیقت با صد طرز
و انداز جانانہ عطر بیزست چسان بر خویشتن ننازم کہ ناطقہ با ہمہ نازش
بیان شیفتہ من ست و چگونہ ترانہ سنج سرور نگردم کہ زیبانگاری محبوب
جان من ست ایںما تولوا فثم وجہ اللہ شاہد این رمزست بفرمانِ
احسن کما احسن اللہ الیک سرمستانِ بادۂ الست را نوید و معنی
شناسانِ حقیقت را مژدہ کہ سرمایۂ انبساط اہلِ دلان و نالۂ دردمشتاقان
یعنی دیوان پُر از شوق و ولولہ از فکرِ تازہ ہادی سبیلِ طریقت منہل حقیقت
و معرفت مشکلاتِ حقایق را عقدہ کشا و سرّ السر را رازدان بعنی تاریخگوی
بیعدیل مرشدزادۂ جناب حضرت والد ماجد دستگیرِ دو جہانم قدس اللہ سرہ
العزیز والہ و شیفتۂ جناب حضرت سیدنا جناب حضرت مولوی شاہ محمد یحیی صاحب
درشانِ پاکِ جناب حضرت سیدنا ابو العلا رضی اللہ عنہ حسنِ تحریر یافتہ لی بل

[illegible]

شاهد حسن در کسوت مضامین دلفریب جلوهٔ ظهور گرفته ـــ٥

سرت گردم ای ساقی مست ناز — می ده که گردد در حسن باز

جمالش چو بی پرده آمد برون — بهر سمت بانگ فلک تیصر و ملت

مضامین هر شعر بس دلنواز — حقیقت نماید بشکل مجاز

چه الفاظ زان حسن معنی پدید — که عشاق یابند جان جدید

ثبت سرو قد ناز سرمایه — لو بصر عشق هم بدان پایه

همه شوقها از کلامش عیان — چو بلبل نوا سنج در گلستان

همان شاهد حسن معنی بناز — تجلی کند به دل پاکباز

ز صورت اگر پی بمعنی برند — چو طاوس طناز مستی کنند

غزلهای دیوان پر از سوز و ساز — فزاید همه اهل دل را نیاز

چه دیوان که دلهاست دیوانه اش — بدل بردگی کار جانانه اش

بهر لفظ از طرز نو بو العجب — گلستان گلستان سرور طرب

چه دیوان همه شیوه اش دلبری — خوش اسلوب شیوش بطرز پری

سخن ناز دارد باهل سخن — که ذکرش بود زیب هر انجمن

سخن گوته آن شیخ عالیمقام — تخلص یحیی کند در کلام

کلامش که از سوزِ دل می چکید | خبر از مقاماتِ او می دهد
بملکِ سخن سیکندر او شهی | مسلّم چو خاقانی او راهی
بمدحِ شهٔ بوالعلا گفته است | چه دُرهای معنی در آن سفته است
کلامش بدلها اثر خوش نمود | همه شعر مقبول ربِّ ودود
ثنایش نگردد بدفتر تمام | زهی خوبی و حسنهائے کلام
ثنا خوانیش را ندارد مجال | ازین احمدِ بینوا بس محال
چنان فکرِ تاریخِ او ساختم | که تا صوری و معنوی آورم
بس آشفته بودم چو در بندِ این | ندا کرد هاتف ز عرش برین
که هان از سرِ درد تاریخ او | هزار و سه صد یک ثنایش بگو
۱۳۰۱ھ

قطعه

چو سرگرم گشتم پے سالِ او | ندا داد هاتف بگوشم تمام
نمودم رقم از سرِ انبساط | گلستانِ عیش و طرب لا کلام
۱۳۰۶ھ

تمت بالخیر

تقریظ عربی و فارسی پختۂ کلک فصاحت سلک جامع علم و عرفان

حاوی کمالات نوع انسان عماد الاسلام نور اللیالی والایام محبب الدعوۃ الالٰہیۃ ظہور الکمالات النبویہ مولوی سید شاہ محمد نذیر الحق صاحب فائز تخلص برادر زادہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ امیر الحق قدس اللہ سرہ وافاض علی تبعیہ برہ

تقریظ عربی

حمداً لک یا الٰہنا مولانا	شکراً لک یا منعم ذا الاحسانا
هل یبأس الآثمون من غفرانک	والمغفرة اوسع من عصیانا

سبحانک یا من هو فرد بدیو ان القدم وشهد له بالوحدانیة مصابیح بنی آدم فتبارک الذی تبهر باعجوبة العناصر وشیدارکان وجودنا القاصر ونصلی ونسلم علی من هو موج اول من بحر الخلق وعلی آله وصحبه الذین منهم من ولد بالبیت العتیق فهو کالرابعة من الرباعی لا بل کالشمس علی رابعة النهار لا ستتاره حقیق ومنهم من تقدم بالتصدیق فخوطب بخطاب الصدیق ومنهم من هو مطلع نجم العدالة ومقطع نطاق الاهالة ومنهم من کان حدیقة

للحياء ثابتا فی الباساء والضراء رضی الله رب العلمین عن کلهم اجمعین آمین

وبعد فان احسن مایوشح به نظم الکلام مدائح الاولیاء الکرام

واحری مایقام لها الوزن فی میزان الافکار مناقب الکملاء الابرار

کیف لا وقد اعتنی به الائمة الاسلاف وسنو سنة حسنة للمهرة

من الاخلاف فلذلك انی به خلیلی وحبیبی الاخ الاعظم والعارف

الافخم الجهبذ العریف والتمیدع الغطریف الذی خلع نفسه من

الادناس وذهب سمعه فی الناس المولوی المعنوی شاه محمد یحیی

فسلك مسلکهم ففاز وتصدی لاحیاء سنتهم فاحیا حیث صنف

دیوانا فی مدیح امام الاقطاب فرد الاحباب شیخ الزمان وحید

الاوان سلالة الدودة الحسینیه ذو المفاخر السنیه امیر

ابو العلی الاحراری الاکبرادی افاض علینا من برکات روحه

ربنا ذو الطول والایادی ورضی عنه وارضاه وجزاه عنا و

ایتضله فلا یقال انه دیوان من الدواوین لانه توقیع النجات فی دیوان

الحشر یوم الدین لیس فیه ابیات ولا بحور الاشعار بل جنات تجری تحتها

الانهار معاینه فی حجب الاشعار ابکار تحت سرادقات الاستار ومبانیه

فی ارکان الابیات دوحات من ریاض الجنّات فطوبیٰ لمن بنیٰ هذه العرائس من نتائج طبعه وبشریٰ لمن طبع هذا الدیوان بتشمیر ذیله لطبعه تقبّل الله مساعیهما الجمیله وجعلها عنده اقوی ذریعة وابهی وسیلة

قطعة تاریخیة

دیوانُ مدحیٍّ من فکرٍ مرضیّ	هل فیها اشعارٌ سترٌ مکتومٌ
قد خاض الفکرُ فی تاریخ المطبع اذ	نادیٰه الهاتف قل الدرّ المنظوم ۱۳۰۱ھ

وله بالفارسیه مثنوی فی التقریظ والتاریخ

بسم الله الرحمن الرحیم

ثنا ها جان وجانان آفرین را	نهان وهم نمایان آفرین را
ثنا ها فیض بخش آب وگِل را	ثنا ها نوربخش جان و دل را
ثنا ها آبرو بخشِ سخن را	ثنا ها پرگهر سازِ دهن را
سخنور را چو از توفیق بنوخت	بحمد ونعت ومدح ومنقبت ساخت
ولی حمدش بود از حصر افزون	تعالیٰ ربّنا عمّا یظنّون
ازین پس نعت وهم مدح ومناقب	که شاید علیٰ قدر المراتب

نبی و آل و صحب و اولیا را — کی آید از کس و کس را چه یارا

ندارد عقل تا اینجا کشودی — چه سازد جز سجودی جز درودی

بیا فائز بیانِ مدعا کن — زبان با حرفِ مطلب آشنا کن

که از تائید و توفیقِ الٰهی — چراغِ دودهٔ عرفان پناهی

مجیبِ ملتجائی مقتدائی — جنابِ شاه یحییٰ بوالعلائی

فدائی مصطفیٰ و آلِ پاکش — سری اندر رهِ اهلِ صفا کش

امینِ فیضِ ابرارِ اجلّه — اَدَامَ اللّٰهُ فِی الْاٰفَاقِ ظِلَّهٗ

بمدحِ بوالعلا دیوان رقم زد — وزان پس بر خطِ عصیان قلم زد

چه دیوان داروی دیوانهٔ عشق — چه دیوان بادهٔ پیمانهٔ عشق

چه دیوان نالهٔ شبگیرِ عاشق — چه دیوان آهِ پر تاثیرِ عاشق

چه دیوان قصهٔ دردِ دلِ زار — چه دیوان نامهٔ شوقِ طلبگار

چه دیوان موصلِ طالب به مطلوب — چه دیوان تحفهٔ مقبولِ محبوب

چه محبوب آنکه او محبوب باریست — محبش را ز جز وی رستگاریست

امیرِ کشورِ دل خواجهٔ دین — امامِ خلق خضرِ راهِ تلقین

امیر بوالعلا آن سیدِ پاک — چراغِ دودمانِ شاهِ لولاک

که راضی باد از وی خالق وی
هم او راضی ز عشق عاشق وی

کنون کز من عون سرمد آن نظم
چو جان در قالب طبع بدان نظم

پی تاریخ سالش کردم املا
ثنای بو العلا روشن یحیی
۱۳۰۲ھ

ایضاً له قطعة اخری فی التاریخ

یحیی رقم زدست چه دیوان نعت
کز وی روان سید ما را بود رضا

تاریخ فائز از پی تالیف و طبع آن
الهام شد قبول حضور ابو العلی
۱۳۰۲ھ

ایضاً قطعه تاریخیه

کرده بمدح بو العلا جمع معانی بلند
صوفی صاف مشربی شاه حقائق آشنا

کرد چو فائز این بیان بکر بفیض سال آن
گفت خرد بگوش جان نذر برای بو العلی
۱۳۰۲ھ

قطعه

شاه یحیی ابو العلائی کو
رسته از غیر حق ز خوب و ز زشت

تازه دیوان رقم زده که برو
دل احباب چون کباب برشت

بمدیح امیر ملک رضا
رهنما از کنشت سوی بهشت

سید بو العلائی احراری
خواجهٔ خواجگان پاک سرشت

بزمین سخن ز فیض قلم
همگی تخم اعتقاد بکشت

کلک فائز بطبع و تابفش	تحفہ بہر الوالعلات نوشت ۱۳۰۲ھ

صورة ما كتبه الفاضل الاديب الكامل الطبيب المحدث الفقيه الوجيه النبيه فريد عصره و وحيد دهره مجمع البحرين ذو اللسانين حكيم مولوی شاه محمد سليمان صاحب ابن المرحوم حكيم محمد داؤد رحمه الله تعالى مقرظا على هذا الديوان و مورخا

تقريظ منثور عربی

يا من اليك ما انا قد جئت عفوك عن حيا	اسفا سقيما نادما خوفا حزينا باكيا
فامح كتاب خطيئتي واغفر ذنوبي كلها	يا من اليك المفزع نفسي فدى الشدماليا

الحمد لمن ابدعنا من كتم العدم و شرفنا بالبيان والصلوة على من ادبنا بافصح البيان و لكمل التبيان و على اله واصحابه الذين هم الفصحاء العرباء والبلغاء النجباء مشيعي الاسلام والايمان حتى طارت صيت كلماتهم البليغة في القرى والبلدان و بعد فقد طالعت مجموعة القصائد والابيات والرباعيات والاربعينيات والغزليات والمثنويات التي الفت في مديح عمدة الاولياء النجباء و زبدة العرفاء

الکملاء اکمل اہل البیت فی عصرہ سیدنا ابو العلاء قدس نفسہ
وطیب رمسہ فوجدتہا منطویۃ علی اصناف الصنایع ومحتویۃ
علی انواع البدایع قصائدھا العقود المعقدہ وغزلیاتہا الدرر
النضیدہ لا واللہ بل غرر اللیالی ومصباح الدیاجی واللیالی
رقیقۃ معانیہا رشیقۃ مبانیہا لطیفۃ تلمیحاتہا انیقۃ
محاوراتہا بارعۃ استعاراتہا رائعۃ اقتباساتہا جلیۃ تجنیساتہا
شہیۃ ترصیعاتہا سواد الطور کسواد طرۃ المحبوب وبیاض الصفحات
یسر القلوب کیف لا ومنشدھا سید العاشقین وسند الواصلین
مرجع الخواص والعوام منبع الشغف والغرام الصوفی الاجل والاوستاذ
الاکمل العارف بالعلوم النقلیۃ والعقلیۃ مہبط نوامیس الالٰہیۃ
البارع العلام والادیب القمقام اللبیب المنطبق والاریب الشفیق
الشاہ محمد یحی اطال اللہ ایامہ باسمہ الثغور وصانہ من کلیۃ
الدھور بحرمۃ سیدنا محمد الرسول والہ وصحبہ الکرام المقبول وتلقہ برضا

شاہ یحیی ادیب بے ہمتا	صوفی باکمال فخر کرام
وہ جہ تالیف کرد دیوانے	در مدیح امام ذی الاکرام

سید ابو العلا امیر زمان | اکمل الصوفین فی الاسلام
جمله اشعار عشق آمیز ست | گفت ہر بیت در زبان غرام
چون مولف گل ریاض بود | ہست دیوان بہار باغ کلام
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شده طبع دیوان یحیائی ما | ادیب سخن سنج و عالی مقام
رقم کرد حاذق سن فصلیش | بمدح ولی نظم عالی کلام
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاه یحیی کہ سخن سنج و ادیب رانا ست | ہم بعرفان و سلوک ست موید از غیب
کرد دیوان چو مرتب پی تاریخ طبع | ای ہی مخزن اشعار نوشتم بی ریب
۱۳۰۲

اَلقَصِیدَۃُ العَرَبِیَّۃُ کُلُّہَا اَلفَاظُ الذَّہَبِیَّۃ

بشری لکم یا معشر الحساد | بتململی حرضاً و فقد رقادی
ما زلت اخشی طرفہ القتاد | حتی زنت فاصادنی افوادی
واطار لبی لمع یاسم تغرہ | فازال عنی خشیۃ الانجاد
فالان یا صبری علیک سلام | قد اقفرت ایدی الشعاد قیادی

والله لا ادع الغرام وذكرهم … لو ان يفتت جثتي واجسادي

ولاحفرن النصح والعذال … ولا سعدن لغيبه الوخاد

واحوم كل الليل حول ذراها … وابكي حزينا كالحمام الشادي

يا من يفرق في فراقك مقلتي … رفقا علىّ لكمنة الصياد

شوقي اليك نفي الهجوع وراحتي … فالليل فينا اوتق الاطواد

ياعاذلي كيف القرار وبيننا … وجد الغرام مفتت الاكباد

لاشيء يمحق لوعتي وتوحشي … الا مديح امامنا السجاد

الاشجع البطل التقي الجهبذ … ليث الملاحم سيد الاساد

نور الاله تشعشع لوجوده … من بعد ما فقدوه بالاجاد

اعلى لواء الرشد والعرفان … في زمرة الاقطاب والاوتاد

محير الزمان ابو العلا امامنا … مقبول اهل الحق بالارشاد

هو نبذة الآل الكرام نخبته … حب الرسول وسيد الامجاد

فخر الانام محمد خير الورى … الهاشمي الابطحي الهادي

يا ربنا سلم عليه وصل ما … يترنم الاجراس ثم الحادي

قد الف الابيات مداحا له … المشهور في التنظيم والانشاد

وهو الحبيب الله وذعى الالمعى — زين الافاضل اكمل الزهاد

شمس الكمال توقد او ضياء ا — نور الهدى متفرد الافراد

حبر نقي فاضل متزهد — والمصقع الغطريف في العباد (بليغ ١٢)

السيد المعروف يحيى اسمه — المتبارك في الآل والاولاد (مبارك ١٢)

احيى لكلام بنفخه في الهوى — فهواه كل الناس والاوراد (رغبت كرده ١٢)

ومحى نقوش تفاخر عن قلبه — فنقى من الازهاد والاحقاد (جمع حقد كينه ١٢)

قد صادف الارشاد منه عمادهم — فنجوا من الظلمات والالحاد

والفقر غايته مجده وبه امر — فلذا اتى الدنيا له كجماد

من حامه متزودا امدادقا — فازال الصفر يديه بالاصفاد (افلاس ١٢) (اعطاء ١٢)

بزغت لكم شمس العلوم مكمدة — فتشكروا اهل العظيم آباد

يا ربنا احفظ سيدي عن اعين — الحسد اهل الزيغ والافناد (جمع فند بمعنى كذب ١٢)

واما السليمان الكسيب ابن الحكيم — الحاذق داود ذي الامداد

والقادري الوارثي طريقنا — والهاشم المعروف من اجداد

والنعم مرشدنا الحبيب وشيخنا — واما منا المحسود في الاسعاد

صورة ما قرظه العالم الاديب الكسيب النسيب

شمس الکمال و بدر العلوم ماهر المنطوق و المفهوم
مفسر القران ببیان فصیح و ترجمان الحدیث بتبیان
صحیح المولوی ابو عثمان علی نعمت الفلواری
ابن الحاج المرحوم مولوی عنایت رسول علیه رحمة الله الباری

بسم الله الرحمن الرحیم

یا حبذا من عصبة الاشجان — الفوا الاسی و مکائد الاحزان
فقلوبهم کادت تذوب من الجوی — اذ ذاک قد اکفوا علی النیران
ولعوا بحب الله و هو مرادهم — استبدلوا هذا بجل امانی
ترکوا خیال الفانیات و قد نسوا — عهد الحمی و مرابع الاخدان
قد ودعوا خود الجمال له فما — فتنوا بها و بأملح الغزلان
لم یبق منهم حبه شیئا سوی — شوق ینازعهم لکل اوان
وصلوا بذاک الحب مرتبة الفنا — فوجودهم عدم و فرض الفانی
منهم حمید الوصف ینبوع التقی — المنتقی فی عالم الامکان
البالغ المتورع المتزهد — المحتظی بعنایة الرحمان

استحسن الفصحاء في آوانه … فاولاء في نادية كالصبيان

ماقدرهم ماسعرهم بازاء من … قد اخرس البلغاء بالتبيان

في العين ممتنع وجود مثيله … ارايت هل مثلان يجتمعان

كلا وان الدهر لم يظفر به … من قاله فاله بالبرهان

ان البيان اطاعه فجموحه … سلس القياد له بغير عنان

الفضل لازمه ودام لزومه … وكانه بيديه رهن ضمان

كهف للمفاخر والفضائل والحجى … فخر الاماثل فائق الاقران

المقتدى سامي المدى نامي العلى … في قوة التوحيد والايمان

من اسمه يحيى الذي يحيى به … ذكر الكرام عساكر العرفان

احيى بسفر نافع ذكر الذي … يروى بكوثره صدى العطشان

اعني به فخر الورى وهمامه … حقا وكامل عصره ذا الشان

شيخ الانام ابا العلي الاحراري … حلاه ربي حلية الرضوان

امدحه نظما رائقا مترنما … في مدح ذاك العارف الرباني

في طيه نور يلوح ويلمع … فيجده بصارة العميان

في الله يرشدك المعارف حمله … ان كنت تنظر فيه بالامعان

ونكاته هي لم تزل مستورة … فى ستره كخرائد الصّمّان
النّفس تسقط نحوها بتولع … كتولع المتعشق الولهان
ابياته بيوت اسرار الصّفا … منظومة كقلائد العقيان
اسراره لو ان ظفرت بواحد … كشف عليك مفاصل الايقان
فيه انطوى كلم رشيق طيّب … اربى على الياقوت والمرجان
فظهره لفظ فصيح معجز … يزرى بما يحكون عن سحبان
وبطنه سر فيعطى لذّة … لكل صاح القلب والسّكران
اياتان ترمى اليه بشنعة … هذى العمرات ماله من ثانى
والى هنا لأتم نظمى حامدا … لله ربى مبدع الانسان
فهو الّذى خلق العباد بمنّه … اكرم به من خالق منان
وهو الاله الحق ليس كمثله … شئ يماثله من الاكوان
وله الوجود المطلق المتنزه … عن وصمة النقصان والحدثان
شتان بين وجوده ووجودنا … ليسا هما والله يتحدان
ثم الصّلوة على النبىّ الهاشمى … المجتبى المختار من عدنان
داعى العباد الى عبادة ربهم … ماحى الضلال وكاسر الاوثان

الا بطحی ابی البتول محمّد صلے اللہ علیہ وسلم | خیر البرایا مہبط القرآنِ
والہ الاطہار من دنس الہویٰ | سفن النجاة وسادة الاعیانِ
وصحبه الاخیار اعلام الہدیٰ | المرتقین مدارج الاحسانِ
وانا الهجین المستکین الآثم | المذنب الجانی ابو عثمانِ
عبد الالٰہ علیّ الفلواری | ذو خیبة ومذلة وہوانِ
اللہ ارشدہ بجاہ نبیّہ | وہو الودود فعقلی وامانی

تمّت القصیدة النونیة

قطعہ تاریخ از ابو العلائی باتمکین صاحب علم و یقین مولوی محی الدین صاحب متین وکیل منصفی سہسوان ام بالمجد والاحسان مرید سعید حضرت مخدوم حکیم شاہ محمد حمید مشعوف باللہ ابو العلائی قدس اللہ سرہ

حبذا جانے کہ با سوزِ دلا | میکشد خود را فدائے بو العلا
سیدِ عالی نسب محبوب رب | قبلۂ دین مقتدائے اولیا
نیّرِ برجِ سپہرِ معرفت | یافت از برقِ رخش نور و ضیا
تافت بر ہر کس کہ مہرِ فیضِ او | شد رہا از قید و بندِ ماسوا

جلوهٔ نورِ خدائے ذوالجلال
نیست اندر جبہ اش غیر از خدا

حضرتِ من شاہ یحیی چون بدل
گشت مشغولِ جمالِ بوالعلا

ہست پروازش باوجِ لامکان
سالکان را ذاتِ پاکش رہنما

آشکارا جملہ اسرارِ خفے
ریخت او در نظمِ مدحِ بوالعلا

از پئے تاریخِ جمعش چون متین
خورد در امواجِ فکرت غوطہا

از سرِ الہام آمد یک بیک
در دلِ من شد عیان سرِ خدا

۱۳۱۱ھ

قطعہ تاریخ چکیدۂ قلم مودت رقم شاہباز اوج نازک بیانی متکلی اریکہ سخندانی چراغ دودہ والا دودمانی الحبیب المبرا عن الشین سید حامد حسین صاحب نکہت ادام اللہ بالسرور والراحت

جنابِ شاہ یحیی مایۂ علم
حبیبِ ما و ممدوحِ انام ست

بنظم و نثر دارد دستگاہے
ز تصنیفش عیان حسن نظام ست

نکاتِ نظم را دانا و بینا
رموزِ نثر چون طائر بدام ست

تبحر در فنِ تاریخ دارد
دگر را زعمِ این سودائے خام ست

قناعت بہرِ او ادنیٰ کنیزے
توکل ہیست دیرینہ غلام ست

جناب بو العلا پیر طریقت — که سر خیل عظام هم کرام ست

فدائی نام او هر آن و هر دم — ولایش مے دل این شکسته جام ست

زبان را جز بمدحش نیست کارے — نفس صرف اطاعت صبح و شام ست

رگ جان را فراق اوست نشتر — خیالش چون شمیم اندر مشام ست

عجب دیوان نوشته در ستایش — متین و پخته و شیرین تمام ست

چه گویم مصرعے را ز لف صوفی — خرد گوید سراسر اتّہام ست

نموده هر کجا ذکر رخ و زلف — بچشم عاقبت بین صبح و شام ست

کنون خود جمع و ترتیبش نموده — برائی انطباع این اهتمام ست

به نکهت اینچنین پیر خرد گفت — متاع معرفت تاریخ و نام ست

١٣٠١ھ

قطعه تاریخ از شفیق قدیم صاحب قلب سلیم حاجی مولوی محمد عبد الحق صاحب

متخلص بمحب مرید با اخلاص حضرت سید شاه غلام حسین ابو العلائی

قمری قدس الله سره العزیز

ترتیب کرد دیوانی لطیفی حضرت یحیی — بمدح بو العلا پیر ہدی دریای فیضانے

بفکر سال ترتیبش بدم کز ہاتف غیبی — ندا آمد فراہم با فصاحت شد چہ دیوانے

١٣٠١ھ

قطعہ تاریخ از حبیب سخندان قاری خوشخوان حافظ عبدالمجید خان صاحب ساکن رامپور ادام اللہ بالنور والسرور

از فضل خدا جناب یحییٰ	دیوان لطیف جمع فرمود
دل خستہ مجید سال جمعش	بنوشت گل ریاض مقصود
	۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از جامع بین العلم والیقین مولوی خواجہ عبدالکریم متخلص بقرین ساکن شہر گیاؒ

کرد تصنیف چو زیبا دیوان	حضرت شاہ محمد یحییٰ
سال تصنیف قرین مشتاق	ثمرہ ہمت عالی گفتا
	۱۳۰۱ھ

دیگر

شاہ یحییٰ بوصف سید پاک	از رہ جذبہ دل چہ گوہر سفت
سال تصنیف فی البدیہہ قرین	آیت دولت محبت گفت
	۱۳۰۱ھ

دیگر

تصنیف نمود شاہ یحییٰ	دیوان لطیف حسن و فرد
بنوشت قرین بسال تصنیف	دیوان نفیس و خوب پُر درد
	۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ از شفیق ذی المجد والاحسان سخن شناس راز دان الفخان صاحب عرف آغا میان رزقه الله حلاوة التوحید والعرفان

طرفه دیوان نعت سید پاک
یافت از فیض عشق حسن نظام

کیست ممدوح سید السادات
بوالعلا در طریق عشق امام

باد بر روح آن امام اجل
از خدا و نبی صلوٰة و سلام

کیست مداح حضرت یحیی
عاشق آن امام عرش مقام

رضوی النسب جانب اب
گل شاداب باغ خیر انام

افضل بوالعلائیان زمان
اوحد العصر واجب الاکرام

مست صهبائی ناب سر السر
مئ توحید دارد اندر جام

جامع علم ظاهر و باطن
رونق دین و شوکت اسلام

حبذا آن مورخ یکتا
بر کمالش کجاست جای کلام

از سخنهای عاشقانهٔ او
مست اهل طریقت اند مدام

از غزلهای او بمجلس عرس
میشوند اهل حال گرم قیام

شعرهایش تمام اسرار است
میتوان گفتنش ولا الهام

جون درین سال داد تبیض
آن جمال لبا سلی و ایام

سرمۂ بہر عاشقان آورد	تا دہد دیدہ را جلاے تمام
چون الف خان نیازمند قدیم	خوست تاریخ آن بعجز تمام
در دلش ہر طریقۂ القا	نور چشم بصیرت آمد نام
	۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید کونین سید وارث حسین ابو العلائی
همشیرہ زادہ مصنف سلمہ اللہ تعالی والقاہ وعن کل
مکروہ وقاہ

پروانۂ جمال وکمال ابو العلا	فرزانہ خال من کہ بجمع آمدہ چو شمع
دیوان بہ نعت سید ناجمع نمود	احسنت گفت حضرت حمد دیدہ جمع
دیوان دلپسند بنعت ابو العلا	شد جمع سال جمع ز غیب آمدہ سمیع
۸۸۴	۴۱۷

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید ازلی عابد علیخان محی الدین نگری
تلمیذ و مرید فقیر سلمہ اللہ القدیر

حبذا دیوان پیر من بنعت بو العلا	جمع گردید و ز بس مسرور و خرم طبع شد

مصرعِ تاریخ ترتیبش چنین حامد نوشت	با ادب دیوانِ پیر و مرشدِ ما جمع شد ۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ ترتیب و طبع از باقر علی ابوالعلائی مریدِ رشیدم
ارشده اللہ تعالیٰ

بحسنِ ہمتِ ساقی چو این دیوانِ عشق افزا	مرتب گشت و شد مطبوع چون لوحِ مذہب شد
برآمد از درونِ باقرِ دلخستہ تاریخش	الا یا ایہا الساقی زہی دیوان مرتب شد ۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از تعینِ اوّل و تجلّیِ ثانی فقیر فرزندِ عزیز سید
محمد مہدی ابوالعلائی طول اللہ حیاتہٗ و حسّن صفاتہٗ

بفضلِ خالقِ اکبر بفیضِ شافعِ محشر	چو جمع این گلشنا دیوان برنگِ صد گلستان شد
تعالی اللہ گزانوارِ کمالِ بو العلا اوراق	بسانِ انجمِ تابان و خورشیدِ درخشان شد
زہی دیوان حقیقت ترجمانِ مخزنِ عرفان	زہے ہر شعرِ او حسنِ رخِ ایمان نمایان شد
بود پروانۂ شمعِ جمالِ بو العلا ناظم	کہ در عینِ فنا باقی بذاتِ ربِّ سبحان شد
زہی پیرِ من در ہر دو عالم دستگیرِ من	ز ذاتِ پاکِ او مشکل کشائی مریدان شد
تجلیہائی او بر قلبِ یاران پی بہ پی باشد	مگر اوّل تشکل و شانِ من در عینِ عیان شد

رقم زد کلکِ مہدی مصرعِ تاریخِ ترتیبش | بنعتِ بوالعلایم مژدہ باد اہل جمع دیوانش ۱۳۰۱ھ

دیگر

آرزوی این غلامِ آستانِ بوالعلا | بود کین دیوان بیابد زود حسنِ انتظام
شانزدہ بود از مہ حج روزِ سہ شنبہ کہ گشت | از سواد و جمع فارغ ناظمِ عالیمقام
اللہ اللہ ناظمِ او کیست پیر و والدم | در کشیدہ از مَیِ عشقِ الٰہی صد جام
عاشق و پروانۂ شمعِ جمالِ بوالعلا | عارفِ اسرارِ توحیدِ خدا چون پیرِ جام
نامِ والاایش بقرآن ذکر فرمودہ خدا | ہان بخوانی کاف و ہا و یا و عین و صاد تام
در رکوعِ اولین نامش بتصریح آمدہ | باد یارب سایہ اش بر فرقِ فرزندان مدام
طالبِ عشق و محبت چون منِ شوریدہ سر | ہر سحر بر آستانِ عالیش سازد سلام
آرزوی جمع و ترتیب از زمانی داشتم | شد کنون از ہمتش مجموع با حسنِ نظام
خواستند احباب چون تاریخِ ترتیبش زمن | گفت مہدی سالِ ترتیب آرزوہای غلام ۱۳۰۱ھ

دیگر

جنابِ والدِ ماجد مرتب | نمود این دلکشا دیوانِ عرفان
بآئینِ حسن ترتیب فرمود | کہ باشد ہر ورق خورشیدِ تابان
بنعتِ سرورِ اہلِ طریقت | بمدحِ بوالعلا محبوبِ یزدان

بود شمعی براه علم باطن
علامان جناب بوالعلا را
الٰہی ذات پاکش سایہ افگن
اگر پرسند مہدی سال ترتیب

کہ یابند از ضیائش نور ایقان
فزاید عشق و شور اندر دل و جان
ہمیشہ باد بر فرق مریدان
تو با آداب گو تبییض دیوان

۸ ۱۲۹۳

۱۳۰۱ ہجری

تمت بالخیر

خاتمة الطبع

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الحمد للہ والمنة کہ خامۂ طبع از نقلِ این دیوان بباعث عنوان بتاریخ ہشتم صفر روز دوشنبہ سنہ ۱۳۳۰ ہجری آسوده وجمالِ این شاہدِ دلربا کہ ہنوز در نقابِ خفا محتجب بود بمنصۂ ظہور جلوه نمود طرفہ ارمغان برائے سالکانِ طریقت عموماً واز بہرِ رہروانِ طریقۂ علیۂ ابو العلائیہ خصوصاً بہم رسیده وعجب متاعِ گران بہا اربابِ ذوق واصحابِ شوق را دستیاب گردیده لیکن حسرتِ بسیار وافسوسِ بیشمار است کہ جنابِ ناظم مصنفِ این کتاب بحکمِ قضا وقدر بتاریخِ بست وپنجم ذیقعده روز یکشنبہ بعارضۂ اسہال وبا مبتلا گشتہ ببست وششم روزِ دوشنبہ وقتِ نواختنِ ہشت ساعت مہارِ جانِ شیرین بجان آفرین سپرد ورختِ ازین عالمِ فانی بجنتِ جاودانی برد مریدان مسترشدان ودوستان درماتمش بروز سیاه نشستند وطلاب واصحاب واحباب از غمش دل وجگر بہ تیغِ تیزِ رنج والم خستند ۵

عشق چہ آسان نمود آه چہ دشوار بود	ہجر چہ دشوار بود یار چہ آسان گرفت
برفت آن گلشنِ خرم بیادے	دریغی ماند فریادے ویادے

انا للہ وانا الیہ راجعون روح اللہ روحہ وافاض علینا فتوحہ

شعرائ خلّت انتساب و سخنوران معنی یاب که تاریخِ رحلتِ آن ناظمِ نامی و مورّخِ گرامی گفته اند و دُرهاے آبدار بمثقبِ افکار سُفته اند درین حسرت نامه ثبت میکنم و آغاز بتاریخِ پسرِ الاکبر و صاحب سجاده آن مرحوم و مغفور که خدایش سلامت دارا د مینمایم

شاه محمد مهدی صاحب سلمه الله الواهب — رباعی

تاریخت فلک خاک یتیمی بسرم — یعنی که گذشت والدم زین عالم

تاریخِ وفاتش منِ محزون گفتم — ازروی بکاو قلق و رنج و غم

۱۳۰۲ھ

قطعه

جنابِ ولی الدین کز محمد و یحیی — مرکب آمده اسمِ شریفِ آن اکرم

چوکرد نقل مکان زین جهان بباغِ جنان — غمِ جنابِ پدر سالِ رحلتش گفتم

۱۳۰۲ھ

جنابِ مولانا محمد سعید صاحب حسرت مصنف قسطاس البلاغة

یا اسفا لمات محمد یحیی — اورده الله حیاض الجنة

قال لقلبی ملک تاریخا — اسکنه الله ریاض الجنة

۱۳۰۲ھ

قطعه فارسیه

آه رُکنِ عظیمِ این بلده — صاحبِ همت و جواد و کریم

شاه یحیی که در عظیم آباد — داشت قدرِ عظیم و شانِ فخیم

سهلش امروز آمد و فردا	کرد جان را بذو المنن تسلیم
دامن از خار زار دنیا چید	شد بجنت روان سبک چو نسیم
بود رکن عظیم بشک و ریب	گشت تاریخ بود رکن عظیم ۱۳۰۲ھ

قطعه دیگر

شاه یحیی یگانهٔ آفاق	کرد رحلت ازین جهان آیوای
بهر تاریخ رحلتش هاتف	زد ندا بود دوستدار خدا ۱۳۰۲ھ

قطعه اخری

در غم شاه محمد سید یحیی	گهر اشک بنوک مژگان سفتم
شهر و یوم و سنهٔ رحلت او	ماه ذیقعده دوشنبه گفتم ۱۳۰۲ھ

قطعه اخری

شاه محمد که به یحیی بلند	اسم شریفش شده چون مهر و ماه
سید عالی نسب پاکباز	عارف حق واقف اسرار اله
شاعر خوش فکر فصیح و بلیغ	مرجع اهل بلد و دین پناه
در فن تاریخ عدیم النظیر	داشت درین صنع عجب دستگاه
چهره بجلباب کفن چون نهفت	خلق نشستند بروز سیاه

سالِ وفاتش دلِ پُر درد گفت	واقعۂ لبت وششم آه آه ۱۳۰۲ھ

قطعہ اخری

یحییٰ کہ در زمانہ بتاریخ این و آن	گلہا بسی زخامۂ رنگینِ او شگفت
ناگاہ کرد رحلت و تاریخ فوتِ او	تاریخ گوی بی بدل آہا سروش گفت ۱۳۰۲ھ

قطعہ تاریخ طبع سیّد شاہ عزیز الدین حسین صاحب دام فیضہ خلف الصدق میر مبارک حسین قدس سرہ مرشد صاحب دیوان علیہ الرحمتہ والرضوان

شاہِ یحییٰ الفقر و زہد و ورع	شد چو زندہ بنورِ ذاتِ قدم
تیرہ بنمود عالمِ فانی	دیدۂ دل شد از غمش پُر نم
یکسر از موتِ آن خجستہ صفات	دفترِ نظم و نثر شد برہم
بطفیلِ جنابِ رکن الدین	یافت نعمت ز منعمِ عالم
قمری و ابو العلائی بود	برکات و فیوض داشت اتم
از مبارک حسین قطبِ زمان	نسبتِ فقر داشت او محکم
یا الہی بحقِ آلِ عبا	نظرے کن باو ز لطف و کرم
بدعائے عزیز کن یا رب	حشر با احمد شفیعِ امم

پیے تاریخ آن ولیِ خدا	عاشقِ خاص بو العلا گفتم ۱۳۰۲ھ

مولوی حکیم محمد سلیمان صاحب خلف حکیم محمد داود مرحوم پھلواروی

کرد رحلت زجہان وا اسفا	صوفی اہلِ صفا صاحبِ درد
در فنِ شعر و عروض و تاریخ	اوحدِ عصر بُد آن نیکومرد
ہم ہنر سند مریدان برخود	گوئیا بود درین عالم فرد
در غمش ہست رفیقم امروز	نالہ و شورہ و بکا آہِ سرد
سالِ تاریخ نوشتم حاذق	شاہ یحییٰ ابجبان رحلت کرد ۱۳۰۲ھ

ایضاً

شفیق و مہربانم شاہ یحییٰ	ادیب و زاہد و شیدائے رب بود
بتقریرِ کلام و خوش بیانی	تو گوئی بلبلِ بزمِ طرب بود
بارسالِ مکاتیب و غزلہا	مرا از ذاتِ او لطفے عجب بود
چو رحلت کرد از فصلی نوشتم	جوانے نیک خصلت با ادب بود ۱۲۹۲ف

ایضاً

شاہ یحییٰ عارفِ ظریف و شیخ خوش کلام	کرد در ذیقعدہ رحلت وا دریغا حسرتا
بہرِ سالِ وصلِ او وردِ زبانِ ہر کس ست	بود تاج شاعران و ہم یحییٰ ٹاکے تا ۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ صوفیِ فرخندہ خوشیرین مقال
ہاتفِ غیبی برائی سالِ وصلش حاذق قال

وا دریغا حسرتا چون چشم زین عالم نہفت
شاہ یحییٰ بد مورخ باکمال و زہد گفت
۱۳۰۲ھ

ایضاً

از وفاتِ شاہ یحییٰ حاذق قال
طبع من با رنج و غم زین واقعہ
۱۳۰۲ھ

عالمے را ہست پیدا ہائے وای
گفت واویلا دریغا ہائے وای
۱۳۰۲ھ

ایضاً در اردو

شاہ یحییٰ ادیبِ لاثانی
میرے مشفق تھے مہربان تھے مرے
اونکا مداح ایک زمانہ تھا
اونکی تاریخ گوئی تھی مشہور
آج چہوٹے وہ مجہسے اسفا
سالِ رحلت ہین انکے سب حاذق

واقفِ علمہائے سر و علن
دلکو بھاتے تھے اونکے راہ و چلن
خوبی و خلق و لطف سے تھے ہمہ تن
شہرۂ شہر آنکا شعر و سخن
دیگئے دل کو داغ رنج و محن
یہی کہتے ہین ہائے شعر و سخن
۱۳۰۲ھ

قطعات تاریخ از شاعر خوش فکرت جناب محمد شاہ شہرت

عالم و شاعر و مورخ رفت
زین جہان و بکنج مرقد خفت

مرگ در پردۂ بہا آمد — بردہ او را ز چشم خلق نہفت
وائے در سلک نظم آن ہمہ دان — از مضامین نو چہ در ہا سفت
سال فوتش فرشتہ از در خلد — ایہا الشیخ شاہ یحییٰ گفت
۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہ یحییٰ صاحب علم و عمل — ابن وجیہ اللہ عالی خاندان
در فصاحت در بلاغت بے نظیر — شاعر عیسیٰ نفس معجز بیان
نابلد صائب لفکر صائبش — روح قدسی بر کلامش مدح خوان
ہر قصیدہ ہر غزل سحر حلال — ہر سخن ہر شعر تیغ اصفہان
استعارات و کنایات و بدیع — داشت در نظمش عجب حسن عیان
بود ہندی لیک از نظم بلند — گوئی سبقت بردہ از ایرانیان
در شریعت جامع تقویٰ و زہد — در طریقت ہمقدم با عارفان
حال پیشین گوئی او بشنوید — تا شناسی رتبہ اش با این نشان
این وصیت ہفتہ قبل از وفات — با پسر فرمود از رطب اللسان
یعنی از دار فنا ہر گہ کنم — جانب ملک بقا نقل مکان
حضرت اوستاد مولانا سعید — زین خبر آید و انم بیگمان

ورنہ باشد از تکالیف مرض | خدمتش را طاقت و تاب و توان
ہان پس از غسل و کفن تابوت من | باید ایجان بر در پیش آستان
یاد داری این سخن از گوش دل | تا نماز من کند فخر زمان
میر امیر جان پیش آن جناب | اتفاقاً بود حاضر آن زمان
این سخن بشنیده در حیرت شده | گفت شاہا نیست این ہنگام آن
دور از جانت بود امراض مرگ | ظل تو بادا بفرق دوستان
گفتگوی یاس فرمودن چرا | ما امیدانیم سر عارفان
حق بود الحق کلام اہل حق | کے پدید آید تفاوت اندر آن
بود از تائید علام الغیوب | در حقیقت کاشف سر نہان
وای ناکامی کہ در بحر فنا | غرق گشتہ کشتی عمر روان
اشک ریزان در غمش اہل کمال | چاک دامان در فراقش نکتہ دان
مصرعۂ تاریخ آن شہرت نوشت | آفتاب برج وحدت علمدان

۱۳۰۲ھ

دیگر

آن شاہ دین کہ حضرت یحیی بنام بود | عزم سفر نمود بیکدم بسوی عدم
شہرت سنین رحلت آن قبلۂ انام | قطب زمانہ داخل جنت نگاشتم

۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہ یحییٰ چو از جہان جہان	سوے دار البقا کمر بستہ
یک جہان شد بماتم ہجرش	چشم تر غمزدہ جگر خستہ
گفت تاریخ رحلتش شہرت	آفتاب علوم وارستہ ۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہ یحییٰ یگانۂ دوران	صوفی با صفا و صاحبدل
کے مورخ چنین شود پیدا	کے بود ناظمے چنان قابل
گشت بیکس بماتمش مضمون	بندشِ شعر در غمش بیدل
گشت از مرگ او جہان تاریک	ہوش معدوم و رنجہا حاصل
شد بیکدم غریق رحمت حق	از جہان آن محیط بے ساحل
شہرت از روے سال کرد رقم	روز دوشنبہ شاعر کامل ۱۳۰۲ھ

دیگر در اردو

شاہ یحییٰ قبلۂ اصحاب دین	مظہر اسرار انوار قدم
اوسکی تیغ نظم جوہر دار کا	مانتے لوہا فصیحان عجم
تہی فصاحت اونکی ہر دم ہمنشین	اور بلاغت بہرتی تہی اونکا دم

سنکے اوسکی نظم پر تاثیر کو
تھی فدا روحِ نظامی دمبدم

نور کے اشعار اوسکے دیکھکر
گل چراغِ انوری تھا اک قلم

برّش تیغِ مضامین کا ذبیح
تھا قتیلِ ناثرِ رنگین رقم

آپ کی شیرینیِ گفتار کی
روح سعدی کی بھی کھاتی تھی قسم

ہائے کیسی چل گئی تیغ قضا
کٹ گیا نخلِ جوانی اک قلم

ایک دم مین اوس گلِ پرنور سے
ہوگیا گلزار گلزارِ ارم

مصرعِ تاریخ شہرت نے لکھا
عین عالم شاعرِ معجز رقم
۱۳۰۲ھ

دیگر

گئے جب شاہ یحیی اس چمن سے
گلستانِ جنان مین مثلِ خوشبو

لکھا شہرت نے سال عیسوی یہ
مؤرخ شاعرِ صوفی نکورو
۱۸۸۵ع

حافظ عبدالمجید صاحب خلف حافظ عبدالقادر مرحوم مغفور متوطن رامپور

شاہ یحیی ابوالعلائی کرد
انتقال از جہان بباغ بہشت

کلک عبدالمجید سال وصال
بود درویش حق پرست نبشت
۱۳۰۲ھ

سید عبداللہ صاحب پسر تفضل حسین صاحب پھلواری

شاہ یحییٰ سیدِ عالیجناب | فاضلِ پاکیزہ خوش شیرین بیان
بود الحق نور و چشم مست او | نورِ وجہ اللہ پیدا و نہان
از وفورِ غم دلم شد داغ دار | رخت رحلت بست چون سوے جنان
بود در تاریخ گوئی بے مثال | ہم بفنِ شعر او ستاد زمان
گشت غمگین از وفاتش علم و فضل | ہم بلاغت از وفاتش نوحہ خوان
مخزنِ اخلاق ذاتش بود آہ | چون ننالد در غمش پیر و جوان
عالمی را گشت از ہجرش قلق | نالہ و آہ و بکا شور و فغان
کلکِ عبد اللہ تاریخش نوشت | آہ رحلت کرد آن رطب اللسان
۱۳۰۲ھ

مولوی محمد ظہیر احسن صاحب نیموی متخلص بشوق

حضرتِ شاہ محمد یحییٰ | کرد رحلت چو سوے باغ بہشت
خامۂ شوق پئے تاریخش | ماہِ ذیقعدہ دوشنبہ بنوشت
۱۳۰۲ھ

ولہ

شاہ یحییٰ کہ با دلِ پُر درد | بود بر شاہدِ ازل و الہ
روزِ بست و ششم چو یافت وصال | غمِ جانکاہ شد بہر کہ و مہ
شوق تاریخِ رحلتش گفتم | بُد ز ذو القعدہ آہ دوشنبہ
۱۳۰۲ھ

وله

چون بسوی باغ جنان رحلت نمود	شاه یحیی پاک دین نیکو سرشت
سال تاریخ وفاتش کلک شوق	بود دوشنبه ز ذوالقعده نوشت ۱۳۰۲ھ

مولوی محمد عبد الحق صاحب عظیم آبادی تخلص عجب خلف الصدق مولوی محمد واعظ الحق مرحوم مہاجر مکہ معظمہ

شاه یحیی رفت صد افسوس زین دار فنا	از فراقش خاطر احباب شد اندوهگین
مصرع سال وصالش زد رقم کلک عجب	جایگاه شاه یحیی شد بفردوس برین ۱۳۰۲ھ

تمت بالخیر

محمد شمشیر زور خان پریمین

غلطنامہ دیوان فتوحات شوق لغایۃ صفحہ ۳۶

ونیز از صفحہ ۳۷ تا ۵۵۲

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۵	۹	انشدات	اَنشَدُتُ	۶۰	۱۲	نگاہ	گناہ
۸	۱۵	از	آز	۶۲	۱۲	المناحب	المناصب
۱۹	۸	گشتیم	کِشتیم	۶۴	۶	فتحیاب	فتحتاب
۲۱	۲	جناب	بباب	۶۶	۱۲	ایضاً	الضاً
۲۴	۱۴	از سکر	سکراز	۸۰	۲	حضرت	یاورو
۲۵	۸	حسن وربا بوالعلا	حسن کے و بوالعلا	۸۴	۶	دراکبرآباد	اکبرآباد
۳۰	۱۲	درہمہ	ہمہ در	۸۸	۱۰	مستیم	ازمستیم
۳۲	۸	ام علام	ام علامہ علام	۸۸	۱۲	بخت	بحت
۳۴	۷	مطرع	مطرح	۹۰	۱	موت حیات	موت وحیات
۳۷	۱۰	حضرت میر	حضرت غو میر	۹۱	۴	عنایت	عطایت
۴۲	۷	حامی مین	حامی مبین	۹۴	۶	تقدید	تقید
۴۳	۱۲	عاشقان	عاشق	۹۵	۹	شورونشور	شورنشور
۴۶	۴	شکر	سکر	۹۶	۱۵	سید [illegible] تو	سید ماست
۵۱	۹	لائق	لائق و	۹۷	۶	سای	فرسائے
۵۵	۱۰	لطف	لطفت	۱۱۲	۶	گم	گم

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۱۲	۱۰	بابزبان	بازبان	۱۵۹	۳	یحیی	تن گدا
〃	۱۱	آبتاب	آب وتاب	۱۶۰	〃	گفت	کفت
۱۱۳	۱۳	جناب	جمال	۱۶۱	۸	سالارِ	سالارو
۱۱۶	۱	بخداوخدا	بخدااوخدا	۱۶۲	۴	دربدر	دربدرو
۱۱۷	۳	جناب	جمال	۱۶۳	۲	شکر	سکر
〃	۷	شاه	شان	۱۶۴	۳	حلیم و	حلیم
۱۲۱	۴	کام	نام	〃	۱۳	اہل	زاہل
〃	۹	ملاذازینہ	ملاذازینۂ	۱۶۵	۳	اندود	آرزده
۱۲۷	۱۰	روزشب	روزوشب	〃	۱۲	دلداده	دلداده را
۱۲۸	۸	جفاے	خفاے	۱۶۶	۸	[illegible]	سیمین
۱۳۰	۱۳	ابوالعلا	بوالعلا	۱۶۷	۱۴	خوشش	خوشش و
۱۳۷	۱	ویرانہ ام	ویرانہ	۱۷۳	[illegible]	ازدہر	ازگردش دہر
۱۳۸	〃	بکده	بلده	۱۷۵	۶	وحید	وحید و
۱۴۲	۲	عرس	عرست	۱۷۶	۸	باوفا	بوالوفا
۱۴۷	۱۵	در	ورزین	۱۷۸	۳	نیاز	نیازو
۱۴۸	۱	کلام	کلام و	۱۸۰	۲	شکر	سکر
۱۵۵	۲	سہد شکر	شہد و شکر	۱۸۲	۹	اشک و	اشکِ
۱۵۶	۵	حیدرو	حیدر	۱۸۳	۱ تا ۲	محفوظ	محظوظ
۱۵۷	۷	مرادت	مرادات	۱۸۴	۱ تا ۳	الفیاً	الیقاً

کتب خانہ جامعہ عثمانیہ

۱۔ اراکین مجلس اعلیٰ، مجلس رفقا، مجلس انتظامی، مجالس تعلیمات و نصاب پانچ کتابیں ایک وقت میں اپنے پاس رکھ سکیں گے۔

۲۔ اساتذہ جامعہ عثمانیہ و کلیات ملحقہ و گزیٹیڈ عہدہ داران جامعہ، اراکین دار الترجمہ دس کتابیں ایک وقت میں اپنے پاس رکھ سکیں گے۔

۳۔ طلبائے ایم۔ اے، ایل ایل بی و تحقیقاتی جماعتوں کے طلبہ تین کتابیں، اور طلبہ بی۔ اے اور انٹرمیڈیٹ دو دو کتابیں ایک وقت میں اپنے پاس رکھ سکیں گے۔

۴۔ مدت مقررہ پر کتابیں واپس نہ ہوں تو طلبہ سے بحساب ایک آنہ یومیہ فی کتاب جرمانہ لیا جائیگا۔

۵۔ بشرط موقع کتابیں گھر پر جاری کی جا سکیں گی مگر اس غرض کے لئے ہر کتاب کا لانا لازم ہے۔

۶۔ کتابیں گم یا خراب ہو جائیں تو مستعیر پر ذمہ داری عائد ہوگی۔

۷۔ کتابوں پر کسی قسم کا نشان یا کچھ لکھا نہ جائے۔

۸۔ قلمی نسخے اور حوالے کی کتابیں جاری نہ کی جا سکیں گی۔ فقط